RAGE

A

EDUCE

A doua carte
dintr-o trilogie-fenomen

PIERCE
BROWN

PIERCE BROWN s-a născut în 1988 în Colorado, dar a trăit în peste opt state din America, petrecându-şi copilăria construind ascunzători şi capcane pentru verişorii lui.

Furia Aurie este cel de-al doilea volum din trilogia dedicată revoluţionării unei societăţi abuzive care stăpâneşte întreg Sistemul Solar. Prima parte a seriei, *Furia Roşie*, apărută pe când autorul avea 26 de ani, l-a consacrat pe tânărul scriitor drept o interesantă nouă voce a literaturii distopice.

PIERCE BROWN

FURIA AURIE

Cartea a doua din trilogia *Furia Roşie*

Traducere din limba engleză
de Iulia Pomagă

PALADIN

Redactor: Roxana Coţovanu
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
DTP copertă: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BROWN, PIERCE

Furia Aurie / Pierce Brown; trad. de Iulia Pomagă. – Bucureşti: Paladin, 2016

ISBN 978-606-8673-35-6

I. Pomagă, Iulia (trad.)

821.111-31=135.1

PIERCE BROWN

Golden Son

Copyright © 2015 by Pierce Brown
Chart copyright © Joel Daniel Phillips

© Editura Paladin, 2016, pentru prezenta ediţie
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Mamei mele, care m-a învățat să vorbesc

AURII
Conducătorii lumii, de o inteligență de temut
ARGINTII
Inovatori, economiști, oameni de afaceri
ALBI
Preoți și preotese care veghează asupra ritualurilor Societății
ARĂMII
Administratori, avocați, birocrați

ALBAȘTRI
Piloți și astronavigatori crescuți anume pentru a pilota nave
GALBENI
Experți în științe umaniste și naturale. Medici, psihologi, oameni de știință
VERZI
Programatori și dezvoltatori ai tehnologiei
VIOLEȚI
Clasa creativă a artiștilor, muzicienilor și actorilor
PORTOCALII
Asigură mentenanța sistemelor pe nave și se ocupă de orice activitate mecanică
CENUȘII
Personal militar și al forțelor de ordine

MARONII
Servitori în case, birouri, instituții sociale
OBSIDIENI
O rasă monstruoasă crescută pentru război
ROZALII
De o frumusețe fără egal, sunt crescuți și antrenați pentru arta de a dărui plăcere fizică
ROȘII
Muncitori necalificați obligați să trăiască în condiții grele

Despre Fondarea Culorilor

Când primii coloniști au părăsit Pământul pentru a se instala pe Lună, au creat o ierarhie a muncii. În timp, au dezvoltat această ierarhie prin manipularea genetică și chirurgicală a semenilor lor. Rezultatul a fost o Societate bazată pe un cod al culorilor, de o eficiență perfectă, dominată de o rasă superioară a umanității, Auriii.

Dramatis Personae

Casa Augustus şi Aliaţii

NERO AU AUGUSTUS: ArhiGuvernator al planetei Marte, conducătorul Casei Augustus, tatăl Virginiei şi al lui Adrius

VIRGINIA AU AUGUSTUS / MUSTANG: fiica lui Nero, sora geamănă a lui Adrius

ADRIUS AU AUGUSTUS / ŞACALUL: fiul ArhiGuvernatorului, moştenitor al Casei Augustus, fratele geamăn al Virginiei

PLINIU AU VELOCITOR: Politicianul-şef al Casei Augustus

DARROW AU ANDROMEDUS / SECERĂTORUL: ArhiPrimus al Institutului de pe Marte, lăncier al Casei Augustus

TACTUS AU RATH: lăncier al Casei Augustus

ROQUE AU FABII: lăncier al Casei Augustus

VICTRA AU JULII: lăncier al Casei Augustus, sora vitregă a Antoniei, fiica Agripinei

KAVAX AU TELEMANUS: conducătorul Casei Telemanus, aliat al Casei Augustus, tatăl lui Daxo şi Pax

DAXO AU TELEMANUS: moştenitor şi fiu al lui Kavax, fratele lui Pax

Casa Bellona

TIBERIUS AU BELLONA: conducătorul Casei Bellona

CASSIUS AU BELLONA: moştenitor al Casei Bellona, fiul lui Tiberius, lăncier al Casei Bellona

KARNUS AU BELLONA: fiul lui Tiberius, fratele mai mare al lui Cassius, lăncier al Casei Bellona

KELLAN AU BELLONA: Pretor, văr al lui Cassius, nepot al lui Tiberius

Aurii de seamă

OCTAVIA AU LUNE: Suverana Societăţii

LYSANDER AU LUNE: nepotul Octaviei, moştenitor al Casei Lune

AJA AU GRIMUS: şefa gărzilor de corp ale Suveranei

MOIRA AU GRIMUS: Politicianul-şef al Suveranei

LORN AU ARCOS: fost Cavaler al Furiei, conducătorul Casei Arcos

FITCHNER AU BARCA: fost Proctor Marte, tatăl lui Sevro

SEVRO AU BARCA / SPIRIDUŞUL: conducătorul Urlătorilor, fiul lui Fitchner

AGRIPINA AU JULII: conducătoarea Casei Julii, mama Victrei şi a Antoniei

ANTONIA AU SEVERUS-JULII: fostă membră a Casei Marte, sora vitregă a Victrei, fiica Agripinei

Fiii lui Ares

ARES: liderul teroriştilor, culoare necunoscută

DANCER: locotenentul lui Ares, Roşu

HARMONY: locotenenta lui Dancer, Roşie

MICKEY: Artizan, Violet

EVEY: fostă sclavă a lui Mickey, Rozalie

Odată ca niciodată, un bărbat a coborât din ceruri şi mi-a ucis soţia. Acum merg alături de el pe muntele ce pluteşte deasupra lumii noastre. Ninge. Meterezele de marmură albă şi sticlă tremurătoare se ivesc printre stânci.

În jurul nostru se-nvârte dezlănţuit haosul lăcomiei. Toţi marii Aurii de pe Marte coboară spre Institut să-i aleagă pe cei mai buni şi mai strălucitori din anul nostru. Navele lor roiesc pe cerul dimineţii, trecând peste o lume de zăpadă şi castele fumegânde spre Olimp, muntele pe care l-am atacat cu doar câteva ore mai devreme.

— Aruncă o ultimă privire, îmi spune în timp ce ne apropiem de navetă. Tot ce s-a întâmplat până acum a fost doar o umbră a lumii noastre. Odată ce pleci de pe acest munte, toate legăturile se rup, toate jurămintele se risipesc în vânt. Nu eşti pregătit. Nimeni nu e niciodată.

Peste mulţime îl văd pe Cassius cu tatăl şi fraţii lui îndreptându-se spre naveta lor. Ochii lor ne privesc arzători şi îmi aduc aminte de ultima bătaie a inimii fratelui său. O mână aspră, cu degete osoase, mă prinde de umăr şi mă strânge posesiv.

Augustus îşi priveşte fix duşmanii.

— Cei din Casa Bellona nu iartă şi nici nu uită. Sunt mulţi. Dar nu-ţi pot face niciun rău, îmi spune uitându-se la mine, noul lui trofeu. Pentru că tu-mi aparţii mie, Darrow, iar eu protejez ce-i al meu.

Și eu la fel.

Timp de șapte sute de ani, poporul meu a trăit într-o sclavie mută, fără speranță. Acum eu sunt sabia lor. Și eu nu iert. Și nu uit. Așa că lasă-l să mă conducă spre navetă. Lasă-l să creadă că-i aparțin. Lasă-l să mă primească în casa lui ca să pot s-o ard din temelii.

Dar apoi fiica lui mă prinde de mână și simt cum toate minciunile îmi împovărează umerii. Se spune că un regat dezbinat nu poate să reziste. Dar nimeni nu spune ce se întâmplă cu o inimă.

Partea I

Supus

Hic sunt leones. „Aici sunt lei.“
Nero au Augustus

1

Lorzii Războiului

Tăcerea mea tună. Stau pe puntea navei stelare, cu mâna ruptă fixată în gips-gel şi urme încă proaspete de arsuri ionice pe gât. În jurul braţului drept, cel sănătos, ţin briciul înfăşurat, ca pe un şarpe metalic. Înaintea mea se întinde spaţiul, imens şi teribil. Mici dâre de lumină străpung întunericul, iar umbre primordiale avansează, ascunzându-mi stelele cele mai îndepărtate. Asteroizi. Plutesc încet în jurul navei mele de război, *Quietus*, în timp ce scrutez întunericul în căutarea prăzii.

— Câştigă, mi-a spus stăpânul meu. Câştigă aşa cum copiii mei nu pot s-o facă, şi o să onorezi numele Augustus. Câştigă la Academie şi-o să-ţi câştigi propria flotă.

Îi plac repetiţiile astea dramatice. Li se potrivesc celor mai mulţi oameni de stat.

Ar vrea să câştig pentru el, dar eu o să câştig pentru fata Roşie care avea un vis mai mare decât ar fi putut ea vreodată să fie. O să câştig pentru ca el să moară, iar mesajul ei să strălucească peste veacuri. E tot ce contează.

Am douăzeci de ani. Sunt înalt şi am umerii laţi. Uniforma complet neagră e de-acum mototolită. Părul lung şi ochi de Auriu, injectaţi. Mustang mi-a spus odată că am o faţă ascuţită, cu nasul şi-obrajii parcă sculptaţi din marmură grea. Eu cam evit oglinzile. E mai bine să uit de masca pe care o port, masca ce poartă cicatricele curbate ale Auriilor ce stăpânesc toate lumile de la Mercur la Pluto. Sunt unul dintre Războinicii Însemnaţi. Cel mai crud şi

mai strălucit reprezentant al umanității. Dar mi-e dor de bunătatea oamenilor. Mi-e dor de cea care acum un an, pe balcon, mi-a cerut să rămân când mi-am luat rămas-bun de la ea și de la Marte. Mustang. Ca dar de despărțire i-am dat un inel de aur cu un cal încrustat, iar ea mi-a dat un brici. M-a nimerit.

Gustul lacrimilor ei mi se estompează în amintire. Nu mai știu nimic despre ea de când am plecat de pe Marte. Și, ce-i și mai rău, n-am mai primit nicio veste de la Fiii lui Ares de când am câștigat la Institut acum mai bine de doi ani. Dancer a zis că o să mă contacteze după absolvire, dar m-au lăsat să plutesc în derivă pe o mare de fețe Aurii.

Totul e atât de străin de viitorul pe care mi l-am imaginat când eram copil. Atât de departe de viitorul pe care am vrut să-l creez pentru poporul meu când i-am lăsat pe Fiii lui Ares să mă modifice artizanal. Credeam că o să schimb lumile. Ce tânăr naiv nu crede asta? În schimb, am fost înghițit de mașinăria acestui vast imperiu care merge nestăvilit înainte.

La Institut ne-au antrenat să supraviețuim și să cucerim. Aici, la Academie, ne-au învățat arta războiului. Acum ne testează abilitățile. Conduc o flotă de nave stelare de război împotriva altor Aurii. Luptăm cu muniție de manevră și trimitem echipe de atac de pe o navă pe alta, așa cum se obișnuiește în războiul astral al Auriilor. N-are niciun rost să stricăm o navă care costă cam cât capacitatea de producție anuală a douăzeci de orașe, câtă vreme poți să trimiți nave-căpușă pline ochi de Obsidieni, Aurii și Cenușii ca să-i captureze zonele vitale și să o cucerească pentru tine.

Printre lecțiile despre războiul stelar, profesorii ne-au bombardat cu maximele rasei lor. Doar cei puternici supraviețuiesc. Doar cei străluciți conduc. Apoi au plecat

și ne-au lăsat să ne descurcăm singuri, sărind de la un asteroid la altul în căutare de provizii și baze, vânându-i pe ceilalți studenți până când n-au mai rămas decât două flote.

Încă mă joc. Dar jocul acesta e cel mai periculos de până acum.

— E o capcană, îmi spune Roque, care stă lângă mine.

Are părul lung, la fel ca și mine, iar fața îi e fină ca a unei femei și calmă ca a unui filosof. A ucide în spațiu e altfel decât a ucide pe pământ. Roque e genial la asta. Zice că e o poezie în toate astea. E poezie în mișcarea sferelor și a navelor care navighează printre ele. Fața lui se potrivește cu a Albaștrilor care formează echipajul acestor nave – bărbați și femei care parcă plutesc ca niște spirite ursuze prin halele metalice, mânați de logică și o disciplină perfectă.

— Dar nu una atât de elegantă pe cât crede Karnus, continuă el. Știe că suntem nerăbdători să terminăm jocul, așa că o să aștepte de partea cealaltă. Vrea să ne forțeze să intrăm într-o strâmtoare și să-și lanseze rachetele. O metodă verificată și aplicată încă de la începuturile timpului.

Roque îndreaptă cu grijă nava spre zona dintre doi asteroizi uriași, un culoar îngust prin care trebuie să trecem dacă vrem să urmărim în continuare nava avariată a lui Karnus.

— Totul e o capcană nenorocită, cască nepăsător Tactus au Rath.

Își apleacă silueta impunătoare spre punctul de observație și prizează o doză din inelul de pe deget. Aruncă apoi flaconul golit pe jos.

— Karnus știe că e pierdut. Acum doar ne torturează. Ne atrage în vânătorica asta ca să nu ne lase să dormim. Egoist împuțit.

— Nu ești decât un Pixie amărât, dai toată ziua din gură și te plângi, mârâie Victra au Julii de pe locul ei de lângă punctul de observație.

Părul tuns scurt abia îi trece peste urechile împodobite cu cercei de jad. Impetuoasă şi crudă, fără să întreacă măsura, dispreţuieşte machiajul şi preferă cicatricele câştigate de-a lungul celor douăzeci şi şapte de ani. Şi sunt multe.

Ochii îi sunt întunecaţi şi afundaţi în orbite. Gura mare, senzuală, cu buze făcute pentru a arunca insulte. Seamănă mai mult cu celebra ei mamă decât cu Antonia, sora vitregă mai mică, dar în ceea ce priveşte capacitatea de a provoca haos le depăşeşte cu mult pe amândouă.

— Capcanele nu înseamnă nimic, spune ea. Flota lui a fost distrusă. Nu mai are decât o navă. Noi avem şapte. Ce-ar fi să-i dăm odată una peste gură?

— *Darrow* are şapte, îi aminteşte Roque.

— Poftim? întreabă ea deranjată că a fost corectată.

— Darrow mai are şapte nave. Tu ai zis că noi le avem. Nu sunt *ale noastre*. El este Primus.

— Poetul pedant loveşte din nou. Ideea e aceeaşi, bunul meu domn.

— Adică ar trebui să alegem nesăbuinţa în locul prudenţei?

— Adică suntem şapte contra unuia singur. Ar fi jenant s-o lungim şi mai mult. Aşa că, haideţi odată, îl strivim pe banditul de Bellona ca pe un gândac sub cizma noastră uriaşă, zburăm înapoi la bază, ne primim recompensa binemeritată de la bătrânul Augustus şi apoi mergem să ne *jucăm*, zice ea răsucindu-şi călcâiul şi accentuându-şi vorbele.

— Chiar aşa, aprobă Tactus. Regatul meu pentru un gram de praf-de-demon.

— Asta-i a cincea doză pe ziua de azi, Tactus? întreabă Roque.

— Da! Mulţumesc pentru observaţie, dragă mamă! Dar m-am cam săturat de erzaţul ăsta militar. Cred că vreau cluburi Pearl şi cantităţi impresionante de droguri respectabile.

— O să te prăjeşti.

— Trăiește intens. Mori de tânăr, zice Tactus plesnindu-se peste coapsă. Când tu o să fii un bătrân plictisitor și stafidit, eu o să fiu amintirea glorioasă a vremurilor mai bune și-a zilelor de decadență.

— Într-o zi, năbădăiosul meu prieten, o să găsești o persoană pe care o s-o iubești și care-o să te facă să râzi de omul ridicol care erai pe vremuri, zice Roque dând din cap. O să ai copii. O să ai o moșie. Și cumva ai să înveți că există și lucruri mai importante decât drogurile și Rozaliii.

— Pe Jupiter, îl privește Tactus absolut terifiat. Asta chiar că sună îngrozitor.

Stau cu ochii pe ecranul tactic, fără să le-ascult pălăvrăgeala.

Prada pe care o urmărim este Karnus au Bellona, fratele mai mare al fostului meu prieten, Cassius au Bellona, și al băiatului pe care l-am ucis în timpul Trecerii, Julian au Bellona. Din toată familia lor de cârlionțați, Cassius este fiul preferat. Julian era cel bun la suflet. Și Karnus? Brațul meu rupt poate sta drept mărturie – e monstrul căruia i-au dat drumul din beci ca să ucidă.

Odată cu absolvirea Institutului, celebritatea mea a crescut. Așa că atunci când vestea că ArhiGuvernatorul avea să mă trimită să-mi definitivez studiile a fost preluată de rețeaua de zvonaci a Violeților, Karnus au Bellona și câțiva nepoți bine aleși au fost trimiși și ei de mama lui Cassius să „studieze". Familia lor îmi vrea inima pe-o tavă. La propriu. Doar emblema lui Augustus îi ține la distanță. Dacă mă atacă pe mine, îl atacă pe el.

În ultimă instanță, ar putea să mă doară undeva de răzbunarea asta sau de războiul stăpânului meu cu Casa lor. Eu vreau o flotă pe care să o folosesc pentru Fiii lui Ares. Ce haos aș putea să fac. Am studiat liniile de aprovizionare, stațiile de monitorizare, grupurile de luptă, bazele de date – toate punctele sensibile care ar putea bloca Societatea.

— Darrow... zice Roque apropiindu-se. *Stăpâneşte-ţi orgoliul. Aminteşte-ţi de Pax.* Mândria ucide.

— Vreau să fie o capcană, îi spun lui Roque. Karnus să se întoarcă şi să ne confrunte.

— Ai întins şi tu o capcană pentru el, zice dând din cap.

— E, ce te face să spui una ca asta?

— Ai fi putut să ne zici şi nouă. Am fi putut să...

— Karnus cade astăzi, frate. Asta-i tot.

— Desigur. Vreau doar să ajut. Ştii asta.

— Ştiu.

Îmi înăbuş un căscat şi arunc o privire spre cabinele de comandă din spatele meu şi de dedesubt. Tot soiul de Albaştri muncesc acolo, operând sistemele care-mi fac nava să meargă. Vorbesc mai puţin decât oricare altă culoare, cu excepţia Obsidienilor, preferând comunicarea digitală. Sunt mai în vârstă decât mine, toţi absolvenţi ai Şcolii Miezului Nopţii. În spatele lor, aproape de marginea punţii, puşcaşi Cenuşii şi câţiva Obsidieni fac de gardă.

— A sosit vremea, îi spun lui Roque, bătându-l pe umăr. Navigatori, mă adresez Albaştrilor de la comenzi. Concentraţi-vă. Batem acum ultimul cui în coşciugul Bellona. Îi facem praf pe ticăloşii ăştia şi vă promit tot ce vă pot da mai mult – o săptămână de somn neîntors. E bine?

Câţiva dintre Cenuşiii din spatele punţii izbucnesc în râs. Albaştrii doar se apleacă asupra instrumentelor. Aş da jumătate din contul meu din bancă, foarte consistent graţie ArhiGuvernatorului, să-l văd pe unul dintre tembelii ăştia palizi zâmbind măcar o dată.

— Ajunge cu tărăgănarea, îi anunţ. Tunarii pe poziţie. Roque, adună distrugătoarele. Victra, te ocupi de sistemul de tragere. Tactus, sistemele defensive. Punem punct poveştii aici.

Mă uit la Albastrul subţirel de la cârmă. Stă în mijlocul altor cincizeci pe platforma de sub punctul meu de

comandă. Digi-tatuajul şerpuitor care marchează capul chel al fiecărui Albastru şi mâinile cu degete foarte subţiri strălucesc în nuanţe subtile de cerulean şi argintiu în timp ce se sincronizează cu computerele navei. Ochii li se înceţoşează pe măsură ce nervii optici revin în lumea digitală. Vorbesc doar din respect faţă de noi.

— Timonier, motoarele la şaizeci la sută.

— Înţeles, *Dominus*.

Se uită la ecranul tactic, cu un halou globular deasupra capului şi vocea ca a unei maşini.

— Atenţie. Concentraţia de metale din asteroizi ridică dificultăţi în interpretarea datelor spectrale. Suntem cam orbi. O flotă întreagă s-ar putea ascunde de cealaltă parte a asteroizilor.

— N-are o flotă. Înaintează, îi spun.

Motoarele navei huruie.

— *Hic sunt leones*, spun dând din cap spre Roque.

Cuvintele stăpânului nostru, Nero au Augustus, ArhiGuvernator al lui Marte, al treisprezecelea din neamul său. Lorzii mei războinici repetă fraza ca un ecou.

Aici sunt lei.

2

Breşa

Pe ecranul tactic se văd cele şase distrugătoare abile învârtindu-se în jurul singurei mele nave de război. Peste Albaştri se lasă o tăcere sinistră în timp ce funcţiile războiului intră în acţiune. În zona prin care minţile lor plutesc acum, cuvintele sunt mai lente decât aisbergurile. Locotenenţii mei îmi monitorizează flota. În oricare altă situaţie s-ar fi aflat pe propriile lor distrugătoare sau ar fi condus oameni în navete-căpuşe, dar acum, în momentul victoriei, îmi vreau prietenii aproape. Şi totuşi, chiar şi cu ei atât de aproape simt separarea, marea prăpastie care se cască între lumea lor şi lumea mea.

— Detectez rachete, spune un Albastru de la comenzi.

Puntea nu izbucneşte în acţiune. Nicio lumină de avertizare nu panichează echipajul. Niciun strigăt nu sparge tăcerea. Albaştrii sunt nişte specimene de gheaţă, crescuţi de la naştere în Secte comune unde sunt învăţaţi să îmbrăţişeze logica şi să-şi îndeplinească sarcinile cu o riguroasă eficienţă. Se spune adesea că sunt mai mult computere decât oameni.

Spaţiul întunecat de dincolo de hublouri înfloreşte-n lumina lăptoasă a micro-exploziilor. Armele noastre defensive creează un mare paravan de nori albi şi anoşti. Rachetele care se apropie explodează în timp ce barajul de artilerie le detonează prematur încărcătura. Una dintre ele reuşeşte să treacă, iar un distrugător îndepărtat se

zguduie din cauza exploziei nucleare simulate. Oamenii s-ar îngrămădi să scape din el. Exploziile ar putea face găuri în carena de metal permiţând oxigenului arzând să sară asemenea sângelui dintr-o balenă, pentru ca apoi, într-o clipită, să fie din nou înghiţit de-ntuneric. Dar ăsta e un joc de război, şi nu ne dau focoase nucleare adevărate. Cele mai mortale arme de aici sunt studenţii.

Pierdem încă o navă când salve de proiectile electromagnetice trec prin barajul nostru defensiv.

— Darrow... zice Victra îngrijorată.

Rămân absent, pipăind locul altădată înnobilat de inelul lui Eo.

— Darrow, se întoarce Victra către mine, ne face bucăţi, în caz că n-ai observat.

— Doamna are dreptate, Secerătorule, zice şi Tactus cu faţa strălucindu-i în lumina albastră a panoului tactic. Orice-ai ascunde în mânecă, nu te sfii să-l foloseşti.

— Comunicarea, transmiteţi escadrilelor Secerătorul şi Gheară să abordeze inamicul.

Privesc pe afişajul tactic cum escadrilele pe care le detaşasem cu o jumătate de oră înainte trec în viteză pe lângă asteroizi şi coboară spre flancul lui Karnus. De la distanţă sunt imposibil de văzut cu ochiul liber, dar sclipesc aurii pe ecran.

— Felicitări, prietene, şopteşte Roque fără s-aştepte ca totul să se termine.

Vocea lui ascunde o ciudată veneraţie, orice frustrare de mai devreme fiind de-acum risipită.

— Odată cu asta totul o să se schimbe, zice atingându-mă pe umăr. Totul.

Privesc cum capcana mea se închide, şi simt cum victoria iminentă îmi ridică greutatea de pe umeri. Cenuşiii de pe punte fac un pas înainte. Chiar şi Obsidienii se apleacă

spre ecrane, în timp ce navele lui Karnus detectează escadrilele mele. Încearcă să fugă forţându-şi motoarele pentru a scăpa de ceea ce se apropie. Dar unghiul de atac nu-l ajută deloc. Navele mele-şi lansează rachetele înainte ca el să apuce să ridice barajul sau să tragă cu propriile rachete. Treizeci de explozii nucleare simulate îi distrug şi ultima navă. În punctul ăsta al jocului nu mai are niciun rost să-i capturăm nava, aşa că piloţii de vânătoare Albaştri se bucură de măcel.

Şi asta a fost, am câştigat.

Pe punte izbucnesc strigătele Cenuşiilor şi ale tehnicienilor Portocalii. Albaştrii îşi trosnesc degetele cu putere. Obsidienii, certaţi cu lumea tehnologiei, nu scot niciun sunet. Servitoarea mea, Theodora, le zâmbeşte mai tinerelor ei ajutoare din cabina de pe punte a servitorilor. Fosta curtezană Trandafirie, bine trecută de prima tinereţe, a auzit destule secrete la viaţa ei încât să-mi folosească drept consilier în probleme de societate.

De-a lungul navei, de la motoare până la bucătării, vestea victoriei este transmisă prin ecranele hologramă. Nu e doar victoria mea. Fiecare a fost părtaş la ea în felul lui sau al ei. Aceasta e schema Societăţii. Ca să prosperi, superiorii tăi trebuie să prospere. Aşa cum eu am găsit patronaj la Augustus, la fel şi Culorile mai puţin importante vor trebui să găsească la mine. Se naşte astfel o necesitate a loialităţii faţă de Aurii, pe care sistemul Culorilor în sine nu o poate crea prin niciun ordin sau lege.

Acum steaua mea o să se înalţe, şi toţi cei de la bord se vor înălţa odată cu ea.

Puterea şi potenţialul sunt celebrităţile acestei culturi. Acum nu multă vreme, când ArhiGuvernatorul a anunţat că o să-mi sponsorizeze studiile la Academie, canalele CH s-au umplut de speculaţii. Ar putea cineva atât de tânăr,

cineva dintr-o familie atât de umilă să câştige? Uitaţi-vă ce-am făcut la Institut. Am distrus jocul. I-am cucerit pe Proctori, l-am omorât pe unul dintre ei şi i-am legat pe ceilalţi de parcă ar fi fost nişte copii. Dar a fost asta o simplă întâmplare? Acum cârtitorii ăştia nenorociţi şi-au primit răspunsul.

— Timonier, stabileşte cursul spre Academie. Avem lauri de primit, anunţ în ovaţiile tuturor.

Laur. Cuvântul în sine reverberează prin trecutul meu lăsându-mi în gură un gust amar. În ciuda zâmbetului, nu simt nicio mare bucurie în faţa acestei victorii. Doar o nemiloasă satisfacţie.

Încă un pas, Eo. Încă un pas înainte.

— *Pretor* Darrow au Andromedus, zice Tactus amuzat. Ăia din Casa Bellona o să se scape-n pantaloni. Mă-ntreb dacă pot să obţin un post de comandant din ăsta sau crezi că ar trebui să mă alătur flotei tale? Nu se ştie niciodată. Afurisita asta de birocraţie e atât de complicată. Arămii de mituit. Aurii de convins. Fraţii mei o să vrea să-mi organizeze o petrecere, desigur, zice înghiontindu-mă. La o petrecere a fraţilor Rath, chiar şi tu s-ar putea în sfârşit să te culci cu cineva.

— De parcă s-ar atinge el de prietenele tale, zice Victra.

Mă strânge de mână şi degetele ei îmi întârzie în palmă de parcă ar fi îmbrăcată în cămaşă de noapte, nu în armură.

— Vai mie, n-aş vrea s-o spun, dar Antonia avea dreptate în ceea ce te priveşte.

Îl simt pe Roque tresărind şi-mi amintesc sunetul făcut de Lea când Antonia i-a tăiat gâtul, încercând să mă scoată din ascunzătoare la Institut. Stăteam ascuns în întuneric ascultând cum micuţa mea prietenă cade pe pământul plin de muşchi. În felul lui rezervat, Roque a iubit-o pe Lea.

— Ți-am mai zis să nu rostești numele surorii tale în prezența noastră, îi spun Victrei, iar chipul i se întristează din cauza replicii tăioase.

Mă întorc din nou înspre Roque.

— Ca Pretor cred că am autoritatea de a alege personalul pe care-l vreau pentru flota mea. Poate c-ar trebui să aducem înapoi niște chipuri mai familiare. Sevro de pe Pluto, Urlătorii din cine știe ce iad i-au trimis, și poate... Quinn de pe Ganymede?

Roque se-nroșește când aude numele lui Quinn.

Eu, unul, cel mai mult îl doresc pe Sevro. Niciunul dintre noi n-a fost destul de sârguincios ca să păstrăm legătura prin holo-net, eu mai ales, pentru că n-am mai avut acces la rețea de când am început cursurile la Academie. Oricum, tot ce găsește el de cuviință să-mi trimită sunt holograme cu inorogi absolut perverși și filmulețe cu el citind bancuri. Pluto, mai mult decât orice, l-a făcut și mai ciudat. Și poate și mai singur.

— *Dominus*, aud vocea Albastrului de la cârmă și m-apropii de ecran.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Ochii îi strălucesc. Distant, racordat la senzorii navei, analizează toate datele de pe ecranul la care mă holbez.

— Nu e clar, *dominus*. Senzorii sunt distorsionați. Aberații optice.

Pe marele ecran central asteroizii sunt marcați cu albastru. Noi suntem aurii. Inamicii, roșii. N-ar mai trebui să fie nimeni. Cu toate astea, se vede sclipind un punct roșu. Roque își mișcă mâna și datele se transferă pe datapad-ul lui. Un mic glob holografic îi lucește în față. Mărește imaginea și trece prin diferitele filtre analitice.

— Radiații? își dă Victra cu părerea. Resturi de nave?

— Minereul asteroidului ar putea să ne reflecte semnalul, zice Roque. Nu poate să fie sistemul... a dispărut.

Punctul roşu dispare, dar tensiunea a cuprins toată puntea. Ne uităm cu toţii la afişaj. Nimic. Nu mai e nimeni acolo, doar navele mele şi nava lui Karnus, înfrântă. Doar dacă...

Roque se întoarce spre mine, transfigurat de teamă.

— S-o ştergem, apucă să zică şi punctul roşu revine la viaţă.

— Energie maximă la motoare, urlu eu. Înclinaţie treizeci de grade.

— Lansaţi rachetele rămase spre suprafaţa asteroidului, comandă Tactus.

E prea târziu.

Victra icneşte de spaimă şi văd cu ochiul liber ceea ce instrumentele noastre se chinuiau să detecteze. Un distrugător ascuns iese dintr-o cavitate a asteroidului. O navă pe care credeam că am învins-o acum trei zile. Jumătatea din faţă e avariată şi neagră din cauza distrugerilor. Motoarele îi sunt acum la capacitate maximă. Iar traiectoria o aduce fix în nava mea.

O să intre direct în noi.

— Evacuarea! urlu eu.

Cineva ne strigă să ne pregătim pentru impact. Mă grăbesc spre locul de pe punte unde capsula mea de salvare e încastrată în perete. Se deschide la comanda mea. Tactus, Roque şi Victra intră repede. Mă dau în spate şi strig la Albaştrii să se grăbească şi să se desincronizeze. Oricât ar ţine ei la logică, sunt gata să moară odată cu nava. Mă reped spre punte şi urlu la ei să-şi activeze trapa de salvare. Albastrul de la cârmă mă ascultă, apăsând un buton care face să se deschidă o trapă largă în cabină. Unul după altul se desincronizează şi sunt absorbiţi de tuburile gravitaţionale spre capsulele lor de evacuare.

— Theodora, strig, văzând-o cum se holbează la un Albastru cu încheieturile albite de frică şi care încă mai e conectat la sistemele navei. Treci în afurisita aia de capsulă!

Nu mă ascultă. Albastrul nu se deconectează nici el. O iau spre ei chiar când senzorii de proximitate dau un ultim avertisment.

Totul încetineşte.

Luminile de pe punte pâlpâie roşii.

M-arunc spre Theodora, prinzând-o în braţe.

Distrugătorul îmi loveşte nava de război chiar în linia mediană.

Strângând-o pe Theodora la piept sunt aruncat treizeci de metri de-a lungul punţii şi mă lovesc de un perete de metal. O durere surdă îmi cuprinde braţul stâng, în zona unde e rupt. Mă trezesc în întuneric. Luminile dansează acum, mai întâi ca nişte stele apoi ca nişte fire de nisip ridicate de vânt.

Lumina roşie mi se strecoară pe sub pleoape. O mână blândă mă trage de haine.

Deschid ochii. Sunt prins într-o coloană electrică îndoită, în timp ce nava se cutremură, gemând ca un animal preistoric pe moarte, scufundându-se în abis. Coloana vibrează cu putere lovindu-mi stomacul în timp ce distrugătorul îşi termină drumul prin mijlocul navei noastre. Eviscerându-ne cu o calmă cruzime.

Cineva mă strigă pe nume. Zgomotele se aud iar.

Luminile învăluie puntea în nuanţe alternante de roşu ucigaş. Sirenele de alarmă. Cântecul de lebădă al navei. Mâinile delicate şi bătrâne ale Theodorei trag de mine, ca o pasăre de o statuie căzută. Îmi sângerează fruntea. Am nasul rupt. Îmi şterg sângele care-mi înţeapă ochii şi mă întorc pe spate. Un ecran spart scoate scântei lângă mine. E plin de sânge. O fi căzut oare pe mine? O bară zace lângă el, iar privirea mea alunecă spre Theodora. Ea l-a dat la o parte. Dar e atât de mică. Mâinile ei îmi cuprind faţa.

— Ridică-te. *Dominus*, dacă vrei să trăieşti, trebuie să te ridici.

Mâinile bătrânei tremură de frică.

— Te rog, ridică-te.

Gemând, mă ridic în picioare. Capsula mea de evacuare s-a dus. Proabil că s-a lansat în timpul coliziunii. Sau m-au lăsat în urmă. Capsula Albaştrilor a fost şi ea evacuată. Din Albastrul înspăimântat n-a mai rămas decât o pată pe peretele etanş. Theodora nu-şi poate lua ochii de-acolo.

— Mai e o capsulă în camera mea, mormăi.

Apoi văd de ce tremură Theodora. Nu din cauza fricii, ci a durerii. Are piciorul zdrobit, răsucit într-o parte ca o bucată de cretă udă şi crăpată. Rozaliii nu sunt făcuţi să reziste la aşa ceva.

— Eu n-o să reuşesc, *dominus*. Du-te, acum.

Mă las în genunchi şi-o arunc pe umăr cu braţul sănătos. Geme îngrozitor în timp ce piciorul i se leagănă în aer. Îi aud dinţii clănţănind. Apoi fug. Fug peste puntea distrusă înspre plaga care-mi ucide nava, trec prin holurile de acces şi dau peste o scenă de haos. Oamenii se-nghesuie pe coridoarele principale, abandonându-şi posturile în timp ce aleargă spre capsulele de evacuare şi transportoarele de trupe din hangarul din faţă. Oameni care au luptat pentru mine – electricieni, oameni de serviciu, soldaţi, bucătari, servitori. N-or să ajungă la timp. Mulţi dintre ei îşi schimbă direcţia când mă văd. Se-aruncă-nainte, se agaţă de mine, speriaţi şi înnebuniţi de nevoia de a găsi un loc unde să fie în siguranţă. Trag de mine, ţipând şi implorând. Îi dau la o parte, pierzând câte-un pic din inimă pentru fiecare dintre cei care rămân în urmă. Nu pot să-i salvez. Nu pot. Un Portocaliu o apucă pe Theodora de piciorul sănătos, iar un sergent Cenuşiu îl loveşte în frunte până cade ca o piatră la pământ.

— Faceţi loc, strigă Cenuşiul solid.

Îşi scoate arzătorul din teacă şi trage în aer. Un alt Cenuşiu, venindu-şi în fire, sau gândindu-se probabil că eu

sunt biletul lui de scăpare, i se alătură în stăvilirea haosului. În curând încă doi Cenușii eliberează drumul amenințând cu armele.

Cu ajutorul lor ajung la camera mea. Ușa se deschide doar cu ADN-ul meu. Intrăm. Cenușiii vin după noi cu armele ațintite spre cele treizeci de suflete disperate adunate în jurul intrării. Ușa începe să se închidă, dar un Obsidian își face loc prin mulțime și se proptește în cadru, oprind-o. Un Portocaliu i se alătură. Apoi un Albastru cu rang inferior. Fără nicio ezitare sergentul Cenușiu împușcă Obsidianul în cap. Ceilalți Cenușii îl doboară pe Portocaliu și pe Albastru. Îi dau la o parte din cadrul ușii pentru a o lăsa să se închidă. Îmi iau cu greu privirea de la sângele de pe podea și o întind pe Theodora pe una dintre canapele.

— *Dominus*, câte locuri sunt în capsula de evacuare? mă întreabă sergentul Cenușiu când mă îndrept spre capsulă.

Are părul tuns scurt în stil militar. Tatuajul de pe gâtul bronzat i se ivește de sub guler. Mâinile mele zboară peste panoul de control când introduc parola.

— Patru locuri. Primiți două. Decideți între voi.

Suntem șase oameni.

— Două? mă-ntreabă sergentul cu răceală.

— Dar Rozalia e un sclav! șuieră unul dintre Cenușii.

— Nu valorează nimic, zice un altul.

— E sclavul *meu*, mârâi eu. Faceți cum vă spun.

— La naiba cu asta.

Atunci simt tăcerea, o aud și știu că unul dintre ei și-a ațintit pistolul spre mine. Mă-ntorc încet. Cenușiul ăsta bătrân și îndesat nu e prost. S-a dat în spate și nu ajung la el. Nu am armură, doar briciul. S-ar putea să reușesc să-l omor. Ceilalți îl întreabă ce crede că face.

— Sunt un om liber, *dominus*. Ar trebui să pot pleca, zice Cenușiul cu vocea tremurândă. Am o familie. E dreptul meu să merg.

Se uită la colegii lui, învăluiţi de roşul de rău augur al luminilor de urgenţă.

— Ea e doar o târfă. O târfă distrusă.

— Marcel, lasă arma jos, spune caporalul cu pielea-ntunecată. Aminteşte-ţi jurământul. O să tragem la sorţi, zice uitându-se la prietenul lui cu ochi ameninţători.

— Nu e corect! Ea nici măcar nu poate să aibă copii!

— Şi copiii tăi ce-ar zice acum despre tine, dacă te-ar vedea? întreb eu.

Ochii lui Marcel se umplu de lacrimi. Arzătorul îi tremură în mână. Apoi se aude un foc. Corpul i se înţepeneşte şi se prăbuşeşte lipsit de viaţă la podea în timp ce glonţul din arzătorul sergentului îi trece prin cap şi se înfige în peretele metalic.

— O s-o facem conform rangului, zice sergentul băgându-şi arma în teacă.

Dacă aş mai fi fost omul pe care îl cunoştea Eo, aş fi înlemnit de groază. Dar omul acela s-a dus. Îi plâng moartea în fiecare zi. Uitând din ce în ce mai mult cine eram, ce vise aveam şi ce iubeam. Tristeţea e-acum amorţită. Şi merg înainte, în ciuda umbrei pe care o aruncă asupra mea.

Capsula de evacuare se deschide, piedica magnetică retrăgându-se cu un zgomot surd. Uşa se ridică. O iau pe Theodora de pe canapea şi o prind într-unul din scaune. Curelele sunt aproape prea mari, făcute pentru Aurii. Apoi ceva adânc şi îngrozitor se-aude urlând din măruntaiele navei mele. La jumătate de kilometru distanţă, depozitul de torpile sare în aer.

Gravitaţia artificială s-a dus. Duşi sunt şi pereţii stabili. E o senzaţie înşelătoare. Totul se învârte. Mă lovesc de podeaua capsulei. Să fie tavanul? Nu ştiu. Nava se depresurizează. Cineva vomită. Mai degrabă simt mirosul decât o aud. Strig la Cenuşii să intre-n capsulă. Unul singur

rămâne în urmă, resemnat şi tăcut, în timp ce sergentul şi caporalul intră în capsula de evacuare. Se-aşază în faţa mea şi îşi prind centurile. Activez procedura de lansare şi îl salut pe Cenuşiul rămas în urmă. Mă salută şi el, mândru şi loial, în ciuda tăcerii cu care-şi întâmpină ultimul moment din viaţă, cu ochii pierduţi undeva departe, gândindu-se la vreo primă dragoste, vreo cale pe care n-a apucat, întrebându-se poate de ce nu s-a născut Auriu.

Apoi uşa se-nchide şi el dispare din lumea mea.

Sunt aruncat în scaun în timp ce capsula se-ndepărtează cu viteză de nava muribundă. Făcându-şi loc printre resturi. Apoi intrăm din nou în imponderabilitate, plutind tot mai departe de nenorocire pe măsură ce amortizoarele inerţiale intră în funcţiune. Prin hublou îmi văd nava-amiral scuipând coloane de flăcări albastre şi roşii. Heliumul-3 procesat, care alimentează ambele nave, se-aprinde lângă motoarele navei mele producând o explozie-n lanţ care o rupe-n bucăţi. Dintr-odată îmi dau seama că nu resturi de materie se loveau de capsula mea când am părăsit nava. Erau oameni. Echipajul meu. Sute de Culori inferioare aruncate în spaţiu.

Cenuşiii stau în faţa mea.

— Avea trei fetiţe, zice caporalul negricios, începând să tremure odată cu trecerea efectului adrenalinei. Încă doi ani şi ieşea la pensie. Şi tu i-ai făcut o gaură direct în cap.

— După ce îmi termin raportul, laşul n-o să lase nici măcar o pensie de urmaş, zice sergentul dispreţuitor.

— Eşti o jigodie fără milă, spune caporalul privindu-l chiorâş.

Cuvintele lor se estompează, acoperite de sunetul pulsului pe care-l simt în urechi. E vina mea. Am încălcat regulile la Institut. Am schimbat paradigma şi-am crezut că n-or să se adapteze. Că n-or să-şi schimbe strategia pentru mine.

Iar acum am pierdut atât de multe vieţi, probabil că n-o să ştiu niciodată exact câte.

Într-o clipită, mai mulţi oameni au murit decât în tot anul de la Institut, iar moartea lor mi-a deschis o gaură neagră în stomac.

Roque şi Victra mă apelează în cască. Mi-au urmărit datapad-ul şi ştiu că sunt în siguranţă. Abia dacă-i aud. Furia, densă şi malefică se-ncolăceşte în mine, făcându-mi mâinile să tremure şi inima să bată cu putere.

Cumva, nava lui Karnus continuă să plutească prin spaţiu după ce mi-a frânt în două nava de comandă, avariată, dar nu distrusă total. Îmi desfac centurile de siguranţă şi mă ridic. În capătul celălalt al capsulei e un tub-de-lansare cu carapace-stelară încărcată în el – un costum mecanizat care m-ar transforma într-o torpilă umană. E proiectat pentru a lansa Aurii pe asteroizi sau planete, pentru că o capsulă nu rezistă trecerii prin atmosferă. Eu însă am s-o folosesc ca să mă răzbun. O să mă lansez fix pe puntea nenorocitului ăla de Bellona.

Theodora încă nu s-a trezit. Mă bucur.

Îi spun caporalului să mă ajute să intru în costum. Două minute mai târziu sunt în carapacea metalică. E nevoie de încă două pentru a programa în computer datele necesare, astfel încât traiectoria mea să se intersecteze cu a lui Karnus şi să-i trec prin hublourile punţii. N-am mai auzit să fi făcut cineva asta vreodată. E o nebunie. Dar Karnus o să plătească.

Îmi încep propria numărătoare inversă.

Trei... Nava inamică trece cu aroganţă la o sută de kilometri distanţă. Ca un şarpe întunecat cu coada albastră şi puntea în loc de ochi. Între noi, o sută de capsule de evacuare strălucesc asemenea tot atâtor rubine aruncate în soare. *Doi...* Mă rog să găsesc Valea dacă nu supravieţuiesc.

Unu... Comenzile mor și o lumină roșie îmi strălucește în cască. Proctorii au preluat controlul asupra computerului și îmi blochează comenzile.

— NU! urlu privind cum nava lui Karnus dispare în întuneric.

3

Sânge şi pişat

Opt sute treizeci şi trei de bărbaţi şi femei. Opt sute treizeci şi trei de oameni ucişi pentru un joc. Aş vrea să nu fi aflat numărul total. Repet numărul, din nou şi din nou în cala pentru pasageri a navei de salvare pe care au trimis-o să mă aducă înapoi la Academie. Locotenenţii mei stau jos, temându-se să-mi întâlnească privirea. Chiar şi Roque mă lasă în pace.

Instructorii mi-au blocat comenzile înainte să mă lansez. Spun că m-au scutit de o greşeală prostească. Mişcarea era nechibzuită, stupidă şi nu era demnă de un Pretor Auriu. M-am uitat la ei cu ochii goi în timp ce mă luaseră la raport via holograme.

Ajungem la Academie în primele ore ale dimineţii, conform ciclului temporal de pe nava mea. E un port metalic uriaş în formă de dom la marginea unui câmp de asteroizi, înconjurat de docuri pentru navele de război. Majoritatea sunt pline. Sediul Academiei şi al Comandamentului Sectorului Mijlociu e unul dintre centrele militare ale Societăţii pentru Marte, Jupiter şi Neptun, deşi serveşte şi altor forţe planetare când orbitele acestora le aduc în vecinătate. Colegii mei studenţi trebuie c-au urmărit totul de-aici, din dormitoare. La fel şi mulţi dintre oficialii Flotei şi Însemnaţii care s-au adunat aici în ultimele săptămâni ale jocului, pentru a observa şi petrece.

Nimeni n-o să menţioneze preţul în vieţi omeneşti pretins de victoria lui Karnus. Dar înfrângerea o să-mi

îngreuneze misiunea. Fiii lui Ares au spioni. Au hackeri și curtezane care fură secrete. Ce nu aveau era o flotă. N-or s-o aibă nici de-acum încolo.

Nimeni nu ne întâmpină, pe mine sau pe locotenenții mei la docuri.

Roșii și Maroniii se-agită sub comanda a doi Violeți și a unui Arămiu care fac pregătirile pentru victoria lui Karnus în marea anticameră. Albastrul și argintiul Casei Bellona împodobesc pereții metalici ai coridoarelor parcă săpate în stâncă. Blazonul cu vultur al familiei lor acoperă pereții. Au adus petale de trandafiri albi pentru el. Petalele roșii se păstrează doar pentru Triumfuri, adevăratele victorii unde se varsă sânge de Auriu. Sângele a opt sute treizeci și trei de Culori inferioare nu contează. Asta-i o chestiune de cifre.

Locotenenții mei au dormit pe drum spre Conservă. Eu, nu. Tactus și Victra se împleticesc înaintea mea de parcă ar fi încă în brațele somnului. În ciuda greutății care mi-apasă umerii, nu tânjesc după somn. În ochii mei injectați se ascund remușcări. Dacă adorm, știu c-o să văd chipurile celor pe care i-am lăsat să moară pe culoarele navei. Știu c-o s-o văd pe Eo. Nu pot să dau ochii cu ea azi.

Academia miroase a flori și dezinfectant. Petalele de trandafir stau în cutii undeva într-o parte. Tuburile suspendate reciclează respirațiile și purifică aerul scoțând un zumzet continuu. Lumina chioară și fosforescentă cade pe noi din tavan ca pentru a ne aminti că ăsta nu-i un loc bun pentru copii sau fantezii. Lumina e aspră, la fel ca bărbații și femeile de-aici.

Roque merge alături de mine, deși arată ca un mort. Îi spun să doarmă puțin. Și-a câștigat dreptul.

— Și tu ce-ai câștigat? mă-ntreabă. Nu o zi de-ntristare. Nu o zi de autoflagelare. Dintre toți lăncierii, ai ieșit al doilea. *Al doilea!* Frate, de ce nu te-ai mândri cu asta?

— Nu acum, Roque.

— Haide, continuă el. Nu victoria îl face pe om. Înfrângerile-l călesc. Crezi că strămoşii tăi n-au pierdut niciodată? Nu trebuie să tuni şi să fulgeri pe tema asta şi să ajungi unul dintre clişeele alea greceşti. Lasă mândria. E doar un joc.

— Crezi că-mi pasă de jocul ăsta? mă reped eu la el. Au murit oameni.

— Îşi aleg viaţa în serviciul Flotei. Cunosc pericolul şi au murit pentru o cauză.

— Care cauză?

— Să ne menţină Societatea puternică.

Mă uit fix la el. Ar putea prietenul meu, blândul meu prieten, să fie atât de orb? Ce opţiuni au oamenii ăştia? Au fost recrutaţi.

— Chiar nu înţelegi nimic, nu-i aşa? spun eu clătinând din cap.

— Normal că nu înţeleg. Nu-i dai nimănui voie să se apropie de tine. Nici mie. Nici lui Sevro. Uită-te cum te-ai purtat cu Mustang. Îţi îndepărtezi prietenii de parcă ţi-ar fi duşmani.

Dacă ar şti el.

Găsesc grădina pustie. E-n vârful Conservei, un spaţiu vast cu iarbă, pământ şi arbuşti, creat pentru odihna soldaţilor obosiţi de lumina fluorescentă. Copacii pitici se mişcă odată cu briza simulată. Îmi dau jos ghetele, îmi scot ciorapii şi suspin simţind iarba între degetele de la picioare.

Lămpile de deasupra copacilor formează un soare fals. Stau sub ele un timp, apoi mă ridic gemând şi mă îndrept spre micul bazin cu apă termală din mijlocul poienii. Vânătăile, majoritatea aproape vindecate, îmi pătează corpul

asemenea unor mici lacuri albastre şi purpurii înconjurate de nisipuri îngălbenite. Apa îmi alină durerile. Sunt mai slab decât ar trebui, dar vânos ca un arc. Dacă n-aş avea mâna ruptă, aş zice că sunt mai sănătos decât eram la Institut. Ouăle şi şunca de la Academie bat de departe carnea de capră pe jumătate crudă de la Institut.

Găsesc un boboc de haemanthus pe marginea bălţii. S-a prins acolo unde apa nu ajunge. E originar de pe Marte, la fel ca şi mine, aşa că nu-l rup. Am îngropat-o pe Eo într-un loc ca ăsta. Am îngropat-o într-o pădure falsă de deasupra minei Lykos, acolo unde am făcut dragoste cu ea ultima dată. Eram pirpirii şi inocenţi pe atunci. Cum a putut o fată aşa de fragilă ca ea să aibă un asemenea spirit, un aşa vis de libertate când atâtea alte suflete puternice trudeau şi-şi ţineau capetele plecate de frică să nu privească în sus?

I-am strigat lui Roque că nu-mi pasă de înfrângere. Şi totuşi îmi pasă şi mă simt vinovat că-mi pasă de aşa ceva când atâtea vieţi au fost pierdute. Înainte de ziua de azi victoria mă întregea, pentru că fiecare victorie m-a adus mai aproape de împlinirea visului lui Eo. Acum, înfrângerea m-a îndepărtat de asta. Astăzi am dezamăgit-o.

Ca şi când mi-ar cunoaşte gândurile, datapad-ul îmi gâdilă braţul. Mă caută Augustus. Dezlipesc ecranul subţire ca un fir de păr şi închid ochii.

Cuvintele lui îmi răsună în memorie.

— Chiar dacă pierzi, chiar dacă nu poţi să obţii tu însuţi victoria, nu le permite celor din Bellona să triumfe. Dacă încă o flotă intră sub controlul lor se va înclina balanţa puterii.

Cam asta a fost. Plutesc în apă între trezie şi somn până mi se încreţesc degetele şi mă plictisesc. Nu-s făcut pentru momentele astea de linişte. Ies din apă ca să mă îmbrac. Nu pot să-l las pe Augustus să aştepte prea mult. E timpul

să dau ochii cu bătrânul leu. Apoi mă culc, poate. O să trebuiască să stau şi să văd parada victoriei lui Karnus, dar apoi o să plec din locul ăsta nesuferit, înapoi pe Marte şi poate la Mustang.

Dar când mă întorc, descoper că hainele şi briciul mi-au dispărut.

Apoi îi simt.

Le-aud cizmele militare în spatele meu. Sunt zgomotoşi, respiră agitat. Patru, bănuiesc. Iau o piatră de jos. Nu. Mă-ntorc şi văd şapte siluete care blochează intrarea în grădină. Toţi Aurii din Casa Bellona. Duşmanii mei de moarte.

Karnus a venit cu ei direct de pe navă. E la fel de tras la faţă ca mine, dar încă o dată pe-atât de lat în umeri. E mult mai înalt decât mine – un Obsidian din toate punctele de vedere în afară de minte şi obârşie. Rânjetul lui batjocoritor debordează de o inteligenţă ieşită din comun. Îşi trece o mână peste bărbia cu gropiţă, iar braţele lui musculoase par sculptate în piatră de râu. E ceva foarte înfricoşător când te afli în prezenţa cuiva atât de mare, încât îi simţi vocea vibrându-ţi în oase.

— Se pare c-am prins un leu de-al lui Augustus departe de haită. Salutări, Secerătorule.

— *Goliat*, murmur eu folosindu-i numele de luptă.

Goliat distrugătorul. Goliat ucigaşul de fii. Mustang povestea că odată i-a rupt cu genunchiul coloana unui Auriu sclifosit de pe Lună după ce idiotul s-a gândit să-i arunce o băutură în faţă la unul dintre cluburile Pearl. Mama lui l-a mituit pe Judiciar să scape cu o amendă.

Lista cu amenzile pe care le-a plătit pentru crime e mai lungă decât braţul meu. Cenuşii, Rozalii, chiar şi un Violet. Dar adevărata lui reputaţie vine din uciderea lui Claudius au Augustus, fiul preferat şi moştenitorul ArhiGuvernatorului. Fratele lui Mustang.

Verii lui Karnus se învârt în jurul lui. Toţi din Casa Bellona. Toţi născuţi sub sigiliul albastru şi argintiu al vulturului cuceritor. Fraţi, surori, veri de-ai lui Cassius. Au părul des şi cârlionţat şi feţele frumoase. Influenţa lor străbate întreaga Societate. La fel şi reputaţia armatelor lor.

Unul dintre ei e mult mai în vârstă decât mine, mai scund, dar mai bine făcut, ca un trunchi de copac cu capul acoperit de muşchi blond. E un bărbat trecut de treizeci de ani. Kellan, acum îmi amintesc. Un Legat plin, cavaler al Societăţii. A venit aici, cu fraţii şi verii lui, pentru mine. Duhneşte a aroganţă. Mimează un căscat în timp ce joacă şarada asta de curtea şcolii.

Frica-mi străpunge pieptul.

Respir cu dificultate şi cu toate acestea zâmbesc, în timp ce degetele-mi butonează datapad-ul pe la spate.

— Şapte Bellona, chicotesc. Ce-ţi trebuie şapte oameni, Karnus?

— Tu ai avut şapte nave împotriva mea, răspunde el. Am venit să continui jocul, zice dându-şi capul pe spate. Credeai că s-a terminat după ce ţi-am distrus nava?

— S-a terminat, îi spun. Ai câştigat.

— Am câştigat, *Secerătorule*? întreabă Karnus.

— Cu preţul a opt sute treizeci şi trei de vieţi.

— Te smiorcăi c-ai pierdut? întreabă Cagney.

E cea mai mică dintre veri, douăzeci şi ceva de ani, lăncier al tatălui lui Karnus. Ea e cea care mi-a luat briciul primit de la Mustang. Plesneşte aerul cu el.

— Cred c-o să păstrez ăsta. Nu cred să fi auzit că l-ai folosit vreodată. Nu că te judec, briciurile sunt periculoase. Mi-e teamă că astea sunt consecinţele unei educaţii necorespunzătoare.

— Mai bine bagă-i lu' văr-tu un deget în cur, mă răstesc eu. Trebuie să existe un motiv pentru care semănaţi atât de bine-ntre voi, rahaţi blonzi şi cârlionţaţi.

Karnus, chiar trebuie să-l ascultăm cum latră? se plânge Cagney.

Eu l-am învăţat pe Julian să pescuiască, *Secerătorule*, spune dintr-odată Kellan, Legatul. Când era copil nu-i plăcea, zicea că-i răneşte prea tare pe peşti. Credea că-i o cruzime. Ăsta e băiatul pe care stăpânul tău te-a pus să-l ucizi. Asta-i măsura cruzimii *lui*. Deci cât de mare te simţi? Cât de curajos ţi se pare că eşti?

- N-am vrut să-l omor.

— Oh, dar noi vrem să te omorâm pe tine, tună Karnus.

Le face un semn din cap verilor lui. Doi dintre Bellona încep să rupă crengi din copaci şi le aruncă celorlalţi. Au briciuri, dar se pare că nu vor să se grăbească.

- Dacă mă omorâţi, vor exista consecinţe, le spun. Nu e un duel aprobat, iar eu sunt un Însemnat. Sunt protejat de Compact. O să fie o crimă. Cavalerii Olimpici or să vă vâneze. O să vă judece. O să vă execute.

— Cine-a zis ceva despre crimă? întreabă Karnus.

— Tu eşti al lui Cassius, zice Cagney c-un zâmbet pe faţa ei de vulpe.

— Astăzi eşti protejat de Augustus, zice Karnus. Băiatul lui ales. Dacă te omorâm, o să fie război. Dar nimeni nu pleacă la război din cauza unei mici încăierări.

Cagney îşi lasă greutatea mai mult pe piciorul stâng. Rană la genunchi. Un văr de-al ei se lasă pe călcâie. I-e frică de mine. Cel mare, Karnus, se ţine drept, ceea ce înseamnă că-l doare-n cot de orice-aş putea să-i fac. Kellan zâmbeşte şi stă relaxat. Urăsc genul ăsta de oameni. Sunt greu de citit. Îmi calculez şansele. Apoi mi-aduc aminte de braţul meu rupt, coastele rănite şi lovitura de deasupra ochiului şi împart şansele astea la jumătate.

Mi-e frică. Ei nu pot să mă omoare pe mine, eu nu pot să-i omor pe ei. Nu aici. Nu acum. Ştim cu toţii cum o să se termine dansul ăsta. Şi totuşi, dansăm.

Karnus pocneşte din degete şi sar cu toţii spre mine. Arunc piatra în faţa lui Cagney. Cade. Mă reped spre Karnus urlând ca un lup turbat, mă feresc de primul pumn şi îi dau cu furie mai multe lovituri în centrii nervoşi, înfigându-mi cotul în bicepsul lui drept şi rupând ţesutul. Se dă pe spate şi m-apăs în el, folosindu-i corpul pentru a mă feri de loviturile şi beţele celorlalţi. Iau o bâtă din mâna uneia dintre verişoarele Bellona punând-o la pământ cu un cot în tâmplă. Apoi mă-ntorc şi-ncerc să-l lovesc pe Karnus peste faţă. Dar parează. Ceva mă loveşte în moalele capului. Lemnul se rupe-n bucăţi. Aşchiile mi se înfig în ceafă. Nu mă clatin. Doar după ce Karnus îmi dă un cot atât de puternic în faţă că-mi sare un dinte.

Nu-şi aşteaptă fiecare rândul să mă lovească. Mă înconjoară şi mă pedepsesc cu eficacitatea mortalei lor arte, Kravat. Ţintesc nervii, organele. Reuşesc să mă ţin pe picioare, să-i lovesc pe câţiva dintre atacatorii mei. Dar nu rezist prea mult. Cineva îşi înfige bâtul în pielea mea atingând nervul subcostal. Mă preling pe pământ ca ceara topită şi Karnus mă loveşte cu piciorul în cap.

Îmi muşc limba.

Căldura îmi umple gura.

Pământul e cel mai moale lucru pe care îl simt.

Mă-nec cu sare.

Sânge şi aer îmi ţâşnesc din gură când Karnus îmi pune piciorul pe stomac, apoi pe gât. Râde.

— Ca să-l citez pe Lorn au Arcos, dacă trebuie doar să-l răneşti pe om, bine ar fi să-i distrugi şi mândria.

Mă chinui să respir.

Cagney îi ia locul lui Karnus, aşezându-mi-se pe piept în timp ce-mi ţine mâinile cu genunchii. Îmi râde în faţă şi se uită la părul meu, cu buzele întredeschise de plăcerea pe care i-o dă dominarea altei persoane. M-apucă de păr. Răsuflarea ei fierbinte miroase a mentă.

— Ce avem noi aici? întreabă ea smulgându-mi data-pad-ul de pe mână. La naiba. I-a apelat pe cei din clanul Augustus. Aş prefera să nu mă bat cu nenorocita aia de Julii fără armură.

— Atunci nu mai pierde vremea, mârâie Karnus. Fă-o.

— Ssst, şopteşte ea când încerc să vorbesc, plimbându-şi cuţitul peste buzele mele şi băgându-mi-l în gură până când metalul rece mi se loveşte de dinţi. Bun băiat, zice în timp ce-mi taie cu asprime din păr. Cuminte şi liniştit. Bun Secerător. Bun.

Sângele îmi irită ochii când Karnus o-mpinge pe Cagney de pe pieptul meu, m-apucă şi mă ridică de jos cu mâna stângă. Îşi flexează dreapta, înjurând din cauza bicepsului distrus. Nu poate s-o-ndrepte ca să mă lovească, aşa că râde la mine cu toţi dinţii şi-mi înfige un cap în piept, chiar la baza sternului. Pământul se zdruncină. Aud o trosnitură. Zgomotul pe care-l face o creangă pusă pe foc. Hârâi înfundat scoţând sunete inumane. Karnus mă mai loveşte o dată cu capul în piept şi-mi aruncă trupul zdrobit la pământ.

Simt ceva cald şiroind peste mine şi mirosul pişatului îmi intră în nări. Râd cu toţii, iar Karnus îmi şuieră-n ureche.

— Mama m-a rugat să-ţi transmit: un cerşetor nu poate niciodată s-ajungă prinţ. De fiecare dată când te uiţi în oglindă, aminteşte-ţi ce ţi-am făcut. Aminteşte-ţi că respiri doar pentru că noi te-am lăsat. Aminteşte-ţi că-ntr-o zi, inima ta o să stea la noi pe masă. Dacă te ridici prea sus, în noroi o să ajungi.

4

Căzut

Stau în faţa stăpânului meu, dar lui nu-i pasă.

Pereţii biroului sunt acoperiţi de lambriuri, iar podeaua cu un covor antic pe care strămoşul lui de fier l-a luat dintr-un palat de pe Pământ după căderea Imperiului Indian, una dintre ultimele naţiuni măreţe care s-au opus Auriilor. Ce groază trebuie să fi simţit oamenii aceia născuţi-natural văzându-i pe Cuceritori căzând din ceruri. Omul perfecţionat, dar aducând lanţuri în loc de speranţă.

Stau în faţa biroului lui Augustus, o masă simplă din lemn şi fier, chiar înaintea petei de sânge de acum şapte sute de ani, în locul în care capul ultimului împărat Indian a fost despărţit de trup de către un abil asasin Auriu.

Nepăsător, Nero au Augustus mângâie leul întins lângă birou. Par două statui identice. În spatele lor se întinde spaţiul. Un hublou mare dă înspre întunecimea care ascunde navele Armadei Sceptrului zăcând asemenea unor uriaşi golemi cufundaţi într-un somn al groazei. Am trecut pe lângă ele în ultima parte a călătoriei noastre de trei săptămâni de pe Marte.

Augustus priveşte-ncordat spre birou în timp ce o serie de date se înşiruiesc peste lemn.

A trecut parcă atât de mult de când m-a luat într-un tur al planetei Marte pentru a-mi arăta domeniile noastre – de la moşiile unde Roşii superiori muncesc pământul până la zonele polare unde Obsidienii trăiesc într-o izolare

primitivă. Mă favoriza atunci, ţinându-mă aproape şi învăţându-mă lucruri pe care i le arătase tatăl lui. Eram preferatul lui, depăşit doar de Leto. Acum e ca un străin, iar eu, o ruşine.

Au trecut două luni de când Karnus m-a bătut la Academie. Deşi părul mi-a crescut la loc şi oasele rupte s-au refăcut, reputaţia nu mi s-a îmbunătăţit. Şi din cauza asta, poziţia mea în slujba ArhiGuvernatorului e în cel mai bun caz fragilă. De la o zi la alta am tot mai mulţi duşmani. Cei noi preferă însă şoaptele în locul briciurilor.

Din ce în ce mai mult tind să cred că Fiii lui Ares n-au ales omul potrivit. Nu-s făcut pentru războiul rece al politicii. Nu mă pricep la subtilităţi. La dracu', aş putea oricând să ascund un băiat în burta unui cal, dar n-aş şti să dau o mită ca lumea nici dacă viaţa mea ar depinde de asta.

O voce caldă şi blândă, făcută pentru a rosti doar jumătăţi de adevăr, pluteşte prin biroul ArhiGuvernatorului.

— Trei rafinării. Două cluburi de noapte. Şi două avanposturi Cenuşii ale poliţiei. Toate distruse de când am plecat de pe Marte. Şapte atentate, stăpâne. Cincizeci şi nouă de victime Aurii.

Pliniu. Subţire ca o salamandră, piele la fel de fină ca a unui Rozaliu. Politicianul nu e un Războinic Însemnat, n-a fost nici măcar la Institut. Ochii lui strălucitori se-arată de după nişte gene care ar face de ruşine şi penajul unui păun. Buzele-i sunt acoperite de ruj fin. Are părul strâns şi parfumat. Trupul subţire, musculos într-un fel plăcut, deşi absolut inutil, îmbrăcat într-o tunică prea strâmtă de mătase brodată. Un copil ar putea să-l rupă în bătaie pe-acest frumos pisoiaş de bărbat. Cu toate astea a adus sfârşitul unor familii aruncând un zvon ici, o glumiţă colo. Puterea lui e de altă natură. Pe când eu sunt energia cinetică, el e cea potenţială.

Am auzit că tot el e responsabil de distrugerea reputației mele. Tactus chiar a dat de-nțeles că Pliniu l-ar fi îndemnat pe Karnus la violența din grădină sau, cel puțin, ar fi aranjat prezența unei holo-camere care să înregistreze momentul meu glorios.

Lângă Pliniu stă al patrulea om din cameră, Leto. E un lăncier sclipitor, cu zece ani mai mare decât mine, păr împletit și un rânjet larg. Totodată e un poet al briciului, un fel de Lorn au Arcos mai tânăr, după cum spun unii. Se prea poate ca el să moștenească averea lui Augustus în locul urmașilor de sânge ai ArhiGuvernatorului – Mustang și Șacalul. Între noi fie vorba, mie chiar îmi place omul.

— Fiii lui Ares devin prea îndrăzneți, bombăne Augustus.

— Da, lordul meu. Dacă într-adevăr ei sunt făptașii, zice Pliniu ferindu-și privirea.

— Ce alt țânțar ne deranjează?

— Niciunul despre care să știm. Dar lumea e plină de păianjeni, șobolani și căpușe. Atentatele sunt prea grosolane pentru Ares, aleatorii și necaracteristic de violente. Contrastează cu tiparul de sabotaj tehnologic și propagandă specific profilului său. Ares nu e inconsecvent, așa că mi-e greu să cred că aceste acte pleacă de la el.

— Și-atunci ce sugerezi? se-ncruntă Augustus.

— Poate e vorba de alt grup terorist, lordul meu. Cu opt miliarde de suflete conform recensământului, nu prea cred că un singur om deține monopolul pe terorism. Poate că vorbim de-un întreg sindicat al crimei. Am creat o bază de date pe care o pot împărtăși...

Pliniu are dreptate. Atacurile teroriste care au afectat Marte și alte planete nu prea au sens. Dancer vorbea despre dreptate, nu răzbunare. Atacurile astea sunt meschine și sângeroase – bombe în cazarme, magazine de haine, bazaruri, cafenele frecventate de Culorile superioare și

restaurante. Atrag prea multă atenţie şi obţin prea puţin, provocându-i pe Aurii să reacţioneze, să-i strivească pe Fii.

I-am trimis mesaje lui Dancer via holo-cub. Nimic. Doar tăcere. Se poate să fi murit? Sau Ares m-a abandonat în favoarea noii strategii de atentate?

Poate că Ares a schimbat tactica, cască Pliniu. E-un tip dat naibii.

Asta dacă-i bărbat, spune Leto.

Interesant, intervine brusc Augustus. Ce te face să crezi că Ares nu-i bărbat?

De ce asumăm că Ares e bărbat? Ar putea să fie femeie. Ar putea să fie un întreg grup de oameni după câte ştim noi, iar asta ar explica destul de bine natura distonantă a acestor noi atacuri.

- Darrow, tu ce crezi? întreabă Leto întorcându-se spre mine şi privindu-mă.

- Nu-l ameţi pe Darrow cu întrebări complexe! croncăne Pliniu protectiv. Întreabă şi tu pe înţelesul lui, ca să poată răspunde cu „da" sau „nu", zice aruncându-mi cel mai plin de milă zâmbet şi strângându-mă de umăr cu simpatie. În spatele zâmbetelor lui plăcute se află o creatură simplă şi cinstită. Ar trebui să ştii asta.

Stau acolo şi-nghit.

- Oricum, Leto, zice el întorcându-se, uiţi că am creat cultura Roşilor după un model puternic patriarhal. Identitatea lor culturală se concentrează în jurul resurselor necesare pentru primele stagii ale terraformării planetei Marte. Activităţi dure şi fizic solicitante pe care le fac *bărbaţii*. Sarcini pe care nu le dăm voie femeilor lor să le facă, chiar dacă sunt capabile, ca urmare a Protocolului de Stratificare. Aşa că, vezi tu, n-ar putea să fie femeie pentru că niciun afurisit de Ruginiu n-ar urma pe cineva, bărbat sau femeie, care n-a săpat niciodată în mină.

— Asta *dacă* Ares este un Roşu, zâmbeşte Leto cu isteţime.

Pliniu şi Augustus încep amândoi să râdă.

— Poate că-i un Violet nebun care ridică actoria la un alt nivel, zice Pliniu.

— Sau un valutist Arămiu enervat de completarea formularelor pentru impozit, adaugă Leto.

— A, nu! Un Obsidian care, dacă-mi permiteţi, şi-a depăşit în sfârşit oroarea faţă de tehnologie şi şi-a dezvoltat abilităţile pentru a folosi o holo-cameră, zice Pliniu plesnindu-se peste coastă. Mi-aş da unul dintre Rozalii doar să văd...

— Domnilor, destul, îl întrerupe Augustus bătând cu degetul în birou.

Pliniu şi Leto rânjesc şi se-ntorc spre Augustus.

— Pliniu, ce recomanzi?

— Desigur, răspunde el dregându-şi vocea. Spre deosebire de propaganda şi atacurile lor cibernetice, această violenţă este simplu de contracarat. Ares sau nu, se cere un răspuns. Echipele noastre speciale sunt pregătite pentru atacuri tactice asupra mai multor tabere teroriste de antrenament de sub suprafaţa lui Marte. Ar trebui să lovim acum. Dacă mai aşteptăm, mi-e teamă că vor interveni direct Pretorienii Suveranei. Cei născuţi pe Lună nu înţeleg cum stau lucrurile pe Marte. O să distrugă totul.

— Prostul trage de frunze. Sălbaticul ciopârţeşte trunchiul. Înţeleptul sapă la rădăcină. Asta i-a spus cândva Lorn au Arcos tatălui meu, zice Augustus după o scurtă pauză. E gravat în Sala Săbiilor din Noua Tebă. Atacarea taberelor de antrenament n-o să facă nimic altceva decât să umple holo-netul cu câteva explozii frumoase. Sunt sătul de jocuri politice. Strategia noastră trebuie să se schimbe. Cu fiecare atentat, Suverana e din ce în ce mai nemulţumită de administraţia mea.

Dumneavoastră guvernați *Marte*, zice Leto. Nu Venus sau Pământul. Planeta noastră nu e una liniștită. La ce se-așteaptă?

La rezultate.

La ce vă gândiți, lordul meu? întreabă Pliniu.

Intenționez să otrăvesc rădăcinile Fiilor lui Ares. Vreau atentate sinucigașe, nu Cenușii. Găsește-i pe cei mai urâți și mai duri Roșii de pe Marte, ține-le familiile ostatice și amenință-i că le ucizi fiii și fiicele dacă tații nu fac așa cum li s-a poruncit. Concentrează atentatele sinucigașe pe zone de la suprafață unde se strâng mulți tineri, precum și în două mine. Fără femei sinucigașe. Vreau divizare socială. Femei împotriva violenței.

Cât de puțin înseamnă aici o viață omenească. Doar vorbe în vânt.

La fel și în zonele urbane, continuă el, nu doar mineri Roșii, Maronii și agricultori. Vreau copii Albaștri și Verzi morți în școli sau săli de jocuri lângă însemnele Fiilor lui Ares. Atunci o să vedem dacă celelalte Culori mai cântă afurisitul ăla de cântec al fetei.

Inima mi se oprește pentru o secundă. Cântecul lui Eo s-a răspândit mai departe decât ar fi visat, ajungând pe holo-net și străbătând întregul sistem solar, transmis de un miliard de ori grație grupurilor de hackeri anarhiști. Tot timpul mă tem că o să fiu descoperit. Poate vreun Auriu o să caute în arhive și-o să afle că numele soțului lui Eo era tot Darrow. Dar chiar și mie mi-e greu să-l mai recunosc pe băiatul ăla palid și scheletic. Cât despre nume? Nu există arhive concrete cu numele Roșilor inferiori. Mie mi s-a oferit un număr de către un administrator Arămiu. L17L6363. Iar L17L6363 a fost condamnat la moarte prin spânzurătoare, după care corpul lui a fost furat de un făptaș necunoscut și îngropat, se presupune, adânc într-o mină.

— Plănuiești să-i înstrăinezi pe Roșii de celelalte Culori și-apoi să-i îndepărtezi pe Fii de Roșii, zâmbește Pliniu. Lordul meu, uneori mă întreb ce nevoie mai ai de mine.

— Nu-mi vorbi de sus, Pliniu, e sub demnitatea amândurora.

— Chiar așa. Iertare, lordul meu, spune Pliniu înclinându-se.

— Ești agitat ca un cățeluș, zice Augustus întorcându-se spre Leto.

— Mă tem că asta doar o să înrăutățească lucrurile, se-ncruntă Leto. Momentan, Fiii sunt o bătaie de cap, așa e. Dar nu-s nici pe departe principala problemă. Dacă facem asta, s-ar putea să turnăm gaz pe foc. Și, și mai rău, o să fim la fel de răi ca înșiși Fiii. Teroriști.

— Nu există vinovăție, zice Pliniu privind nepăsător informațiile de pe datapad. Nu atunci când tu ești judecătorul.

— Lordul meu, continuă Leto nemulțumit de răspuns, dreptul nostru de a stăpâni e asigurat de capacitatea noastră de a conduce cel mai bine umanitatea. Noi suntem regii filosofi ai lui Platon. Cauza noastră este ordinea. Noi oferim stabilitate. Fiii sunt anarhiști. Cauza lor este haosul. *Asta* ar trebui să folosim ca armă. Nu Cenușii în miez de noapte. Sinucigași printre copii.

— Ar trebui să tindem spre un scop superior? întreabă Pliniu.

— Da! Poate să facem o campanie media împotriva Fiilor. Darrow, nu ești de acord?

Din nou, nu răspund. Nu până când ArhiGuvernatorul nu-mi ia în seamă prezența. Nu apreciază nerușinarea sau lipsa decenței decât dacă-i este folositoare.

— Idealism, suspină Pliniu. Admirabil la tineri, chiar dacă nechibzuit.

— Ai grijă când mă iei pe *mine* de sus, Politicianule, mârâie Leto căutând pe faţa rânjită a lui Pliniu cicatricea absentă a Însemnaţilor. Planul tău ar trebui să fie mai puţin brutal, ArhiGuvernatorule. Asta vreau să spun.

— Brutalitatea, începe Augustus şi lasă cuvântul suspendat în aer. Nu e nici bună, nici rea. E doar un adjectiv al unui lucru, în cazul nostru al unei acţiuni. Ceea ce trebuie analizat este natura acţiunii. E bine sau rău să-i oprim pe teroriştii care aruncă în aer copii?

— Bine. Presupun.

— Atunci ce contează metodele noastre atâta timp cât rănim mai puţini oameni nevinovaţi decât ar face-o ei dacă le permitem să existe în continuare, zice Augustus încrucişându-şi mâinile cu degete lungi. Dar, în esenţă, aceasta nu e o problemă filosofică. E una politică. Fiii lui Ares nu sunt o ameninţare. Chiar deloc. Tot ceea ce sunt e o armă în mâna inamicilor noştri politici, mai exact a Casei Bellona, care se folosesc de ei pentru a pretinde că eu nu pot să controlez Marte. Cârlionţaţii deja încearcă să-mi ia funcţia de Guvernator. După cum ştiţi, Suverana este singura care mă poate demite, chiar şi fără un vot din partea Senatului. Dacă vrea, poate să ofere Marte altei Case – Bellona, aliaţilor noştri Julii, chiar şi unei Case care nu e de pe Marte. Niciuna dintre acestea nu ar conduce Marte mai eficient decât mine. Iar când Marte e condusă eficient, toată lumea profită – şi cei de jos, şi cei de sus. Nu sunt un despot. Dar un tată trebuie să-şi tragă copiii de urechi dacă încearcă să dea foc la casă; dacă trebuie să ucid nişte mii de oameni pentru binele general, pentru ca helium-3-ul să curgă, pentru ca cetăţenii acestei planete să continue să trăiască într-o lume nedistrusă de război, atunci o s-o fac. Ceea ce ne aduce la Darrow au Andromedus.

Acum privirea lui se întoarce spre mine, imediat după ce a ordonat moartea a mii de nevinovaţi şi nu pot decât

să tresar, în timp ce o ură întunecată se ridică în mine. Îmi înclin capul cu o atitudine politicoasă.

— Lordul meu. M-ai chemat?

— Da. Iar prezența ta aici va fi de scurtă durată. Aveai potențial când te-am luat de la Institut și te-am adus în slujba mea. Știi asta, nu?

— Da.

— Am crezut că meritele tale sunt suficiente, iar rivalitatea ta școlărească cu Cassius au Bellona m-a amuzat. Dar războiul de sânge dintre voi doi a devenit împovărător pentru interesele mele, zice el aruncându-i o privire lui Pliniu, atât din punct de vedere economic, cât și politic. Câștiguri importante s-au pierdut din cauza creșterilor tarifare la Centru, acolo unde se află susținătorii lui Bellona. Casele ezită să respecte acorduri încheiate acum mulți ani la masa tratativelor. Așa că, pentru a împăca părțile în cauză, am decis să vând contractul tău altei Case.

Mă cutremur în sinea mea.

— Lordul meu, încerc eu să intervin.

Nu poate să se întâmple asta. Dacă îmi ia poziția, aproape trei ani de muncă au fost degeaba.

— Dacă-mi permiteți...

— Nu-ți permit.

Deschide un sertar și îi aruncă nepăsător leului o bucată de carne. Leul așteaptă ca Augustus să pocnească din degete ca să înceapă să mănânce.

— Decizia a fost luată acum o lună. N-are niciun rost să parlamentezi cu mine. Nu sunt Quicksilver negociind prețul pe viitor al litiului. Pliniu...

— Detaliile sunt chiar simple, Darrow. Așa că o să fie ușor de înțeles, zice Pliniu fără să-și ia ochii de la mine. ArhiGuvernatorul a fost prea bun oferindu-ți avertismentul, așa cum este stipulat în contract.

— Contractul zice că trebuie să mă anunţe cu şase luni înainte.

— Dacă îţi aduci aminte secţiunea opt, paragraful C, clauza patru, ai dreptul la şase luni de preaviz *exceptând* cazul în care eşuezi să te comporţi într-o manieră demnă de un lăncier al stimatei Case Augustus.

— Asta-i o glumă? întreb uitându-mă la Leto şi Augustus.

— Ne vezi râzând? întreabă Pliniu cu afectare. Nu? Nici măcar un rânjet sau un chicotit?

— Dintre toţi lăncierii am ieşit al doilea din Academie. Tu n-ai putut să termini nici măcar Institutul.

— Oh, nu despre *asta* e vorba. Te-ai descurcat bine... destul de bine.

— Şi-atunci?

— E vorba de prezenţa ta continuă la talk-show-urile de pe CH.

— N-am fost niciodată la unul. Nici măcar nu mă uit la aşa ceva.

— Hai, te rog. Te-ncântă propria ta celebritate. Chiar dacă îşi bat joc de tine, te bălăceşti în luminile rampei şi faci această Casă de ruşine. Cunoaştem istoricul căutărilor tale de pe datapad. Te vedem cum te uiţi la imaginea ta de pe CH de parcă ar fi propria-ţi oglindă. Umblă destule poveşti despre tine şi fiica ArhiGuvernatorului...

— Mustang e la curte pe Lună!

— Fapt pe care probabil că l-ai încurajat. I-ai cerut să se-alăture curţii Suveranei? Face parte din planul tău să-l desparţi pe tată de fiică?

— Vorbeşti prostii, Pliniu.

— Iar tu atragi prea multă atenţie asupra numelui Augustus. Te-ncaieri cu Bellona în băi rezervate odihnei şi contemplării. Asta nu putem să acceptăm.

Nici nu ştiu ce să zic. Inventează totul. Există suficient adevăr încât să-şi argumenteze cazul, dar minte doar ca să mă atace, ca să-mi arate că soarta mea stă în mâinile lui.

— Contractul va fi reziliat în trei zile, continuă Pliniu.

— Trei zile, repet eu.

— Până atunci ne vei însoți pe suprafața Lunii și vei sta într-o locuință oferită de Casa Augustus pe durata Summit-ului, chiar dacă din acest moment nu mai ești lăncier al acestei Case. Nu-l reprezinți pe ArhiGuvernator și nu ai voie să-i folosești numele pentru a obține facilități sau avantaje în fața domnișoarelor sau tinerilor domni, fie prin laudă, promisiuni sau amenințări. Datapad-ul Casei îți va fi confiscat. Codurile de identificare ca lăncier au fost deja anulate și o să încetezi participarea la orice proiecte ți-au fost desemnate anterior.

— Nu mi s-au oferit decât proiecte în construcții.

— Atunci o să fie o tranziție ușoară, zâmbește Pliniu viclean.

— Cui sunt vândut? apuc să mai zic.

Augustus nu mă privește în ochi în timp ce mă lasă la voia întâmplării. Își mângâie leul. Ai zice că nici nu sunt în cameră. Leto stă cu ochii pironiți în pământ. Rușinat. E mult prea nobil pentru șarada asta, dar Augustus a vrut să fie de față pentru a vedea cum se amputează un membru cangrenat.

— Nu ești vândut, Darrow. În ciuda originii tale, mă așteptam să-ți înțelegi poziția. Noi nu suntem Rozalii sau Obsidieni ca să fim vânduți precum sclavii. *Serviciile* tale vor fi *tranzacționate* prin licitație, zice Pliniu.

— E-aceeași afurisită de treabă, șuier printre dinți. Mă abandonați. Oricine mi-ar cumpăra *serviciile* nu poate să mă protejeze de Bellona. Cârlionțații ăia nenorociți o să mă vâneze și-o să mă ucidă. Singurul motiv pentru care n-au făcut-o acum două luni a fost că eram...

— Un reprezentant al Casei Augustus? întreabă Pliniu. Dar ArhiGuvernatorul nu-ți datorează nimic, Darrow. Asta e falsa convingere sub care te afli? De fapt, tu îi ești

dator lui! Să te protejăm pe tine ne costă bani. Ne costă oportunităţi, contracte, afaceri. Iar preţul acesta s-a dovedit a fi prea mare. Trebuie să lăsăm impresia că vrem pace cu Bellona. Suverana vrea *pace*. Tu? Tu eşti o sursă de conflict, un junghi în proverbiala coastă şi un instrument de război. Aşa că acum topim sabia şi o facem plug.

– Nu înainte s-o folosiţi ca să-mi radeţi mie capul.

– Darrow, nu cerşi, oftează Pliniu. Dă dovadă de puţină fermitate, tinere. Timpul tău aici s-a terminat, dar eşti în putere. Ai vigoarea unui bărbat tânăr. Îndreaptă-ţi deci spatele şi du-te cu demnitatea unui Auriu care ştie c-a dat ce-avea mai bun, râde el către mine. Asta înseamnă să ieşi din birou. *Acum*, bunul meu domn, înainte ca Leto să te dea afară cu un şut în fundul ăla ridicol de ferm.

Mă uit fix la ArhiGuvernator.

– Asta crezi tu că sunt? Un puşti plângăcios care poate fi pus la colţ?

– Darrow, ar fi mai bine dacă... începe Leto să zică.

– Tu ne-ai împins să facem asta, răspunde Pliniu punându-şi mâna pe umărul meu. Dacă îţi faci griji că n-o să primeşti despăgubiri, nu-ţi mai face. Destui bani cât să...

– Ultima dată când unul dintre lacheii ArhiGuvernatorului a pus mâna pe mine, i-am băgat un cuţit în creier. De şase ori.

Îi privesc mâna în timp ce-o retrage cu repeziciune. Îmi îndrept spatele.

– Nu-i dau socoteală unui fraier Pixie neînsemnat. Sunt un Războinic Însemnat. ArhiPrimus al clasei 542 a Institutului de pe Marte. Răspund doar în faţa ArhiGuvernatorului.

Fac un pas spre Augustus, obligându-l pe Leto să ia o poziţie defensivă. Temperamentul meu e bine-cunoscut.

– Tu l-ai pus pe Julian au Bellona în Trecere cu mine, spun sfredelindu-l cu privirea. L-am omorât acolo pentru

tine. M-am luptat cu Karnus pentru *tine*. Mi-am ţinut gura şi i-am pus şi pe oamenii mei să facă la fel după ce ai încercat să cumperi victoria pentru fiul tău la Institut.

Leto tresare auzind asta.

— Am modificat înregistrări. M-am dovedit a fi mai bun decât urmaşii tăi de sânge. Iar acum, lordul meu, spui că sunt o *povară*.

— Eşti un Războinic Însemnat, recunoaşte ArhiGuvernatorul de la biroul său. Dar nu eşti prea important. Familia ta e moartă. Nu ţi-au lăsat pământuri, drepturi pentru resurse, poziţii în industrie sau în clasa conducătoare. Totul le-a fost confiscat pentru acoperirea datoriilor, inclusiv onoarea. Bucură-te de resturile pe care cei mai buni decât tine ţi le-au oferit. Şi aminteşte-ţi favorurile ce ţi-au fost făcute.

— Credeam că apreciezi faptele, nu titlurile. Lordul meu, Mustang te-a părăsit. Nu face greşeala de a mă îndepărta şi pe mine.

Ridică în sfârşit capul şi se uită la mine. Ochii lui sunt ai unei creaturi de dincolo de rasa umană, o fiinţă a calculelor aspre şi reci, alimentată de o monstruoasă, inumană mândrie. O mândrie care trece dincolo de el şi se-ntinde până la primii paşi nesiguri ai omului în întunecimea spaţiului. E mândria a douăsprezece generaţii de taţi şi bunici, de fraţi şi surori, toată distilată acum într-o singură fiinţă, strălucitoare şi perfectă, care nu acceptă niciun eşec şi nu admite defecte.

— Duşmanii mei te-au făcut de râs. Prin asta m-au făcut de râs şi pe mine, Darrow. Mi-ai spus c-o să câştigi. Dar ai pierdut. Iar asta schimbă totul.

5

Părăsit

O să mor în curând.

La asta mă gândesc în timp ce naveta noastră se îndepărtează de nava-amiral a lui Augustus şi zboară printre navele Armadei Sceptrului. Stau printre lăncieri, dar nu sunt unul dintre ei. Ştiu şi ei asta. Drept urmare, niciunul nu-mi vorbeşte. Orice relaţie ar putea să lege cu mine, nu are nicio importanţă. Nu am niciun capital politic. Aud cum lui Tactus i se propune un pariu despre cât o să rezist fără protecţia lui Augustus. Unul dintre lăncieri zice trei zile. Tactus contrazice cu ferocitate estimarea, dovedind cam câtă loialitate am câştigat din partea lui la Institut.

– Zece zile, afirmă el. Cel puţin zece zile.

El a fost cel care a lansat capsula de evacuare fără mine. Am ştiut întotdeauna că prietenia lui e de circumstanţă. Cu toate astea, rana-i adâncă şi sapă în mine o singurătate pe care nu o pot exprima. O singurătate pe care am simţit-o întotdeauna printre Aurii, dar m-am amăgit s-o uit. Nu sunt unul dintre ei. Aşa că stau acolo în tăcere uitându-mă prin hublou, în timp ce trecem pe lângă flotă şi aşteptăm să apară Luna.

Contractul meu se termină în ultima seară a Summit-ului pentru care toate familiile conducătoare se-adună pe Lună să discute probleme de mare importanţă şi banalităţi. Asta este fereastra de trei zile pe care o am la dispoziţie pentru a-mi îmbunătăţi poziţia, pentru a-i face pe alţii să creadă că ArhiGuvernatorul mă subestimează şi

că sunt gata pentru a fi recrutat. Dar indiferent de valoarea mea, sunt pătat. Cineva m-a avut și apoi m-a aruncat. Cine ar vrea un lucru deja folosit?

Asta e soarta mea. În ciuda aparenței și abilităților Aurii, sunt o *marfă*. Îmi vine să-mi rup dracului sigiliile astea de pe mine. Dacă tot e să fiu sclav, măcar să arăt ca unul.

Și pentru a înrăutăți și mai mult situația, există și o recompensă pe capul meu. Nu oficial, desigur. Asta ar fi ilegal, pentru că nu sunt un dușman al statului. Cu toate astea, dușmanul meu e mult mai rău. Mult mai crud decât orice guvern. E vorba de femeia care i-a trimis pe Karnus și pe Cagney la Academie.

Se spune că în fiecare seară de când l-am omorât pe Julian în timpul Trecerii, mama lui, Julia au Bellona, stă la masa cea mare din casa familiei sale de la poalele lui Olimpus Mons și ridică capacul semicircular de pe tava de argint adusă de servitorii Rozalii. În fiecare seară tava e goală. Și-n fiecare seară ea oftează cu tristețe, uitându-se de-a lungul mesei la numeroasa ei familie doar pentru a repeta aceleași cuvinte răzbunătoare:

— E clar că nu sunt iubită. Dacă aș fi iubită, aici ar fi o inimă care să-mi sature foamea de răzbunare. Dacă aș fi iubită, ucigașul copilului meu nu ar mai respira acum. Dacă aș fi iubită, familia mea și-ar onora fratele. Dar nu sunt. Și nici el nu e. Nimeni nu trece la treabă. Ce-am făcut să merit o familie care mă urăște atât?

Apoi marea familie Bellona își privește matroana ridicându-se ca un șarpe de pe scaun, cu trupul uscându-i-se de foame, hrănindu-se în schimb cu ură și dorință de răzbunare, și rămân cu toții tăcuți în timp ce iese din cameră, mai mult stafie decât femeie.

Ceea ce mi-a ținut inima departe de tava ei au fost brațele lui Augustus, banii și numele lui. Politica, tocmai

lucrul pe care-l urăsc, m-a ţinut în viaţă. Dar peste trei zile scutul acesta n-o să mai fie decât o umbră în amintirea mea şi tot ce-o să mă mai apere sunt lecţiile învăţate de la profesorii mei.

— O să fie un duel, zice unul dintre lăncieri, ridicând apoi glasul. N-are cum să-l refuze şi să-şi mai păstreze onoarea pentru mult timp. Nu dacă Cassius însuşi îl provoacă.

— Bătrânu' Secerător mai are câteva trucuri în mânecă, zice Tactus. N-oi fi fost tu acolo, dar nu l-a omorât pe Apolo doar râzând la el.

— Ai folosit un brici, nu-i aşa Darrow? întreabă alt lăncier în batjocură. Nu te-am prea văzut pe terenurile de scrimă în ultima vreme.

— Eu nu l-am văzut niciodată pe-acolo, zice un altul. Pixie-ul ăsta evită lucrurile la care nu se pricepe, nu?

Roque se-agită supărat lângă mine. Îmi pun mâna pe antebraţul lui şi mă-ntorc încet să mă uit spre lăncierul care m-a jignit. Victra stă în spatele lui, privind nepăsătoare scena.

— Nu lupt cu sabia, îi spun.

— Nu vrei? Sau nu poţi? întreabă cineva râzând.

— Lăsaţi-l în pace. Cursurile cu un maestru al briciului sunt scumpe, remarcă Tactus rânjind şmecherește.

— Deci aşa, Tactus? îl întreb.

— Ei, *haide acum*, zice strâmbându-se. Mă luam şi eu puţin de tine. Eşti al naibii de serios. Pe vremuri erai mai amuzant.

Roque spune ceva ce-l face pe Tactus să se uite urât şi să se întoarcă, dar nu-l aud. M-am adâncit în amintiri, pe vremea când jocul ăsta Auriu părea atât de uşor. Ce s-a schimbat între timp? Mustang.

„Poţi mai mult de-atât", mi-a şoptit cu lacrimi în ochi, dar cu aceeaşi voce fermă, când am plecat la Academie. „Nu trebuie să fii un ucigaş. N-ai de ce să cauţi războiul."

„Ce altceva pot să aleg?“ am întrebat-o.

„Pe mine. Eu sunt alternativa. Rămâi pentru mine. Rămâi de dragul a ce s-ar putea întâmpla. La Institut i-ai făcut să te urmeze pe niște băieți și fete care n-au știut niciodată ce-nseamnă loialitatea. Dacă te duci la Academie, abandonezi toate astea doar pentru a fi generalul tatălui meu. Tu nu ești așa. Bărbatul pe care-l...“

Nu și-a ferit privirea, dar s-a schimbat la față în timp ce buzele i s-au strâns și propoziția a rămas neterminată.

Iubire? Asta am construit în anul acela la Institut?

Dacă da, atunci cuvântul i s-a blocat în gât pentru că știa, la fel cum știam și eu, că nu mă oferisem cu totul. Nu-i împărtășisem tot ce eram. Îmi păstrez secretele cu lăcomie. Și cum ar putea cineva ca ea, cineva atât de conștient de propria valoare, să-și dezgolească și să-și ofere inima unui bărbat care la rându-i i-a dat atât de puțin? Așa că și-a închis ochii aurii, mi-a pus briciul în mână și mi-a zis să plec.

Nu dau vina pe ea. A ales politica, guvernarea – pacea, lucrul de care crede că oamenii ei au nevoie. Eu am ales sabia, pentru că de asta au nevoie ai mei. Mă umple o ciudată pustietate gândindu-mă că am fost destul pentru ea, când n-am fost niciodată destul pentru Eo. Roque avea dreptate. Am îndepărtat-o.

Pe Sevro însă nu l-am îndepărtat. I-am cerut să mi se alăture, dar imediat după asta a fost transferat pe Pluto, alături de mulți dintre Urlători, ca să protejeze niște șantiere îndepărtate de raidurile neînsemnate ale piraților. Acum mi se pare că Pliniu a avut ceva de-a face cu asta.

— N-o să fii abandonat, zice Roque aplecându-se spre mine. Alte familii or să te vrea doar pentru ele. Nu te lua după Tactus. Casa Bellona n-o să facă nicio mișcare împotriva ta.

— Sigur că nu, mint eu, dar Roque îmi simte teama.

Violența nu e permisă în Citadelă, Darrow. Mai ales conflictele între Case. Chiar și duelurile sunt ilegale, cu excepția cazului în care însăși Suverana își dă acordul. Stai pur și simplu în perimetrul Citadelei până îți găsești o casă nouă și o să fii în regulă. Ai răbdare, fă ce trebuie să faci și-ntr-un an ArhiGuvernatorul o să se simtă ca un prost când o să vadă că te-ai ridicat sub protecția altei Case. Nu doar un singur drum merge spre vârf. Să nu uiți asta niciodată, frate, îmi zice apucându-mă de umăr. Știi că i-aș ruga pe ai mei să liciteze pentru tine, dar... n-ar face nimic împotriva lui Augustus.

Știu.

Ar putea cheltui fără nicio problemă câteva milioane pe contract, dar mama lui Roque n-a fost senator timp de douăzeci de ani doar pentru că are o inimă largă. Cei ca ea fac parte din contingentul lui Augustus din Senat. Ceea ce el vrea, ea susține.

O să fiu bine. Ai dreptate, spun eu în timp ce Luna apare prin hublou amuțind asistența și umplându-mă de groază.

Luna-oraș a Pământului. Sateliți care orbitează și instalații o încercuiesc asemenea haloului unui înger de oțel în jurul unei sfere de chihlimbar ridicată spre soare.

– O să fiu bine.

6

Icar

Aterizăm lângă Citadelă. Vântul poluat, lipicios îndoaie copacii impunători de lângă pistă. Transpiraţia mi se strânge repede pe guler. Deja îmi repugnă locul ăsta nesuferit. În ciuda faptului că am aterizat în perimetrul Citadelei, la mare distanţă de cele mai apropiate oraşe, înconjuraţi de păduri şi lacuri, aerul de pe Lună e vâscos şi se lipeşte de plămâni.

La orizont, chiar dincolo de turnurile ascuţite ale laturii vestice a Citadelei pluteşte Pământul, umflat şi albastru, amintindu-mi cât de departe sunt de casă. Gravitaţia de-aici e mai mică decât pe Marte, doar o şesime decât cea de pe Pământ, şi mă face să mă simt instabil şi neîndemânatic. Când merg, parcă plutesc. Şi deşi coordonarea îmi revine destul de repede, corpul neobişnuit cu propria-i lipsă de greutate îmi dă o ciudată senzaţie de claustrofobie.

Încă un vas aterizează în nord.

— Pare a fi argintiul celor din Bellona, zice Roque încet, privind cu ochii pe jumătate închişi asfinţitul. Ce e? se-ntoarce spre mine când mă aude chicotind.

— Îmi imaginam cum ar fi să am acum o rachetă-ionică.

— Păi, frumos din partea ta, n-am ce zice...

Merge mai departe. Mă iau după el cu ochii aţintiţi spre navă.

— Chiar că-mi plac asfinţiturile de pe Lună. Parcă am fi în lumea lui Homer cu cerul ăsta de nuanţa bronzului abia turnat.

Deasupra noastră, cerul străin se topeşte în întuneric odată cu lungul apus al soarelui. Timp de două săptămâni lumina o să dispară de pe partea aceasta a Lunii. Două săptămâni de noapte. Iahturi de lux trec încet prin acest straniu sfârşit de zi, în timp ce patrule agile de Distrugătoare-de-aripi pilotate de Albaştri străbat cerul cu repeziciune asemenea unor lilieci făcuţi din bucăţi rupte de abanos lipite laolaltă.

Gravitaţia mică le permite nativilor de pe Lună să construiască după voia inimii. Ceea ce şi fac. Dincolo de Citadelă, orizontul e mărginit de turnuri şi peisaj citadin. Aleile cu balustradă se întind în toate direcţiile pentru ca cetăţenii să se poată deplasa cu uşurinţă prin aer. Reţeaua de balustrade se-ntinde ca iedera între turnurile înalte, legând cerul de iadul din Districtele inferioare. De-a lungul lor, mii de bărbaţi şi femei se târăsc ca furnicile pe viţă, în timp ce navele uşoare ale Cenuşiilor patrulează de-a lungul arterelor principale.

Oamenilor lui Augustus le-a fost alocată o vilă cuibărită între douăsprezece hectare de pădure de pin, pe domeniul Citadelei. E o construcţie drăguţă printre atâtea alte treburi drăguţe din locul acesta grandios. Există grădini, alei, fântâni cu statui de piatră înfăţişând băieţei înaripaţi. Tot soiul de frivolităţi.

— Te-ar interesa o repriză de Kravat? îl întreb pe Roque, arătând spre terenul de antrenament de lângă vilă. Simt că o iau razna.

— Nu pot, tresare Roque, ferindu-se din calea lăncierilor şi servitorilor lor care se îngrămădesc în vilă. Trebuie să mă duc la o conferinţă despre Capitalism în Epoca Guvernării.

— Dacă voiai să tragi un pui de somn, sunt sigur că au paturi în vilă.

— Glumeşti? Regulus ag Sun ţine prezentarea principală.

— Însuşi Quicksilver, fluier eu. Deci o să înveţi cum să faci diamante din pietriş? Ai auzit zvonul cum c-ar avea contractele a doi Cavaleri Olimpici?

— Nu-i deloc un zvon. Cel puţin aşa zice mama. Îmi aduce aminte de ce i-a zis Augustus Suveranei la încoronare: „Un bărbat nu-i niciodată prea tânăr să ucidă, niciodată prea înţelept sau prea puternic, dar, la naiba, poate totuşi să fie prea bogat."

— Arcos a zis asta.

— Nu, sunt sigur c-a fost Augustus.

— Mai documentează-te, frate, spun eu dând din cap. Lorn au Arcos a zis-o, iar Suverana i-a răspuns: „Uiţi, Cavalere al Furiei, că eu sunt femeie."

Arcos, cel puţin pentru generaţia mea, e tot atât de mult mit, cât e om. Retras acum, a fost Sabia lui Marte şi Cavaler al Furiei timp de peste şaizeci de ani. Cavaleri Însemnaţi din întreaga Societate i-au oferit drepturile de proprietate pe diverse Luni doar ca să-i antreneze măcar o săptămână în stilul lui de Kravat, Calea Salciei. El a fost cel care mi-a trimis inelul-cuţit cu care l-am omorât pe Apolo şi-apoi mi-a oferit un loc în Casa lui. L-am refuzat atunci, alegându-l pe Augustus în locul bătrânului.

— Uiţi că eu sunt femeie, repetă Roque.

Ţine la poveştile astea despre imperiul lor la fel cum şi eu ţineam la cele cu Secerătorul şi Valea.

— Când mă întorc, hai să vorbim. Nu flecăreala obişnuită.

— Adică n-o să baţi câmpii despre dragostea ta din copilărie, n-o să bei prea mult vin ca mai apoi să poetizezi despre zâmbetul lui Quinn şi frumuseţea mormintelor etrusce înainte să adormi? întreb eu.

— Pe onoarea mea, zice înroşindu-se, dar punându-şi mâna pe inimă.

– Atunci hai c-o sticlă ridicol de scumpă de vin şi putem să vorbim.

– O s-aduc trei.

Pleacă şi-l urmăresc, cu o privire mai rece decât zâmbetul.

Câţiva dintre lăncieri se duc şi ei la conferinţă cu Roque. Ceilalţi se fac comozi în timp ce echipele Arămii ale lui Augustus verifică tot domeniul. Gărzile de corp Obsidiene îi însoţesc pe Aurii ca nişte umbre. Rozaliii trec graţioşi într-un flux constant prin vilă, chemaţi de la Grădinile Citadelei de membri ai anturajului ArhiGuvernatorului, plictisiţi de călătorie şi în căutarea unei mici distracţii.

Un slujitor Roz al Citadelei mă conduce spre camera mea. Mă bufneşte râsul când ajungem.

– Poate că s-a produs o greşeală, spun uitându-mă prin camera micuţă cu baia şi dulapul aferente. Nu sunt o măturică.

— Nu înţel...

— Nu e o măturică, aşa că nu are loc în debaraua asta, zice Theodora stând în uşă, în spatele nostru. E sub poziţia lui, spune privind împrejur, nasul ei drăguţ adulmecând dispreţuitor. Asta n-ar fi destul nici ca şifonier pentru hainele *mele* pe Marte.

— Aici e Citadela. Nu Marte, zice slujitorul Rozaliu privind ridurile de pe faţa îmbătrânită a Theodorei. Avem mai puţin loc pentru lucruri inutile.

— Măi să fie! zâmbeşte ea candid arătând spre insigna de cuarţ rozaliu de pe pieptul bărbatului. Acela e plopul negru al Grădinii Dryope?

— E prima dată când îl vezi, presupun. Nu ştiu cum vă creşteţi Rozaliii în grădinile de pe Marte, *dominus*, dar pe Lună sclava dumitale ar trebui să facă tot ce poate ca să nu pară aşa afectată.

— Desigur. Ce nepoliticos din partea mea, se scuză Theodora. Credeam doar că o cunoşti pe Matroana Carena.

— Matroana Carena... repetă slujitorul.

— Am copilărit împreună în Grădini. Spune-i că Theodora o salută şi o să treacă pe la ea dacă îşi găseşte timp.

— Eşti un Trandafir, spune acesta albindu-se la faţă.

— *Eram.* Toate petalele se ofilesc. Dar, te rog, spune-mi numele tău. Mi-ar plăcea tare mult să te laud pentru ospitalitate când o să trec s-o văd.

Rozaliul bâiguie ceva neinteligibil şi pleacă, înclinându-se mai adânc în faţa Theodorei decât a mea.

— Te-ai distrat? o-ntreb.

— Întotdeauna e plăcut să-ţi flexezi puţin muşchii. Chiar şi când toate celelalte încep să se lase.

— Cariera mea se pare că se termină unde a ta a început.

Chicotesc morbid şi mă îndrept spre holo-ecranul de lângă pat.

— N-aş face-o în locul tău, îmi spune.

Îmi muşc buza de jos, semnalul nostru pentru echipamentele de spionaj.

— Da, şi asta. Dar holo-netul... nu e locul unde ai vrea să fii acum.

— Ce spun despre mine?

— Se-ntreabă unde o să fii înmormântat.

N-apuc să răspund când aud pe cineva bătând în tocul uşii de la intrare.

— *Dominus*, Lady Julii vă solicită prezenţa.

Mă iau după Rozaliul Victrei până pe terasa privată a apartamentului ei. Baia ei e mai mare decât dormitorul meu.

— Nu-i corect, zice o voce din spatele trunchiului alb ca fildeşul al unui arbust de lavandă.

Mă-ntorc şi o văd pe Victra jucându-se cu spinii unei tufe.

Să fii dat așa la o parte, ca un mercenar Arămiu.

De când îți pasă ție de ce e corect, Victra?

Chiar trebuie să mă înfrunți tot timpul? întreabă. Haide, stai jos.

Chiar și cu toate cicatricele care o deosebesc de sora ei, trupul ei zvelt și fața luminoasă sunt la fel de fără cusur. Stă jos și fumează una dintre țigările alea de lux care miros ca un asfințit peste o pădure tăiată. Are oasele mai mari decât Antonia, e mai înaltă și parcă s-ar fi topit în trupul acesta, ca un vârf de săgeată răcindu-se în forma ascuțită. Ochii îi fulgeră de iritare.

— Sunt ultima pe lista dușmanilor tăi, Darrow.

— Și-atunci ce ești? O prietenă?

— Un om în situația ta ar cam avea nevoie de prieteni, nu?

— Aș prefera să am doisprezece bodyguarzi Pătați.

— Cine are bani pentru așa ceva?

— Tu, spun eu ridicând o sprânceană.

— Oricum, n-ar putea să te apere de tine însuți.

— Mă-ngrijorează mai mult briciurile celor din Bellona.

— Grijă? Asta am văzut pe fața ta când ne pregăteam pentru aterizare? zice ea lăsând un zâmbet să-i scape pe buze. Curios. Vezi tu, eu credeam că e groază. Teroare. Toate lucrurile cu adevărat chinuitoare. Pentru că știi că Luna asta o să-ți fie mormântul.

— Parcă nu ne mai înfruntam, spun eu.

— Ai dreptate. Doar că mi se pare că ești foarte ciudat. Sau, mă rog, selecția ta de prieteni mi se pare foarte ciudată.

Stă în fața mea, pe marginea fântânii. Tocurile ei zgârie piatra-nvechită.

— M-ai ținut întotdeauna la distanță în vreme ce pe Tactus și pe Roque i-ai adus tot mai aproape. Treaba cu Roque o înțeleg, chiar dacă e moale ca untul. Dar Tactus? E ca și

când ţi-ai curăţa dinţii cu o viperă şi te-ai aştepta să nu te muşte. Pentru că te-a ajutat la Institut crezi că ţi-e prieten?

— Prieten?

Ideea mă face să râd.

— După ce Tactus mi-a povestit cum fraţii lui i-au rupt vioara preferată când era copil, am pus-o pe Theodora să cheltuiască jumătate din contul meu bancar pe un Stradivarius de la casa de licitaţii a lui Quicksilver. Tactus nu mi-a mulţumit. A fost de parcă i-aş fi dat o piatră oarecare. I-am zis: „Ca să cânţi la ea." M-a întrebat de ce. „Pentru că suntem prieteni." S-a mai uitat o dată la ea şi a plecat. După două săptămâni am descoperit c-a vândut-o şi a dat toţi banii pe droguri şi Rozalii. Nu e prietenul meu.

— E ceea ce l-au făcut fraţii lui să fie, observă ea ezitând, ca şi când n-ar vrea să-şi împărtăşească informaţiile cu mine. Când crezi că a primit el ceva fără să i se ceară altceva în schimb? L-ai făcut să se simtă prost.

— De ce crezi că sunt tot timpul reticent faţă de tine? o-ntreb apropiindu-mă. Pentru că *tu* tot timpul vrei ceva, Victra. La fel ca sor-ta.

— Aha. Mă gândeam eu că de Antonia trebuie să fie vorba. Întotdeauna strică tot. Încă de când lupoaica şi-a ros drumul de ieşire din pântecul mamei şi-a furat haine de om. Bine că m-am născut prima, altfel m-ar fi strâns de gât în leagăn. Şi oricum, mi-e doar soră vitregă. Avem taţi diferiţi. Mama n-a pus niciodată mare preţ pe monogamie. Ştii că Antonia şi-a luat numele de Severus, nu de Julii, doar ca s-o enerveze pe mama. Plod obraznic. Iar pe mine cad toate păcatele ei. E ridicol.

Victra se joacă cu numeroasele inele de jad de pe degete. Mi se par ciudate, în contrast cu severitatea spartană a chipului ei plin de cicatrice. Dar Victra a fost mereu o femeie a contrastelor.

- De ce vorbeşti cu mine, Victra? Nu pot să fac nimic pentru tine. N-am niciun post. Nicio funcţie de comandă. Niciun ban. Şi nu am nicio reputaţie. Toate lucrurile pe care tu le preţuieşti.

- Ei... preţuiesc eu şi alte lucruri, dragule. Reputaţie totuşi fii sigur că ai. S-a ocupat Pliniu de asta.

– Deci a avut şi el un rol în toată bârfa. Credeam că Tactus doar dă din gură.

– Un rol? Darrow, e în război cu tine încă din momentul în care ai îngenuncheat în faţa lui Augustus, zice ea râzând. Chiar şi înainte de asta. L-a sfătuit pe Augustus să te omoare acolo, pe loc, sau cel puţin să te judece pentru uciderea lui Apolo. Nu ştiai? întreabă clătinând din cap agale în faţa privirii mele. Faptul că abia acum îţi dai seama de asta demonstrează cât de nepregătit eşti pentru jocul lui. Şi, din cauza asta, o să fii ucis. De-asta vorbesc cu tine. Aş prefera să găseşti o alternativă decât să stai bosumflat în camera ta cât o cuşcă. Altfel, o să vină Cassius au Bellona, o să ia un cuţit şi o să-l înfigă drept aici, spune mângâindu-mi pieptul cu unghia ei lungă în jurul inimii, şi-o să-i ofere mamei lui prima masă adevărată din ultimii ani.

- Şi care ar fi sugestia ta?

- Să nu te mai comporţi ca o fetiţă.

Se uită la mine zâmbind şi-mi întinde un card-de-date. Apuc în silă marginea metalică a cardului, dar ea nu-i dă drumul, trăgându-mă spre marginea fântânii, între picioarele ei. Are buzele întredeschise, cu limba atingându-le în joacă în timp ce ochii îmi scrutează faţa, căutându-mi privirea pentru a aprinde în ea o scânteie. Dar acolo nu e nimic; oftând ca o pisică dă drumul cardului. Îl conectez la datapad-ul meu şi îmi apare pe ecran reclama la o tavernă.

- Asta nu e pe teritoriul Citadelei, spun eu.

— Şi?

— Păi, dacă plec, o să mă vâneze toţi.

— Atunci nu spune nimănui că pleci.

— Cu cât te plătesc? spun făcând un pas în spate.

— Crezi că asta-i o înscenare?

— Nu e?

— Nu.

— De unde ştiu eu că-mi spui adevărul?

— Majoritatea oamenilor nu-şi permit adevărul. Eu, da.

— Oh, da, aşa e. Am uitat. Tu nu minţi niciodată.

— Sunt din *neamul Julii*, zice ridicându-se uşor, furia desfăcându-i-se ca un brici. Familia mea face destul comerţ cât să cumpere continente întregi. Cine şi-ar permite să-mi cumpere onoarea? *Dacă*... într-o zi o să devin duşmanul tău, te voi anunţa. Şi-o să-ţi spun şi de ce.

— Toată lumea e sinceră până e prinsă cu minciuna.

Râsul ei e răguşit şi mă face să mă simt mic şi prea tânăr, amintindu-mi că-i cu şapte ani mai mare decât mine.

— Atunci rămâi, Secerătorule. Încrede-te în noroc. Încrede-te în *prieteni*. Ascunde-te aici până când cineva îţi cumpără contractul şi roagă-te să nu facă asta doar ca să i te servească celor din Bellona ca pe-un porcuşor de lapte.

Îmi cântăresc şansele şi-i întind mâna ca s-o ajut să se ridice.

— Păi, dacă aşa pui problema...

— Colonele Valentin? îl întreabă Victra pe Cenuşiul mai scund dintre cei doi care ne aşteaptă pe rampa de îmbarcare în navetă.

E o cutie de conserve. Una dintre cele mai urâte zburătoare pe care le-am văzut. Seamănă cu jumătatea din faţă a unui rechin cap-de-ciocan. Mă uit cu îngrijorare la Cenuşiul mai înalt.

– Da, *domina*, răspunde Valentin dând din capul imens cu precizia rigidă a soldatului ce-a început de jos. Sunteţi sigură că n-aţi fost urmărită?

– Sigură ca moartea, spune Victra.

– Ar trebui să plecăm repede atunci.

O urmez pe Victra în navetă, cercetând spaţiul din spatele nostru. Ne-am pus pelerinele-fantomă imediat ce-am plecat din vila lui Augustus. Douăsprezece coridoare secrete şi şase vechi lifturi gravitaţionale mai târziu am ajuns într-o zonă prăfuită şi rar folosită a pistelor de lansare ale Citadelei. Theodora a mers cu noi până acolo. Voia să vină şi mai departe, dar n-o s-o iau cu mine acolo unde mergem.

Când urcăm în navă, un Cenuşiu ne scanează pe mine şi pe Victra pentru dispozitive ascunse.

Rampa se închide în spatele nostru. Doisprezece Cenuşii masivi umplu spaţiul îngust pentru pasageri al navetei. Nu-s genul arătos. Doar simpli meseriaşi ai unei munci tenebroase.

Deşi există un standard, în cadrul fiecărei Culori se regăsesc o varietate de structuri datorită materialului genetic uman şi al diferitelor ecosisteme care alcătuiesc Societatea. Cenuşiii de pe Venus au de obicei pielea mai întunecată şi sunt mai bine făcuţi decât cei de pe Marte, dar familiile se mută şi rasele se amestecă. Nivelul de talent din cadrul fiecărei Culori variază chiar mai mult decât felul în care arată. Majoritatea Cenuşiilor nu sunt făcuţi pentru altceva decât să patruleze în centrele comerciale şi pe străzile oraşelor. Unii dintre ei ajung în armate. Alţii în mine. Dar mai există şi o rasă specială de Cenuşii, malefici şi inteligenţi, antrenaţi toată viaţa pentru a vâna duşmanii Aurii ai stăpânilor lor tot Aurii. Cum sunt ăştia care stau cu noi în navetă. Li se spune metişi – după câinii corciţi de pe Pământ obţinuţi prin încrucişarea mai multor rase

pentru viclenie, viteză şi capacitatea de a pândi, scopul fiind unul singur: să omoare animale mai mari decât ei. Practic sunt nişte mercenari.

— Mergem în Oraşul Pierdut şi nu sunteţi decât doisprezece? întreb eu.

Ştiu că sunt destui. Doar că nu-mi plac Cenuşiii. Aşa că-i calc pe nervi.

Se uită la mine cu rezerva caracteristică unei familii care întâlneşte un necunoscut pe marginea drumului. Valentin e tatăl. Are constituţia unui bloc de gheaţă murdară tăiată cu o lamă ruginită, iar faţa lui arsă de soare e întunecată şi animată de ochi ageri. Locotenentul lui, Sun-hwa, se-apleacă spre noi, dură şi noduroasă ca un măslin.

Judecând după trăsăturile lor etnice continentale, amândoi sunt născuţi pe Pământ. Niciunul dintre ei nu poartă insigna triunghiulară a Legiunii Societăţii pe hainele civile. Asta înseamnă că au făcut deja cei douăzeci de ani obligatorii de stagiu.

— Suntem însărcinaţi cu protecţia voastră, *dominus*, spune Valentin în timp ce Sun-hwa încarcă o ciudată armă circulară prinsă pe încheietura ei stângă – pare să fie pe bază de plasmă. Echipa mea a pregătit o rută sigură. Timp estimat până la destinaţie: douăzeci şi patru de minute.

— Dacă Pliniu află unde mă duc sau dacă cei din Bellona descoperă că am ieşit din Citadelă...

— Cenuşiii cunosc situaţia, spune Victra.

— Nu văd vreo insignă de Aur. Înseamnă că sunt mercenari?

— Înseamnă că suntem suficient de buni să fi supravieţuit până acum, *dominus*, spune sec Valentin. Ne-am pregătit pentru orice eventualitate. Au fost puse la punct planuri de rezervă şi trupe de susţinere.

— Câte trupe?

- Destule. Noi suntem doar cei care vă transportă, *dominus*.

Gura lui zvâcneşte-ntr-un zâmbet şi-l cred pe cuvânt.

– Problema mai mare decât Bellona sunt terţii care s-ar putea gândi că o mare oportunitate tocmai le-a picat din cer. Acolo unde mergem noi o să fie al dracului de mulţi terţi, *dominus*. Rahatul ăsta ne complică RDI-ul – Regulile de interacţiune. Sun-hwa?

– Puneţi astea, zice Sun-hwa, tărăgănând cuvintele cu un glas monoton şi arucându-mi o geantă cu haine obişnuite. Eşti înalt şi pentru asta nu putem face mare lucru, dar putem să te vopsim repede cu asta, asta şi asta. Iar asta-i pentru tine, mai zice aruncându-i Victrei altă geantă. Se gândea şeful că o să te îmbraci prea elegant.

Victra râde.

– Piedicile jos, băieţi, latră Valentin în timp ce nava tremură şi se ridică în aer. Începem acţiunea.

Bastoanele şi arzătoarele excelează în mâinile experimentate. Sunetul sacadat al oţelului pe oţel. Trosnind ca nişte încheieturi metalice când gloanţele magnetice intră pe ţeavă. Mercenarii îşi pitesc armele în tocuri ascunse în armura strâmtă de tip carapace-scarabeu. Trei dintre ei au arme ilegale prinse de încheietura mâinii. Observ marfa de contrabandă în timp ce îmi pun carapacea-scarabeu. Absoarbe lumina, devenind de-un negru ciudat, ca o pupilă. Mai mult o absenţă a culorii decât orice altceva. Mai bună decât duro-armura pe care o aveam la Institut, poate opri lame şi ocazional arme cu proiectil, ca arzătorul simplu.

Nava se cutremură când motoarele principale preiau controlul de la propulsoarele verticale.

— Gheară şi Minotaurul, fiţi pe poziţie. Icar e în mişcare, zice Valentin în transmiţător. Repet, Icar e în mişcare.

7

Renaşterea

Pe Luna nu există întuneric. Nu cu-adevărat, cel puţin. Lumini în milioane de nuanţe se-amestecă laolaltă, strălucind deasupra învelişului colţuros şi de oţel al oraşului. Linii şerpuitoare de tramvaie publice şi bulevarde aeriene, centre strălucitoare de comunicaţie, restaurante aglomerate şi secţii de poliţie austere se întretaie în epiderma oraşului ca nişte vase capilare, nervi, glande sebacee şi foliculi piloşi.

Ne îndepărtăm de districtele Aurii, lăsând în urmă zonele înalte ale oraşului unde navete şi cizme gravitaţionale îi duc pe Aurii spre săli de concerte din vârful turnurilor înalte de câţiva kilometri. Trecem de bogatele Districte Argintii şi Arămii, făcându-ne drum printre pasarele şi trenuri aeriene spre Districtele mijlocii unde locuiesc Galbenii, Verzii, Albaştrii şi Violeţii. Trecem apoi de Districtul inferior în care Cenuşiii şi Portocaliii şi-au făcut casele.

Jos, tot mai jos, coborâm spre periferia oraşului unde rădăcinile junglei de oţel se afundă adânc în pământ. O infinitate de Culori inferioare merg cu transportul în comun de la fabrici spre apartamentele lor lipsite de ferestre, unele nu mai mari de-un metru pe trei. Destul spaţiu cât să pui un pat. Maşinile scuipă gaze de eşapament pe bulevarde aglomerate şi luminate de torţe. Cu cât mergem mai departe, cu atât sunt mai puţine lumini, clădirile devin tot mai murdare, animalele tot mai ciudate, dar graffiti-ul e tot

mai extraordinar. Observ un polițist Cenușiu aplecat deasupra unor vandali Maronii care au acoperit un bloc întreg cu imaginea unei fete spânzurate. Soția mea. Înaltă de zece etaje, cu părul arzând, pictată cu vopsea digitală. Inima mi se strânge în timp ce trecem, crăpând zidurile pe care le-am construit în jurul amintirii ei. Am văzut-o spânzurată de-o mie de ori până acum, pe măsură ce martiriul ei s-a răspândit de-a lungul lumilor, oraș după oraș. Cu toate astea, de fiecare dată mă lovește ca un pumn, terminațiile nervoase îmi tremură-n piept, inima-mi bate puternic, mușchii gâtului se-ncordează. Ce crudă e viața, imaginea soției mele spânzurate e simbolul speranței.

Oricare ar fi reputația noastră, niciun dușman nu ne-ar căuta aici. Nu sunt urechi care s-asculte. Ochi să ne vadă. E un loc al crimelor comise de bande, jafuri, războaie teritoriale, trafic de droguri. Că noul meu prieten vrea genul ăsta de intimitate, intimitate pe care în Citadelă nu ți-o poate da nici măcar un câmp de bruiaj, e semnificativ. Mă-ngrijorează. Înseamnă că regulile nu mai există. Dar Victra avea dreptate și Roque nu. Răbdarea n-o să mă ducă nicăieri. Trebuie să risc.

Trupa de mercenari s-a instalat într-un garaj abandonat. Asigură paza navetei în timp ce echipa lui Valentin mă escortează din garaj în agitația străzii murdare. Apa și nepăsarea au transformat drumurile în mlaștini. Aerul umed e-mbibat de mirosul dulceag al putreziciunii și al cenușii gunoaielor. Vânzători ambulanți își strigă oferta de pe trotuare pline de Roșii, Maronii, Cenușii sau Portocalii de tot soiul – golani, invalizi, muncitori, mafioți, târfe, mame, tați, cerșetori, ologi, copii. Toți cei pierduți.

Eo ar zice că ăsta e iadul peste care ei și-au construit raiul. Și ar avea dreptate. Privind în sus, văd mai bine de jumătate de kilometru de blocuri de apartamente, dedesubtul

unei pâcle de poluare care acoperă jungla umană. Sârme de rufe și linii electrice trec pe deasupra asemenea lujerilor de vie. Priveliștea e fără de speranță. Ce-ar trebui schimbat aici dacă nu totul?

Am stabilit să ne-ntâlnim la Taverna Lost Wee. E o cârciumă mare și înaltă acoperită de un graffiti ironic, cu o firmă roșie care clipește luminos. Cincisprezece niveluri, toate deschise și coborând spre o sală centrală cu mese și separeuri, umplută de vreo două sute de oameni. Simt mirosul de pișat în separeurile metalice, încovoiate din cauza uzurii. Sticlele zăngăne și paharele clinchetesc în timp ce poșirca e dată pe gât. Lumini indigo și roz pâlpâie la al cincisprezecelea etaj, acolo unde au dansatoare și camere separate pentru clienți. Trec alături de Valentin pe lângă doi bodyguarzi cu mâini bionice – unul dintre ei e un Obsidian cu pielea palidă ca marmura albită și brațe mai groase decât ale mele, celălalt, un Cenușiu cu pielea-ntunecată și-o țeavă de arzător integrată în braț.

Restul Cenușiilor mei intră în urma mea, apărând la intervale diferite de timp. Unii poartă lentile de contact, prefăcându-se că sunt alte Culori. Unul dintre ei poartă chiar o mască-de-piele pentru a arăta drăguț ca un Rozaliu. Nici nu-ți dai seama că-i din material digital decât dacă pui un magnet lângă ea. Arată ca și când locul lor ar fi aici. Mă-ndoiesc că același lucru se poate spune și despre mine, în ciuda aparenței de Obsidian pe care mi-au dat-o.

Sigiliile de pe mâinile mele sunt acoperite cu proteze Obsidiene. Părul mi-e alb, ochii negri; pielea albită și mai mult cu ajutorul cosmeticelor. Victra și cu mine eram prea înalți ca să ne prefacem că suntem orice altă Culoare. Din fericire, Obsidienii, deși mai puțini decât celelalte Culori inferioare, nu sunt totuși nelalocul lor pe aici. Îl urmez pe Valentin la o masă într-un separeu din spatele sălii, unde

un bărbat tânăr se relaxează în spatele unei haite de mercenari și a unui singur Obsidian. O tăcere adâncă pune stăpânire pe mine când îl văd pe Obsidian ridicându-se și așezându-se la o masă alăturată. Și alții se uită la el până-și revin în simțiri și-și văd de treabă cu ochii în paharele lor – ca niște păsări de apă pe lângă un crocodil trecând. Obsidianul e cu treizeci de centimetri mai înalt decât mine. Și are un craniu tatuat peste toată fața. Un Pătat.

Cam asta a fost cu discreția.

— Mai bine stăpân în iad decât slujitor în ceruri? îl întreb pe omul lăsat pe spate.

— Secerătorule! Chiar și Milton știa că Lucifer era un nenorocit mărunt, zice el zâmbind enigmatic și-arată spre scaunul din fața lui. Ia loc, te rog, îmi stai în cap.

Nu e deghizat în niciun fel. Mă uit spre Victra.

— Credeam că o să fie un prieten nou.

— Păi, voi doi n-ați fost prieteni până acum. Asta e partea cu noul. Sper să vă distrați, băieți.

— Nu rămâi? întreb eu.

— Eu ți-am arătat ușa. Trebuie să treci singur prin ea.

Mă strânge jucăușă de fund și pleacă. Șacalul se uită după ea, aplecându-se ușor ca s-o vadă mai bine.

— Nu credeam că-ți plac femeile.

— Mort să fiu și tot le-aș aprecia. Dar nu trebuie să-ți spun ție cum stă treaba. Singur în spațiu luni întregi. Toată nava doar pentru tine. Ce altceva era de făcut?

Mă așez pe scaunul din fața lui. Îmi întinde o sticlă cu o băutură verzuie.

— Beau ca să uit că există oameni ca tine, zic eu, dând din cap.

— Ha! O insultă arcosiană, dacă nu mă înșel. Una dintre cele mai bune ale lui Lorn. Deși are destule de unde poți alege.

Se lasă pe spate. Enigmatic în aparenţa lui plictisitoare. Faţa simplă. Ochii asemenea monedelor şlefuite şi uzate. Părul de culoarea nisipului din deşert. Cu-o singură mână, învârtind un stylus argintiu cu repeziciunea unei insecte ce sare peste pământul fierbinte, de la o crăpătură la alta.

— Şacalul au Augustus şi Secerătorul de pe Marte, împreună din nou, în sfârşit. Cât am decăzut.

— Tu ai ales localul, spun, în timp ce el îşi pune stylusul după ureche şi ia un copan de pui de pe o farfurie şi-i smulge pielea cu dinţii.

— Te sperie?

— De ce? Ştim amândoi cât de mult îţi place întunericul.

Începe să râdă dintr-odată, un fel de lătrat ascuţit, ca un câine înjunghiat.

— E-atâta mândrie în tine, Darrow au Andromedus. Toţi cei din familia ta sunt morţi. Dezonoraţi şi fără niciun ban. Atât de banali că nici măcar n-au încercat să te introducă în cercurile Societăţii. Nu ţi-a rămas niciun prieten. Nimeni care să te cunoască dinainte să te strecori la Institut, fără să atragi atenţia nimănui. Dar cum te-ai mai ridicat tu când ţi s-a dat o şansă.

— Ei, cel puţin văd că încă îţi place să vorbeşti, bombăn eu.

— Iar ţie încă îţi place să-ţi faci duşmani.

— Toată lumea are un hobby.

Mă uit la ciotul unde ar trebui să-i fie mâna dreaptă.

— Cauţi atenţie? Eşti singurul Auriu în viaţă care nu s-ar deranja să-şi facă rost de o mână nouă.

— Mă-ntreb de ce mă provoci în continuare, acum când reputaţia ta e distrusă. Când contul din bancă ţi-e gol.

Mă foiesc pe scaun.

— O, da. Pliniu e minuţios când vrea să distrugă un om. Ţi-a golit toate conturile. Aşa că de fapt nu mai e cine ştie

ce de capul tău. Dar iată-te aici, la marginea lumii. Singur. Cu mine, cu ai mei. Aruncând insulte.

— Ăştia sunt ai tăi? îl întreb, aruncând o privire peste culorile inferioare din jurul nostru. M-aş fi gândit că te dezgustă.

— Cine a spus că trebuie să-ţi placă de copiii tăi? întreabă Şacalul pe un ton plăcut. Ei sunt produsul pântecelor noastre Aurii.

Molfăie copanul de pui, spărgând osul cu dinţii înainte să-l arunce.

— Ştii ce-am făcut eu în tot timpul ăsta?

— Ţi-ai frecat-o prin boscheţi?

— Şi totuşi, nu. Faptul că m-ai învins mi-a îngreunat situaţia. Nu mi-e frică s-o zic. Mi-ai făcut rău mie şi planurilor mele. Sora mea m-a rănit şi ea. Să-mi pună căluş? Să mă lege dezbrăcat şi să mă arunce la picioarele tale? Asta m-a durut, mai ales că toţi lorzii şi doamnele frumoasei noastre caste de Însemnaţi au râs puţin pe seama mea.

— Ştim amândoi că tu nu simţi durerea, Adrius.

— Oh, spune-mi Şacalul. Când aud numele „Adrius" venind de pe buzele tale, mi se pare că aud o pisică lătrând.

Tremură, dar se lasă încântat în scaun când o femeie Maronie cu braţele groase, cu pielea palidă şi plină de tatuaje se strecoară dinspre bucătărie aducând trei castroane aburinde.

— Mulţumesc! îi spune şi ia două pentru el.

Mă uit suspicios la castron.

— Nu otrăvesc oamenii, zice. Aş putea să-l otrăvesc pe tata oricând, dar n-o fac. Ştii de ce?

– Pentru că n-ai obţinut ce voiai de la el.

– Ce anume?

– Aprobarea lui.

Şacalul mă priveşte prin aburul de deasupra castronului.

— Exact. Mi s-au făcut o grămadă de oferte de ucenicie. I-au fost oferite numelui tatălui meu, nu mie. Pe mine mă detestă pentru că am mâncat studenţi. Dar asta-i o ipocrizie. Ce altceva era să fi făcut? Ni se spune să câştigăm, iar eu am făcut tot ce-am putut. După asta, ne critică. O fac pe nobilii, de parcă ei înşişi n-au omorât pe nimeni. E-o nebunie, zice el, oftând uşor. Da, aş fi putut să mă duc să studiez războiul la Academie, la fel ca tine. Aş fi putut să studiez politica la Şcoala Politică de pe Lună. Aş fi putut chiar să ajung un Judiciar decent dacă aş fi suportat planeta Venus. Dar o să mă ridic fără ipocrizia lor. Fără şcolile lor.

— Am auzit zvonurile. E vreunul adevărat?

— Majoritatea.

Scoate nişte tăieţei din castron şi toarnă sos picant peste ei.

— Sunt un om de afaceri, Darrow. Cumpăr lucruri. Posed lucruri. Creez. Desigur, tuturor Însemnaţilor ălora tâmpiţi şi pretenţioşi le par un Argintiu ahtiat după bani. Dar eu nu sunt unul dintre lorzii de demult din Europa secolului XX. Eu înţeleg că există putere în faptul de a fi practic, în faptul de a poseda lucruri. Oameni. Idei. Infrastructură. Toate astea sunt mult mai importante decât banii. Mult mai perfide decât – face o mişcare amuzantă cu mâna – navele spaţiale şi briciurile. Spune-mi, ce-nseamnă o navă dacă nu poţi să asiguri şi să transporţi hrana pentru personalul ei? Eu, mai mult decât oricare altul, înţeleg importanţa mâncării.

— Eşti proprietarul locului ăsta, nu? întreb eu.

— Într-un fel, zâmbeşte el cam prea larg. Simt că trebuie să fiu sincer cu tine. Aveam aproape optsprezece ani când am plecat de la Institut. Acum avem douăzeci. Am fost doi ani în exil şi acum îmi doresc să mă întorc acasă.

— Ca să socializezi cu tâmpiţii Însemnaţi? râd eu. Dacă ai fi fost puţin atent, ai şti că nu mai sunt în graţiile tatălui tău.

— Dacă aş fi fost puţin atent...

Se-apleacă în faţă.

— Secerătorule. Eu sunt atenţia. Ai idee cât din industria de comunicaţii am achiziţionat?

— Nu.

— Bine. Asta înseamnă că-mi fac treaba cum trebuie. Am pus mâna pe mai mult de douăzeci la sută. Alături de partenerul meu din umbră posed aproape treizeci. Te-ntrebi cum? Anumite familii, precum cea a Victrei, nu consideră că se murdăresc dacă fac afaceri. Până la urmă, Casa Julii s-a ocupat de comerţ timp de secole. Dar pentru noi, mass-media e altceva. O lăsăm pe seama lui Quicksilver şi-a celor ca el. Aşa că de ce şi-ar murdări cineva cu arborele meu genealogic mâinile cu treaba asta? Vezi tu, vreau să-mi imaginez media ca pe o conductă spre un oraş din deşert, zice uitându-se în jur. Un deşert metaforic. Eu pot să ofer doar treizeci la sută din ceea ce trece prin conductă, dar pot afecta sută la sută din ce se întâmplă acolo. Apa mea contaminează restul. Asta e natura mediei. Vreau ca oraşul ăsta din deşert să aibă halucinaţii? Vreau ca locuitorii lui să se tăvălească pe jos de durere? Vreau ca ei să se revolte? zice punând beţişoarele jos. Totul începe cu ceea ce vreau eu.

— Şi ce vrei tu? întreb.

— Capul tău.

Ochii noştri se întâlnesc aşa cum se lovesc două ţevi de metal una de cealaltă, trimiţându-ne vibraţii prin tot corpul. Simplul fapt de a fi lângă el îmi provoacă un disconfort fizic, nu mai zic când îi întâlnesc sferele alea aurii şi lipsite de viaţă. E atât de tânăr. E de-o seamă cu mine, dar are un fel copilăros de a fi, o curiozitate care contrazice conturul străvechi al ochilor lui şi care-l face să semene cu o perversiune a naturii. Nu-i vorba că simt răutate şi cruzime radiind dinspre el. E senzaţia aia care m-a cuprins

când Mustang mi-a spus cum, copil fiind, a omorât un pui de leu doar pentru a-i vedea măruntaiele şi-a înţelege cum funcţionează.

— Ai un simţ al umorului tare ciudat.

— Ştiu. Dar mă bucur mult că tu-mi înţelegi glumele. Sunt atâţia Însemnaţi înţepaţi în vremurile-astea. Dueluri! Onoare! Sânge! Totul pentru că se plictisesc. Nu a mai rămas nimeni cu care să te lupţi. E-atât de plicticoasă afurisenia asta.

— Cred că voiai să ajungi undeva.

— A, da, zice Şacalul trecându-şi mâna prin părul dat pe spate, aşa cum l-am văzut pe tatăl său făcând. Te-am adus aici pentru că Pliniu îmi e duşman. Mi-a făcut viaţa foarte grea. A reuşit chiar să-mi pătrundă şi în harem. Ştii câţi spioni de-ai lui a trebuit să omor? Am schimbat atâţia servitori. Nu-ncerc să te fac să-ţi pară rău de mine, zice el repede.

— Şi eu care tocmai mă pregăteam.

— Pe de altă parte, a-mi înţelege necazul e fix modul prin care mă poţi ajuta cel mai mult. De-acum, Pliniu e pe deplin în graţiile tatălui meu. Ca un şarpe care-i şopteşte la ureche. El l-a făcut pe Leto, ştiai, nu?

Nu ştiam.

— L-a găsit pe dragul de băiat şi-a ştiut c-o să câştige inima de aur a tatălui meu pentru că o să-i amintească de fratele meu mort, Claudius. Aşa că Pliniu l-a cultivat, l-a antrenat şi l-a convins pe tatăl meu să-l adopte ca protector şi în cele din urmă să-l facă moştenitor. Atunci ai apărut tu în vieţile noastre şi i-ai stricat planul lui Pliniu. I-au trebuit doi ani ca să scape de tine, dar, cu răbdare, a reuşit. La fel cum a făcut şi cu mine. Acum Leto o să fie moştenitorul tatălui meu, iar Pliniu o să fie stăpânul lui Leto.

Treaba asta mă loveşte puternic. Ştiam că Pliniu e periculos. Dar poate că niciodată nu mi-am dat seama cât de periculos e.

— Deci care-i planul tău? zic aruncând o privire prin încăpere. O să-i reintri în grațiile tatălui tău cu ajutorul țăranilor cu coase și furci?

— Așa cum orice Auriu cu o oarecare educație știe, există un sindicat al crimei care conduce lucrurile în Orașul Pierdut. O vastă organizație criminală care, dacă o s-o studiezi până la vârf, vezi că e sub influența biroului Suveranei micii noastre Societăți. Octavia au Lune pare să fie întruchiparea virtuții Aurii. Dar are un fetiș pentru lucrurile murdare – asasinate, organizarea de greve muncitorești pe domeniile propriilor ei ArhiGuvernatori, aranjarea de întâlniri. Tot așa se ocupă și de Orașul Pierdut. Ea și Furiile ei au ales cu mâna lor conducerea familiilor mafiote; cele trei sunt creaturile ei. Și-acum, partea interesantă. Am găsit câțiva membri ai aceleiași organizații care sunt... niște spirite agitate.

— Nu le place de Lune? mă-ncrunt eu.

— E o târfă nenorocită. Una care l-a scuipat în față pe tatăl meu și s-a dat cu Bellona. Dar nu. Campionii mei nu gândesc la nivelul ăsta. Ei sunt Culori inferioare, Darrow. Se-agită s-ajungă deasupra grămezii de rahat.

— De ce Orașul Pierdut? întreb eu. De ce e important?

— E doar o bucățică din întreg. O să le-ajut pe aceste ambițioase Culori inferioare cu un preț. Când vor ajunge la putere, or să distrugă ceva ce amenință Societatea: pe Ares și Fiii lui.

8

Sabia şi sceptrul

O răceală îmi cuprinde sufletul.

— Fiii lui Ares? Nu ştiam că sunt o ameninţare aşa mare.

— Încă nu sunt, dar o să fie, zice el. Suverana ştie treaba asta. La fel şi tatăl meu, chiar dacă nu-i prea place s-o zică-n gura mare. Societatea a mai avut de-a face cu grupări teroriste. Dacă pui pe ei destule echipe de mercenari, se împrăştie ca muştele. Dar Fiii lui Ares sunt altceva. Nu sunt un şobolan care ne muşcă de călcâi, ci o colonie de termite care încet-încet şi pe cât se poate de tăcute ne mănâncă fundaţia, până când într-o zi o să cadă casa pe noi. Tata i-a dat lui Pliniu misiunea de-ai elimina pe Fii. Dar Pliniu cam eşuează. Şi-o să eşueze în continuare pentru că Fiii lui Ares sunt inteligenţi şi pentru că mass-media pe care-o controlez adoră să le ofere atenţie. Iar în ziua în care-o să devină pentru Societate, pentru Suverană şi pentru tatăl meu o ameninţare atât de îngrozitoare, încât fiecare mecanism al puterii o să se oprească-n loc, eu o să ies în faţă şi-o să zic: „O să vindec boala asta în trei săptămâni." Ceea ce-o să şi fac, prin mass-media şi cu ajutorul sindicatelor, momentul de glorie fiind atunci când tu o să-l decapitezi pe însuşi Ares.

— Vrei un cap de afiş.

— Eu nu strălucesc. Nu inspir pe nimeni. Tu semeni cu unul dintre Vechii Cuceritori. Carismatic şi virtuos.

Când se uită la tine, oamenii nu văd nimic din molcoma decadenţă a bietelor noastre timpuri, nimic din otrava politicii care-a înecat Luna de când familia Lune a preluat puterea. O să se uite la tine şi-o să vadă sabia izbăvirii, noul răsărit al celei de-a doua Epoci de Aur.

Cum e tatăl aşa-i şi fiul. Amândoi îi atacă pe Fiii lui Ares, iar stilurile sunt similare. Mă-nfior gândindu-mă la războiul dintre ucigaşii nemiloşi din sindicate şi agenţii lui Ares. O să-i distrugă pe Fii.

— Fiii lui Ares sunt doar începutul. Punctul de cotitură. Tu vrei să stăpâneşti.

— Mai există şi alte ambiţii?

— Dar nu doar Marte...

— Doar pentru că eu sunt mic nu înseamnă că visurile mele trebuie să fie la fel. Vreau totul. Şi ca să obţin totul sunt gata să fac orice. Chiar să împart.

— Poate că nu eşti la curent cu ce s-a întâmplat acum două săptămâni, spun eu. Opreşte orice Auriu şi întreabă-l. O să-ţi spună ce i-a făcut familia Bellona Secerătorului de pe Marte. Nu am nicio reputaţie. Tot ce mai inspir e râsul.

— Cassius a fost făcut de ruşine, zice Şacalul iritat. S-au pişat pe el. Şi-a luat bătaie la Institut. S-a făcut de râs. Acum e cel mai periculos duelist de pe Lună. S-a bătut cu oricine i-a contestat valoarea. Şi-acum e animalul de companie preferat al Suveranei. Ştiai că bătrâna coţofană îl face Cavaler Olimpic? Lorn au Arcos şi Venetia au Rein se retrag amândoi anul ăsta. Asta înseamnă că posturile de Cavaler al Furiei şi Cavaler al Dimineţii sunt libere.

— L-ar face unul dintre cei doisprezece?

— E o piesă pe masa ei de şah, zice Şacalul aplecându-se în faţă. Dar eu m-am săturat s-o mai fac pe pionul pentru bătrânii mei.

— Şi eu la fel. Mă face să mă simt ca un Rozaliu, spun eu.

— Atunci hai să ne ridicăm împreună. Eu sceptrul şi tu sabia.

— N-o să împarţi nimic. Nu-ţi stă-n fire.

— Fac ceea ce trebuie să fac. Nu mai mult. Nu mai puţin. Îmi trebuie un general. Eu o să fiu Odiseu. Tu o să fii Ahile.

— Ahile moare la sfârşit.

— Atunci învaţă din greşelile lui.

— E o idee bună, spun privindu-i zâmbetul larg. Cu-o singură problemă. Tu eşti un sociopat, Adrius. Nu doar faci ceea ce trebuie făcut. Porţi orice mască îţi convine, simţi orice vrei şi toate astea ţi se potrivesc ca o mănuşă. Cum aş putea să am încredere în tine? L-ai omorât pe Pax, zic lăsând cuvintele să se-aşeze. L-ai omorât pe prietenul meu şi protectorul surorii tale.

— Eu şi Pax nu ne-ntâlniserăm înainte. Tot ce-am văzut a fost un obstacol în calea mea. Sigur că ştiam despre Casa Telemanus, dar după ce creierii lui Claudius au fost împrăştiaţi peste tot, tata ne-a despărţit pe mine şi pe Mustang, ca să ne protejeze. Eu îi eram *moştenitorul.* N-am avut niciun prieten, numai profesori. M-a izolat şi mai tare decât pe ea. Mi-a distrus copilăria. Şi-apoi s-a descotorosit de mine la fel cum s-a descotorosit şi de tine, pentru că amândoi am pierdut. Noi doi suntem imaginea în oglindă a celuilalt.

La nivelul de deasupra noastră izbucneşte un scandal. Se-aude un arzător. Gărzile de corp se grăbesc la etaj, scoţându-şi armele. Majoritatea clienţilor rămân netulburaţi.

— Şi sora ta? întreb cu ezitare, ştiind în adâncul sufletului că asta e singura alternativă care mi-a mai rămas.

— Vrei să ştii ce mai face? mă întreabă el direct. Cu cine-şi împarte patul? Poţi să-ţi dau orice răspuns ai nevoie. Ochii mei sunt peste tot.

— Nu asta vreau.

Scutur din cap încercând să alung gândul apăsător că-şi împarte patul cu cineva. Că găseşte fericire alături de altcineva, chiar dacă o merită. Şi mai ciudat e să mă gândesc că Şacalul ştie astfel de lucruri.

— Ea e implicată în plan?

— Nu, zice Şacalul râzând copios. Ştii că e de partea lui Lune acum. E chiar amuzant, de fapt. Cine s-ar fi gândit că ea o să fie geamănul risipitor? Mă rog, *mai* risipitor.

— Ea nu trebuie să păţească nimic, îi spun. Dacă se-ntâmplă asta o să-ţi tai capul.

— Acum eşti doar agresiv. Dar batem palma. Deci eşti cu mine.

— Am fost cu tine încă de când m-am urcat în navetă. Ştii că n-am alte opţiuni. Şi nu cunosc pe nimeni altcineva care m-ar fi chemat aici. Toate variabilele nu puteau să ducă decât la acest rezultat.

De altfel, de ce nu?

Eu i-am strâns mâna, el s-a ales cu un prieten. Tot ce-a făcut a fost să se zbată pentru propria supravieţuire. Privindu-l acum, atât de mic şi comun într-o lume de zei, e ca şi când l-aş vedea pe eroul care se zbate cu noblețe împotriva unui tată care l-a respins, împotriva unei Societăţi care a râs de el şi de slăbiciunea lui şi l-a stigmatizat pentru canibalism, chiar dacă tot ei i-au spus să facă orice e necesar pentru a câştiga. Într-un fel ciudat şi el *este* ca mine. Ar fi putut să-şi repare mâna, dar a ales să n-o facă, purtându-şi ciotul nu cu ruşine, ci ca pe-o medalie de onoare.

Aşa c-o să merg alături de el. Apoi, la sfârşit, poate c-o să-l ucid. Pentru Pax.

— Sunt atât de încântat, Darrow, spune c-un zâmbet larg. Atât de încântat şi, sincer să fiu, puţin uşurat.

— Dar ce urmează? întreb eu. Sigur ai nevoie de ceva de la mine acum.

— Un Auriu pe nume Fencor au Drusilla a aflat despre... colaborarea mea cu sindicatele. Încearcă să mă şantajeze. Am nevoie să-l omori.

Desigur.

— Când?

— Cam peste o săptămână. Adevăratul scop al uciderii lui e să obţii favorurile uneia dintre rudele Suveranei, cu care acesta nu s-a purtat frumos. Odată Fencor mort, tu o să-i intri rudei în... graţii.

— Vrei să joc rolul curtenitorului Rozaliu care zburdă pe la curte şi seduce doamne? spun abţinându-mă să nu râd.

Mustang o să creadă că-i fac în ciudă.

— Cine-a zis ceva despre doamne? întreabă Şacalul cu ochi poznaşi.

— *Aha*, zic dându-mi seama la ce se referă. Asta e... complicat. Tactus ar fi mai potrivit pentru aşa ceva...

— Haide, o să te descurci, râde Şacalul de surprinderea mea. Oricum, nu te mai gândi la asta acum. Relaxează-te. O să-ţi cumpăr contractul printr-un intermediar imediat ce e scos la licitaţie.

— O să încerce să-l cumpere cei din Bellona.

— Am un susţinător. O să dăm mai mult decât ei.

— Victra?

— Nu. Ea e mai mult omul de legătură în treaba asta. Ceea ce trebuie să înţelegi despre Victra e că ea nu are... cum îi zice... o tabără. Ei doar îi place să agite lucrurile. Iar pe susţinător o să-l întâlneşti în curând.

— Nu merge-aşa, spun eu. Vreau să-l cunosc acum. Nu sunt marioneta ta. Eu îţi spun tot ce ştiu, tu îmi spui tot ce ştii.

— Dar eu ştiu atât de multe. *Bine*, zice el aplecându-se. O să-l întâlneşti în seara asta. Nu-i vorba că n-am încredere în tine. Doar că mi se pare mai bine să se prezinte singur.

— Destul de corect. Vreau să-i aduc înapoi pe Urlători. Și pe Sevro.

— S-a făcut. Și-o să ai nevoie și de un maestru de scrimă, cineva care să te învețe cum să folosești briciul. Pe viitor o să avem nevoie să omorâm câțiva oameni pentru publicitate.

— Știu cum să folosesc un brici.

— Nu și din câte-am auzit eu. Haide, nu-i nicio rușine în asta. Am câteva nume. Păcat că Arcos nu mai dă lecții. Acum chiar aș avea banii să mi-l permit pe Stâncă cu a sa Cale a Salciei...

Cuvintele i se estompează și privirea i se îndepărtează de mine spre forma catifelată a unei femei care trece prin decorul șters și plin de fum al tavernei ca un cărbune aprins prin ceață. Îi simt mirosul de migdale de pe piele și-aroma de lămâie a buzelor în timp ce se apropie de masă, grațioasă și impresionantă asemenea Coastei de Vară de pe Venus. Oase fragile, ca de pasăre. Poartă un costum care-i lasă doar umerii dezgoliți.

Apoi îi prind privirea și-aproape cad de pe scaun. Mă-nțeapă inima. Pulsul o ia razna. E ea. Fata înaripată care n-ar fi putut niciodată să zboare. Dar acum... se pare c-a fugit de la Mickey. Aripile s-au dus împlinind un trup de femeie. Dar ce caută Evey aici? Au trimis-o Fiii? Abia mă țin cu firea. Nu m-a recunoscut.

— Nu știam că Trandafirii cresc atât de adânc printre buruieni, îi spune Șacalul.

Râsul ei e ca zvâcnirea unor aripi de fluture. Își plimbă degetele peste marginea uzată a mesei și ridică din umeri.

— Oamenii obișnuiți nu-și pot permite lucruri neobișnuite. Dar stăpâna mea a auzit că-n Orașul Pierdut ar fi niște oameni neobișnuiți, așa că m-a trimis pe mine ca... ambasador.

— Aha... se lasă Șacalul pe spate, sorbind-o din priviri. Ești o fată a sindicatelor. De la Vebonna?

După ce ea dă din cap, Șacalul se uită la mine și confundă expresia mea surprinsă cu dorința.

— Du-o sus, Darrow. Fac cinste. Un cadou de bun venit. Să-mi zici dacă vrei să o cumperi. Putem discuta mâine afaceri.

Când aude cuvântul „Darrow" Evey se pierde pentru un moment cu firea. Face un pas înapoi și aud cum respirația i se precipită. Iar când ochii ei îi întâlnesc pe ai mei știu că trece dincolo de deghizarea de Obsidian și-l vede pe Roșul ascuns sub toate aceste minciuni. Oricum, faptul că e surprinsă înseamnă că nu e aici pentru mine. A venit pentru Șacal, dar de ce? E și el cu Fiii? Sau Mickey și-a vândut până la urmă preferata gangsterului ăsta Vebonna?

— Nu mă culc cu sclavi, îi spune Evey Șacalului arătând spre sigiliile mele de Obsidian.

— O să descoperi că omul ăsta e mai mult decât lasă să se vadă.

— *Dominus*, eu...

— Taci din gură și fă ce ți se spune, fetițo, zice el apucând-o de mână și răsucindu-i îngrozitor degetul mic. Sau o să luăm cu forța ceea ce tu nu vrei să dai.

Zâmbește larg și îi dă drumul. Ea se ține de mână, tremurând. Nu e nevoie de mult ca să rănești un Rozaliu.

— Cred că de-aici încolo mă descurc, prietene, spun, ridicându-mă în picioare.

— Sunt sigur că da!

Le fac semn să se îndepărteze gărzilor de corp care vor să mă urmeze.

Mă iau după Evey pe scările ce duc la al patrulea nivel, atrăgând aclamațiile câtorva dintre clienți. Observ în treacăt CutiaHologramă de deasupra barului. Imagini

tridimensionale cu o bombă explodând. Se pare că-i într-o cafenea. O cafenea Aurie. Ochii mi se măresc pe măsură ce se-arată adevărata dimensiune a distrugerilor. Să fi fost Fiii?

O altă explozie luminează ecranul. Încă una. Şi din nou până când zeci de explozii inundă ecranele din toată taverna. Cu toţii se-ntorc să privească în timp ce tăcerea se lasă peste localul imens. Evey mă strânge de mână şi-mi dau seama că Fiii sunt cei care au comis atentatele. Ei au trimis-o. Dar de ce pe Lună? De ce la Şacal? De ce n-au luat legătura cu mine?

— Mai repede, spune ea când ajungem la al cincisprezecelea etaj, trăgându-mă printre luminile rozalii, dincolo de dansatori şi clienţi înfometaţi, până la ultima uşă din capătul unui coridor îngust.

O urmez în camera întunecată şi simt imediat mirosul rânced al uleiului de arzător. Aerul se mişcă în spatele meu în timp ce un om într-o pelerină-fantomă se-apropie pe-ascuns. Depun un efort considerabil să rezist impulsului de a-l ucide.

— E unul dintre noi, se repede Evey.

Aprinde lumina şi văd şase Roşii în echipament militar greu cum se decamuflează. Poartă căşti-demon cu sisteme optice avansate.

— Cheamă-l pe cititor.

— Nu e Adrius au Augustus, mârâie unul dintre ei.

— E un nenorocit de Obsidian.

— Şi unul cam ciudat.

Un Roşu echipat cu sistem optic sare-napoi cu arzătorul pregătit.

— Densitatea oaselor e de Auriu!

— Opriţi-vă! strigă Evey. E un prieten. Harmony l-a tot căutat.

Nu Ares sau Dancer?

— Nu aţi venit aici după mine, spun holbându-mă la armele lor. Aţi ieşit la vânătoare.

— Îţi explic mai târziu, dar trebuie să mergem, zice Evey întorcându-se.

— Ce-ai făcut? întreb în timp ce unul dintre Roşii scoate un tăietor cu plasmă şi decupează o gaură în perete lăsând împuţiciunea oraşului să intre în cameră.

Aerul umed şi luminile inundă încăperea în timp ce o navetă coboară şi-şi deschide cala lângă uşa improvizată.

— Darrow, nu e timp.

— Evey, de ce eşti aici? o strâng eu de mână.

Ochii ei se luminează triumfători.

— Adrius au Augustus a omorât cincisprezece dintre fraţii şi surorile noastre. Am fost trimisă aici să-l capturez sau să-l ucid. Am ales ultima variantă. În douăzeci de secunde doar cenuşa o să mai rămână din el.

Îi smulg Roşului datapad-ul de pe mână şi dau drumul cizmelor gravitaţionale ascunse. Evey strigă spre mine. Cizmele scot un sunet apăsător în timp ce mă ridică prin aer. Intru în grabă pe unde am ieşit spărgând uşa în loc s-o deschid şi zbor pe coridor ca un liliac scăpat din iad. Trec rapid pe lângă un dansator şi peste doi clienţi Portocalii şi fac dreapta brusc peste scări spre masa Şacalului care tocmai îşi termină băutura. Pătatul lui mă observă, la fel şi Cenuşiii. Prea încet.

Pe ecrane, peste imaginile cu explozii apar interferenţe şi o cască roşie ca sângele arzând.

— *Culegeţi ceea ce aţi semănat*, mârâie vocea lui Ares prin douăsprezece difuzoare.

Masa se topeşte sub mâna Şacalului. Devorată de bomba pusă de Evey. Pătatul îl aruncă pe Şacal de la masă ca pe o păpuşă şi acoperă cu corpul lui uriaş ciuperca de energie care tot creşte. Gura-i şopteşte murmurul de moarte: *„Skirnir al fal njir."*

9

Întunericul

Energia se revarsă dinspre Pătat, lichidă în aparenţă, evaporându-i trupul şi scurgându-se pe podea asemenea mercurului vărsat, apoi se-ntunecă şi se retrage spre origine, trăgând după ea ca-ntr-o gaură neagră oameni, sticle şi mese înainte să explodeze c-un urlet adânc şi înfricoşător. Îl apuc pe Şacal de haină şi zbor prin zid, spulberându-l cu umărul în timp ce în spatele nostru sticla, metalul, timpanele şi oamenii se fac bucăţi.

Cizmele cedează. Zburăm peste stradă şi ne lovim de clădirea alăturată, crăpând betonul şi căzând la pământ în timp ce Taverna Lost Wee se strânge în ea din cauza imploziei, ca un strugure ce devine stafidă, apoi praf. Îşi dă ultima suflare scuipând foc şi fum înainte să se prăbuşească în ruină.

Sub mine, Şacalul zace inconştient cu arsuri grave pe picioare. Vomit în timp ce încerc să mă ridic în picioare, iar oasele îmi trosnesc ca trunchiul unui copac tânăr după primul crivăţ. Mă chinui degeaba, cad la loc şi îmi golesc stomacul pentru a doua oară. Mă doare capul. Îmi curge sânge din nas. Orbitele palpită din cauza exploziei. Mi-am dislocat umărul. Îmi regăsesc echilibrul, mă proptesc cu umărul în zid şi-l repun la locul lui, respirând sacadat când intră în articulaţie. Mi se pare că o mie de ace îmi înţeapă degetele. Şterg voma de pe mâini şi reuşesc în sfârşit să mă ridic în picioare. Îl iau pe Şacal şi încerc să deslușesc ceva prin fum.

N-aud nimic în afară de vâjâitul din urechi. Ca şi când nişte vrăbii ţipând ar încerca să-mi iasă prin urechea internă. Dau din cap să scap de luminile care mi se zbat în faţa ochilor. Fumul mă înghite. Oamenii se strâng cu repeziciune, ca apa în jurul unei pietre, grăbindu-se să-i ajute pe cei prinşi înăuntru. O să găsească doar moarte şi cenuşă. Zgomotul de explozii sonice străpunge noaptea. Echipa de sprijin a Şacalului coboară din înălţimile oraşului. În timp ce aterizează ca să-l ia din iadul ăsta, vrăbiile din urechile mele încep să dispară, devorate de trosnetul flăcărilor şi ţipetele răniţilor.

Stau în faţa fabricii abandonate, la patru sute de kilometri de Citadelă, departe, în Vechiul Sector Industrial. Fabrici mai noi s-au construit deasupra acesteia, îngropând-o sub pielea noii industrii ca pe un chist adânc. Tot locul e plin de funingine. Muşchi carnivor. Apă plină de rugină. Dacă nu mi-aş cunoaşte prada aşa de bine aş putea crede că nu-i nimic de găsit pe aici.

Datapad-ul pe care l-am luat de la acel Roşu a supravieţuit exploziei. L-am lăsat pe Şacal în seama echipei lui şi m-am strecurat în jos pe stradă furând maşina de poliţie a unui Cenuşiu. După ce i-am dezactivat dispozitivul de urmărire, am intrat în sistemul datapad-ului căutând istoricul coordonatelor.

Bat cu putere în uşa închisă a fabricii, la primul nivel. Nimic. Cred că se cacă pe ei de frică. Aşa că mă pun în genunchi cu mâinile la ceafă şi aştept. După câteva minute uşa se deschide puţin. Înăuntru e doar întuneric. Încet, încet patru siluete se strecoară afară. Mă leagă de mâini, îmi acoperă capul cu un sac şi mă bagă în fabrică.

După ce m-au coborât cu un vechi lift hidraulic, mă conduc cu fermitate spre un loc de unde se aude o muzică.

Concertul numărul 2 pentru pian al lui Brahms. Calculatoarele hârâie. Observ aparate de sudură suficient de strălucitoare să bată prin ţesătura sacului.

— Aici, lăsaţi-l în pace, animalelor, se aude o voce familiară.

— Ai grijă, clovnule, mormăie un Roşu.

— Mârâie la mine cât vrei, babuin ridicol, el valorează mai mult decât o mie de d-ăştia ca voi, corcitu...

— Dalo, ieşi afară, zice Evey încet. Acum.

— Pot să termin acum cu mascarada? întreb eu, auzind cizmele îndepărtându-se.

— Chiar te rog, zice Mickey.

Rup cătuşele cu care mi-au prins mâinile la spate şi-mi dau jos sacul de pe cap. Laboratorul din metal şi beton e curat, şi-n afara muzicii liniştitoare nu se aude nimic. O ceaţă uşoară pluteşte în aer de la narghileaua lui Mickey lăsată-ntr-un colţ. Îi domin pe amândoi cu statura mea. Evey nu se mai poate abţine.

Fără să mai joace rolul seducătorului Trandafir din tavernă se aruncă-nspre mine ca o fetiţă care-şi întâmpină unchiul plecat demult. Mă ţine în continuare de mijloc şi după ce îmi dă drumul din îmbrăţişare şi se uită în ochii mei de Auriu cu ochii ei rozalii. În ciuda chicotelilor, debordează de senzualitate şi frumuseţe, cu braţele ei subţiri şi zâmbetul ascuns pe care îndurerarea de-a fi ucis aproape două sute de oameni nu-l umbreşte deloc. Fata înaripată a devenit o pasăre necrofagă şi nici măcar nu pare să-şi fi dat seama de asta. Mă-ntreb dacă ar zâmbi la fel de larg dacă ar fi trebuit să-i omoare pe fiecare dintre oamenii ăia cu un cuţit. Cât de uşoară am făcut crima în masă.

— Te-aş putea recunoaşte oriunde, zice ea. Când te-am văzut la masă... inima mi s-a oprit pentru o clipă. Mai ales sub machiajul ăla ridicol de Obsidian. Darrow, ce s-a întâmplat?

Scânceşte când o apuc de haină şi-o împing în perete.

— Tocmai ai omorât două sute de oameni, dau eu din cap îndurerat şi împovărat de ceea ce tocmai s-a întâmplat. Cum ai putut să faci asta, Evey?

O scutur şi revăd în minte cum echipajul navei mele e absorbit în spaţiu. Toţi morţii pe care i-am lăsat în urma mea. Simt iar pulsul lui Julian cum se topeşte-n nimic.

— Darrow, dragule, încearcă Mickey.

— Taci din gură, Mickey.

— Da. În regulă.

— Roşii. Rozalii. Colori inferioare. Semenii tăi. Ca şi când n-ar fi însemnat nimic.

Îmi tremură mâinile.

— Urmam nişte ordine, *Darrow*, răspunde ea. Adrius ne cerceta. Trebuia să fie eliminat.

Aşadar, toate manevrele lui l-au făcut să bată la ochi. În ochii lui Evey strălucesc lacrimile. Nu mă impresionează. Cui dracu' i-ar păsa de asta după ce a făcut ce-a făcut? Dar îi dau drumul, lăsând-o să cadă lângă perete şi sperând c-o să arate vreo umbră de regret care m-ar face să cred că lacrimile alea sunt pentru oamenii pe care i-a ucis, nu pentru ea, nu pentru că-i e frică de mine.

— Nu aşa voiam să fie revederea noastră, zice ştergându-şi ochii.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întreb privind-o fără să înţeleg.

— A avut alt profesor decât tine, zice Mickey. Eu i-am dat aripile jos şi Harmony i-a oferit gheare.

— Ce dracului se întâmplă? zic, întorcându-mă spre Mickey.

— Mi-ar lua un an să-ţi explic, îmi spune, încrucişându-şi braţele şi măsurându-mă din priviri. Dar lasă-mă mai întâi să-ţi spun că ne-ai lipsit, dragul meu prinţ. În al doilea rând, te rog nu amesteca moralitatea mea cu sufletul acela pierdut.

Sunt de acord. Evey e un mic monstru. Poate că acum o să-ţi dai şi tu seama cine eşti de fapt, spune el, ridicându-se în picioare şi privind în spatele meu spre Evey.

Rânjetul i se duce în timp ce ochii lui atenţi mă analizează din cap până-n picioare.

— În al treilea rând, arăţi divin, băiatul meu. Absolut divin.

Privirea lui îmi cercetează faţa. Gura i se deschide şi se închide încurcându-se de câte are de spus. Cu faţa ascuţită şi părul uleios alunecă-nainte asemenea unui cuţit pe gheaţă. E tot numai unghiuri. Piele înfăşurată în jurul oaselor subţiri. Era atât de slab şi când l-am văzut ultima dată? Sau pur şi simplu nu e machiat? Nu. Clipeşte încet. Fără vlagă. E obosit. Îmbătrânit. Şi pare înfrânt. E un aer ciudat de vulnerabilitate în felul în care stă cu umerii căzuţi şi ochii privind în toate părţile ca şi când s-ar aştepta oricând să fie lovit.

— Ţi-am pus o-ntrebare, Mickey.

— Nu mă pot gândi la pădure! Încă examinez copacul! E uimitor felul în care corpul tău s-a împlinit. Absolut uimitor, dragul meu. Chiar te-ai făcut mai mare. Cum merg receptorii de durere? Foliculii de păr s-au iritat vreodată aşa cum mă îngrijoram? Dar contracţiile musculare; ţi se pare că sunt peste media semenilor tăi? Pupilele se dilată suficient de repede? Luni întregi n-am auzit vorbindu-se decât despre tine la CH. Nu puteau să arate imagini de la Institut, desigur. Dar au fost filmuleţe care au scăpat pe holo-net. De genul – tu omorând un Războinic Însemnat. Cucerind o fortăreaţă ciudată din cer, ca un campion al vremurilor trecute!

Până şi ei înghit mitul Cuceritorilor, nobilii campioni de demult. M-apucă de umăr cu disperare, cu mâna mai slabă decât îmi aminteam.

— Povesteşte-mi despre viaţa ta. Cum e la Academie. Spune-mi totul. Te mai iubeşti cu minunata Virginia au Augustus? zice, ca imediat să se încrunte. A, sigur că nu. Acum ea-i cu...

— Mickey, spun prinzându-l de mână. Calmează-te.

Râde atât de tare că dă în tuse, apoi se întoarce să-şi şteargă ochii.

— Mă bucur doar să văd o faţă prietenoasă. Nu mă lasă să am nicio companie plăcută în ultima vreme. De niciun fel. E monstruos, sincer.

— Taci din gură, Mickey, răbufneşte Evey.

Ochii lui se întorc acum spre Evey, care se ţine departe de mine, cu mâna pe tocul arzătorului pe care-l are prins la şold, ca şi când asta ar putea-o apăra de mine.

— De ce eşti pe Lună? Ce se întâmplă? întreb. Te-ai alăturat Fiilor?

— Multe s-au întâmplat, murmură Mickey. Nu sunt aici din propria...

— Acum lucrează pentru noi, Darrow, îl întrerupe Evey cu răceală. Fie că-i convine sau nu. I-am distrus prăvălioara. Am folosit banii făcuţi de el din vânzarea trupurilor ca să plătim transportul până aici şi să echipăm o armată. Ripostăm, Darrow. În sfârşit.

— Un terorist Rozaliu şi o mână de Roşii jucându-se cu nişte arme, zic eu fără să mă uit la ea. Asta-i armata voastră?

— Astăzi i-am făcut pe Aurii să sângereze, Darrow. Dacă nu mă respecţi pe mine, respectă asta. L-am ucis pe fiul ArhiGuvernatorului de pe Marte. Tu ce-ai făcut de crezi că poţi să vii aici şi să scuipi pe realizările noastre?

— Nu l-ai omorât, spun eu.

— Nu fi ridicol, zice, privindu-mă cu ochii goi.

Mă uit fix la ea cu furie.

— Dar cum... Bomba... spune ea. Minţi.

— L-am scos eu de-acolo la timp.

— De ce?

— Pentru că misiunea mea e complicată. Am nevoie de el. Unde-i Dancer? Cine conduce aici? Mickey...

— Eu, zice o altă voce din trecutul meu, una cu un accent ca al soţiei mele, doar că acest glas e otrăvit de furie şi resentiment.

Mă-ntorc şi o văd pe Harmony în uşă. Jumătate din faţă îi e în continuare distrusă de cicatricea aia îngrozitoare. Cealaltă jumătate e rece şi mai crudă, mai bătrână decât îmi aminteam.

— Harmony, spun eu fără asprime, ştiind că anii care-au trecut nu ne-au apropiat cu nimic unul de celălalt. Mă bucur să te văd. Trebuie să vă pun la curent. Sunt atât de multe de povestit.

Nici nu-mi dau seama de unde să încep. Apoi observ privirea pe care i-o aruncă lui Evey.

— Harmony, unde e Dancer?

— Dancer e mort, Darrow.

Mai târziu, Harmony stă cu mine la biroul lui Mickey dintr-o cameră cu mobilă ieftină şi fără gust, plină de borcane cu organe hibrid plutind în gaz protector. Mickey stă de cealaltă parte a biroului, jucându-se cu vechiul lui cub-puzzle. Mă vede uitându-mă la el şi-mi face cu ochiul. S-a perfecţionat. Evey se sprijină de o canistră cu chimicale. Eu stau jos, absolut pierdut. Dancer avea un plan pentru mine. Avea un plan pentru toată treaba asta. Nu se poate să fi murit. N-are cum.

— A fost ultima dorinţă a lui Dancer ca Mickey să ne creeze o nouă armată. I-am ales pe cei mai puternici dintre noi – bărbaţi şi femei – şi i-am supus procedurii. Nu pot

supraviețui unei intervenții Aurii precum cea pe care ai îndurat-o tu, dar unii dintre ei reușesc să treacă de acest nou program.

Arată spre geamul dincolo de care o sută de tuburi de sticlă în formă de sicriu sunt aliniate de-a lungul podelei.

— În curând o să avem o sută de soldați care vor putea să lovească în Aurii mai tare decât oricare alții de până acum.

De parcă o sută ar fi de ajuns să înfrunte mașinăria de război Aurie. Eu și Urlătorii mei am putea să distrugem orice unitate pe care teroriștii ăștia ar putea-o aduna. Și noi nici măcar nu suntem cei mai ucigători dintre Aurii.

Gesticulează cu brațul nou, cel din carne și os l-a pierdut în fața unui Obsidian în timp ce atacau un depozit pentru arme. Fluid și puternic, cu mecanisme ilegale de pe piața neagră pe post de armament. Lucrătură de calitate, dar incomparabilă cu talentul de artizan al lui Mickey. Sigur că nu l-ar fi lăsat niciodată să lucreze pe ea.

— Deci Mickey e aici ca prizonier? întreb eu.

— Sclav, mai degrabă, bombăne Mickey, zâmbind ușor. Nici măcar nu-mi dau vin.

— Taci din gură, Mickey, se răstește Evey.

— Evey.

Harmony o fixează pe tânăra femeie cu o privire tolerantă înainte de a se întoarce spre Mickey:

— Ți-aduci aminte ce-am discutat, nu? Ai grijă ce zici.

Mickey tresare, cu ochii fixați spre mâna ei stângă. Are un toc gol pe curea. Ceva de care Mickey se teme. Harmony se poartă acum frumos pentru mine.

— Ți-e frică să nu spună cum îl bați?

Dă din umeri, respingându-mi acuzația.

— Mickey a vândut băieți și fete. Nu-l poți face sclav pe unul care a ținut sclavi. După cum văd eu lucrurile, e al

dracului de norocos că n-are un glonț în cap. Aș fi putut să angajez un Artizan să-i pună coarne, aripi și-o coadă ca să arate exact ca monstrul care e. Dar n-am făcut-o. Nu-i așa, Mickey?

— Nu.

— Nu?

— Nu, *domina*.

Cuvântul mă face să icnesc de silă.

— Dancer l-a respectat întotdeauna, spun. Și eu la fel, în ciuda tuturor... excentricităților lui.

— A cumpărat oameni. Și i-a vândut, spune Evey.

— Cu toții am păcătuit, spun eu. Mai ales tu, acum.

— Ți-am zis c-o s-o facă pe moralistu' dracului. Se comportă de parcă el nu și-ar compromite moralitatea la tot pasul. Caută scuze pentru nenorociți ca Mickey al nostru de-aici.

— Genul ăsta de atitudine merge acolo sus, zâmbește Harmony către Evey cu subînțeles, împărtășind o glumă numai de ele știută. Dar o să afli că aici jos noi nu mai facem compromisuri. Toate astea-s în trecut.

— Atunci Dancer a murit cu-adevărat.

— Dancer a fost un om bun, zice ea, tăcând apoi pentru un moment prea scurt ca să treacă drept semn de respect. Dar oamenii buni tind să moară primii. Acum juma' de an a angajat o echipă de mercenari Cenușii care să atace un nod de comunicații ca să putem fura date. Eu am zis să-i omorâm imediat ce-și termină treaba. Dancer a zis... ce-a zis mai exact?... că „Nu suntem diavoli". Dar după ce căpitanul Cenușiu și-a luat banii, s-a dus și-a turnat la sediul local al Poliției Societății și le-a dat adresa lui Dancer. Un nenorocit de pluton de mercenari i-au pus la pământ pe Dancer și două sute de Fii în două minute. N-o să se mai întâmple așa ceva. Dacă unul de-al nostru e omorât, noi

omorâm o sută de-ai lor. Şi nu avem încredere în Cenuşii. Nu plătim Violeţi. Au trăit din sudoarea frunţii noastre sute de ani. Nu avem încredere decât în Roşii.

Evey se foieşte neliniştită.

— Mai era un Roşu la Institut, spun eu după un moment. Titus. Era de-al vostru? întreb uitându-mă la Mickey.

— Nu te uita la mine, zice Mickey.

— De unde ai ştiut că Titus e Roşu? se repede Harmony. Ţi-a spus el?

— I-a... scăpat. Mici gesturi. Nimeni altcineva n-a observat.

— Deci v-aţi găsit unul pe celălalt? întreabă ea, nu zâmbind, dar respirând uşurată c-a scăpat de o povară pe care-o purta de multă vreme. Era un băiat de treabă. Aţi devenit prieteni, nu?

— Nu şi-a dat niciodată seama cine sunt. Tu l-ai făcut, Mickey?

— Nu, dragule, răspunde el cu binecuvântarea lui Harmony. Tu eşti primul. Şi singurul, zice, făcându-mi cu ochiul. Am fost consultant la modelarea lui. Dar un asociat de-al meu este cel care a făcut procedura, bazând-o pe succesul avut mai întâi de noi doi.

— Dancer te-a găsit pe tine, zice Harmony. Eu l-am găsit pe Titus. Deşi îl chema Arlus când l-am scos din minele Thebos. Nu l-a interesat prea tare să-şi păstreze numele.

E normal ca Harmony să-l fi găsit pe Titus. Cin' se-aseamănă se-adună.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? întreabă ea. Ştim c-a murit.

Ce s-a-ntâmplat cu el? Am lăsat un Auriu să-l bage în nenorocitul ăla de pământ.

Mă uit împietrit la ei, recunoscător pentru faptul că nu-mi pot citi gândurile. Nu ştiu nimic. Abia dacă pot să-mi dau seama ce cred despre mine. Au o perspectivă

atât de limitată asupra a ceea ce am făcut, a ceea ce am devenit. Am crezut că exista un plan, un motiv extins şi cuprinzător pentru toată truda mea. Dar nu era nimic. Îmi dau acum seama de asta. Chiar şi Dancer doar aştepta să vadă ce se întâmplă. Sperând.

M-aşteptam să fiu primit înapoi cu braţele deschise. Credeam că o să mă aştepte o armată. Un plan magistral. M-aşteptam ca Ares să-şi dea jos celebrul coif, să mă uimească cu geniul lui şi să-mi demonstreze că toată încrederea mea a fost îndreptăţită. La dracu', tot ce voiam era să-i regăsesc ca să nu mă mai simt atât de singur. Dar stând în camera asta de beton mă simt mai singur ca niciodată alături de aceşti trei oameni şi scaunele lor şubrede de plastic.

— L-a omorât un Auriu pe care-l cheamă Cassius au Bellona, spun eu.

A fost o moarte curată?

— Ar trebui să-ţi fi dat seama până acum că nu există aşa ceva.

— Cassius. Acelaşi cu care te răfuieşti tu. Ăsta-i motivul? întreabă Evey nerăbdătoare. De-asta vor cei din Bellona să te ucidă?

— Nu, spun, trecându-mi mâna prin păr. L-am omorât pe fratele lui Cassius. E unul dintre motivele pentru care mă urăsc.

— Sânge pentru sânge, murmură Evey de parcă ar ştii despre ce dracu' vorbeşte.

— I-am lovit tare astăzi, Darrow. Douăsprezece explozii pe Lună şi pe Marte. Dancer şi Titus au fost răzbunaţi, zice Harmony. Şi-o să-i lovim şi mai tare pe viitor. Celula asta e doar una din multe.

Îşi plimbă mâna peste birou şi-ncep s-apară imagini pe măsură ce ecranul-holografic se trezeşte la viaţă. Crainici Violeţi turuie despre carnagiu.

— Ar trebui să fiu impresionat? întreb. Eşti la fel de rea ca ei. Ştii de ce, da? Lăsăm la o parte toată strategia. Lăsăm la o parte şi faptul că zgândăreşti un dragon adormit. Evey însăşi a omorât mai mult de o sută de Culori inferioare acum câteva ore.

— Nu erau Roşii, zice Harmony, şi nici Rozalii, adaugă ea apoi cu o expresie incredibil de sinceră.

— Ba da, erau!

— Atunci sacrificiul lor nu va fi uitat, zice ea pe un ton solemn.

— *Vox clamantis in deserto*, exclam eu.

Mickey stă în tăcere, dar îşi permite un zâmbet uşor.

— Încerci să ne impresionezi cu păsărească ta Aurie? întreabă Harmony.

— Se simte ca cel care strigă-n deşert. Urlând în pustie, explică Mickey. E doar latină.

— Deci ştii tu cum stau lucrurile, zice Harmony. Ai devenit Auriu şi deodată ai toate răspunsurile.

— Nu ăsta era scopul transformării mele într-un Auriu? Ca să înţelegem cum gândesc?

— Nu. Scopul era să te punem pe tine într-o poziţie de unde să poţi să le sari la beregată, zice strângând pumnul şi lovind în palma mâinii ei de metal pentru a-şi sublinia spusele. Nu te comporta de parcă ai fi mai bun decât mine. Aminteşte-ţi că ştiu cine eşti de fapt. Doar un băieţel speriat care a încercat să se sinucidă pentru că a fost prea slab ca să-şi salveze soţia de la spânzurătoare.

Stau în tăcere, rămas fără cuvinte.

— Harmony, încearcă doar să ne ajute, zice Evey încet. Ştiu că e greu, Darrow. Ai stat ani de zile printre ei. Dar trebuie să-i facem să sufere. Vezi tu, ăsta e singurul lucru pe care-l înţeleg. Durerea. Durerea este metoda prin care ne controlează, continuă ea. Prima dată când am servit

un Auriu a fost cea mai mare plăcere pe care am simţit-o în viaţa mea. Nu pot să-ţi explic. A fost ca şi când l-aş fi întâlnit pe Dumnezeu. Acum ştiu că nu plăcere era ceea ce am simţit. Era absenţa durerii. Aşa îi dresează pe Rozalii să trăiască o viaţă în sclavie, Darrow. Ne cresc în Grădini cu implanturi care ne umplu viaţa de durere. Îi spun dispozitivului ăsta Sărutul lui Cupidon – arsura de pe şira spinării, durerea din cap. Nu se opresc niciodată. Nici măcar când închizi ochii. Nici atunci când plângi. Se opreşte doar atunci când te supui. Până la urmă îţi scot Sărutul. Când împlineşti doisprezece ani. Dar... n-ai de unde să ştii cum e să trăieşti cu teama c-o să ţi-l pună la loc, Darrow, continuă Evey jucându-se cu unghiile. Auriii trebuie să simtă durerea. Trebuie să se *teamă* de ea. Şi trebuie să înveţe că nu ne pot face rău fără să existe consecinţe. Asta vrea Harmony să spună.

Şi eu care credeam că Auriii au minţile zdruncinate. Suntem cu toţii doar spirite rănite bâjbâind prin întuneric, încercând cu disperare să ne coasem la loc, să umplem găurile pe care le-au făcut în noi. Eo m-a ţinut departe de drumul ăsta. Fără ea, aş fi la fel ca ei. Pierdut.

— Nu despre a-i face să sufere e vorba, Evey, spun eu. E despre a-i înfrânge, aşa am învăţat de la Eo şi la fel şi de la Dancer. Ne-aruncăm după mere, când ar trebui să săpăm la rădăcini. Ce-o să rezolve atentatele? Ce-o să realizăm prin asasinate? Trebuie să le subminăm Societatea ca întreg, să le erodăm stilul de viaţă, nu *asta*.

— Te-ai îndepărtat de scopul misiunii tale, Darrow, zice Harmony.

— Tu îmi spui asta? o întreb. Cum ai putea tu să-nţelegi ce-am văzut?

— Exact. Ce-ai văzut tu. Cinezi cu stăpânii, îi uiţi pe sclavi. Îţi permiţi să trăieşti o viaţă de teorii. Cum rămâne

cu ce-am văzut noi? Suntem până la gât în căcat. Murim. Şi tu, tu ce faci? Filosofezi. Trăieşti o viaţă de lux. Te culci cu Rozalii. Eu a trebuit să *aud* cum moare Dancer. A trebuit să aud nenorocitele alea de ţipete umplând staţiile când au intrat peste ei mercenarii să-i ucidă. Şi n-am putut să fac nimic să-i salvez. Dacă ai fi trecut prin aşa ceva, ai fi înţeles că focului nu i se poate împotrivi decât focul.

Ştiu unde duc vorbele astea. O să ajung să zac cu o gaură în burtă. Bocind în mocirlă, cu Cassius deasupra mea. Aşa o să se termine totul.

— Poate c-ai pierdut tot ce iubeai, Harmony. Îmi pare rău pentru asta, dar familia mea e încă într-o mină. N-o să sufere doar pentru că eşti tu furioasă. Visul soţiei mele era la o lume mai bună. Nu una mai sângeroasă, spun ridicându-mă în picioare. Şi-acum, vreau să vorbesc cu Ares.

O tăcere grea se lasă peste cameră.

— Lăsaţi-ne un moment, zice Harmony, uitându-se la Mickey şi Evey.

Îl priveşte pe Mickey cum rămâne şovăitor în picioare. Se opreşte ca pentru a-mi spune ceva, dar, simţind-o pe Harmony cu ochii pe el, se răzgândeşte.

— Succes, dragul meu, zice el simplu, bătându-mă pe umăr.

— Lasă-mă să rămân, spune Evey apropiindu-se de Harmony. Te pot ajuta cu el.

— Ares nu ar permite asta, zice Harmony, atingându-i şoldul.

— După ce am făcut azi... nu ai încredere în mine? Nu sunt ca toţi ceilalţi.

— Am încredere în tine, tot atât cât în oricare Roşu. Dar e vorba de ceva ce nu pot să-ţi împărtăşesc, zice sărutând-o uşor pe Evey pe buze. Du-te.

Evey se opreşte puţin în uşă întorcându-se către mine.

— Nu suntem dușmanii tăi, Darrow. Trebuie să ții minte asta.

Ușa se închide în spatele ei și rămânem singuri în biroul lui Mickey.

— Ea știe? întreb.

— Ce să știe?

— C-ai trimis-o într-o misiune sinucigașă.

— Nu. Ea nu-i ca noi. Are încredere.

— Iar tu ai sacrifica-o?

— L-aș sacrifica pe oricare dintre noi pentru a ucide un Războinic Însemnat. Tot ce prindem noi sunt Pixies neînsemnați și Bronzulii. Eu îi vreau pe adevărații tirani.

— Te folosești de ea mai rău decât Mickey.

— Are posibilitatea de a alege, mârâie Harmony.

— Chiar are?

— Ajunge.

Harmony se-așază și-mi face semn să fac la fel.

— Chiar dacă Dancer a murit, Ares are totuși un plan pentru tine.

— Nu. Nu. Am terminat-o cu planurile lui prin intermediul altora. Mi-am sacrificat trei ani din viață pentru el. Vreau să-l văd.

— Imposibil.

— Atunci am terminat.

— Și cum crezi c-ai terminat? Ești prins în cursă. Doar nu poți să te întorci dracului acasă, la Lykos. E o singură cale de scăpare. Strânge cureaua și mergi mai departe.

Cuvintele ei lovesc dur. Nu pot să mă-ntorc. Însingurarea pe care mi-o provoacă asta e inexprimabilă. Unde e casa mea? Unde-o să mă duc dacă toată treaba asta se termină cu familiile Aurii prăbușindu-se-n cenușă?

— N-o să-l întâlnești pe Ares. Nici măcar eu nu i-am văzut vreodată fața, Sondorule din Iad.

— Nu? Lucrezi pentru el de aproape tot atâta vreme ca şi Dancer. Ani de zile. Cum poţi tocmai tu să ai încredere în el?

— Pentru că el mi-a pus prima armă în mână. Avea casca pe cap şi mi-a întins un arzător tip IV cu un încărcător plin.

— Ares e bărbat? întreb.

— Cui îi pasă?

Scoate ecranul-holografic. Electronii se-agită în aer şi converg într-o serie de hărţi. Recunosc topografia. Marte. Venus. Luna, mi se pare. Zeci de puncte roşii sclipesc de-a lungul planurilor oraşelor, porturilor şi altor puncte vitale. Îmi dau seama că sunt bombe. Harmony priveşte obosită harta.

— Acesta e planul lui Ares. Patru sute de explozii. Şase sute de atacuri asupra unor depozite de armament, sedii guvernamentale, companii electrice, reţele de comunicare. E rezultatul a ceea ce sunt Fiii lui Ares. Ani întregi de pregătiri. Ani întregi în care ne-am chinuit să strângem resurse.

Nu-mi imaginam că ne-am putea permite o acţiune de-o asemenea anvergură. Mă uit cu fascinaţie la hartă.

— Atentatele de azi au avut ca scop provocarea unui răspuns. Să-i deranjeze şi să-i agite pe toţi. Vrem să se mobilizeze. Dacă se mobilizează, se concentrează-ntr-un loc. Cea mai uşoară metodă să arzi viperele e să le prinzi când sunt toate strânse undeva.

— Când o să se întâmple asta?

— Peste trei nopţi.

— Trei nopţi, repet eu. La încheierea Summitului. Doar nu vrea ca eu să...

— Ba da. Peste trei nopţi, Summitul se termină frumos cu o gală. Vin, Rozalii, mătăsuri şi ce dracu' mai poftiţi voi,

Auriii. Toţi nenorociţii de Guvernatori, toţi Senatorii, Pretorii, Imperatorii, Ofiţerii Judiciari din toată Societatea vor fi acolo. Un întreg Sistem Solar de monştri strânşi cu toţii-ntr-un loc de puterea Suveranei. Abia peste zece ani o să mai vedem aşa ceva. Fiii n-au nicio şansă să intre, dar tu poţi să ajungi acolo unde noi nu putem. Poţi să loveşti unde noi nu ajungem.

Simt cuvintele venind ca un tren prin tunel.

— După ce s-au strâns cu toţii frumos şi cuminţi, după ce Suverana se ridică să-şi ţină discursul, îi ucizi pe nenorociţii ăia de Aurii cu o bombă cu radiu pe care o ascundem în tine. Mickey şi un echipaj de meseriaşi au construit mecanismul. De-ndată ce vedem prin înregistratorul de date pe care o să ţi-l implantăm că bomba s-a detonat, dezlănţuim iadul în tot sistemul. Le dăm foc.

Ăsta e rezultatul a tot ce-am făcut?

— Trebuie să fie o altă cale.

— Au fost întotdeauna două planuri, Sondorule. Ăsta şi tu. Ares şi Dancer au zis că tu eşti speranţa noastră, şansa noastră pentru altceva. S-au lăudat ca nişte copii c-o să-i distrugi pe-Aurii din interior. Dar tu ai dat greş, aşa cum am spus c-o să faci. Zici că mâinile lui Evey sunt pline de sânge. Şi-ale tale-s la fel.

Habar n-ai despre sângele de pe mâinile mele, Harmony. Nu sunt un nenorocit de sfânt. Dar atacul lui Evey a fost o crimă.

— Singura crimă este să pierdem.

Mă cutremur.

— Sunt mai multe la mijloc decât poţi tu să-nţelegi. Nu avem cum să le facem faţă Auriilor. Oricât de puternic am lovi, o să ne extermine uite-aşa, spun pocnind din degete.

— Deci n-ai s-o faci?

— Nu, n-am s-o fac, Harmony.

— Atunci războiul începe fără ajutorul tău, zice ea. Avem doi Fii gata să-ncerce să intre la gală. Nu sunt Aurii, deci există mari şanse să fie prinşi şi tăiaţi în bucăţi într-o cameră de tortură a Pretorienilor înainte să-şi ducă la capăt misiunea. Asta înseamnă că liderii Auriilor o să trăiască în continuare, iar infimele noastre şanse de câştig în rahatul ăsta o să se micşoreze şi mai mult pentru că tu nu ai încredere în Ares.

— La dracu' cu asta. Ares trebuia să-mi spună el însuşi dacă avea nevoie de ajutorul meu!

— Cum? E pe Marte pregătind revoluţia. Nu poate să comunice. Toate canalele sunt supravegheate. Cum ar fi putut să te contacteze fără să-şi dea de gol poziţia?

Se-apleacă spre mine arătându-şi dinţii de jos ca o sălbăticiune.

— Spune-mi, Darrow. Ai idee cam cât de multe ţi-au furat?

E ceva ciudat în tonul vocii ei.

— Ce vrei să spui?

— Uite ce vreau să spun.

Introduce câteva comenzi în holo-cub şi-apare imaginea minelor din Lykos. Mi se răceşte sângele-n vene.

— Înregistrarea morţii lui Eo, cea pe care-am piratat-o şi transmis-o...

Inima mi-ajunge în gât.

— Nu era completă.

Apasă butonul de play şi camera din jurul nostru devine mina. Facem parte dintr-o hologramă tridimensională. E înregistrarea originală, nu chestia aia pe care-am văzut-o de-o mie de ori. Prezintă execuţia fără coloana sonoră adăugată după.

Îmi aud propriile ţipete de durere, în timp ce Cenuşiii îl bat pe băiatul care eram. Plânsetul din mulţime. Tăcerea

ciudată a filmării neprelucrate. Mama își lasă capul în jos, iar unchiul Narol scuipă-n pământ. Kieran, fratele meu, le-acoperă ochii copiilor lui. Zgomot de pași. Dio, sora lui Eo, se târăște spre eșafodul de metal. Pantofii se târșâie peste rugină. Bocete. Apoi Dio se apleacă spre soția mea. Eo e-acolo, micuță, palidă și slabă, doar umbra fetei înfocate pe care mi-o amintesc. Buzele i se mișcă. Nici acum n-aud ce zice, la fel cum nici în ziua aceea n-am auzit. Dintr-odată Dio începe să plângă necontrolat și se agață de Eo. Ce i-a spus?

— Folosește echipamentul. De-asta-l avem, nu?

M-am întrebat de o mie de ori, dar n-am accesat niciodată înregistrarea. N-am știut niciodată cum să ajung la ea fără să trezesc suspiciuni. Iar gândul în sine mă speria, la fel cum mă sperie și-acum – nu eram suficient de puternic să aud ce? Ce anume putea să știe Dio, dar eu nu?

În secvența de știri care-a fost piratată, Dio nici măcar nu apare. Dar aici, având înregistrarea originală, pot să derulez înapoi. Ceea ce și fac. Pot să amplific sunetul. Fac și asta. Văd totul din nou: Mama își lasă capul în jos. Narol scuipă. Kieran le-acoperă ochii copiilor. Zgomotul de pași. Dio urcă pe eșafod. Tot sunetul e la maxim. Elimin zgomotul de fond din comenzi și aud ce i-a zis soția mea lui Dio.

— *În dormitorul nostru e un pătuț făcut de mine. Ascunde-l înainte să se întoarcă Darrow.*

— *Un pătuț...* murmură Dio.

— *Nu trebuie să afle niciodată. L-ar distruge.*

— *N-o spune, Eo. Nu.*

— *Sunt însărcinată.*

10

Înfrânt

Cedez.

Sunt într-un vid. Îmi privesc mâinile. Mâinile care n-au putut să-mi salveze soţia, copilul. Avea dreptate. Nu eram suficient de puternic să aflu despre al doilea ei sacrificiu. Putea să trăiască. Putea să ne ofere copilul pe care ni-l dorisem dintotdeauna. Dar s-a gândit că acel viitor nu merită destul cât să tacă. Eu nu meritam...

Simt ceva adânc în piept, o durere goală şi rece. Ca şi când întunericul şi-ar fi făcut loc în sufletul meu în ciuda trupului care se-ncordează şi se strânge în jurul durerii. Cântăresc un milion de tone. Umerii se lasă. Pieptul se comprimă. Îmi încleştez degetele. E ciudat când mă gândesc că mâinile astea au fost cu mine tot timpul. I-au atins buzele. Au tras-o de glezne. Au îngropat-o în pământ. Dar n-au îngropat-o doar pe ea, nu-i aşa?

Nu. Au îngropat şi o altă viaţă. Una nenăscută. Copilul nostru, mort înainte să apuce să trăiască. Iar eu nici n-am ştiut. Am jelit fără să cunosc marea nedreptate. I-am dezamăgit pe amândoi. Înregistrarea amplificată rulează din nou.

— *Sunt însărcinată*, îi spune lui Dio pe eşafod. *Sunt însărcinată.*

O revăd de zeci de ori simţind cum mă pierd într-un tunel al durerii.

Auriii n-au omorât-o doar pe ea. Au ucis tot ce mi-am dorit vreodată să fiu – tată şi soţ. Oh, dacă aş fi oprit-o...

Dacă nu m-aş fi bosumflat ca un băieţel că am pierdut Laurul, poate că nu s-ar fi gândit să mă ducă-n grădină. De-aş fi avut puterea de-a mă preface că nu-mi pasă de pierderea Laurului.

Familia pe care aş fi putut să o am. O soţie. Fii. Fiice. Nepoţi. Au fost măcelăriţi încă dinainte să existe. Eo n-o să-şi ţină niciodată fiica în braţe. N-o să-l sărute niciodată pe fiul nostru de noapte bună, zâmbindu-mi în timp ce mâinile micuţe mă strâng de deget. Sunt tot ce-a mai rămas din familia ce-ar fi putut să fie. Umbra întunecată a omului care trebuia să fiu.

Furia creşte. Am avut o şansă şi s-a dus. Tot ce-am fi putut să ne dorim a dispărut din cauza mea şi *a lor*. Legile lor. Nedreptatea lor. Cruzimea lor. Au făcut o femeie s-aleagă moartea pentru ea şi copilul ei nenăscut în locul unei vieţi de sclavie. Totul pentru putere. Totul ca ei să-şi poată păstra mica lume perfectă.

— Atunci n-ai fost suficient de puternic, zice Harmony. Acum eşti, Sondorule din Iad?

Mă uit la ea şi lacrimile-mi tulbură vederea. Ochii ei se îmblânzesc pentru mine.

— Am avut şi eu odată copii. Radiaţiile le-au mâncat măruntaiele, iar ei nu le-au dat nici măcar un calmant. Nici măcar n-au rezolvat scurgerea. Au zis că nu au suficiente resurse. Soţul meu a stat pur şi simplu şi s-a uitat la ei cum mor. Până la urmă, acelaşi lucru l-a doborât şi pe el. Era un om bun. Dar oamenii buni mor. Ca să-i eliberăm, ca să-i protejăm, trebuie să fim sălbatici. Aşa că mie dă-mi răul. Dă-mi întunericul. Fă-mă cel mai nenorocit dintre diavoli dacă asta poate aduce şi cea mai mică rază de lumină.

Mă ridic şi o iau în braţe, amintindu-mi de adevăratele orori pe care neamul nostru le îndură. Chiar uitasem? Sunt un copil al iadului şi-am stat prea mult în cerurile lor.

— Orice vrea Ares, o să fac.

***

— Pliniu a trimis-o pe târfa aia, urlă Șacalul în timp ce medicii Galbeni îi îndepărtează încet pielea arsă de pe mână și adaugă noi culturi de creștere. N-au fost Fiii lui Ares. Ei n-ar ucide atâtea Culori inferioare. Nu corespunde profilului. Probabil e Pliniu. Sau Pretorienii sub acoperire ai Suveranei.

Luminile navelor care trec strălucesc în geam. Înjură și le strigă servitorilor să acopere ferestrele. Cenușiii m-au adus aici, în zgârie-norul lui particular, în loc de Citadelă, cum le cerusem. Locul e plin de mercenari. Preferă Cenușii în locul Obsidienilor, cu excepția se pare a acelui Pătat. În afară de el, sunt singurul Auriu, ceea ce arată câtă încredere are Șacalul și în cine. Numele lui ar atrage cu siguranță destui atârnători cât să umple un oraș, dar el se simte bine în izolare. Ca și mine.

— Să fi fost Victra? întreb. N-a stat prea mult...

— Ea și-a dovedit deja loialitatea. N-ar folosi o bombă. Plus că e îndrăgostită de tine. N-a fost ea.

— Îndrăgostită de mine? întreb tulburat.

— Ești orb ca un Albastru, pufnește el fără să mai zică altceva despre asta. Alianța noastră trebuie să rămână secretă până când plecăm de pe Luna asta nenorocită, iar asta înseamnă că n-ai fost la tavernă. Dacă Pliniu ar fi știut dimensiunea reală a planurilor noastre, ar fi fost mai meticulos. Cred că nu mă avea decât pe mine în vizor. Așa că te-ntorci în Citadelă. Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic. Eu o să merg mai departe cu planul meu alături de șefii sindicatelor și-o să-ți cumpăr contractul la sfârșitul Summit-ului.

Moment în care lumea lor o să se schimbe.

Mă-ntorc să plec, dar vocea lui mă oprește la ușă.

— Mi-ai salvat viaţa. Doar o singură persoană a mai făcut asta vreodată. Îţi mulţumesc, Darrow.

— Transmite-i pielii tale să crească mai repede. N-o să vrei să pierzi gala de final.

Următoarele trei zile trec ca prin ceaţă, gândindu-mă la Eo şi la tot ce-am pierdut. Nu pot să scap în niciun fel de durere. Nu mă părăseşte nici când mă antrenez ca un nebun în sala de sport a domeniului. Nu mă implic în conversaţii mărunte. Mă feresc de prieteni. Nimic din toate astea nu contează. Nu pentru mine. Viaţa se retrage din faţa suferinţei. Theodora observă şi încearcă tot ce poate ca să-mi alunge tristeţea, sugerându-mi chiar să-mi iau gândul de la toate cu ajutorul Tradafirilor din Grădina Citadelei.

— Mai bine tu, *dominus*, decât vreun sălbatic de pe Giganţii de Gaz, zice.

Veştile despre atentate împânzesc Citadela, dominând reportajele de ştiri. Societatea face ce trebuie – ni se tot arată ajutorul pe care-l oferă. Împarte instrucţiuni despre cum ar trebui abordată o potenţială criză. Psihologii Galbeni îi fac profilul lui Ares pe ecran, concluzionând că o traumă sexuală suferită în copilărie îl face să răbufnească pentru a prelua din nou controlul asupra propriei lumi. Actori şi animatori Violeţi strâng bani pentru cei care şi-au pierdut apropiaţii. Însuşi Quicksilver donează trei la sută din averea lui personală pentru ajutoare. Comandouri de Obsidieni şi Cenuşii atacă asteroizi unde sunt baze în care Fiii lui Ares se „antrenează". Agenţi Cenuşii ai diviziei anti-terorism ţin conferinţe de presă în care anunţă că au fost prinşi cei responsabili, probabil nişte Roşii luaţi din cine ştie ce mină sau de prin speluncile Lunii.

E o farsă, iar Auriii o joacă perfect. Se-ascund de camerele de luat vederi şi lasă impresia că aici e vorba de o

luptă a tuturor Culorilor împotriva teroriştilor Roşii. Nu e o luptă a Auriilor. Ea aparţine întregii Societăţi. Şi mai mult, Societatea câştigă pentru că sacrificiul şi supunerea le permit celor drepţi să prospere. Rahat pe băţ.

Cineva trebuie totuşi tras la răspundere. ArhiGuvernatorul e chemat să fie audiat cu privire la modul în care a gestionat situaţia. Cum au ajuns Fiii de pe Marte pe Lună? Cuibul de viespi Auriu a fost agitat, aşa cum am zis c-o să fie, dar gala continuă. Îi urmăresc pe Aurii cum îşi văd în continuare de treburi, de intrigi şi diplomaţie, merg la conferinţe şi întâlniri, neatinşi de jocurile murdare cu terorişti. Ei sunt protejaţi, feriţi de oroare.

M-ar deranja, dar de-acum toţi sunt numai nişte umbre pentru mine. Ca şi când ar fi dispărut deja în cine ştie ce amintire îndepărtată.

Mi-ating bomba de pe piept cu regret. E făcută de Mickey. E-o copie a Pegasului pe care l-am purtat la Institut, în care era părul lui Eo şi care acum e ascuns undeva cu toate lucrurile mele. Tot ce trebuie să fac e să-i răsucesc capul şi devine o bombă. Inelul pe care mi l-au dat o activează.

Mă îndepărtez de prieteni, de Victra. Îl întreabă pe Roque ce se întâmplă cu mine. Ştiu că-i răspunde că sunt ca vântul, o creatură nestatornică şi plină de toane. Sau ceva asemănător. Roque se-apropie tot mai mult de mine, vine în cameră după ce mă culc, încearcă să se antreneze cu mine în sala de sport. Dar nu pot să râd cu el sau să-i ascult vocea blândă citind poeme, discutând filosofie sau doar spunând bancuri. Nu-mi pot permite să simt ceva pentru el fiindcă ştiu că în curând o să fie mort. Încerc să mi-l ucid din suflet înainte să-l omor cu-adevărat.

Pot să-l adaug şi pe el pe lista celor pe care deja i-am trimis în mormânt?

Găsesc răspunsul în seara galei, când Theodora îmi aduce hainele călcate de la spălătorie. Nu că mi-ar zice ceva

care să-mi amintească de Roque. Nu-mi dă niciun sfat plin de înțelesuri. În schimb, face ceva ce n-am văzut-o niciodată făcând. Face o greșeală. În timp ce îmi așază uniforma pe-un scaun, varsă un pahar de vin de pe o masă alăturată. Vinul stropește mâneca uniformei mele albe. Mă înfior când îi văd privirea – citesc groaza în ea. Groaza pe care o simte o căprioară când se holbează la o mașină care vine spre ea. Își cere de-o mie de ori scuze, de parcă aș lovi-o dacă n-ar face asta. Îi ia un moment să-și revină, până îi trece panica. Când se liniștește, rămâne așezată pe podea, ștergându-mi uniforma-n tăcere.

Nu știu ce să fac. Stau acolo stânjenit pentru un moment, apoi îmi pun mâna pe umărul ei și-i spun că totul e în regulă. Atunci începe să plângă în hohote puternice care-i zguduie umerii firavi. Se ferește de-atingerea mea și-și revine în fire, spunându-mi c-o să trebuiască să port negru în loc de alb. Poate că nu știe ea ce-o să se-ntâmple, dar simte ceva în mine, în aer.

În timp ce ceilalți lăncieri glumesc între ei, fac băi micro-abrazive sau consultă stiliști pregătindu-se pentru gală, eu îmi leg cu degete tremurătoare șireturile bocancilor militari. Nu m-am priceput niciodată prea bine să-mi salvez prietenii. Se pare că-i pun tot timpul în primejdie. Sevro, cred, e încă în viață doar datorită distanței dintre noi. Fitchner s-a temut întotdeauna c-o să-i omor băiatul. Mi-a zis că energia mea vitală e atât de puternică, încât îi arde pe toți cei din apropierea ei. Acum, văzând-o pe Theodora așa... îmi aduc aminte de cât de fragili și complicați suntem de fapt. Nu știu de ce-a plâns. Vreo traumă din trecut? Vreo premoniție a ceea ce urmează să se întâmple? Faptul că nu știu îmi aduce aminte de cât de departe sunt de oamenii din jurul meu. Nu știu ce să zic, sunt rece, dar Roque e cald... el ar fi știut ce să spună.

Îi bat la uşă cu câteva minute înainte ca însoţitorii lui Augustus să plece de la vilă spre gală. Nu răspunde. Deschid uşa şi-mi găsesc prietenul stând pe pat, ţinând cu delicateţe în mână o carte străveche. Când mă vede, trăsăturile lui fine se deschid într-un zâmbet.

— Credeam că-i Tactus venit să mă implore să tragem pe nas ceva înainte de gală. Tot timpul crede că dacă citesc înseamnă că nu fac nimic. Nimic nu-i mai rău pentru un introvertit decât un extrovertit. Mai ales fiara aia. Cât de curând o să se dea singur cu capul de zid.

— Măcar e sincer în legătură cu viciile lui, mă forţez eu să râd.

— I-ai întâlnit pe fraţii lui? întreabă Roque, iar eu dau din cap că nu. Pe lângă ei, Tactus pare un mieluşel.

— Ei blestemăţie, înjur eu sprijinindu-mă de tocul uşii. Aşa-s de răi?

— Fraţii Rath? Sunt teribili. Teribil de bogaţi. Teribil de talentaţi. Iar virtutea lor supremă stă în capacitatea de a păcătui. Sunt desăvârşiţi la treaba asta, rânjeşte Roque conspirativ. Dacă e să te iei după zvonuri – eu iubesc zvonurile, mi-aduc aminte de Byron şi Wilde –, fraţii lui Tactus au deschis un bordel în Agea când aveau paisprezece ani. O treabă de mare clasă până când au început să aranjeze experienţe mai... personalizate.

— Şi-apoi ce s-a-ntâmplat?

— Fiice ruinate, fii terminaţi. Insulte. Dueluri. Moştenitori morţi. Datorii. Otravă, zice ridicând din umeri. Treburi clasice pentru familia Rath. La ce să te aştepţi de la nişte nemernici? De-asta toată lumea a fost surprinsă când Tactus s-a alăturat unui Auriu de Fier ca tine, clarifică Roque situaţia. Ştii că fraţii lui îşi bat joc de el că stă în umbra ta. De-asta-i tot timpul atât de sarcastic. Vrea să fie ca tine, dar n-are cum. Aşa că apelează la modalităţile lui obişnuite de apărare. Câteodată, se-ncruntă el, mi se pare

că tu ne înţelegi mai bine decât ne înţelegem noi înşine. Alteori însă, e ca şi când nici nu-ţi pasă. Ce se întâmplă? întreabă Roque, înclinându-şi capul când vede că nu zic nimic.

— Nimic.

— Cu tine nu-i niciodată vorba de nimic.

Roque îşi pune cartea pe piept şi bate cu mâna pe marginea patului, chemându-mă în cameră.

— Stai jos, te rog.

— Am venit pentru că voiam să-mi cer scuze, spun eu foarte încet, aşezându-mă pe marginea patului. Am fost cam distant toate lunile astea şi mai ales în ultimele zile. Nu cred că am fost corect faţă de tine. Mai ales că mi-ai fost cel mai loial prieten. Mă rog, tu şi Sevro, care nu se mai opreşte din trimis poze bizare pe net.

— Alţi inorogi?

— Cred că are o problemă, spun eu, râzând.

— Îţi mulţumesc, zice Roque bătându-mă încet pe mână. Dar eşti ca un câine care îşi cere scuze că dă din coadă. Tu eşti tot timpul distant, Darrow. Nu trebuie să-ţi ceri scuze pentru ceea ce eşti, nu în faţa mea.

— Totuşi, poate prea distant.

— Poate, acceptă el. Cu toţii avem propriul nostru ritm. Creşte. Scade. Nu prea controlăm noi toată treaba, dă el din umeri. Lucrurile, oamenii din jurul nostru, ei fac asta, oricum mai mult decât ne-ar plăcea să recunoaştem.

După ce se uită la mine pentru un moment, ridică gânditor o sprânceană.

— Toată treaba are de-a face cu Mustang? Ştiu că, indiferent de ce mi-ai zis, ţi-a fost greu s-o părăseşti. Ar trebui s-o cauţi cât eşti pe-aici. Ştiu că ţi-e dor de ea. Recunoaşte.

— Nu mi-e.

— Mincinosu' roade osu'.

— Ţi-am spus de o sută de ori, nu vorbim despre ea.

— Bine. Bine. Atunci eşti îngrijorat, nu-i aşa? De licitaţie? N-ar trebui să fii, zâmbeşte el după un moment de linişte. Am rezolvat problema asta. O să licitez pentru tine.

— Roque, tu n-ai banii ăştia.

— Ştii cât de mult ar plăti un Pixie ca un Însemnat cu linia mea genealogică să-i rămână îndatorat? Milioane. Aş putea să mă duc şi la Quicksilver dacă trebuie. Îi împrumută pe Aurii tot timpul. Ideea e că o să am banii chiar dacă părinţii mei nu vor să mă ajute. Aşa că nu-ţi face griji, frate, mă-mpinge el uşor cu piciorul. Casa Marte trebuie să însemne ceva, nu?

— Mulţumesc, spun eu, bâlbâindu-mă.

Nu sunt capabil să înţeleg cu-adevărat ce-a făcut. Şi de ce? Se transformă într-o ţintă. Se pune-n pericol şi se împotriveşte alor lui.

— Nimeni n-a mai vorbit în faţa mea despre licitaţie.

— Se tem că ghinionul tău e contagios. Ştii cum e.

Se-opreşte puţin şi, pentru că mă cunoaşte atât de bine, aşteaptă.

— Mai e ceva. Nu-i aşa?

— Te simţi vreodată... încep eu dând din cap, fără să-mi găsesc cuvintele. Te simţi vreodată pierdut?

Întrebarea rămâne suspendată între noi, intimă, stânjenitoare doar pentru mine. El nu-şi bate joc, aşa cum ar face Tactus sau Fitchner, nu se scarpină la coaie ca Sevro, nu râde aşa cum ar fi făcut Cassius, nu se alintă precum Victra. Nu ştiu ce-ar fi făcut Mustang. Dar Roque, în ciuda Culorii şi-a lucrurilor care-l fac atât de diferit, îşi pune încet semnul în carte şi şi-o aşază pe noptiera de lângă patul cu baldachin. Nu se grăbeşte, permiţându-i răspunsului să se formeze între noi. Se mişcă atent şi natural, la fel ca Dancer pe când trăia. E o anume linişte-n el, vastă şi maiestuoasă, aceeaşi linişte pe care mi-o amintesc la tatăl meu.

— Quinn mi-a spus odată o poveste.

Aşteaptă să mă plâng imediat de treaba cu povestea, dar cum n-o fac, tonul vocii lui devine mai grav.

— Odată, în zilele Vechiului Pământ, erau doi porumbei foarte îndrăgostiţi. Pe-atunci, oamenii creşteau astfel de fiinţe pentru a purta mesaje spre zone îndepărtate. Cei doi s-au născut în aceeaşi cuşcă, au fost crescuţi de acelaşi om şi vânduţi în aceeaşi zi unor persoane diferite la începutul unui mare război. Porumbeii sufereau fiind despărţiţi, fiecare simţindu-se incomplet fără celălalt. În toate cele patru zări i-au dus stăpânii lor, iar porumbeii, începând să vadă cât de mare e lumea şi ce lucruri teribile sunt în ea, se temeau că n-o să se mai întâlnească niciodată. Luni întregi au dus mesaje pentru stăpânii lor, zburând peste câmpuri de luptă unde oamenii se omorau între ei pentru pământ. Când războiul s-a terminat, porumbeii au fost eliberaţi de stăpâni. Dar niciunul nu ştia unde să se ducă sau ce să facă, aşa că amândoi au zburat către casă. Acolo s-au şi reîntâlnit pentru că destinul lor a fost întotdeauna să se întoarcă acasă şi să găsească, în loc de trecut, viitorul.

Îşi încrucişează încet braţele, ca un profesor care ajunge la concluzia lecţiei.

— Mă simt deci pierdut? Întotdeauna. Când Lea a murit la Institut... zice, strângându-şi încet buzele, eram într-o pădure întunecată, orb şi pierdut ca Dante înainte să-l întâlnească pe Virgiliu. Dar Quinn m-a ajutat. Vocea ei mi-a alungat nefericirea. Ea a devenit casa mea. E aşa cum mi-a zis: „Casa nu-i acolo de unde te tragi, e acolo unde găseşti lumina când totul devine întuneric.“ Găseşte-ţi casa, Darrow. S-ar putea să nu fie în trecut. Dar găseşte-o şi n-ai să te mai simţi niciodată pierdut.

Întotdeauna m-am gândit că Lykos e casa mea. Că Eo e casa mea. Poate că acolo mă şi duc acum. S-o văd. Să mor

și să-mi găsesc din nou casa în Vale alături de soția mea. Dar dacă asta-i adevărat, de ce mă simt atât de gol? De ce vidul crește tot mai mult în mine pe măsură ce mă apropii de ea?

— E timpul să mergem, zic eu, ridicându-mă din pat.

— Pe cât de sigur sunt că ești prietenul meu, spune Roque, dând și el să se ridice, pe-atât de sigur sunt că o să treci peste asta. Poziția noastră în viață nu ne definește. Suntem noi înșine – suma a tot ce-am făcut, a tot ce vrem să mai facem și a oamenilor pe care-i ținem aproape de noi. Ești cel mai bun prieten al meu, Darrow. Ține minte asta. Indiferent ce s-ar întâmpla, o să te apăr așa cum și tu m-ai apăra pe mine dacă o să am vreodată nevoie.

Îl iau prin surprindere strângându-i mâna și ținând-o așa un moment.

— Ești un om bun, Roque. Mult prea bun pentru Culoarea ta.

— Mulțumesc.

Mă privește cu coada ochiului după ce-i dau drumul la mână și-și îndreaptă cutele de pe uniformă.

— Dar ce vrei să spui cu asta?

— Cred că am fi putut să fim frați, spun eu. Într-o altă viață.

— De ce ne trebuie o altă viață?

Atunci observă seringa automatică din mâna mea stângă. Mâinile lui se mișcă prea încet să mă oprească, dar ochii îi sunt suficient de rapizi și se măresc de frică, ca un câine credincios pe care stăpânul îl ține în poală și-i face încet injecția letală. Nu înțelege de ce-o fac, dar știe că există un motiv și totuși frica îl cuprinde, trădarea care-mi spulberă inima în o mie de bucăți.

Seringa se înfige în gâtul lui Roque, care alunecă încet pe pat, cu ochii aproape închiși. Când o să se trezească, toți oamenii pentru care a lucrat și toți cei cu care a lucrat

o să fie morţi. O să-şi aducă aminte ce-am făcut pentru el după ce a zis că sunt cel mai bun prieten al lui. O să-şi dea seama că ştiam ce avea să se întâmple la gală. Şi chiar dacă nu mor în seara asta, chiar dacă n-o să se descopere sub nicio formă că eu am fost teroristul, faptul că i-am salvat viaţa lui Roque o să mă dea de gol. Nu mai există cale de întoarcere.

11

Roşu

În seara asta omor două mii dintre cei mai buni reprezentanţi ai umanităţii. Şi totuşi, acum merg alături ei, neatins de decadenţa şi condescendenţa lor, ca niciodată. Aroganţa lui Pliniu nu mă mai enervează. Rochia deloc modestă a Victrei nu mă impresionează, nici când mă ia uşor de mână după ce Tactus i-a oferit braţul. Îmi şopteşte încet la ureche ce prostuţă e pentru că a uitat să-şi pună lenjeria intimă. Râd ca şi când ar fi o glumă bună, încercând să ascund răceala ce m-a cuprins.

Toate astea sunt doar bruiaj.

— Cred că Darrow merită puţină consolare înainte să plece, zice Tactus oftând. L-ai văzut pe Roque, bunul meu domn?

— Zicea că se simte rău.

— Schema clasică Roque. Cel mai probabil stă-n pat cu o carte-n mână. Ar trebui să mă duc să-l aduc.

— Dacă ar fi vrut să vină, venea, spun eu.

— Vreau eu să vină, răspunde Tactus.

Ridică din umeri spre ceilalţi lăncieri care se-ntrec pentru o poziţie mai bună lângă lordul nostru.

— Dacă ai atâta nevoie de el, du-te şi adu-l, spun eu strategic.

— Eu nu am nevoie de nimeni la braţul meu, zice el, eschivându-se. Dar dacă n-aş şti mai bine, aş zice că eşti încă supărat pentru treaba aia cu capsula de salvare.

— Adică atunci când ai lansat-o fără el? întreabă Victra. De ce l-ar deranja treaba asta?

Chiar şi acum trădarea aceea mă doare.

— Am crezut că era mort! A fost un simplu calcul.

Mă loveşte uşor cu pumnul în umăr şi arată cu capul spre Victra.

— Tu înţelegi. Trebuia să am grijă de doamna de-aici.

— Care chiar e o mică floare delicată, spun eu trăgând-o mai departe.

— Vai lui, zeului singuratic al mării, îngână Tactus melodios, lăsatu-l-au prietenii, la fel ca şi-ai mei!

Victra îşi aranjează armura de umăr care-i coboară peste braţ într-o serie de catarame aurii.

— Băiatul ăsta simpatic e atât de vanitos, încât şi-ar putea imagina că şi o furtună se stârneşte din cauza lui.

Îmi observă lipsa de interes.

— Licitaţia începe abia după gală, zice arătând spre o maşină-zburătoare care tocmai aterizează. Ia uite, chiar mă întrebam când o să apară.

Şacalul se dă jos din maşină. Pielea îi e uşor rozalie în câteva locuri. Galbenii lui l-au reparat bine. Se-nclină cu sfială în faţa tatălui său, ignorând şoaptele aghiotanţilor acestuia.

— Tată, zice el, m-am gândit că ar fi potrivit ca familia Augustus să se prezinte la gală cu măcar unul dintre copiii săi. Trebuie să arătăm lumii că suntem uniţi.

— Adrius.

Ochii lui Augustus caută ceva de criticat la fiul său.

— Nu credeam că-ţi mai plac banchetele în ultima vreme. Nu sunt sigur că petrecerea asta o să fie pe placul tău.

— Poate de asta invitaţia mea nu a ajuns, râde Şacalul teatral. Nu contează. Acum sunt aici şi sunt ca-ntotdeauna dornic să fiu alături de tine.

Şacalul intră în rând, zâmbindu-le larg tuturor, ştiind că tatăl său nu o să discute niciodată o problemă de familie în public. Pentru mine păstrează un rânjet în mod deosebit de sinistru, pe care ceilalţi îl văd şi de care se feresc. Totul e doar teatru.

— Mergem?

Mă controlez şi vorbesc foarte puţin în timp ce o urmez pe Victra la capătul lungii procesiuni ce şerpuieşte prin labirintul sălilor de marmură, de la vila noastră până la Grădinile Citadelei aflată la doi kilometri distanţă. Turnul Suveranei se ridică din pământ ca o imensă sabie înaltă de doi kilometri, străpungând grădina cu tufe mari de trandafiri şi pârâuri.

Apa curge prin grădină pe-o mie de căi întortocheate. Izvoare şuierătoare, pline de peşti colorați duc spre lagune tăcute, unde sirene Rozalii făcute de artizani înoată sub copacii înfloriţi plini de maimuţe-pisică. Tigrii-linx zvelţi se odihnesc sub ramuri. Violeţii rătăcesc prin aceste păduri strălucitoare, sărind peste tot asemenea moliilor de vară, în timp ce viorile lor dau viaţă unui concert misterios. E imaginea grădinilor de noapte ale lui Bachus, fără sexualitatea obscenă care pe greci îi amuza atât de mult – un Pixie ar chicoti la gândul ăsta, un Însemnat nu. Cel puţin nu în public.

Observăm şi alte procesiuni printre copaci. Le vedem stindardele strălucitoare din material mişcător şi metal. Emblema noastră cu leul roşu şi auriu e o provocare tăcută. Un corb pe un câmp argintiu anunţă trecerea familiei Falthe peste un pod de piatră. Ne uităm cu băgare de seamă la Lordul lor şi la lăncieri. După cum e obiceiul, toţi poartă briciuri, dar alte tehnologii sunt interzise – fără datapad-uri, fără cizme gravitaţionale, fără armuri. E o serată clasică.

Turnul se ridică deasupra noastră. Muşchi purpuriu, roşu şi verde se caţără pe baza marii structuri cu muguri de-o mie de nuanţe, prinzând piatra şi sticla la fel cum degete lacome de pretendenţi se încleştează pe încheietura unei văduve bogate. Şase lifturi imense poartă familiile spre vârful turnului.

Servitori Rozalii arătoşi şi Maronii se ocupă de lift, cu toţii îmbrăcaţi în alb. Triunghiurile de aur ale Societăţii le împodobesc uniformele.

Liftul e plat, marmură aşezată pe propulsoare gravitaţionale. Se află în mijlocul unui luminiş în care vântul adie prin iarbă. Mai mulţi Arămii se-ngrămădesc să vorbească cu Pliniu care, în calitate de Politician, vorbeşte în numele ArhiGuvernatorului. Se pare că s-a creat o confuzie. Familia Falthe urcă în lift înaintea noastră.

— Asta e o capcană socială, bombăne Augustus către curteanul lui preferat.

Leto vine mai aproape.

— Proştii. Vezi cum mimează-ntâmplarea. În curând o să vină şi-o să ne spună că trebuie să folosim liftul odată cu familia Falthe, când de fapt ei ar trebui să ne roage să mergem înaintea lor.

— N-ar putea să fie doar o greşeală? întreabă Leto.

— Nu pe Lună, zice Augustus, încrucişându-şi braţele. Aici totul e politică.

— Vântul se schimbă.

— Se tot schimbă de ceva vreme, murmură Augustus.

Ochii lui atenţi inspectează rândurile, ca şi când ar număra câte briciuri avem. Unii le poartă strânse la şold. Alţii, înfăşurate pe braţ, aşa cum fac şi eu cu sabia mea de-mprumut. Tactus şi Victra le ţin amândoi pe diagonală.

— Vreau trei lăncieri în preajma ArhiGuvernatorului tot timpul, anunţă Leto încet.

Încuviinţăm din cap şi haita se strânge.

— Şi fără băutură.

Tactus geme în semn de protest.

Fără nicio expresie, Şacalul îl urmăreşte pe Leto cum dă ordine.

Pliniu se întoarce după ce a vorbit cu personalul Citadelei. Cum era de aşteptat, trebuie să împărţim liftul cu familia Falthe. Dar ceva mult mai ameninţător încinge atmosfera. Obsidienii şi Cenuşiii noştri trebuie să rămână pe loc.

— Toate familiile trebuie să meargă la gală fără însoţitori, zice el. Nicio gardă de corp.

— Atunci nu mergem, zice Şacalul.

— Nu fi prost, răspunde Augustus.

— Fiul tău are dreptate, spune Leto. Nero, pericolul...

— Unele invitaţii sunt mai periculos de refuzat decât de acceptat. Alfrún, Jopho.

ArhiGuvernatorul le face semn Pătaţilor săi să rămână pe loc.

Cei doi dau din cap în tăcere şi se alătură celorlalţi rămaşi de-o parte. Emoţie sinceră – îngrijorare – le umple ochii sinistri în timp ce ne alăturăm grupului Falthe în lift şi urcăm. Capul familiei Falthe zâmbeşte. Poziţia lui se îmbunătăţeşte.

Gala de pe acoperişul turnului Suveranei are ca temă un tărâm magic în iarnă. Zăpada cade din nori invizibili. Se-aşterne pe pinii ca nişte suliţe ai pădurii artificiale, iar fulgii cu gust de scorţişoară şi portocală îngheaţă în părul meu tuns scurt. Scot aburi când răsuflu.

Apariţia ArhiGuvernatorului e semnalată cu sunete de trompetă. Tactus şi unii dintre lăncierii mai tineri le taie calea celor din Casa Falthe, nelăsându-i să treacă pentru ca Augustus să fie cel care intră mai întâi la gală. Ca o masă de

aur palid şi roşu sângeriu ne mişcăm prin fastuosul decor de copaci pururi-verzi. Mândria culturii Aurii ne aşteaptă. O mare îngrozitoare de feţe care-au văzut lucruri pe care primii oameni nu le-ar fi putut gândi nici în vis. Se văd peste tot urme ale trecutului nostru comun de la Institut. Fermecătorii din Apolo. Ucigaşii din Marte. Frumuseţile din Venus.

Sub turn, se-ntinde Citadela şi mai departe de ea strălucesc milioanele de lumini ale oraşului. Nu te-ai gândi că sub marea de bijuterii strălucitoare pândeşte un al doilea oraş, al mizeriei şi sărăciei. Lumi în interiorul altor lumi.

— Încearcă să nu-ţi pierzi capul, îmi şopteşte Victra, trecându-şi mâna cu unghii ca nişte gheare prin părul meu, înainte să se îndepărteze pentru a vorbi cu nişte prieteni de-ai ei de pe Pământ.

Mă îndrept spre masa noastră. Candelabre imense plutesc pe deasupra, ţinute de mici propulsoare. Lumina străluceşte. Rochiile se mişcă asemenea lichidului în jurul formelor umane perfecte. Rozaliii servesc delicatese şi băuturi tari pe platouri şi în cupe de gheaţă şi sticlă.

Sute de mese lungi se-ntind concentric în jurul unui lac îngheţat din mijlocul tărâmului de iarnă. Rozaliii poartă patine pentru a servi. Sub gheaţă se văd siluete mişcându-se. Nu perversiuni sexuale întreţinute de Pixies şi Culori inferioare, ci creaturi mitice cu cozi lungi şi solzi care sclipesc ca stelele. Într-o altă viaţă, ar fi fost visul lui Mickey să i se dea comandă pentru o creatură care să fie trimisă la acest festin. Râd în sinea mea. Presupun că-ntr-un fel chiar asta a făcut.

Mesele nu au nici nume, nici număr. În schimb, ne găsim locul când vedem un mare leu aşezat în mijlocul mesei noastre, aproape nemişcat. Masa fiecărei familii e astfel păzită de sigiliul ei. Sunt acolo grifoni şi vulturi, pumni de gheaţă şi săbii imense de fier. Leul toarce mulţumit când

Tactus fură o tavă de aperitive de la un Rozaliu şi o aşază între labele uriaşe ale bestiei.

— Mănâncă, fiară! Mănâncă! strigă el.

Pliniu vine la mine. Are părul strâns la spate într-o împletitură complicată. Hainele, măcar de data asta, îi sunt la fel de severe ca nasul ascuţit, de parcă ar vrea să-i impresioneze pe Însemnaţii din jur cu trăsăturile lui de vultur şi lipsa de podoabe.

— Am să te prezint de-a lungul serii mai multor persoane interesate. Când îţi fac semn, mă aştept să vii, îmi zice privind distrat în jur, căutând persoane importante pentru propriile lui scopuri. Până atunci, nu face probleme şi vezi cum te porţi.

— Nicio problemă, spun eu, scoţând pandantivul cu Pegasus. Pe onoarea familiei mele.

— Da, zice el fără să se uite. Şi ce familie nobilă e.

Mă uit împrejur la gală. Sute de oameni se-nvârt deja, şi mai mulţi vin cu fiecare minut. Cât ar trebui să aştept? E dificil să controlez furia care m-a făcut să iau această decizie. Mi-au ucis soţia. Mi-au ucis copilul. Dar indiferent de furia ce se trezeşte în mine amintindu-mi de asta, nu pot îndepărta teama că duc rebeliunea spre o prăpastie.

Ce fac acum nu e pentru visul lui Eo. E pentru satisfacţia celor ce încă trăiesc. Pentru a le sătura pofta de răzbunare, nu pentru a-i onora pe aceia care deja au pierdut totul. Şi-o să fie ireversibil. Dar acesta e drumul ce-a fost hotărât.

Atâtea-ndoieli. Asta înseamnă că sunt un laş? Supun raţionamentului lipsa de acţiune?

Gândesc prea mult. Asta te face un soldat prost. Iar eu asta sunt. Un soldat al lui Ares. El mi-a dat acest corp. Ar trebui să am încredere în el acum. Aşa că scot pandantivul şi-l lipesc sub masa lui Augustus, chiar aproape de capăt.

— Un toast? zice cineva.

Mă-ntorc și mă trezesc față-n față cu Antonia. N-am mai văzut-o de la Institut, când Sevro a dat-o jos de pe crucea unde o bătuse în cuie Șacalul. Mă dau înfiorat într-o parte, amintindu-mi de noaptea când i-a tăiat gâtul lui Lea, doar ca să mă scoată pe mine din ascunzătoare.

— Credeam că ești pe Venus și studiezi politica, spun.

— Am absolvit, răspunde ea. Chiar mi-a plăcut botezul tău. L-am văzut de mai multe ori cu prietenii mei. Îngrozitor miros, cel de urină, vreau să spun, zice mirosindu-mă. Și foarte greu de scos.

Natura a fost crudă când a făcut-o atât de frumosă. Buzele pline, picioarele aproape la fel de lungi ca ale mele, pielea fină ca o piatră de râu și păr de aur ca al unei prințese din poveste. Totul pentru a ascunde creatura îngrozitoare de dedesubt.

— Îmi dau seama că ți-a fost dor de mine cât am fost plecată, zice, întinzându-mi un pocal de vin. Așa că hai să-nchinăm în cinstea unei bune revederi.

Nu prea îmi dau seama ce sens are să trăim într-o lume în care ea poate să stea aici și să-și întindă cursele malefice, în timp ce soția mea e moartă, iar Aurii blânzi precum Lea și Pax au fost de mult măcinați în cenușă și aruncați în soare.

— Fitchner mi-a spus odată ceva, Antonia. Mi se pare potrivit să-ți împărtășesc asta acum, spun eu, ridicând pocalul c-un gest politicos.

— Oh, Fitchner, oftează ea, iar sânii i se ridică agresiv din cauza rochiei aurii mult prea strâmte. Rozătorul Bronzaliu și-a făcut un nume pe-aici. Ia spune-mi, ce-a zis?

— Că unui bărbat nu poate niciodată să-i fie dor de chlamydia.

Vărs paharul de vin în fața ei și o dau la o parte. Mă prinde de braț și mă trage-napoi, atât de aproape că-i simt respirația caldă.

— Vin, îmi spune. Cei din Bellona vin după tine. Ar trebui să fugi acum. Asta doar dacă nu crezi că eşti suficient de bun să-l învingi pe Cassius în duel, zice privindu-mi briciul, apoi îmi dă drumul. Adio, Darrow. O să-mi lipseşti ca o maimuţă la bal. Mai mult decât lui Mustang, oricum.

Nu-i iau în seamă cuvintele şi mă îndepărtez, dorindu-mi ca mai multe familii să vină la gală ca să pot termina treaba asta-n curând. O mulţime de Pretori, Chestori, Judiciari, Guvernatori, Senatori, capi de familie, comercianţi, doi Cavaleri Olimpici şi o mie de alţi oameni vin să-i ureze stăpânului meu o seară plăcută. Bărbaţii mai în vârstă vorbesc despre atacuri pe Uranus şi Ariel, despre un zvon prostesc referitor la un nou Cavaler al Furiei care deja îşi câştigă armura, baze misterioase ale Fiilor lui Ares pe Triton şi apariţia unei noi tulpini de ciumă pe unul dintre continentele întunecate ale Pământului. Bârfe.

Mulţi alţii îl iau pe stăpânul meu deoparte, ca şi când fiecare mişcare n-ar fi supravegheată de o mie de ochi, şi cu voci asemenea siropului îi povestesc despre şoapte auzite în noapte, vânturi schimbătoare şi timpuri periculoase. Metaforele se amestecă. Ideea e aceeaşi. Augustus nu se mai bucură de favorurile Suveranei, la fel cum eu am căzut din graţiile lui.

Navele care alunecă deasupra pe cerul nopţii sunt la fel de îndepărtate de discuţie ca şi mine. Atenţia mea s-a îndreptat asupra Suveranei însăşi. Ce lucru ciudat, s-o văd pe această femeie chiar acolo, dincolo de ringul de dans, vorbind cu lorzii caselor şi oamenii care stăpânesc vieţile a miliarde. Atât de aproape, atât de umană şi fragilă.

Octavia au Lune stă alături de anturajul ei de femei, cele trei Furii – surori în care se-ncrede mai mult decât în oricine altcineva. Suverana e mai degrabă arătoasă decât frumoasă, cu faţa impasibilă precum o stâncă. Puterea ei

stă în tăcere. Văd că vorbește rar, dar ascultă; întotdeauna ascultă cuvintele la fel cum muntele ascultă șoaptele și urletele vântului prin stâncile și vârfurile lui.

Văd un bărbat care stă singur lângă un copac. E aproape la fel de voinic cât e și trunchiul de gros. Mâna lui face pocalul să pară minuscul și poartă însemnul sabiei cu aripi, un Pretor cu flota lui. Mă apropii. Mă vede venind și zâmbește.

— Darrow au Andromedus, mârâie Karnus.

Pocnesc din degete după un Rozaliu care trece pe lângă mine. Iau două pocale de vin de pe tava de gheață și-i întind unul lui Karnus.

— Bun băiat.

Își golește paharul și-l ia pe cel pe care i l-am oferit. Se uită la mine pe deasupra paharului.

— Nu te ocupi cu otrăvirile, nu-i așa?

— Nu sunt atât de subtil.

— Ai o companie pe măsură, atunci. Toți șerpii ăștia din jur...

Rânjește ca un crocodil, ochii întunecați de Auriu urmărind bărbații și femeile. Vinul dispare într-o clipită.

— E-o decadență ciudată-n seara asta.

— Am auzit că Quicksilver a pregătit festivitățile, spun eu.

— Doar pe Lună ar lăsa un Argintiu să pretindă că-i un Auriu, mormăie Karnus. Urăsc Luna asta.

Ia o delicatesă de pe o tavă ce trece pe lângă el.

— Mâncarea-i prea grea. Tot restul e prea ușor. Deși am auzit că al șaselea fel o să fie mortal.

Observându-i tonul ciudat, îmi încrucișez brațele și privesc petrecerea. Găsesc un soi de confort ciudat alături de acest om detestabil. Niciunul dintre noi nu trebuie să se prefacă că-l place pe celălalt. Aici nu există măști, cel puțin nu la fel de multe ca de obicei.

Chicoteşte puternic.

— Lui Julian i-ar fi plăcut serbarea asta simandicoasă. Era un copil afectat şi demn de dispreţ.

— Cassius zicea numai lucruri drăguţe despre el, spun eu şi mă întorc să-l privesc pe ucigaş.

— Cassius.

Scoate un sunet care seamănă cu un hohot de râs.

— Cassius a rănit odată o pasăre cu praştia. A venit la mine plângând, pentru că ştia că trebuie să-i curme suferinţa, dar nu putea s-o facă. Am strivit-o eu cu o piatră în locul lui. Aşa cum ai făcut şi tu, zice el. Ar trebui să-ţi mulţumesc pentru c-ai îndepărtat pleava genetică.

— Julian a fost fratele tău, omule.

— Se pişa în pat când era mic. Se pişa în pat. Încerca întotdeauna să ascundă cearşafurile ducându-le el însuşi spălătoresei. De parcă spălătoreasa nu lucra tot pentru noi. Era un băiat care nu merita favorurile mamei sau numele tatălui său.

Ia alt pahar cu vin de la un Rozaliu care trece pe lângă noi.

— Încearcă să facă o tragedie din asta, dar nu e. E-o lege-a naturii.

— Julian era mai bărbat decât tine, Karnus.

— Oho, te rog, explică-mi-o pe-asta, râde el încântat.

— Într-o lume de ucigaşi, e nevoie de mai mult ca să fii bun decât ca să fii rău. Dar oamenii ca mine şi ca tine doar pierdem vremea înainte ca moartea să vină după noi.

— Ceea ce pentru tine o să se-ntâmple în curând, zice făcând semn spre briciul meu. Păcat că nu ai fost crescut în Casa noastră. Învăţăm să folosim săbiile încă dinainte să învăţăm să citim. Tatăl meu ne-a pus să ne facem singuri lamele, să le botezăm şi să dormim lângă ele. Atunci ai fi avut o şansă.

— Mă-ntreb ce-ai fi ajuns dacă te învăţa altceva.

— Sunt ceea ce sunt, zice Karnus luând încă un pahar. Iar ei m-au trimis după tine, pe mine dintre toţi fiii şi toate fiicele, pentru că sunt cel mai bun la ceea ce sunt.

— De ce? întreb după ce-l privesc pentru un moment.

— De ce, ce?

— Ai totul, Karnus. Avere, putere. Şapte fraţi şi surori. Câţi veri? Nepoate? Nepoţi? Un tată şi-o mamă care te iubesc şi cu toate astea... stai aici, bei singur şi-mi omori prietenii. Făcând din distrugerea mea scopul vieţii tale. De ce?

— Pentru că ai greşit în faţa familiei mele. Nimeni nu-i greşeşte unui Bellona şi mai trăieşte după aceea.

— Deci e vorba de mândrie.

— Întotdeauna e vorba de mândrie.

— Mândria e doar un strigăt în vânt.

Dă din cap şi vocea i se îngroaşă.

— Eu o să mor. Tu o să mori. Cu toţii o să murim şi universul o să meargă mai departe fără să-i pese. Tot ce avem e strigătul ăla în vânt – felul în care trăim. Felul în care ne ducem. Şi cum stăm înaintea căderii, zice, aplecându-se spre mine. Aşa că, vezi tu, mândria e singurul lucru.

Ochii lui îi părăsesc pe ai mei şi se uită în jur.

— Mândria şi femeile.

Îi urmăresc privirea şi atunci o văd. Poartă negru într-o mare de auriu, alb şi roşu. Ca un spectru întunecat pluteşte dintr-un lift la marginea pădurii false. Îşi dă peste cap ochii strălucitori şi-şi strâmbă gura ce zâmbeşte superior în faţa capetelor care se-ntorc spre ea pentru a se holba la ţinuta ei funerară. Negru. O culoare care arată dispreţ faţă de toţi Auriii veseli din jur. Neagră ca uniforma militară pe care o port eu acum. Îmi amintesc de căldura trupului ei, de neastâmpărul din voce, mirosul gâtului ei şi bunătatea din sufletul său. Mă holbez atât de tare că aproape că nu văd cine o însoţeşte.

Îmi doresc să nu-l fi văzut.

E Cassius.

El şi nenorociţii lui de cârlionţi aurii lângă fata care m-a făcut bine în timpul iernii, care m-a ajutat să-mi amintesc visul lui Eo. Mâna lui în jurul taliei ei. Buzele lui şoptindu-i la ureche. La fel de sigur cum Cassius au Bellona mi-a băgat o sabie în stomac, acum îmi bagă un pumnal în inimă.

Are părul des şi strălucitor. Bărbia despicată, mâinile sigure. O faţă făcută pentru inimile de la curte. Şi poartă simbolul soarelui răsărind al Cavalerului Dimineţii. Zvonurile sunt adevărate. Vestea se răspândeşte ca fulgerul. Suverana l-a făcut unul dintre cei doisprezece. În ciuda faptului că eu am câştigat la Institut, el s-a ridicat mai sus, trecând în forţă prin Circuitul de Dueluri de pe Lună ca un strămoş posedat. L-am urmărit la CH, l-am văzut cum pândea pe lângă Locul Sângerării în timp ce un alt Auriu trăgea să moară.

Dar aici, acum, farmecă, uimeşte. Chipul străbătut de un zâmbet alb. În trupul lui Auriu are tot ce am şi eu, şi mai mult de-atât. Mai rapid decât mine. La fel de înalt. Mai arătos. Mai bogat. Are un râs mai curat şi oamenii îl cred mai blând decât mine. Şi totuşi, nu duce niciuna dintre poverile mele. De ce o merită şi pe fata asta, care o face pe Eo să pălească prin comparaţie? Oare ea nu ştie cât de meschin e? Cât de crudă poate să fie inima lui?

Nu pot să mă duc la ea, nici măcar când mă apropii suficient de mult încât să-i aud râsul. Dacă m-ar vedea, cred că m-aş face bucăţi. Aş citi vinovăţie în ochii ei? Stânjeneală? Sunt eu o umbră peste fericirea ei? O să-i pese măcar că o văd cu el? Sau o să mă creadă jalnic pentru că o abordez?

Mă doare, nu pentru că o suspectez pe Mustang că ar fi meschină căutându-l pe duşmanul meu, ci pentru că ştiu că nu e meschină. Dacă e cu Cassius, atunci înseamnă că ţine la el. Mă doare mai mult decât aş fi crezut.

— Aşa că vezi tu...

Mâna lui Karnus se lasă grea peste umărul meu.

— ...nimeni n-o să-ți simtă lipsa.

Încordarea îmi cuprinde pieptul, și-mi fac loc spre ieșirea din gală. Cobor cu un lift mai mic, departe de oamenii ăștia care nu știu decât să rănească. Departe până-n pădurea unde găsesc un pod peste un râu ce curge cu repeziciune. Mă aplec peste balustrada lustruită, încercând să respir, fiecare suflare fiind o afirmație.

Nu am nevoie de Mustang.

Nu am nevoie de niciuna dintre creaturile astea lacome.

Am terminat-o cu jocurile lor pentru putere.

Gata cu încercarea de a reuși de unul singur.

N-am fost destul de bun ca să fiu soț.

Nu suficient de bun cât soția mea să mă lase să fiu tată.

Nu suficient de bun să fiu un Auriu.

Nu sunt suficient de bun pentru Mustang.

Am eșuat în ceea ce trebuia să fac.

N-am reușit să mă înalț.

Dar acum n-o să mai dau greș. Nu și acum.

Iau inelul pe care mi l-au dat Fiii. Mâinile îmi tremură. Nervii au luat-o razna. Vreau să vomit, atât de mult rău e în mine. Îmi lipesc inelul rece de buze. Spune cuvintele și cei corupți o să piară. Spune „Rupe lanțurile" și Victra dispare. Cassius se evaporă. Augustus se topește. Karnus se dizolvă. Mustang moare. De-a lungul Sistemului Solar bombele explodează și Roșii se ridică spre un viitor incert. Ai încredere-n Ares. Ai încredere că el știe ce face.

Rupe lanțurile.

Încerc să rostesc cuvintele, ultimele cuvinte spuse de Eo înainte s-o spânzure. Dar nu pot. Mă forțez. La dracu'. Obligă-ți gura să funcționeze. Dar nu vrea. Nu poate, pentru că în sinea mea știu că e o greșeală. Nu e vorba de violență. Nu e vorba despre compasiune pentru oamenii pe care i-aș ucide. E furie.

Uciderea lor nu dovedește nimic. Nu rezolvă nimic.

Cum poate să fie ăsta planul lui Ares?

Eo a spus că dacă eu mă ridic, alții o să mă urmeze. Dar încă nu m-am ridicat. Încă nu am făcut ce mi-a cerut. Nu sunt un exemplu. Sunt un asasin. N-am nicio scuză să renunț. Să las visul ei pe mâna altora. Ares nu a cunoscut-o pe Eo. N-a văzut niciodată scânteia din ea. Eu am văzut-o. Înainte să-mi trag ultima suflare, trebuie să construiesc lumea în care ea a vrut să ne creștem copilul. Ăsta a fost visul ei. S-a sacrificat pentru ca alții să nu trebuiască s-o facă. Iar eu n-o să-i las pe alții să-mi hotărască soarta. Nu acum. Nu am încredere în Ares, dacă asta înseamnă să o resping pe Eo.

Nu dacă trebuie să-mi sacrific încrederea în mine însumi.

Îmi șterg lacrimile de pe față, furia fiind înlocuită de un scop. Trebuie să existe o altă cale. O cale mai bună. Am văzut fisurile din Societatea lor, și știu ce trebuie să fac. Știu de ce se tem Auriii cel mai mult. Și nu are nimic de-a face cu ridicarea Roșiilor. Nu are nimic de-a face cu bombe, comploturi sau revoluții. Ceea ce-i terifiază pe Aurii e simplu, crud, și la fel de vechi ca umanitatea.

Război civil.

Partea a II-a

Izbucneşte

Dacă eşti vulpe, prefă-te iepure.
Dacă eşti iepure, prefă-te vulpe.
Lorn au Arcos

12

Sânge pentru sânge

Mă întorc mândru la gală.

Auriii s-au aşezat la locurile lor, iar formalităţile au început în avans. Nu sunt deloc subtil când mă bag sub masă şi scotocesc pe jos ca să-mi găsesc pandantivul în formă de Pegas. Îl pun în buzunar. Îmi aranjez haina. Ignor căutăturile întrebătoare şi mă îndepărtez cu îndrăzneală de masa lui Augustus către obiectul meu de interes. Pliniu îmi şuieră numele. Trec pe lângă el. Habar nu are ce am de gând.

Îmi fac loc printre mesele la care stau aşezate nobilele familii, şi rând pe rând privirile tuturor se aţintesc asupra mea, asemenea zăpezii care se lipeşte de un bolovan rostogolindu-se de pe munte. Simt cum privirile lor îmi sporesc viteza. Merg fără griji, iar mâinile îmi zvâcnesc periculos, ca muşchii unei vipere. Sute de oameni mă urmăresc. Şoaptele formează o mantie în spatele meu pe măsură ce realizează care-mi e ţinta; stă la masa cea mare înconjurat de membrii familiei lui – un bărbat Auriu perfect care ascultă cu atenţie discursul Suveranei lui. Ea predică despre unitate. Disciplina şi tradiţia sunt valorile supreme. Nimeni nu sare deocamdată să mă înfrunte. Poate că nu pricep. Sau poate îmi simt forţa şi nu îndrăznesc să mă înfrunte.

Familia Bellona observă şoaptele şi se întorc, toţi în acelaşi timp aproape, mai bine de cincizeci de oameni, să

se uite la mine – un războinic îmbrăcat complet în negru. Tânăr, fără experienţa războiului. Nepătat de sânge dincolo de sălile Institutului şi de asteroizii Academiei. Unii dintre ei au concluzionat că sunt nebun. Alţii m-au numit curajos. În seara asta, sunt şi nebun şi curajos. Greutatea a dispărut. Toată presiunea pe care am lăsat-o să mă zdrobească îngrijorându-mă din cauza speranţelor puse în mine, pregetând să iau o decizie. Cu toată viteza, îmi spun. Nu paraliza. Nu te opri. Nu te opri niciodată.

Vocea Suveranei şovăie acum.

E prea târziu să dau înapoi. Mă avânt printre ei.

Zâmbesc.

Iar gala devine tăcută ca un mormânt când sar aproape zece metri în gravitaţia joasă şi aterizez cu un bufnet pe masa Bellona. Farfuriile se sparg. Servitorii se împrăştie care-ncotro. Cei din familia Bellona se retrag. Câţiva strigă la mine. Alţii nici nu crâcnesc, chiar dacă li s-au vărsat paharele de vin. Suverana se uită, plină de curiozitate, cu Furiile agitându-se pe lângă ea. Pliniu pare că e gata să dea colţul. Îşi strânge genunchii cuprins de panică. Lângă el, Şacalul stă la fel de bizar şi indescifrabil ca o creatură a deşertului.

În seara asta nu port pantofi eleganţi. Am cizme dure şi grele. Cu ele zdrobesc porţelanurile înaintând pe masa Bellona, făcând praf castroane cu budincă şi storcind bucăţi fragede de friptură. Sângele îmi pulsează în vene. Mă intoxică. Ridic vocea.

— Atenţie, vă rog.

Zdrobesc sub picior un bol cu mazăre.

— S-ar putea să mă cunoaşteţi.

Răsună un râs nervos. Sigur că mă cunosc. Cunosc pe toţi cei care valorează ceva, deşi în privinţa mea e vorba mai degrabă de zvonuri decât de substanţă. Le văd pe Furii

şoptindu-i de zor ceva Suveranei. Îl văd pe Tactus rânjind cu gura până la urechi. Karnus se apleacă în faţă nerăbdător. Victra îi zâmbeşte Şacalului. O văd chiar şi pe Antonia dându-i un cot unui Auriu înalt, liniştit. Evit să mă uit înspre Mustang. Pliniu trăncăne ceva la urechea lui Augustus. Acesta ridică o mână făcându-i semn să tacă.

— Sunteţi atenţi? îi întreb.

Da. Sunt.

— Stai jos, băiete! strigă cineva.

— Obligă-l, zice Tactus ameţit de alcool. Nu? Aşa mă gândeam şi eu.

— Pentru cei care nu mă cunosc, sunt un lăncier din Casa lui Augustus, timp de încă o oră sau cam aşa.

Se aud râsete.

— Sunt cel căruia i se spune Secerătorul de pe Marte, cel care a pus la pământ un Cavaler Însemnat, cel care a luat cu asalt Olimpul şi i-a făcut sclavi pe Proctori. Numele meu este Darrow au Andromedus şi am fost nedreptăţit. Noi, Războinicii Însemnaţi, ne tragem din strămoşi Aurii. Din cuceritori cu coloane vertebrale de oţel. Bărbaţi de onoare, femei de onoare. Dar văd astăzi înaintea voastră o familie infamă. O familie cu o coloană vertebrală din cretă. O familie coruptă şi necinstită de laşi şi mincinoşi care conspiră să răpească ilegal funcţia de Guvernator a lordului meu.

Zdrobesc o farfurie cu cizmele. Cine ştie dacă într-adevăr conspiră sau nu? Sună bine. Şi e masca pe care am nevoie ca ei să o poarte. Karnus reacţionează minunat şfichiuindu-şi briciul şi îndreptându-se spre mine. Tatăl lui, Imperatorul, îi face semn să se întoarcă. Pretorul Kellan pare a fi pe punctul să sară la mine să mă înşface de picioare şi să mă doboare urmând ca, fără îndoială, Cagney să-mi taie gâtul cu propriul meu brici. Fetele mai mici din

familia lor mă cred un demon. Un demon care le-a ucis vărul, fratele. Habar n-au ce sunt cu adevărat. Dar poate că Lady Bellona ştie. Cadaverică din cauza mâhnirii, stă înconjurată de progeniturile ei ca o leoaică bătrână. Cu toţii o respectă la fel de mult ca şi pe soţul ei. Ultimul lucru pe care-l observ e tremurul braţului ei drept, care parcă tânjeşte după un cuţit cu care să mă înjunghie.

— De două ori am fost nedreptăţit de către această familie. O dată în noroaiele Institutului. Apoi încă o dată la Academie de către ăsta... şi ăsta... şi asta.

Arăt înspre toţi cei care m-au bătut în grădină. Îl văd acum pe Cassius aproape de capătul mesei, chiar lângă părinţii lui. Alături de el stă Mustang. Chipul ei e o mască. Dezamăgită? Supărată? Plictisită? Când ridică dintr-o sprânceană uitându-se la mine, îi întâlnesc privirea şi mă îndrept spre ea. Îmi sprijin un picior pe marginea carafei cu vin din faţa lui Cassius. Toate privirile se concentrează aici, ca o lumină ce coboară într-o prăpastie întunecată. Timpul şi spaţiul încremenesc. Cu toţii se apleacă înainte. Uită să mai respire.

— Toate tribunalele Auriilor îi permit unui om să-şi apere onoarea împotriva oricărei forţe care intenţionează să i-o pângărească pe nedrept. De pe străvechile teritorii ale Pământului şi până în hăurile îngheţate ale lui Pluto, fiecare bărbat şi femeie beneficiază de dreptul provocării. Numele meu, nobile doamne şi nobili lorzi, este Darrow au Andromedus. Ei s-au pişat pe onoarea mea. Iar eu cer să fiu despăgubit.

Răstorn carafa cu vin în poala lui Cassius.

Sare la mine. Auriii care participă la marea petrecere sar de pe scaune zbierând. De la masa noastră vine în fugă Tactus, urmat de Leto şi Victra şi de toţi consilierii şi vasalii ArhiGuvernatorului meu – familiile Corvo, Julii, Volox,

uriaşii din familia Telemanus – familia lui Pax. Briciurile plesnesc. Înjurăturile sfâşie văzduhul îngheţat al iernii. Aja, cea mai robustă şi mai întunecată dintre Furii, se apleacă dinspre masa Suveranei şi zbiară:

— Încetaţi cu nebunia asta!

E abia începutul.

Mâinile îmi tremură ca pe vremuri în mină. Acum, la fel ca atunci, sunt înconjurat de vipere.

Nu le auzeai niciodată – viperele. Rareori le puteai vedea. La fel de negre ca pupilele, se târau în întuneric până când atacau. Dar simţeai un fior de teamă când se apropiau. Un fior diferit de huruitul sondei. Diferit de senzaţia scârboasă de căldură care-ţi pulsează-n boaşe în vreme ce sapi printr-un milion de tone de piatră şi toată fricţiunea radiază în sus, transformându-ţi costumul într-o mocirlă de pişat şi transpiraţie. E fiorul de teamă al morţii care se apropie. De parcă o umbră ţi-ar trece pe lângă suflet.

Fiorul acela mă împresoară în vreme ce Însemnaţii stau în jurul meu, o masă şerpuitoare de Auriu. Şuşotind. Şuierând. La fel de ucigători ca păcatul.

Zăpada de pe jos îmi trosneşte sub cizmele grele. Stau plecat în timp ce Suverana vorbeşte. Vorbeşte despre onoare şi tradiţie. Despre cum duelurile marţiale sunt un semn al măreţiei rasei noastre, astfel că face o excepţie astăzi. Ne putem duela dincolo de terenurile pentru jocuri. Răzbunarea de sânge trebuie rezolvată aici, acum, în faţa celei mai respectate persoane a rasei noastre. Atât e de încrezătoare în cel mai nou Cavaler Olimpic. Dar de ce nu ar fi? El m-a mai ucis cândva.

— Spre deosebire de laşii de demult, noi plătim carne pentru carne. Os pentru os. Sânge pentru sânge. Răzbunarea se stinge în Locul Sângerării *virtute et armis*, recită Suverana.

Prin virtute şi vitejie. Fără îndoială, a discutat deja cu consilierii ei. Ei sigur i-au spus că voi fi învins, Cassius fiind mai bun la duel decât mine. În niciun caz nu s-ar fi ajuns atât de departe dacă nu ar fi fost asigurată că rezultatele vor fi profitabile.

— La fel ca strămoşii noştri, tot aşa şi noi, până la moarte, declară ea. Are cineva vreo obiecţie?

Am sperat că va veni clipa asta.

Nici eu, nici Cassius nu rostim un cuvânt. Mustang face un pas în faţă să protesteze, dar Furia Aja clatină din cap, împiedicând-o.

— Atunci, astăzi, *res, non verba*.

Acţiune, nu vorbe.

Discut cu lordul meu înainte să păşesc în cercul care se formează pe măsură ce Maroniii cară mesele de pe câmpia acoperită de zăpadă. Pliniu se învârte pe lângă Augustus. La fel Leto, Tactus, Victra şi Marii Pretori de pe Marte. Atâtea chipuri faimoase, atâţia războinici şi Politicieni. Şacalul stă ceva mai departe, mai scund decât toţi ceilalţi, impasibil, fără să vorbească cu nimeni. Mă întreb ce mi-ar spune dacă ar fi mai puţine urechi prin preajmă. Nu pare furios. Poate a învăţat să aibă încredere în planurile mele. Dă din cap, de parcă mi-ar citi gândurile. Suntem în continuare aliaţi.

— Spectacolul ăsta e pentru mine? Din vanitate? Din dragoste? mă întreabă Augustus când vin înaintea lui.

Ochii i se pironesc într-ai mei, încercând să găsească un sens. Nu mă pot abţine să nu-i arunc o privire lui Mustang. Chiar şi acum, mă deturnează de la misiunea pe care o am.

— Eşti aşa de tânăr, aproape că îmi şopteşte Augustus. Ce-ai aflat din cărţile de poveşti e greşit; dragostea nu supravieţuieşte unor astfel de lucruri. Cel puţin, nu dragostea fiicei mele.

Face o pauză, reflectând.

— Sufletul îi e la fel ca al mamei ei.

— Nu o fac din dragoste, stăpâne.

— Nu?

— Nu.

Îmi plec capul înaintea lui şi îmi amintesc limbajul simandicos al lui Matteo.

— Datoria fiului este gloria tatălui. Nu-i aşa? îi spun, lăsându-mă într-un genunchi.

— Tu nu eşti fiul meu.

— Nu. Bellona l-a ucis. Ţi l-a răpit. Primul tău născut, Claudius, a fost tot ceea ce ar putea spera un bărbat să fie – un fiu mai bun şi mai înţelept decât tatăl lui. Aşa că lasă-mă să-ţi dăruiesc capul fiului lor preferat. Gata cu tertipurile. Gata cu intrigile lor politice. Sânge pentru sânge.

— Lordul meu, Julian a fost altceva. Dar Cassius... încearcă Pliniu să intervină.

Augustus îl ignoră.

— Plâng pentru binecuvântarea ta, continui eu, stăruind înaintea stăpânului meu. Cât timp crezi că o să mai rămâi în graţiile Suveranei? O lună? Un an? Doi? În curând o să te înlocuiască cu Bellona. Uite cum îl favorizează pe Cassius. Uite-o cum îţi răpeşte copilul. Uite cum celălalt copil se îndreaptă pe calea Argintiilor. Moştenitorii tăi sunt secătuiţi. Vremea ta ca ArhiGuvernator se apropie de sfârşit. Lasă să se întâmple asta. Pentru că tu nu eşti un bărbat potrivit pentru a fi ArhiGuvernator pe Marte. Tu eşti un bărbat potrivit pentru a fi rege.

Ochii lui Augustus scapără.

— Noi nu avem regi.

— Pentru că nimeni n-a îndrăznit să-şi făurească o coroană, îi spun. Îngăduie ca acesta să fie primul pas. Scuip-o în ochi pe Suverană. Lasă-mă să fiu sabia familiei tale.

Scot un cuţit din cizmă şi-mi fac o crestătură rapidă sub ochi. Sângele se scurge ca o lacrimă. E semnul unei vechi binecuvântări, de pe vremea strămoşilor de fier, Cuceritorii. Şi o să-i cutremure pe cei care sunt martori la ea – o rămăşiţă dintr-o epocă apusă, mai aprigă. Este binecuvântarea lui Marte. A fierului şi a sângelui. A navelor cumplite care au mistuit faimoasa Armada Britanică deasupra Polului Nord al Pământului şi i-au alungat pe ucigaşii rapizi de pe pământul Soarelui Răsare în mijlocul centurii de asteroizi. Ochii lordului meu se aprind asemenea unor cărbuni peste care sufli – încet, încet, izbucnind deodată.

L-am cucerit.

— Îţi ofer binecuvântarea cu inima deschisă. Ceea ce faci, să faci în onoarea mea. Ridică-te, cel născut Auriu. Ridică-te, cel făcut din fier.

Augustus îmi atinge picătura de sânge cu degetul şi îşi face şi el un semn sub ochi.

— Ridică-te, Bărbat de pe Marte, şi ia mânia mea asupra ta.

Mă ridic în mijlocul şoaptelor tuturor. Asta nu mai e o simplă ciondăneală între băieţi. Este o bătălie a Caselor. Un campion împotriva altui campion.

— *Hic sunt leones*, îmi spune, ridicându-şi capul – în parte provocare, în parte binecuvântare.

Ce mai porc înfumurat. Îmi cunoaşte disperarea de a-i rămâne în graţii. Ştie că se joacă cu chibriturile deasupra unui butoi cu pulbere. Totuşi, ochii îi strălucesc de dorinţă, la fel de înfometaţi după sânge şi promisiunea puterii cum sunt eu după aer.

— *Hic sunt leones*, repet.

Păşesc în mijlocul cercului, făcându-le semn din cap lui Tactus şi Victrei. Îşi ating mânerele briciurilor, şi la fel fac şi ceilalţi consilieri. Mentalitatea noastră de haită e puternică.

— Norocul fie de partea ta, zice Tactus.

Mult deasupra noastră, navele plutesc în liniște pe cerul întunecat al nopții. Copacii se clatină în bătaia vântului. În depărtare strălucesc luminile orașelor. Pământul rămâne nemișcat ca o lună plină când scot la iveală briciul de pe braț.

În timp ce mama lui Cassius îl sărută pe frunte, Mustang vine la mine.

— Deci acum ești un pion? mă întreabă repezit.

— Și tu ești un trofeu?

Tresare și apoi buzele i se curbează într-un rânjet ușor disprețuitor.

— Îmi spui mie așa ceva? Nici nu te mai recunosc.

— Nici eu pe tine, Virginia. Acum ești la ordinele Suveranei?

Dar o recunosc, în ciuda prăpastiei îngrozitoare care mă face să o simt acum mai degrabă ca pe un dușman decât ca pe un prieten. Greutatea pe care o simt apăsându-mi pieptul e din cauza ei. La fel și tensiunea ciudată pe care o simt în mâinile ce tânjesc să o atingă, tânjesc să o țină în brațe și să-i spună că totul nu e decât o mască falsă. Nu sunt un pion al tatălui ei. Sunt mai mult decât atât. Tot ce fac e în numele binelui. Doar că nu al binelui lor.

— Virginia.

Mă privește pieziș, zâmbind cu tristețe în vreme ce le aruncă o privire celor două mii de Însemnați care așteaptă.

— Știi, m-am întrebat în ultimii ani... Cred că ar fi trebuit să o fac de la început, dar ai un caracter atât de neasemuit, încât am fost distras. Dar o să te întreb acum.

Ochii ei strălucitori mă privesc tăioși, întrebători, judecându-mă.

— Ești nebună?

Arunc o privire spre Cassius.

— Chiar eşti?

— Eşti gelos? Foarte matur din partea ta.

Se apleacă spre mine, şoptindu-mi cu asprime:

— Să-ţi fie ruşine că nu mă respecţi suficient cât să presupui că am un plan. Crezi că am ajuns aici pentru că m-au împins poftele trupeşti în braţele lui Bellona. Te rog, nu sunt o căţea în călduri. Îmi protejez familia, prin orice mijloace posibile. Tu pe cine protejezi în afară de propria persoană?

— Îţi trădezi familia fiind cu el.

N-am niciun răspuns fals care să se potrivească adevărului. Trebuie să îndur să par un nelegiuit în ochii ei. Ochi pe care totuşi nu-i pot înfrunta.

— Cassius e un nemernic.

— Maturizează-te, Darrow.

Pare pe punctul de a spune ceva mai profund, dar doar clatină din cap, se întoarce şi zice:

— O să te omoare. O să încerc s-o conving pe Octavia să pună capăt duelului mai devreme.

Cuvintele o trădează.

— Îmi doresc să nu fi venit pe luna asta.

Pleacă, strângându-l pe Cassius de mână înainte să se alăture anturajului Suveranei pe estradă.

— În sfârşit singuri, vechiul meu prieten, spune Cassius, cu un zâmbet tăios.

Cândva am fost ca fraţii. Am împărţit mâncarea şi ne-am întrecut în acea primă zi la Institut. Am atacat împreună Casa Minerva. Cât am mai râs când eu le-am furat bucătarul, şi Sevro stindardul. Am străbătut câmpiile în galop în noaptea aceea sub lumina celor două luni gemene. Îmi amintesc suferinţa din ochii lui când a fost capturată Quinn. Când Titus, cel de-un neam cu mine, l-a bătut şi s-a pişat pe el. Cum mi-am simţit lacrimile izvorând atunci, când eram ca fraţii, înainte ca totul să se destrame.

Zăpada cu mireasmă de scorţişoară şi portocale continuă să cadă. I se aşterne în părul cârlionţat. Pe umerii laţi. În zăpadă s-a luptat ultima dată cu mine. Şi-a implântat lama ruginită în măruntaiele mele şi m-a lăsat să zac în propria-mi mizerie. N-am uitat cum a răsucit lama de două ori ca să se asigure că rana n-o să se închidă.

Acum lama lui e de ebonită.

Se curbează în faţa lui, o sabie îngustă de peste un metru când e rigidă. Mai mult de doi metri de brici şfichiuitor când e desfăcută cu ajutorul mecanismului de pe mâner, care trimite un impuls chimic prin structura moleculară a lamei. Însemne aurii marchează lama, semn al descendenţei familiei. Al cuceririlor. Al Triumfurilor obţinute în onoarea lor. Veche, arogantă, puternică. Sabia mea e goală, lipsită de podoabe.

— Deci ţi-am luat ce era al tău, îmi spune apropiindu-se şi făcând semn cu capul spre Mustang.

— N-a fost niciodată a mea, îi spun râzând. Şi cu siguranţă nu e nici a ta.

Soseşte Albul, croindu-şi loc în faţă, cu robele fluturându-i. E chel. Şi adus de spate.

— Dar am avut-o într-un fel în care tu n-ai avut-o. Mă întreb, continuă el, coborându-şi vocea, astfel încât să-l aud doar eu, zaci noaptea singur în pat, gândindu-te la plăcerile pe care i le ofer? Te macină că eu ştiu cum sărută? Cum oftează când îi ating gâtul aşa?

Nu-i răspund.

— Că strigă numele meu printre gemete şi nu pe al tău?

Nu râde. Poate că urăşte ceea ce îmi spune, dar ar spune orice ca să mă facă să sufăr. În multe feluri, nu e un om rău. Doar că e *rău* pentru mine.

— De fapt, a gemut şi când am pătruns-o azi dimineaţă.

— Ce-ar spune Julian dacă te-ar auzi acum? îl întreb.

— Ar repeta cuvintele mamei şi m-ar implora să te ucid.

— Sau ar plânge văzând c-ai devenit un demon?

Își desfășoară briciul și-și aprinde aegisul. Aegisul meu murmură când îl activez – un scut albastru ionizat de energie care se curbează ușor în fața mănușii mele stângi, înalt de treizeci de centimetri și lat de șaizeci. Când flutur aegisul deasupra pământului, zăpada se topește. În jurul luminii albastre se formează o aureolă de pâclă.

— Cu toții suntem demoni.

Hohotul lui brusc de râs plutește ca o panglică de mătase purtată de vânt.

— Asta a fost problema ta dintotdeauna, Darrow. Ai o părere prea bună despre tine. Crezi că ai un soi de repere morale în tine. Crezi că ești mai bun decât noi, când de fapt ești mai rău. Jucând mereu jocuri pe care nu le poți stăpâni împotriva unor oameni cu care nu poți concura.

— Am concurat destul de bine cu Julian.

— Nemernicule.

Chipul i se schimonosește când plesnește briciul, mugind fără cuvinte, doborându-mă înainte ca Albul să apuce să ne dea binecuvântarea. Ni se strigă să ne oprim, dar pe măsură ce briciurile țipă, strigătele se pierd și ochii tuturor se măresc de uimire când metalul ucigător de oameni se tânguie prin zăpada care se așterne încet. Cassius folosește tehnicile Kravat. Patru secunde de atac precis, folosind forța kinetică, apoi retragere. Evaluare. Atac.

Suntem singurul sunet în locul acesta bizar. Zgomotul ciudat, înalt și ascuțit al briciului arcuindu-se. Zăngănitul lamei puternice. Pocnetul aegisurilor de pe brațul stâng, din care ies scântei albe când lamele crestează pielea din care sunt făcute.

În ciuda mâniei, Cassius este în perfectă formă. Picioarele-i dansează, fără să se împiedice vreodată, șoldurile i se rotesc când se lansează-n atacuri compacte. Respiră calm,

regulat. Plesnește din brici în față cât o lungime de braț, apoi rigidizează lama și o rotește în sus, țintindu-mi vintrele. Fiecare mișcare a lui e un zvâcnet rapid. Antrenat. Șlefuit de maeștri și Săbiile Societății. Nu-i greu să-ți dai seama de ce și-a devastat adversarii încă din copilărie, de ce a reușit să mă eviscereze la Institut. Pentru că adversarii lui luptă ca el, dar mai încet. Eu nu lupt ca ei. Mi-am învățat lecția.

Acum o s-o învețe și el pe-a lui.

— Ai exersat. Reușești șase mișcări la rând, îmi spune, retrăgându-se.

Se repede înainte, simulând un atac înalt, dar măturând cu lama pe jos ca să-mi lovească gleznele.

— Dar ești tot un novice.

Declanșează o rafală de șapte lovituri împotriva mea, aproape străpungându-mi umărul drept. Recunosc tiparul de angajare în atac, dar tot sunt cu o fracțiune de secundă mai în urmă decât el. Reușesc cu greu să mă eschivez, aruncându-mă în ultimul moment într-o parte din calea unei lovituri. Urmează încă două seturi de câte șapte în succesiune rapidă. Abia reușesc să mă feresc de ultima – cad într-un genunchi, gâfâind, uitându-mă la oaspeții adunați în jurul nostru.

— Auzi? mă întreabă.

Nu aud decât vântul și bătăile inimii.

— Este sunetul pe care-l scoate un om care moare singur. Nu te plânge nimeni. Nu-i pasă nimănui.

— Lui Arcos o să-i pese, îi șoptesc.

Încremenește.

— Ce-ai zis?

— Lui Lorn au Arcos o să-i pese dacă ultimul lui elev moare, îi răspund, renunțând să mă mai prefac că respir greu, îndreptându-mă mândru de spate.

Cassius se holbează la mine de parcă ar fi văzut o nălucă. Ezită. La fel şi cei care aud ce spun.

— În timp ce tu mâncai, m-am antrenat. În timp ce tu umblai după plăceri, m-am antrenat. M-am antrenat începând cu săptămânile de după Institut până în ultimele zile înainte de începerea Academiei.

— Lorn au Arcos nu acceptă elevi, şuieră Cassius. Nu în ultimii treizeci de ani.

— A făcut o excepţie.

— Mincinosule.

— Oh? exclam râzând. Credeai că am venit aici ca să fiu ucis? Crezi că deţii dreptul asupra vieţii mele? Nu, Cassius. Am venit aici ca să te spintec în faţa părinţilor tăi.

Face un pas în spate, privirea alunecându-i spre tatăl lui, spre Karnus. Ridic mândru capul.

— Haide, frate. Nu vrei să vezi cât de bine pot să lupt de fapt?

Şovăie şi îl atac ca un animal sălbatic nocturn, cu umerii aplecaţi, într-o chibzuinţă primară, la fel de tăcut ca însuşi întunericul.

Îmi răsună în minte cuvintele lui Lorn: „Prostul trage de frunze. Sălbaticul ciopârţeşte trunchiul. Înţeleptul sapă la rădăcină." Aşa că îi atac picioarele, set după set de lovituri. Nu timp de patru secunde cum învaţă Auriii. Ci şapte. Apoi sparg tiparul. Un set de douăsprezece mişcări.

Apărarea lui e precisă. Şi dacă aş lupta cum m-a învăţat el, m-ar ucide. Dar pe mine m-a învăţat să mă mişc unchiul meu, iar o legendă m-a învăţat să ucid. Urlu şi mă rotesc, ridicându-mă în aer şi lovindu-l de sus, aruncându-mă asupra lui ca un uragan, plesnindu-l, izbindu-l, obligându-l să se retragă. Iar când atacă el, mă aplec atât de mult într-o parte, până când reuşesc să-l dezechilibrez, aşa cum m-a învăţat Lorn au Arcos. Mă mişc în cerc. Nu mă retrag niciodată. Nu ţi se deschide nicio ocazie de atac dacă te laşi împins

în spate. Folosește-te de forța celuilalt ca să creezi noi unghiuri de atac. Mișcă-te constant în jurul lui. Calea Salciei. Frumos, fluid, ca un susur de izvor în apărare, biciuind apoi la fel de teribil ca ramurile unei sălcii în toiul iernii, la fel de glacial ca vântul care urlă în munți.

Înăuntrul meu, Roșul se întâlnește cu Auriul.

Arma îmi fulgeră, când brici, când lamă curbată. Se izbește de sabia lui, iar aegisul de pe brațul lui drept crapă sub forța loviturilor mele. Cassius se clatină. E un luptător de primă clasă ciomăgit de un bătăuș de cartier.

Râd. Râd ca un nebun, iar mulțimea din jur mă aclamă șocată, câțiva țipând când lovesc aegisul lui Cassius atât de tare încât se supraîncarcă. Scânteile sfârâie din echipamentul de pe braț. Îi fac o tăietură adâncă acolo, apoi încă una pe cot, pe genunchi, pe gleznă. Smucesc lama în sus și-l tai pe obraz. Mă opresc și mă dau înapoi ușor, pozând cu briciul în vreme ce se transformă într-o lamă curbată. Cei care ne urmăresc nu vor uita asta niciodată.

Femeile țipă numele lui Cassius. Iubitele lui din adolescență, care acum îl privesc pe bărbatul cu care au crescut, care s-a culcat cu ele, cel care le-a făcut promisiuni deșarte, cel care le-a făcut să creadă că tocmai l-au pierdut pe cel mai puternic bărbat al generației lor. Privesc toate cum un alt bărbat îl transformă într-o grămadă pulsândă de sânge.

Îl fac de râs. Dar totul se întâmplă cu un scop. Totul e pentru a transforma ura mocnită dintre Bellona și Augustus într-un război.

Mă mișc în cerc ca un leu în cușcă până ce ajung în fața Imperatorului Bellona.

— Fiul tău o să moară, îi spun cu sălbăticie, la câțiva centimetri de chipul lui.

E gras. Are maxilarul pătrat, un aer afabil și cioc. Ochii îi strălucesc, înotând în lacrimi. Nu spune nimic. E un

nobil și o să urmeze calea onorabilă, chiar dacă asta înseamnă că își va vedea fiul murind.

Chiar cuprins de furie, mă simt rușinat. Simt oroarea de a fi omul care vine din întuneric ca să distrugă o familie.

— O să te uiți, pur și simplu? îi strig lui Bellona.

Soția Imperatorului Bellona nu e la fel de nobilă. Fierbe, aruncându-i Suveranei priviri acuzatoare. Îmi dau seama ce vrea.

Mă întorc la Cassius. Vor fi nevoiți să se uite fără să poată face nimic, la fel cum m-am uitat eu la Eo.

— Lady Bellona, ești îndeajuns de nobilă cât să-l privești pe Cassius murind? Să-l vezi cum dispare pentru totdeauna?

Buzele i se strâng. Le șoptește ceva lui Karnus și Cagney.

— Asta e puterea Casei Bellona? Vă uitați ca oile când vine lupul în mijlocul turmei?

Transform totul într-un mare spectacol pentru cei mai aprigi. Cassius încearcă să lupte. Se poticnește când îi fac o tăietură la genunchi. În patru labe, încearcă disperat să se ridice în picioare, dar cade lat. Sângele lui se conturează întunecat în zăpadă. Așa l-a omorât și el pe Titus. E înspăimântat, se uită înspre familia lui, conștient că e ultima dată când îi vede. Ei nu au nicio Vale. Viața asta e singurul lor paradis. În pofida a tot ce s-a întâmplat, e o imagine tristă, și mi-e milă de el.

Cagney, îmboldită de Lady Bellona, a făcut deja un pas înainte, cu chipul ei drăguț, cu trăsături ascuțite, răvășit de furie. Trebuie doar să-l rănesc un pic mai mult pe puternicul ei văr Cassius. Dar Imperatorul Bellona o smucește trăgând-o înapoi cu o mână fermă. Îl pironește posomorât cu privirile pe Augustus, apoi se uită atent la mulțime.

— Niciun Bellona nu va interveni. Pe onoarea mea.

Totuși, soția lui nu e de acord. Îi mai aruncă o căutătură fixă Suveranei, care ridică o mână.

— Oprește-te! Oprește-te, Andromedus!

De fapt, chiar rămân înlemnit în urma acestei intervenții.

Toată lumea se uită spre estrada Suveranei. Cassius gâfâie. Nu se poate să fie atât de proastă. Sau se poate? Intervenția confirmă zvonurile, pentru mine și pentru toți ceilalți. Suverana își dă pe față favoritismul. A ales familia Bellona. Ei îl vor înlocui pe Augustus pe Marte. Cassius avea un rol important de jucat în acest plan. Acum, din cauza hotărârii ei greșite, e pe cale să moară și planul ei să fie spulberat. Totuși, nu m-aș fi gândit că o să facă ceea ce e pe cale să facă. E atât de prostesc. Atât de îngust. Mândria a făcut o proastă din ea.

— S-a făcut o adăugire la reguli. De vreme ce Albul nu a reușit să-și dea binecuvântarea, întrecerea va fi până la moarte sau predare, declară ea, uitându-se spre mama lui Cassius. Acestea sunt limitele duelului. Se pierd prea mulți dintre copiii noștri atât de prețuiți în școli. Nu avem de ce să irosim viețile acestor bărbați excepționali din cauza unor șotii copilărești.

— Suverana mea, strigă Augustus, lacom să-și primească trofeul însângerat. Legea e clară. Odată ce a început duelul, regulile nu pot fi schimbate de niciun bărbat și de nicio femeie.

— Tu citând legea. Ce ironie nemaipomenită venind din partea ta, nu-i așa, Nero?

Din mulțime se aud chicote înfundate, care-mi confirmă că zvonurile despre cum că i-ar fi aranjat Șacalului intrarea la Institut sunt adevărate.

— Suverana mea, îl sprijinim pe Augustus în această chestiune, bubuie un glas.

Daxo au Telemanus face un pas în față. Fratele mai mare al lui Pax, la fel de înalt cum era prietenul meu, dar mai puțin fioros. Mai degrabă un brad decât o stâncă de bărbat. La fel ca tatăl lui, Kavax, e chel, dar are capul tatuat

cu îngeri aurii. O strălucire răutăcioasă îi joacă în ochii somnoroşi adumbriţi de sprâncene stufoase.

— Ce mai surpriză! mârâie mama lui Cassius.

— Trădare! mugeşte Kavax, tatăl lui Daxo.

Îşi mângâie când barba roşie despicată, când vulpea uriaşă pe care o ţine sub braţul stâng, ca animal de companie.

— Toate astea duhnesc a trădare şi favoritism! Reacţionez greu. Dar acum sunt jignit. Jignit!

— Ai grijă, Kavax, spune Octavia cu o voce ca de gheaţă. Unele cuvinte nu mai pot fi luate înapoi.

— Altfel de ce le-ar spune? întreabă Daxo, uitându-se către familiile venite de pe Giganţii de Gaz, printre care ştie că va găsi aliaţi în această dezbatere. Dar cred că el încearcă să te povăţuiască acum, Suverana mea: nici măcar cuvintele tale nu pot schimba legea. Tatăl tău a aflat asta de propria ta mână, nu-i aşa?

Furiile Suveranei înaintează ameninţătoare. Cât despre Suverană, nu-şi îngăduie decât un zâmbet sever.

— Dar, tinere Telemanus, uiţi un lucru, cuvântul meu este legea.

Asta pur şi simplu nu se face. Un Auriu îi poate conduce pe alţi Aurii. Dar dacă îţi faci propriile reguli te-ndrepţi către pierzanie. Suverana stă de atâta vreme pe Tronul Dimineţii încât a uitat asta. Cuvintele ei nu sunt lege. Acum au devenit o provocare.

O provocare pe care o accept cu braţele deschise.

Îşi dă seama că a greşit spunând asta când îmi întâlneşte privirea şi ne dăm amândoi seama în clipa aceea că mai pot face o mişcare pe care n-o poate contracara.

— N-o să-mi furi ce e al meu! urlu.

Mă-ntorc brusc spre Cassius, care-şi ia arma în mână. El nu m-a lăsat să mă predau în mocirla de la Institut. Ştie că n-o să-l las să se predea. Se face palid la faţă când îl atac. Se

gândește la toate lucrurile pe care e pe cale să le piardă. La cât de prețioasă e viața lui. Un Auriu până la final. Câțiva țipă la mine să mă opresc, urlând că nu e corect.

Asta e însăși definiția corectitudinii.

Pe mine m-ar fi lăsat să mor.

Se întinde să mă lovească în gât. E o manevră. Repede briciul în jos, ca să mi-l înfășoare în jurul piciorului. Se așteaptă să mă feresc. Îl atac direct, prin arcul făcut de briciul lui, îi sar peste cap în gravitația joasă, apoi îmi rotesc briciul înapoi fără să mă uit. Biciul i se înfășoară în jurul brațului drept întins. Apăs butonul care face briciul să se rigidizeze și, cu trosnetul unei ramuri înghețate care se rupe în toiul iernii, revendic brațul de luptă al lui Cassius au Bellona.

Jumătate din mulțime amuțește, iar cealaltă urlă. Nu mă întorc imediat. Când în sfârșit o fac, îl văd pe Cassius încă în picioare, clătinându-se, nu pentru mult timp pe lumea asta. Nimeni nu se clintește când Cassius se prăvălește la pământ. Tatăl lui ține privirea plecată, tăcut.

— Am spus să încetezi, țipă Suverana.

Două Furii sar de pe estradă și aterizează cu săbiile fluturând.

— Termină treaba, ordonă Augustus.

Mă îndrept spre Cassius. Îi tremură buzele; mă scuipă. Arogant până și în clipa asta. Ridic sabia. Apoi mâna cuiva mă prinde de încheietură. Nu e o strânsoare fermă. Ci una moale. Îi simt căldura pe piele. Delicată.

— Ai câștigat, Darrow, îmi spune Mustang încet, venind în fața mea, astfel încât să mă privească în ochi; Furiile se opresc în afara cercului. Nu te pierde cu firea.

N-am reușit să mi-o imaginez pe Eo privindu-mă din Vale. În iadul de-aici, mi-am pierdut credința. Mustang mi-o aduce înapoi. Eo poate că mă privește, poate că nu. Un singur lucru e sigur. Mustang mă privește acum și ceea

ce văd în ochii ei e îndeajuns să mă facă să las mâna în jos. Îmi zâmbește, de parcă m-ar vedea pentru prima dată după mulți ani.

— Așa, vezi?

— Omorâți-l! strigă mama lui Cassius. Omorâți-l acum!

— Nu! urlă Imperatorul Bellona.

Prea târziu.

Mustang face ochii mari.

Mă întorc la timp să văd cercul dizolvându-se, năruindu-se spre interior de parcă ar fi făcut din nisip. Nu brusc, ci încetul cu încetul. Un Bellona se repede la mine, tăcut, periculos. E urmat de un altul. Dar apoi apare Tactus din grupul lui Augustus. Apoi un alt lăncier. Aud urletul de război al prietenului meu. Un al doilea după el. Sunt de față mai mulți Aurii care au făcut parte din armata mea.

Cagney au Bellona ajunge prima la mine. Arma pe care mi-a furat-o îmi atinge în treacăt gâtul. Mă aplec, dar mi-aș fi pierdut capul dacă Mustang n-ar fi parat lovitura cu sabia ei. Scânteile îmi înțeapă fața, iar Tactus o atacă pe Cagney dintr-o parte, tăind-o în jumătate.

Urlete.

Locul Însângerat e complet distrus. Auriii din familiile Bellona și Augustus fug să-și protejeze rudele. Alții o iau la sănătoasa. Karnus îl taie pe Tactus – e prea mult pentru prietenul meu. Mă grăbesc să-i sar în ajutor până când Victra și ceilalți intervin între noi și Karnus. Mustang a dispărut în învălmășeală. O caut înnebunit. O sabie îmi flutură pe deasupra capului.

Strigătele bubuie cu putere, în vreme ce Suverana ne cere să încetăm. Dar e depășită de situație. O femeie țipă lângă trupul prăbușit al lui Cagney. Zeci de femei și bărbați, toți înarmați cu săbii, se spintecă unii pe alții. Tactus îmi aruncă arma pe care mi-o furase Cagney. Apoi

încasează o sabie în umăr, apărându-mă pe mine. Mă răsucesc să-i vin în ajutor prietenului meu și hăcuiesc mâna unui Bellona în timp ce își trage sabia din brațul lui Tactus. Îl trag pe Tactus spre mine și-mi croiesc drum lovind cu sabia în stânga și-n dreapta. O sabie îmi zgârie fruntea. O zăresc pe Mustang în mijlocul haosului, acoperind trupul rănit al lui Cassius. Nu știu dacă cei din familia Bellona o vor ucide. Au lăsat-o să stea cu ei la masă. Totuși, nu sunt sigur. Mă grăbesc spre ea, izbindu-mă de cei care stau între noi. Tactus mă ajută.

Mă izbesc de-o femeie. Antonia. Ochii i se luminează când îmi aruncă un cuțit în stomac, dar Victra, sora ei, îi dă un pumn în față, iar Tactus începe să-i dea șuturi în cap după ce cade. Victra îmi zâmbește larg, dar Karnus o apucă de păr și o trântește la pământ. E nevoit să se retragă când intră Leto în încăierare, respingând valul de atacatori cu loviturile precise ale briciului său în culorile curcubeului. Cei doi Telemanus, tată și fiu, i se alătură, decimând Auriii care le apar în față cu briciuri pe jumătate cât mine de mari.

— Tactus, cu mine! strig.

Tactus sângerează, dar e în picioare și urlă ca un nebun, de parcă încă ar mai lupta alături de Sevro. Facem amândoi un salt uriaș în gravitația joasă. Știe că mă duc după Mustang. Dar rândurile familiei Bellona sunt prea strânse. Briciurile prea periculoase.

— Mustang! o strig, parând loviturile a doi Bellona.

Spintec fața unuia și-l pocnesc pe celălalt în gât cu aegisul. Un altul li se alătură. Și încă unul, până se formează un bastion de Bellona care-mi barează calea.

— Protejează-l pe ArhiGuvernator! îmi strigă Mustang cu un glas mai stăpânit decât al meu, făcându-mă să mă simt ca un idiot obsedat de simțul cavaleresc – normal că n-are nevoie de mine să o salvez. Protejează-l pe tata!

Şi cu toate că nu mai reuşesc să o zăresc prin gloată, mă supun.

Îl las pe Tactus să mă tragă de guler spre linia noastră de retragere, care e asaltată dintr-o parte. Mai strigă cineva la noi să-l apărăm pe Augustus. Alţii strigă să-i protejeze cineva pe Imperatorul Bellona şi pe Cassius. Multe dintre familiile lorzilor au fost escortate de membri înarmaţi ai familiei, care le protejează spatele de haos cu săbiile. Fug cu toţii din turn, folosind lifturile pentru că cizmele gravitaţionale sunt interzise aici. Locul e aproape părăsit. Pretorienii Suveranei – Obsidieni şi Aurii înveşmântaţi în negru şi purpuriu – se adună în jurul ei şi o duc departe de locul acesta distrus. Mâinile bătătorite strâng briciurile şi săbiile ionice. Cenuşii conduşi de Aurii în purpura Pretorienilor vin să ne disperseze. Poartă echipament de asalt şi trag cu pistoalele lor cu bile de cauciuc şi unde de şoc în familiile care se bat, împrăştiindu-i pe Aurii ca pe muşte.

— AUGUSTUS! strigă uriaşul Karnus luând-o la goană din rândurile familiei Bellona, prin undele de şoc, ca un nebun.

Pune pe cineva la pământ cu umărul, zdrobeşte faţa unui lăncier cu aegisul şi ţinteşte de la distanţă capul lui Augustus, sperând să-l ucidă pe rivalul familiei sale printr-o lovitură năprasnică.

— AUGUSTUS!

Leto, cel care stăpâneşte sabia cel mai bine dintre noi, garda de corp a lui Augustus, îl interceptează în faţa ArhiGuvernatorului.

— *Hic sunt leones!* strigă el spre ceruri.

Leto se mişcă asemenea oceanului, cu o graţie fluidă şi ameninţătoare. Îl împinge pe Karnus în spate şi e pe cale să-i spintece burta, când deodată se clatină. Înlemneşte la mijlocul mişcării. Karnus şovăie, apoi se îndreaptă de

spate, nedumerit poate că e încă în viață. Întoarce capul spre Leto, care-l lovește în coapsă, deși e amorțit.

Leto se lasă încet într-un genunchi, cu brațele atârnându-i pe lângă el. Părul negru îi flutură acoperindu-i fața, apoi bărbatul pare să înghețe, încremenit brusc în mijlocul haosului. Ochii lui triști strălucesc ca și cum ar privi o navă alunecând liniștită în zare. E minunat în clipa dinainte de a fi decapitat de Karnus.

— Leto! urlă Augustus.

Privește scena cu ochi mari și-i împinge pe bărbații Telemanus care-l conduc de acolo. Îl zăresc pe Șacal pitindu-și stylusul de argint în mânecă, cel pe care-l învârtea între degete când mi-a propus alianța secretă.

Facem schimb de priviri.

Îmi rânjește cu toată gura.

Și mi-e clar că am făcut un pact cu diavolul.

13

Câini turbaţi

Fugim în vârful turnului. Am fost nevoit s-o las pe Mustang în urmă. Ştie ea ce face. Cumva, reuşisem să uit asta. Întotdeauna ştie al dracului de bine ce face.

— N-o să-i facă niciun rău, îmi spune Augustus.

Cred că e pentru prima dată când i se citeşte vreo emoţie pe chip. Nu. Pentru a doua oară. Când l-a strigat pe Leto, a fost ca şi când ar fi pierdut un fiu. Arată de parcă asta i s-ar fi întâmplat, are faţa căzută şi pare cu douăzeci de ani mai bătrân. Şi-a pierdut fiul cel mare. Şi-a pierdut şi cea de-a doua soţie, pe mama copiilor lui. Acum l-a pierdut pe bărbatul pe care l-a adoptat pentru a-i înlocui fiul şi se teme pentru viaţa femeii care-i aminteşte de soţia lui.

Dacă îi vor face vreun rău, e din vina mea.

Am pus lucrurile în mişcare. Pentru prima dată, totul a mers cum nu se poate mai bine. Sângele îmi fierbe în vine. Încheieturile degetelor mi se albesc când se scurge sângele din ele. Mi se pare dezgustător, dar pentru asta au fost făcute mâinile mele.

Părăsim acest loc al iernii şi copacilor, acum îmbibat de sânge. Mulţi dintre noi cară răniţii, mai bine de zece. Şapte morţi. Doar vreo douăzeci care au scăpat nevătămaţi. Unii sunt dispăruţi. Leto cel fără de pereche s-a dus, consilierul lui Pliniu a fost ciopârţit, iar o fată dintre Pretorii noştri a încasat o sabie în gât de la Kellan au Bellona.

O duc în braţe şi încerc să-i opresc sângerarea în vreme ce coborâm din turn cu liftul. Nu prea am sorţi de izbândă. Victra apasă rana cu o bucată ruptă din rochia ei.

Aş da orice pentru o pereche de cizme gravitaţionale. Ne strângem în jurul lordului nostru. Cu briciurile scoase. Am braţul plin de sânge până la cot. Sudoarea mi se scurge pe faţă şi pe coaste. Stropi roşii cad la picioarele noastre pe podeaua liftului, picurând din mâini, răni, săbii. Totuşi, chipurile din jurul meu sunt brăzdate de zâmbete.

Mi-e cald în uniformă, aşa că îmi desfac nasturii de sus. Tactus sângerează lângă mine. Are umărul stâng perforat. O tăietură curată.

— E doar sânge, îi spune Victrei, care se agită pe lângă el.

— Ai o gaură în tine.

— Nu-i ceva nemaivăzut, zâmbeşte el, privindu-i jumătatea de jos a corpului. Şi tu ai o gaură şi nu mă vezi plângându-mă din cauza asta. Auuuuuuci, icneşte Tactus când Victra îi apasă peste rană un bandaj făcut tot din rochia ei.

În ciuda durerii, mai râde câteva clipe, apoi se uită la mine şi clatină din cap, cu ochi sălbatici şi veseli.

— Te-ai antrenat cu Lorn au Arcos, omule. Nemernic viclean ce eşti.

M-a salvat de atacul lui Cagney. Dau din cap şi ne lovim pumnii însângeraţi, dispreţul arătat mai devreme şi pariurile făcute pe viaţa mea sunt uitate deocamdată.

Mulţi dintre ceilalţi Aurii, Pretorii, cavalerii, bărbaţii şi femeile războinice mai ales – şi avem mai mulţi decât Politicieni sau economişti în comparaţie cu celelalte Case – îşi şterg frunţile, lăsând urme cafenii. Sunt genul de Aurii care ţi-ar spune că problema Auriilor este că toată lumea a fost deja cucerită. Ceea ce înseamnă că nu mai ai pentru ce să lupţi. Nu mai ai împotriva cui să foloseşti toate abilităţile de luptă şi tot armamentul. Ei bine, tocmai le-am oferit gustul proaspăt al bătăliei. Şi chiar dacă garda Guvernatorului lor a murit, chiar dacă Pretorul lor şef sângerează pe umărul meu şi Mustang e în mâinile duşmanului, vor să participe la joc. Şi cadavrele sunt miza zilei.

Tineri și bătrâni mă privesc înfometați. Așteptând să fie hrăniți.

Asta înseamnă să fii alpha, Primusul. Ceilalți așteaptă să fie îndrumați de tine. Simt mirosul înțepător al sângelui pe tine înainte ca măcar o picătură să fi fost vărsată. Vârsta nu contează. Experiența nu contează. Tot ce contează e că le dau ocazia nemernicilor ăstora psihopați să ucidă.

În jurul nostru copiii plâng, și mă-nfior. Creaturi atât de fragile într-o noapte ca asta. Fiii și fiicele surorii mai mici a lui Augustus. Tatăl lor îi mângâie pe cap ca să-i liniștească. Pufnind, soția lui se apleacă și-i pălmuiește pe toți până când încetează cu smiorcăitul.

— Fiți curajoși, le spune.

Obsidienii și Cenușiii nu ne așteaptă jos. Au fost duși altundeva. Nici Obsidienii sau Auriii Suveranei nu se zăresc prin aer. Ceea ce înseamnă că încă nu s-a decis ce să facă. Exact cum credeam. Nu ne poate măcelări. Ca o Casă să mănânce de pe suprafața pământului o altă Casă e un lucru, dar să facă așa ceva cel mai mare lider folosindu-se de puterea și fondurile încredințate de Senat? S-a mai întâmplat cândva și acel lider a fost decapitat de propria lui fiică. Cea care ocupă acum tronul.

Oh, probabil că mă urăște pentru ce am făcut.

Sub lift, luminile strălucesc de-a lungul cărării pietruite care străbate pădurea uriașă de copaci înfloriți. Muzicienii nu mai cântă. În locul muzicii auzim strigăte și urlete și perioade lungi de tăcere înfiorătoare. Dedesubt, Aurii aleargă. Fug spre clădirile de piatră de dincolo de pădure, de unde au acces la nave pentru a zbura acasă. Numai că unii dintre ei nu fug. Sunt vânați.

S-a întâmplat ceva la care nu mă așteptam. În seara asta mai multe familii caută să-și împlinească răzbunarea de sânge. Am simțit la fel la Institut când ceilalți studenți

și-au dat seama că nu era un joc. Că nu exista nicio regulă. Un sentiment bizar, o senzație cum că nu oamenii, ci diavolul cutreieră pământul. Cine poate ști ce va face acum fiecare, dacă regulile au dispărut?

În depărtare se văd patru vânători. O haită de trei bărbați și o femeie gonesc fără zgomot prin pădure. Sar peste un pârâu. Aleargă cu toată vigoarea unui om flămând. Cu toată ambiția tinereții. Sunt din Casa Falthe, se pare. O recunosc pe Lilath, fata cu ochii tulburi, cea pe care a trimis-o Șacalul să-i livreze lui Cassius hologramа cu mine omorându-l pe Julian. E însoțită de Cipio, tânărul solid care cândva o urma pe Antonia atât în dormitor, cât și în afara lui.

Îi urmărim cu privirea în tăcere în vreme ce liftul coboară. Mesageri ai morții, membrii haitei se strecoară printre copaci spre un grup din Casa Thorne, care nu bănuiește nimic – sunt cu toții îmbrăcați în rochii și costume roșu cu alb; se-ndreaptă prea târziu nebunește spre clădirile de piatră. Pe stindardul lor e un trandafir. Cade la pământ atunci când asasinii dau năvală dintre copaci. O familie întreagă moare. E înfricoșător cât de tăcut și rapid este totul cu briciurile. Diferit de duelul meu. Eu am făcut lucrurile pe îndelete. Ei nu. Văd cum un băiat de zece ani e tăiat în două. Nu există niciun strop de milă pentru copiii Auriilor. Nu sunt considerați inocenți. Sunt semințele inamicului. Îi distrugi sau lupți cu ei ani întregi de-acum încolo. O femeie îmbrăcată în rochie de bal ripostează și reușește să ucidă un membru al Casei Falthe înainte să fie doborâtă. Doi copii fug. Unul e prins. Celălalt scapă. E singura care reușește.

Apoi lăncierii Casei Falthe dansează. Izbesc pământul cu pași mari, exagerați. Se întorc în direcții opuse, afundându-și degetele de la picioare în pământul întunecat. Numai că nu dansează.

— Blestemaţii! înjură Tactus trecându-şi palma peste faţă.

— Copiii... şopteşte Victra.

Augustus nu spune nimic, are chipul neclintit ca o stâncă.

— Familia Thorne are cincisprezece copii, spune Victra cu ochii în lacrimi, lucru la care nu mă aşteptam din partea ei.

— Monştri, şopteşte Şacalul, dându-mi fiori pe şira spinării, pentru că se preface atât de al dracului de bine – îl doare-n cur de ce se-ntâmplă.

Copii. Oare ar mai fi cântat Eo dacă ar fi ştiut că acesta va fi corul? Cu toţii cărăm poveri. În timp ce ucigaşii se furişează de lângă familia ucisă, îmi dau seama că într-o zi povara mea mă va zdrobi sub greutatea ei. Dar nu azi.

— Au instalat emiţătoare de bruiaj, spune Daxo au Telemanus, arătându-mi datapad-ul de pe încheietură. Datapad-urile sunt moarte. Nu vor să ne lase să ne contactăm navele de pe orbită.

Augustus îşi priveşte datapad-ul care nu mai afişează nimic şi spune că în curând celelalte familii îşi vor convoca Obsidienii, Auriii şi servitorii Cenuşii. Trebuie să părăsim planeta şi să ocupăm o poziţie sigură înainte ca valul să ne lovească.

— Tu ai creat haosul ăsta, Darrow. Scoate-mă de aici.

Se apleacă spre mine şi-i ia pulsul Pretorei pe care o ţin în spate.

— Scapă de ea. O să moară în curând, îmi spune, ştergându-şi mâinile. Copiii deja ne îngreunează prea mult.

Pretora îmi şopteşte ceva când o las pe podeaua liftului. Nu ştiu ce spune. Când o să mor, n-o să spun nimic, pentru că ştiu că dincolo mă aşteaptă Valea. Ce o aşteaptă pe această războinică? Doar întunericul. Nici măcar nu i-am

înţeles ultimele cuvinte; ne descotorosim de ea ca de o sabie ruptă. Îi închid ochii cu degetele mele pline de sânge, lăsându-i urme lungi. Victra mă strânge de umăr, observând respectul pe care i-l arăt.

Mă ridic în picioare şi împart ordine lăncierilor şi celorlalţi războinici. Pe cincisprezece dintre ei îi pot considera asasini pricepuţi. Unii de vârsta mea, alţii trecuţi bine de a doua tinereţe. Dar nimeni nu mă contrazice. Nici măcar Pliniu. Cei doi Telemanus par cei mai dornici să mă asculte. Amândoi îmi susţin privirea mai mult decât e nevoie, aprobându-mă din cap mai tare decât ca o simplă formalitate.

— Sper că nimeni nu s-a plictisit.

Râd cu toţii.

— O să ne trezim c-avem companie în cazul în care vreo altă familie ajunge la concluzia că ar putea câştiga favorurile familiei Bellona sau ale Suveranei dacă îi iau capul ArhiGuvernatorului, le spun. Trebuie să-i ucidem dacă apar şi să ne croim drum spre hangare. Telemanus, tu şi fiul tău sunteţi de acum umbrele ArhiGuvernatorului. Nu vă mai ocupaţi de nimic altceva. Aţi înţeles?

Dau amândoi aprobator din capetele masive.

— *Hic sunt leones!*

— *Hic sunt leones!*

Când liftul ajunge jos, vedem că suntem aşteptaţi de patruzeci de femei şi bărbaţi. Familia Norvo de pe Triton şi familia Codovan de pe lunile lui Jupiter.

— Ghinion, oftează Tactus.

— Codovan şi Norvo sunt de-ai noştri, răspunde Augustus. Cumpăraţi şi plătiţi.

— Ticăloşilor! Codovan, ticăloşilor! strigă Kavax cu glas tunător. Am crezut că sunteţi de-ai lui Bellona!

— Şi ei au crezut la fel! zice Augustus care se aşteptase la asta.

Preiau comanda și asupra Auriilor care ni s-au alăturat. Din nou, am crezut că cineva o să obiecteze. Stau pur și simplu și se uită la mine, așteptându-mi ordinele. Toți acești Pretori, toți acești Politicieni, și bărbați și femei, războinici vânjoși. Îmi reține un chicotit. E incredibil ce putere capeți când ești plin de sânge până la coate și nicio picătură nu e al tău.

Îl escortăm pe ArhiGuvernator afară din pădure. Suntem atacați de trei ori, dar îi dau lui Tactus pelerina lui Augustus și-i pune pe câțiva dintre atacatori pe o pistă falsă. Petale roșii într-o mie de nuanțe se scutură din copaci în vreme ce Auriii luptă sub ei. La final cu toții sunt drapați în roșu.

Gașca celor trei din Casa Falthe încearcă să-l prindă pe Tactus într-o ambuscadă când se întoarce la grupul principal. Se năpustește asupra lor și fără prea mare bătaie de cap îi pune pe toți la pământ, mai puțin pe Lilath. Fuge cât o țin picioarele după ce Tactus îl omoară pe Cipio, călcând peste cadavru.

— Ucigași de copii! urlă Tactus la nesfârșit până când Victra îl trage într-o parte.

Îl caut cu privirea pe Șacal. Mă aștept în orice clipă să primesc o săgeată în spate, să mor la fel ca Leto. Dar Șacalul doar ne urmează, la fel ca tatăl lui. N-a văzut nimeni ce i-a făcut lui Leto. Sau dacă au văzut, nu scot o vorbă despre asta din cauza fricii.

Când ajungem la clădirile de piatră de dincolo de pădure, traversând în sfârșit un pod alb de calcar, regulile Societății par să se aplice din nou. Culorile inferioare se împrăștie care-ncotro din calea noastră când noi, șaptezeci de războinici, năvălim în clădire îndreptându-ne spre hangare ca să plecăm de pe această lună. Dar când ajungem la hangare vedem că ne-a dispărut nava. Dăm fuga la pistele

de aterizare mărginite de iarbă şi copaci. Navele tuturor familiilor au dispărut. Patrulele distrugătoarelor-de-aripi ale Societăţii zboară pe cer.

Interogăm un Portocaliu care tremură din toate încheieturile. Tactus îl ţine de guler. Se cutremură uitându-se la noi, şaptezeci de suflete sângeroase. N-a mai vorbit niciodată până acum cu un Auriu, darămite cu cineva ca noi. Victra împinge mâna lui Tactus şi vorbeşte în şoaptă cu Portocaliul.

— Zice că navelor li s-a cerut să se întoarcă acasă acum două ore.

— Mai întâi nu permit accesul Obsidienilor la gală şi acum chestia asta, mormăie Tactus.

— Asta înseamnă că Suverana a plănuit ceva, spune Şacalul. Ceva ce nu i s-a mai permis să ia naştere. Ne-a înlăturat Obsidienii şi navele pentru a îndepărta Casele de sursele lor de putere, explică el mai departe uitându-se cu prudenţă la cei doi Telemanus. Pentru a ne izola. Ce crezi că ascundea în mânecă, tată?

Augustus priveşte cerul concentrat şi nu ia în seamă întrebarea fiului său.

— Mama mă-sii! înjură Victra.

— Strângeţi rândurile! le urlă Kavax războinicilor lui.

— Pişa-m-aş! zice Tactus pălind.

Mă uit în sus şi văd sfârşitul apropiindu-se.

— Pretorienii!

Şaptezeci de briciuri sunt scoase din teacă şi ne îndepărtăm unii de alţii în caz că au arme electrice.

— Darrow! Tu stai lângă mine! îmi spune Augustus.

Inamicii sunt doar nişte puncte negre pe cerul întunecat. Dar ochii noştri sunt vigilenţi. Nemernicii în negru se năpustesc din nori şi aterizează pe pământ ca nişte demoni căzuţi, toţi în formaţii de câte trei.

Bumbumbum. Bumbumbum. Bumbumbum.

Aterizează între copacii de pe iarbă, blocându-ne calea spre Citadelă. Pretorieni Obsidieni și căpitani-cavaleri Aurii. Pretorienii Obsidieni sunt titani, asemenea unor golemi ieșiți din stânca muntelui. De departe mult mai cruzi decât cei folosiți la Academie. Nu există armură ca a lor pe nicio planetă. Purpuriu închis cu încrustații negre, cu onduleuri ca de coral pe trupurile lor de titani. Stau în formații strânse, loiali și obligați unul altuia, la fel cum sunt credinței lor.

Bumbumbum de nouăzeci și nouă de ori. *Bum*. Comandantul lor Auriu aterizează ultimul, într-un genunchi. Se ridică în picioare; are un coif înalt în forma unui cap de lup care urlă. Mantia lui aurie, cu blazonul cu piramida Societății brodată pe ea, fâlfâie în bătaia vântului. Un Cavaler Olimpic. Sunt doisprezece cu toții în Sistemul Solar, jurați să apere Acordul Societății împotriva oricui l-ar încălca. Acesta e Cavalerul Furiei, postul pe care l-a ocupat Lorn timp de șaizeci de ani, până când a plecat în Europa. Cavalerii Olimpici reprezintă ceea ce Auriii consideră caracteristicile dominante ale unui om, la fel cum sunt și Casele din școli. Un bărbat ceva mai slab decât mine îmbracă armura. Așadar Suverana a numit deja pe cineva în locul lui Lorn.

— Spune-ți numele, cavalerule! strig.

Cavalerul își lasă coiful să se retragă în armură. Părul blond îi acoperă acum mutra urâtă. Plină de sudoare, ridată din cauza vârstei și a grijilor. Izbucnesc în râs când îmi zâmbește cu gura aia strâmbă a lui. Toată lumea se holbează la mine. Acum o să mă creadă și mai dus cu pluta. Cavalerul Furiei vine din ceruri și eu îi râd în față.

Chicotește.

— Nu mă recunoști, băi, mâncător de rahat ce ești?

— Fitchner, eşti mai bocciu decât te ţineam minte!

— Fitchner? pufneşte Tactus. O, nostalgie.

— Salutare, băieţaş, zice Fitchner râzând când îl vede pe Tactus îmbrăcat cu mantia ArhiGuvernatorului. Frumoasă pelerină, dar tu nu eşti ArhiGuvernatorul Augustus.

Fitchner plescăie şi-şi pune mâinile-n şolduri.

— ArhiGuvernatorule! ArhiGuvernatorule! Drăguţule, unde dracu' eşti?

ArhiGuvernatorul îşi dă ochii peste cap şi face un pas în faţă, trecând pe lângă mine.

— Proctor Marte.

— Ia te uită, drăguţul! Ăla-i titlul vechi, nu ştiai?

— Văd că ai un coif nou.

— Nu-i aşa că e frumuşel? Doamnelor le place la nebunie. Nici nu mai ţin minte de când nu mi-am mai tras-o aşa mult cu nişte Aurii, zice Fitchner mişcându-şi şoldurile sugestiv. A fost mare bătaie de cap să-l obţin. Credeam că nu se mai termină odată duelurile şi testele. În faţa Suveranei, băieţaşi. Fiecare bărbat, fiecare femeie, susţinându-şi cauza. Toţi cei care credeau că postul ar trebui să le aparţină. O dată şi încă o dată şi tot aşa. Dar norocul îi favorizează pe cei afurisiţi!

— Cum... mă minunez eu cu voce tare. I-ai învins pe toţi?

— N-aş crede, pufneşte ArhiGuvernatorul. Vorbim de războinici nemaipomeniţi. Ceea ce tu nu eşti, Fitchner, spune Augustus privindu-l tăios. Ce i-ai promis Suveranei pentru noul coif? Sunt sigur că preţul a fost destul de mare.

— Oh, am profitat de faptul că Darrow ţi-a bătut flăcăul. Salutare, Şacalule, răzgâiat mic ce eşti. Apoi a fost un blestemat de concurs şi, ei, detaliile le poţi afla de la fratele mai mare al lui Tactus şi de la Proctorul Jupiter... Aparenţele înşală în cazul meu, nu-i aşa? spune el, pozând.

— Deci n-ai şi un stăpân nou odată cu noul coif? îl întreabă Augustus.

— Stăpân? Pfff! face Fitchner umflându-şi pieptul în mod comic. Cavalerii Olimpici nu cunosc alt stăpân în afara conştiinţei lor. Noi apărăm Acordul Societăţii, suntem supuşi doar datoriei.

— Cândva. Acum sunteţi servitorii Suveranei, spune Daxo.

— Cu toţii suntem, dragul meu Telemanus, răspunde Fitchner. Apropo, sunt un mare admirator al fratelui tău şi al familiei tale. Minunat ciocan de război ai avut la turneul acela din Thebos. Afurisită moştenire de familie mai aveţi. Am vrut mereu să vă întreb, ce strămoş de-al vostru şi-a tras-o cu rinocerii?

Daxo ridică o sprânceană, uşor ofensat. Kavax mârâie cum ar fi făcut Pax.

— Scuze! Cu un grizzly, nu cu un rinocer? râde Fitchner. A fost o glumă. V-aţi prins? Totuşi, suntem cu toţii servitori, eh? Afurisiţi de sclavi ai celui ce ţine sceptrul.

— Presupun atunci că loialitatea ta faţă de Marte s-a dus şi nu mai poate fi... reamintită? întreabă Augustus. De vreme ce eşti un servitor.

Fitchner bate din palmele înmănuşate.

— Marte? Marte? Ce e Marte în afară de o bucată blestemată de stâncă? Nu-nseamnă nimic pentru mine.

— Marte înseamnă acasă, spune Augustus făcând un semn cu mâna către toţi cei adunaţi lângă el. Suverana ţi-a cerut să ne găseşti. Ei, bine, iată-ne – neamurile de pe propria ta planetă. O să ne fii loial? Sau o să ne predai?

— Oh, eşti un glumeţ, Augustus! Un glumeţ de primă mână! Loialitatea mea nu se manifestă decât în privinţa Acordului şi a mea, la fel cum tu îţi eşti doar ţie loial, lordul meu. Nu unei bucăţi de piatră. Nu unor neamuri false.

Așa că nu-ți mai da osteneala. Așadar, mi s-a spus să vă duc pe tine și pe ai tăi în arest la domiciliu. Îți amintești că ți s-a pus la dispoziție o vilă excelentă pentru plăcerile tale? Ar fi al naibii de minunat dacă ai putea să o ștergi acolo. Bucură-te de ospitalitatea noastră. Suverana insistă.

— Uiți cine ești, șuieră Augustus.

— Uit multe. Unde mi-am pus pantalonii. Pe cine am sărutat. Pe cine am omorât, zice Fitchner atingându-și brațele, burta, fața. Dar să uit cine sunt? Niciodată! Și cu siguranță n-am uitat de câinii mei de pază, mai zice el arătând spre Obsidienii din jurul lui.

— Și ai mei unde sunt? Unde-i Alfrún?

— Ți-am omorât potăile Pătate. Pe-amândouă, zâmbește Fitchner. Lătrau, Augustus. Lătrau prea tare.

Fața lui Augustus se înroșește de furie.

— Sper că nu te-au costat prea mult, băiețaș, zice Fitchner zâmbind.

— Vorbești de parcă ne-am trage de șireturi, Bronzuliule.

— Ne tragem de șireturi.

— De parcă am fi egali. Nu suntem egali. Eu sunt un descendent al Cuceritorilor, al Auriilor de Fier! Sunt stăpânul unei planete! Tu ce ești? Un...

— Sunt unul care are un pumn paralizator.

Îl împușcă pe Augustus în piept. Augustus cade pe spate peste Pretorii lui.

— Acum o să se-nvețe minte să-și poarte armura când participă la o gală. Așa! zâmbește Fitchner. Cu cine aș putea să mă înțeleg și eu?

— Cu mine, spune Șacalul și face un pas în față. Sunt moștenitorul acestei Case.

— Hmm... nu! Tu ești sinistru!

Îl împușcă și pe Șacal în piept cu pumnul paralizator.

— Absurd! Gata cu absurdităţile! zice Kavax venind în faţă şi împingându-şi fiul înapoi. Vorbeşte cu mine sau cu Darrow. E destul de clar care-ţi sunt intenţiile.

— Într-adevăr, Darrow. Tu vii cu mine.

— În niciun caz, sare Victra, punându-se în faţa mea.

Fitchner îşi dă ochii peste cap.

— Telemanus, tu şi fiul tău duceţi-l pe ArhiGuvernator la vilă şi apoi întoarceţi-vă la ai voştri. Trebuie să rezolvăm problemele.

Fitchner îl urmăreşte cu privirea pe Auriul cel chel. Cuvintele lui zgârie ca oţelul pe piatră.

— Asta nu e o rugăminte, Telemanus.

Telemanus se uită la mine.

— Băiatul meu a avut încredere în el. O să am şi eu.

— Am nevoie să mă asiguri că prietenii mei nu vor fi răniţi, îi spun lui Fitchner.

— Nu vor fi, zice el uitându-se spre Victra.

— Convinge-mă.

Oftează plictisit.

— Suverana nu poate să execute o întreagă blestemată de Casă fără un proces pentru trădare. Poate să facă aşa ceva? Ar încălca Acordul. Şi ştii ce părere am avea despre asta noi, Cavalerii Olimpici, ca să nu mai spun de celelalte Case. Adu-ţi aminte cum a sfârşit-o tatăl ei. Dar dacă te împotriveşti, ei, atunci lucrurile stau altfel.

Fitchner îşi aruncă o gumă în gură.

— Te împotriveşti?

— Astăzi nu, îi răspund.

14

Suverana

— A fost odată ca niciodată o familie de oameni puternici, rostește ea cu glasul molcom și măsurat ca al unei pendule. Nu se iubeau unii pe alții. Dar conduceau împreună o fermă. Și la fermă erau câini, și cățele, și vaci de lapte, și găini, și cocoși, și oi, și catâri, și cai. Familia ținea toate animalele la respect. Iar animalele îi făceau pe ei bogați, grași și fericiți. Animalele erau supuse pentru că știau că familia era puternică și că dacă s-ar fi opus, ar fi suferit mânia tuturor. Dar într-o zi, când un frate își lovi fratele, un cocoș îi spuse găinii: „Dragă, respectabilă găină, oare ce s-ar întâmpla dacă n-ai mai face ouă pentru ei?"

Mă privește cu ochi ucigători. Niciunul dintre noi nu-și ferește privirea. În apartamentul gol e liniște, se aude doar sunetul ploii care bate în ferestrele zgârie-norului ei. Suntem printre nori. Afară navele străbat ceața ca niște rechini tăcuți, strălucitori. Pielea canapelei scârțâie când se apleacă în față și își unește degetele lungi, vopsite în roșu, o singură pată de culoare. Apoi buzele i se curbează condescendent, accentuând fiecare silabă de parcă aș fi un copil al străzii din Agea care acum îi învață limba.

— Îmi amintești în atât de multe privințe de tatăl meu. Cel pe care l-a decapitat.

Își ațintește privirea asupra mea, afișând cel mai enigmatic zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Răutatea îi dansează în ochi, subjugată și amuțită de capcana rece a

puterii. Undeva înăuntrul ei se află fetiţa de nouă ani care a stârnit o revoltă aruncând diamante dintr-o maşină zburătoare.

Stau înaintea ei. E aşezată pe o canapea lângă foc. Totul e spartan aici. Dur. Rece. O femeie Aurie de fier şi piatră. Totul e şters şi monoton, parcă pentru a arăta că ea nu are nevoie de lux sau bunăstare, ci doar de putere.

Are faţa ridată, dar nu îmbătrânită. O sută de ani sau cam aşa ceva, din câte am auzit, neafectată de presiunile funcţiei. Dacă presiunea a influenţat-o în vreun fel, atunci a făcut-o asemenea diamantelor pe care le-a împrăştiat. Indestructibilă. Fără vârstă. Şi va mai fi pentru multă vreme fără vârstă, dacă Artizanii continuă terapia de rejuvenare celulară.

Asta e problema. O să se agaţe mult prea mult de putere. Un rege domneşte şi apoi moare. Aşa merg lucrurile. De asta cei tineri se supun celor bătrâni – ştiu că într-o zi le va veni şi lor rândul. Dar ce se întâmplă când bătrânii nu mai dispar? Când ea domneşte de patruzeci de ani şi e posibil să mai domnească încă o sută? Atunci ce se-ntâmplă?

Ea e răspunsul la întrebarea asta. Nu e o femeie care a moştenit Tronul Dimineţii. E o femeie care i l-a luat unui conducător care nu a avut bunul-simţ să moară la timp. De patruzeci de ani alţii încearcă să o îndepărteze de pe el. Şi totuşi, iat-o aici. Fără vârstă, la fel ca acele diamante legendare.

— De ce nu te-ai supus ordinului meu? mă întreabă.

— Pentru că am putut.

— Explică.

— Nepotismul se ofileşte la lumina soarelui. Când te-ai răzgândit în privinţa protejării lui Cassius, mulţimea ţi-a respins autoritatea morală şi legală. Ca să nu mai spunem că te-ai contrazis singură. Asta în sine e o slăbiciune. Aşa

că am profitat de ea, știind că pot obține ce vreau fără să sufăr consecințele.

Aja, ucigașa preferată a Suveranei, stă gânditoare pe un scaun de lângă fereastră – o femeie ca o felină puternică, cu pielea mai întunecată decât cea a surorilor ei, și ochi cu pupile înguste. Face parte din Cavalerii Olimpici, mai exact e Cavalerul Proteic. A fost ultima elevă a lui Lorn, înaintea mea. Mă gândesc că poate n-a învățat-o totul. Are armura auriu cu bleumarin și cu un model de șerpi de mare încolăciți.

Un băiat intră în liniște dintr-o altă cameră și se așază tăcut lângă Aja. Îl recunosc imediat. Lysander, unicul nepot al Suveranei. Nu are mai mult de opt ani, dar e atât de sigur pe sine. Regal în tăcerea lui, subțire ca o trestie. Dar ochii. Ochii îi sunt mai mult decât aurii. Sunt de un galben cristal, atât de strălucitori încât ai putea spune că luminează. Aja se uită la mine cum îl cântăresc cu privirea pe băiat. Îl ia pe genunchi, protectoare, dezvelindu-și dinții, albeața lor lucind înfricoșător în contrast cu pielea întunecată. Îl întâmpină ca o felină jucăușă. Și pentru prima dată de când mă știu, îmi feresc privirea de un pericol. Rușinea mă cuprinde brusc și mă arde. Aș fi putut la fel de bine să îngenunchez în fața ei.

— Dar întotdeauna există consecințe, spune Suverana. Sunt curioasă. Ce voiai să obții cu duelul acela?

— Același lucru pe care-l voia și Cassius au Bellona. Inima dușmanului meu.

— Îl urăști atât de mult?

— Nu. Dar instinctul meu de supraviețuire e... înflăcărat. Cassius, din punctul meu de vedere, e un băiat prost, schilodit de părinții lui. Calitățile lui sunt limitate. Vorbește despre onoare, dar se înclină în fața unor lucruri ignobile.

— Deci n-ai făcut-o pentru Virginia? mă întreabă. Ca să-i ceri mâna sau ca să-ți astâmperi furia geloziei?

— Sunt furios, dar nu sunt meschin, izbucnesc eu. În plus, Virginia nu e genul de femeie care să suporte așa ceva. Dacă aș fi făcut-o pentru ea, aș fi pierdut-o.

— Ai pierdut-o, bombăne Aja de pe margine.

— Da. Îmi dau seama că are o nouă casă, Aja. Nu-i greu de văzut.

— Îți bați joc de mine, bunul meu domn? zice Aja ducându-și mâna spre brici.

— Buna mea doamnă, categoric îmi bat joc, îi spun zâmbind.

— Te taie ca pe un porc, băiețaș, îmi zice Fitchner repede. Nu dă doi bani pe faptul că te-a-nvățat Lorn să te ștergi la cur. Gândește-te de două ori înainte să insulți pe cineva aici. Adevăratele săbii ale Societății nu se duelează de dragul întrecerii. Așa că ține-ți gura aia blestemată.

Îmi ating arma.

— Dacă ai reprezenta o amenințare, pufnește Fitchner, crezi că te-ar fi lăsat să păstrezi aia?

Dau din cap spre Aja.

— Poate altădată.

Apoi mă întorc spre Suverană, îndreptându-mă de spate.

— Poate ar trebui să discutăm despre motivul pentru care îmi ții Casa sub pază militară. Suntem arestați? Eu sunt arestat?

— Vezi pe undeva cătușe?

— Da, spun, uitându-mă spre Aja.

Suverana râde.

— Ești aici pentru că vreau eu să fii aici.

Îmi vine o idee. Încerc să nu zâmbesc.

— Stăpână, mi-aș dori să-mi pot cere scuze, spun cu voce tare și cu toții așteaptă să continui. Manierele mele au fost întotdeauna... provinciale. Și astfel maniera în care acționez atrage aproape întotdeauna atenția în deficitul

scopului. Astfel, Cassius merita ceva mai rău decât ce i-am oferit eu. Faptul că nu ţi-am ascultat ordinul nu a fost o insultă din partea mea sau a ArhiGuvernatorului. Dacă n-ar fi fost lăsat inconştient de câinele tău – arunc o privire spre Fitchner – ar fi făcut tot ce era necesar pentru a oferi despăgubiri.

— Pentru a oferi despăgubiri, repetă ea. Pentru...

— Pentru deranj.

Suverana se uită la Aja.

— Deranj, auzi ce spune. Când scapi o farfurie pe jos e deranj, Andromedus. Când te încurci cu soţia altui bărbat e un deranj. Dar să-mi ucizi oaspeţii şi să tai mâna unui Cavaler Olimpic nu e un deranj. Ştii ce e?

— Distracţie, stăpână?

— E trădare, zice ea, aplecându-se în faţă.

— Şi ştii cum pedepsim trădarea, zice Aja. Tatăl meu ne-a învăţat pe mine şi pe surorile mele.

Tatăl ei, Lordul Cenuşă. Cel care a pârjolit Rhea. Lorn îl disprețuiește.

— Să-ţi ceri scuze nu e suficient, spune Suverana.

— Scuze? o întreb.

Tonul meu o prinde pe Suverană cu garda jos.

— Am spus că aş vrea să-mi pot cere scuze. Dar problema e că nu pot pentru că tu ar trebui să-mi ceri mie scuze.

Tăcere.

— Plod nenorocit, zice Aja, ridicându-se încet.

Suverana o opreşte, vorbind rece şi clar.

— Nu i-am cerut scuze tatălui meu când l-am decapitat. Nu i-am cerut scuze nepotului meu când nava mamei lui a fost distrusă de Outriders. Nu mi-am cerut scuze când am pârjolit o lună. Aşa că de ce mi-aş cere scuze de la tine?

— Pentru că ai încălcat legea, îi spun.

— Poate nu m-ai auzit. Eu sunt legea.

— Nu. Nu eşti.

— Deci eşti un elev al lui Lorn la urma urmei. Ţi-a spus de ce şi-a abandonat postul? Datoria? De ce şi-a abandonat nepotul? mai întreabă ea uitându-se spre Lysander.

Nu ştiam că băiatul este nepotul lui Lorn. Deodată, retragerea maestrului meu are sens. Vorbea mereu de gloria apusă a Societăţii. Despre cum oamenii au uitat că sunt muritori.

— Pentru că a văzut ceea ce ai devenit, stăpână. Nu eşti împărătească. Acesta nu este un imperiu, în ciuda a ceea ce crezi tu. Suntem înlănţuiţi de legi, de ierarhie. Nimeni nu stă în vârful piramidei. Fitchner, Aja, continui uitându-mă spre ucigaşii ei, voi protejaţi Societatea. Asiguraţi pacea. Navigaţi în colţurile îndepărtate ale Sistemului ca să smulgeţi buruienile haosului. Dar mai presus de orice, care este scopul celor doisprezece Cavaleri Olimpici?

— Haide, îi spune Aja lui Fitchner, intră în jocul actoraşului. Eu n-o s-o fac.

Fitchner îmi răspunde tărăgănat.

— Să protejeze Acordul.

— Să protejeze Acordul, repet. Şi Acordul spune: „Un duel, odată început, nu se poate încheia până când termenii stabiliţi nu sunt îndepliniţi cum se cuvine.“ Termenul stabilit era moartea. Dar Cassius nu e mort. Braţul lui nu e îndeajuns. Îmi onorez strămoşii de fier şi drepturile mele sunt inviolabile. Aşa că dă-mi ce-i al meu. Dă-mi blestematul de cap al lui Cassius au Bellona. Sau respinge moştenirea poporului nostru.

— Nu.

— Atunci nu mai avem ce discuta. Mă găseşti pe Marte.

Mă întorc pe călcâie şi pornesc spre uşă.

— Leii apun, strigă Suverana după mine. Găseşte-ţi o Casă nouă. Aici.

Mă opresc în loc. Oamenii ăştia sunt atât de al dracului de previzibili. Îşi doresc cu toţii ceea ce nu pot avea.

— De ce? o întreb fără să mă întorc.

— Pentru că eu îţi pot oferi resursele pe care Augustus nu ţi le poate oferi. Pentru că Virginia deja a văzut cât de adevărat e ceea ce-ţi spun. Vrei să fii cu ea, nu-i aşa?

— De ce ţi-ai dori un om care-şi trădează alianţele atât de uşor?

Mă întorc şi mă uit în ochii lui Fitchner.

— Un astfel de om nu-i decât o târfă.

— Augustus te-a abandonat înainte să-l abandonezi tu pe el, îmi spune Suverana. Fiica lui şi-a dat seama de asta înaintea ta. Eu n-o să te abandonez. Întreabă-le pe Furiile mele. Întreabă-l pe tatăl lor. Întreabă-l pe Fitchner. Le ofer o şansă celor care se remarcă. Vino alături de mine. Condu-mi legiunile şi o să te fac Cavaler Olimpic.

— Sunt un Aureolat, îi spun şi scuip. Nu sunt un trofeu.

Mă îndepărtez păşind cu mândrie.

— Dacă eu nu te pot avea, n-o să te aibă nimeni.

Şi atunci vin. Trei Pătaţi se aliniază în faţa uşii. Fiecare cu aproape o jumătate de metru mai înalt decât mine. Toţi drapaţi în purpuriu şi negru şi înarmaţi cu securi şi săbii electromagnetice. Au feţele ascunse în spatele măştilor-craniu. Ochii ucigaşilor crescuţi la polurile arctice ale lui Marte şi ale Pământului se holbează la mine. De sub măşti răsună incantaţia lor de război, ca un bocet de înmormântare pentru un zeu mort.

— Haide. Cântaţi pentru zei, le spun rotindu-mi briciul. O să vă trimit să-i întâlniţi.

— Secerătorule, te rog opreşte-te, strigă Lysander tare.

Mă întorc şi-l văd cu mâinile apropiate rugător. Are o haină simplă şi neagră. E jumătate cât mine.

Vocea parcă îi pluteşte. Tremură ca o pasăre delicată.

— Am văzut toate înregistrările cu tine, Secerătorule. De șase, poate de șapte ori. Chiar și pe cele de la Academie. Profesorii mei cred că ești cel mai aproape om de Cuceritorii de Fier de la Lorn au Arcos Stânca încoace.

Atunci îmi dau seama de ce e atât de emoționat. Aproape că izbucnesc în râs. Sunt eroul din copilărie al acestui afurisit de băiețaș.

— Nu e nevoie să te vedem murind în seara asta. Nu-ți poți găsi o casă aici, cum ți-ai găsit cu Sevro? Cu Roque și Tactus și Pax și Urlătorii și toți marii tăi războinici? Avem și noi războinici. Nobili. Ai putea să-i conduci. Dar... face un pas în spate. Dacă te lupți acum, atunci o să mori pentru că faci greșeala de a crede că dreptatea te plasează dincolo de puterea bunicii mele.

— Chiar o face, îi spun.

— Secerătorule, nu există nimic dincolo de puterea ei.

Așa merg lucrurile. Le oferă eroi. Îi cresc în minciună și violență și apoi îi lasă să se transforme în monștri. Ce ar fi acest copil fără mâna lor călăuzitoare?

— A vrut să te vadă, spune Suverana. I-am spus că legendele nu sunt niciodată pe potriva faptelor. Că e mai bine să nu-ți întâlnești eroii.

— Și tu ce crezi? îl întreb pe micul Lysander.

— Totul depinde de următoarea ta alegere, îmi răspunde el cu delicatețe.

— Vino alături de noi, Darrow, zice Fitchner tărăgănat. Ăsta e locul tău acum. Augustus e terminat.

Zâmbesc în sinea mea și-mi relaxez mâna pe sabie. Lysander strânge pumnul fericit. Mă întorc împreună cu el în fața bunicii sale, făcându-le jocul, dar fără să-mi proclam încă loialitatea.

— Întotdeauna mi-ai spus să-mi plec capul, îi zic lui Fitchner când trec pe lângă el.

— Pentru că nu vreau să ţi-l pierzi, băieţaş, îmi răspunde el ridicând din umeri.

— Lysander, adu-mi cutia, spune Suverana.

Fericit, băiatul iese în fugă din cameră în vreme ce eu mă aşez în faţa bunicii lui.

— Mă tem că ai învăţat o lecţie greşită la Institut – că poţi învinge orice dacă te străduieşti suficient. Nu este adevărat. În lumea reală, nu trebuie să mergi împotriva curentului. Trebuie să cooperezi şi să faci compromisuri. Nu poţi face lumea să se plece în faţa principiilor tale morale.

— M-ai fi observat dacă nu aş fi făcut-o?

— Mai degrabă nu, îmi spune ea zâmbind.

Câteva clipe mai târziu Lysander se întoarce aducând o cutie mică din lemn. I-o înmânează bunicii lui şi se aşază cuminte lângă ea, mâncând tarta pe care i-o dă Aja. Suverana aşază cutia pe masă.

— Preţuieşti încrederea. Şi eu la fel. Haide să jucăm un joc, fără arme, fără armuri. Fără Pretorieni. Fără minciuni. Fără falsitate. Doar noi şi adevărul gol-goluţ.

— De ce?

— Dacă o să câştigi, poţi să-mi ceri orice. Dacă o să câştig eu, obţin acelaşi lucru.

— Şi dacă cer capul lui Cassius?

— O să i-l retez eu cu mâna mea. Acum deschide cutia.

Mă aplec în faţă. Scaunul trosneşte. Ploaia bate în ferestre. Lysander zâmbeşte. Aja îmi priveşte fix mâinile. Iar Fitchner, la fel ca mine, habar n-are ce e în cutie.

O deschid.

15

Adevărul

Am nevoie de toată forța ca să n-o iau la fugă. Ceea ce iese șuierând din cutie e scos dintr-un coșmar, se trage fără-ndoială din adâncurile subconștientului meu, încât sunt gata să cred că Suverana știe de unde vin. De unde vin cu adevărat.

— Este un joc al întrebărilor, îmi spune Suverana. Lysander, te rog să faci tu onorurile.

Îi întinde un cuțit. Băiatul îmi taie mâneca uniformei până la cot și o răsucește, scoțându-mi la iveală antebrațul. Are mâinile ușoare. Îmi zâmbește de parcă și-ar cere scuze.

— Nu te teme, îmi spune. N-o să ți se întâmple nimic rău atâta timp cât nu minți.

Creaturile artizanale din cutie – două – se holbează la mine cu cei trei ochi goi ai lor. În parte scorpioni. În parte vipere. În parte miriapozi. Se mișcă asemenea sticlei lichide, cu organele și scheletul vizibile prin piele, cu gurile cheratinoase clănțănind și șuierând în timp ce una dintre ele se târăște pe masă.

— Fără minciuni, spun eu râzând forțat. Un ordin ușor de urmat de un copil.

— El nu minte niciodată, intervine Aja mândră. Niciunul dintre noi nu mințim. Minciunile sunt rugină pe fier. O pată ce se întinde asupra puterii.

Puterea de care sunt atât de îmbătați, încât nici măcar nu-și mai amintesc pe câte minciuni se sprijină. Spune

poporului meu că nu minți, jigodie nenorocită ce ești, și așteaptă să vezi ce-o să facă.

— Le numesc Oracole, spune Suverana.

Unul dintre inelele ei e plin de lichid, formând o carapace peste deget, care se transformă într-o gheară, cu un ac crescând încetișor în capăt. Cu acest ac îmi înțeapă încheietura, spunând:

— Adevărul mai presus de orice.

Unul dintre Oracole se strecoară spre mine, îmi alunecă pe braț înfășurându-mi-se în jurul încheieturii. Gura sa ciudată caută sângele, prinzându-se ca o lipitoare. Coada de scorpion se arcuiește zece centimetri în sus, mișcându-se înainte și înapoi ca papura în adierea vântului de vară. Suverana își înțeapă propria încheietură, repetă jurământul, și al doilea Oracol șerpuiește din cutie.

— Zanzibar Artizanul le-a făcut special pentru mine în laboratoarele lui din Himalaya, îmi spune. Otrava n-o să te ucidă. Dar am o mulțime de celule pline cu oameni care au jucat acest joc cu mine și au pierdut. Dacă există iadul, atunci înțepătura Oracolelor e cel mai aproape de el din cât ne poate oferi știința.

Pulsul mi se accelerează când văd coada zvâcnind.

— Șaizeci și cinci, spune Ajax despre pulsul meu. Înainte a fost douăzeci și nouă de bătăi pe minut.

Suverana ridică mirată capul auzind asta.

— Atât de slab? Douăzeci și nouă?

— Când m-am înșelat eu vreodată?

— Calmează-te, Andromedus, îmi spune Suverana. Oracolul este făcut astfel încât să măsoare adevărul. E vorba de fluctuațiile de temperatură, chimicalele din sânge, bătăile inimii.

— Nu trebuie să joci dacă nu vrei, Darrow, susură Aja. Poți să alegi calea mai ușoară și să înfrunți Pretorienii. Moartea nu e chiar atât de rea.

O privesc în ochi pe Suverană.

— Să jucăm, îi spun.

— M-ai asasina în seara asta dacă ai putea?

— Nu.

Ne uităm cu toţii la Oracol. Chiar şi eu. Trece o clipă şi nu se întâmplă nimic. Înghit în sec, uşurat. Suverana zâmbeşte.

— Jocul ăsta nu are sfârşit, mormăi. Eu cum pot câştiga?

— Mă faci să mint.

— De câte ori ai jucat jocul ăsta? o întreb.

— De şaptezeci şi una de ori. Am avut încredere într-un singur om. Unde îşi ascunde Augustus armele electromagnetice neînregistrate?

— Depozite de pe asteroizi, uzine de armament ascunse în oraşele de pe Marte, îi spun, numindu-i câteva. Şi în estrada sălii de ceremonii, adaug, luându-i pe toţi prin surprindere. Tu unde le ascunzi pe-ale tale?

Îmi enumeră rapid şaizeci de locuri. Spune totul pentru că nu a pierdut niciodată. Nu a trebuit niciodată să se îngrijoreze că informaţiile pe care le oferă părăsesc încăperea. Câtă încredere.

— Ce înseamnă pentru tine pandantivul cu Pegas? mă întreabă. E de la tatăl tău?

Privesc în jos. Mi-a ieşit de sub cămaşă.

— Înseamnă speranţă. Parte din moştenirea tatălui meu. L-ai ajutat pe Karnus la Academie?

— Da. I-am oferit nava cu care te-a învins pe tine. Chiar aveai de gând să te lansezi pe puntea lui?

— Da. De ce ai adus-o pe Virginia în cercul tău de apropiaţi?

— Din acelaşi motiv pentru care tu te-ai îndrăgostit de ea.

Pulsul mi se accelerează. Aja zâmbeşte, auzind.

— Virginia e deosebită. Şi amândouă suntem fiicele unor taţi care... au lăsat mult de dorit. Când eram mică aş fi dat orice să mă fi născut în altă familie. Dar eram fiica Suveranului. I-am făcut un dar pe care nimeni nu mi l-ar fi putut oferi mie. Vezi tu, eu colecţionez oamenii care-mi plac, Andromedus. Îmi place chiar şi de Fitchner. Multora poate că le repugnă. Mulţi îi pun la îndoială descendenţa, dar, la fel ca şi tine, e foarte talentat. Ştii ce-a zis când i-am cerut să joace acest joc înainte să devină Cavaler Olimpic?

— Pot să-mi imaginez.

— Fitchner...

Fitchner ridică din umeri.

— Ţi-am zis să-ţi bagi cutia-n cur. Nu sunt idiot.

— Cred că a fost chiar ceva mai rău de-atât, mormăie Aja.

— Rândul meu, spune Suverana, privindu-şi cercetătoare Cavalerul Furiei. Şi-a încălcat Fitchner jurământul de Proctor şi a trişat la Institutul de pe Marte, aşa cum se zvoneşte?

— Da, răspund, uitându-mă la Oracol, şi nu la fostul meu Proctor. A trişat la fel ca toţi ceilalţi.

Ştiu că Fitchner n-ar fi primit postul ăsta dacă Suverana n-ar fi fost sigură de loialitatea lui faţă de ea, şi nu faţă de Augustus, ceea ce înseamnă că Fitchner a fost sincer şi i-a oferit detalii despre învârtelile necurate ale lui Augustus.

— Deşi nu ştiu dacă a fost plătit cum au fost ceilalţi, adaug, aruncându-i o privire lui Fitchner.

— N-a fost. Greşeala lor, spune Suverana. Ne-a oferit dovezi video. Audio. Înscrisuri bancare. Avantaj util împotriva fiecărui Proctor.

Probabil că Sevro i-a oferit tatălui său montajul video pe care l-am pus să-l falsifice. Viclean nemernicul mic. Deci până la urmă îi pasă de tatăl lui. Augustus i-ar fi omorât pe amândoi dacă ar fi aflat că îl înşelau.

Vreau să o întreb pe Suverană despre avanposturile militare. Despre liniile de aprovizionare. Despre planurile operaţionale şi măsurile de securitate. Dar ştiu că i s-ar părea ciudat. Ar face-o să-mi pună întrebări bizare la rândul ei. Oracolul mi se strânge uşor în jurul braţului, sugând din când în când câte o picătură de sânge. Nu ştiu cât de exact poate chestia asta să simtă minciuna. Dar ce mă fac dacă mă întreabă unde m-am născut? Cine a fost tata? De ce iau ţărână între degete înainte să lupt? Rahat. Ar putea să mă întrebe pur şi simplu dacă sunt Roşu. Dar cum ar putea să mă întrebe aşa ceva, doar dacă nu cumva îi las impresia că e ceva... în neregulă cu mine?

— Am spioni de-ai tăi în cercul meu de apropiaţi? o întreb.

— Foarte inteligent. Nu. Unde ai fost cu Victra au Julii acum trei zile? Şi ce aţi făcut? mă întreabă Suverana.

— În Oraşul Pierdut.

Cumva, Oracolul simte că ascund ceva. Acul îi tremură de nerăbdare.

— Ca să ne întâlnim cu Şacalul, fiul lui Augustus.

Strânsoarea Oracolului devine mai puternică.

— Ca să facem o alianţă.

Picături de sudoare îmi udă gulerul, iar strânsoarea Oracolului slăbeşte – răspunsul este suficient.

— De ce i se spune lui Lorn Stânca?

— Nu ţi-a spus? Nu e din cauză că e dur ca o stâncă, aşa cum se spune acum. E din cauză că în timpul campaniei împotriva Rebeliunii de pe Lună era faimos pentru că mânca orice. Şi într-o zi un Cenuşiu a pus pariu că nu poate să mănânce pietre. Lorn n-a dat înapoi. Când te-a antrenat Lorn?

— În fiecare dimineaţă înaintea zorilor pe toată perioada dintre absolvirea Institutului şi înrolarea în Academie.

— Incredibil cum de n-a aflat nimeni.

— Câţi Războinici Însemnaţi sunt? Datele recensământului sunt aşa de greu de obţinut.

Comisia Controlului Calităţii e realmente catastrofală când e vorba de stocarea datelor importante.

— Sunt 132.689, la aproape 40 de milioane de Aurii. De ce te-a acceptat Lorn ca elev?

— Pentru că e de părere că suntem acelaşi fel de oameni. Care sunt cele mai mari două temeri ale tale?

— Octavia... o avertizează Aja.

— Taci din gură, Aja. Aşa e corect, spune Suverana uitându-se spre Lysander şi zâmbind. Cea mai mare temere a mea este ca nepotul meu să nu ajungă să semene cu tatăl meu când va creşte. A doua este caracterul inevitabil al vârstei. De ce ai plâns când l-ai omorât pe Julian au Bellona?

— Pentru că era mai bun decât îi permitea lumea să fie. Tu ai aranjat ca Virginia să fie curtată de Cassius?

— Nu. A fost ideea ei.

Mă agăţasem de speranţa că a fost ceva aranjat, la care a fost obligată să consimtă.

— De ce i-ai cântat Virginiei la Institut Balada Roşilor?

— Pentru că uitase cuvintele şi pentru că mi se pare că e cel mai trist cântec care-a existat vreodată.

Fac o pauză înainte de următoarea mea întrebare.

— Vrei să mă întrebi iar despre Virginia, nu-i aşa? îmi spune Suverana cu buzele zvâcnind de plăcere la vederea durerii pe care o simt. Vrei să ştii dacă o să ţi-o dau ţie dacă vei consimţi să mi te alături? E posibil.

— Nu e un lucru pentru a putea fi dăruită, îi spun.

Suverana râde, amuzată de naivitatea mea.

— Dacă zici tu.

— Unde sunt cele trei Centre de Comandă ale Spaţiului Îndepărtat? întreb nesăbuit.

Îmi dă coordonatele fără să clipească.

— De unde ai ştiut cuvintele de la Cântecul Secerătorului?

— L-am auzit când eram mic. Şi nu uit uşor.

— Unde?

— Nu e rândul tău, îi amintesc. De ce mă întrebi lucrurile astea?

— Pentru că una dintre Furiile mele m-a făcut să bănuiesc că Fiii lui Ares e posibil să fie ceva diferit de ce credeam noi că sunt. Ceva mai periculos. Cine e Ares?

Inima îmi bubuie în piept.

— Nu ştiu.

Mă uit la coada Oracolului. Rămâne nemişcată.

— Cine crezi că e Ares?

— Stăpânul tău.

— Treizeci şi nouă, patruzeci şi doi, cincizeci şi şase... numără Aja.

Suverana flutură degetul ei arătător lung.

— Ciudat. Inima te dă de gol.

Încerc să-mi limpezesc mintea. Alung toate gândurile. Îmi imaginez minele. Îmi amintesc adierea vântului prin ele. Îmi amintesc mâna ei într-a mea când am mers desculţi prin ţărâna rece spre locul unde ne-am culcat prima dată împreună, în scobitura unei periferii abandonate. Şoaptele ei. Cum mi-a cântat cântecul de leagăn pe care ni-l cânta mama mie şi fraţilor mei.

— Cincizeci şi cinci, patruzeci şi doi, treizeci şi nouă, spune Aja.

— Augustus e Ares? mă întreabă Suverana.

Uşurarea mă inundă.

— Nu. Nu e Ares.

Uşa se trânteşte în spatele meu. Ne întoarcem şi-o vedem pe Mustang dând buzna în încăpere, îmbrăcată în uniforma alb cu auriu a Casei Lune, completată cu simbolul

lunii noi al familiei. La încheietură îi strălucește un datapad. Face o plecăciune în fața Suveranei.

— Stăpână.

— Virginia, ești praf, mormăie Aja.

— Dobitocul ăsta e de vină, zice Mustang făcând semn din cap spre mine. Șaptezeci și trei de morți. Două familii născute pe Pământ eliminate total, niciuna dintre ele neavând nimic de-a face nici cu Bellona, nici cu Augustus. Peste două sute de răniți. Am consemnat toate navele, după cum ai ordonat, Octavia. Comandamentul Pretorian a instituit o zonă cu interdicție de zbor pe orbită. Tuturor navelor principale deținute de familii li s-au retras împuternicirile și au fost trimise dincolo de Farurile Rubiconului până la noi ordine. Și Cassius e în viață. E cu Galbenii. Artizanii Citadelei pregătesc planurile pentru a-i înlocui brațul.

Suverana îi mulțumește și o poftește să se așeze.

— Eu și Darrow încercăm să ne cunoaștem mai bine. Crezi că ar trebui să-i pun vreo întrebare anume?

Mustang se așază lângă Suverană.

— Sfatul meu, stăpână? Nu încerca să-l descifrezi pe Darrow. E un puzzle din care lipsesc piese.

— Asta e cam jignitor, îi spun pe un ton amuzat, dar cuvintele ei mă dor.

— Deci nu crezi că ar trebui să-l păstrăm?

— Cassius și mama lui o să... începe Mustang.

— O să ce? o întrerupe Suverana. L-am făcut pe Cassius Cavaler Olimpic. O să-mi fie recunoscător și o să se antreneze în lupta cu briciul pentru ca așa ceva să nu se mai întâmple.

Chipul i se îmblânzește și o atinge pe Mustang pe genunchi.

— Tu ești bine, draga mea?

— Sunt bine. Se pare că v-am întrerupt jocul.

Nu pot să-mi dau seama care dintre cele două femei se joacă cu cealaltă. Dar date fiind cuvintele lui Karnus de la gală, și știind că navele au fost consemnate înainte ca eu să încep debandada, îmi dau seama că Suverana avea niște planuri. Și acum cred că pot să pun cap la cap lucrurile pentru a-mi da seama care sunt planurile.

— O ultimă întrebare. Am păstrat-o pentru final.

— Întreabă-mă, băiete. Aici nu avem secrete. Dar asta e ultima. Am ținut-o prea mult să aștepte pe Agripina au Julii.

Aja deschide cutia pentru ca Oracolele să intre înapoi.

— În seara asta, la gală, în timpul celui de-al șaselea fel, aveai de gând să permiți familiei Bellona să-i ucidă pe ArhiGuvernatorul Augustus și pe toți cei care stăteau la masa lui?

Aja încremenește. Mustang se întoarce ușor să se uite la Suverană, a cărei figură nu arată nici urmă de necinste. Femeia trage ușor aer în piept, zâmbind abia perceptibil.

— Nu, răspunde. Nu aveam de gând.

Coada ascuțită a Oracolului se repede la carnea ei.

16

Jocul

Briciul lui Fitchner zvâcneşte şi retează coada mai rapid decât o bătaie din aripi a unei albine. Cade pe podea, acul transparent scuipând otrava afară. Pe braţul Suveranei, creatura rănită ţipă. Se vaită şi se zvârcoleşte ca o pisică muribundă. Suverana o smulge şi dă cu ea de perete. Cea de pe braţul meu se desface încet, de parcă ar fi legată de cealaltă. Mieunând disperată, se retrage în cutie ca să se ascundă în întuneric. Îmi şterg dâra subţire de sânge de pe braţ.

— Aşadar, minţi, îi spun rânjind răutăcios.

Suverana trage aer în piept, oftând din rărunchi.

Mustang se ridică furioasă în picioare.

— Mi-ai promis că nu le faci niciun rău. M-ai minţit.

— Da, spune Octavia frecându-şi tâmplele. A fost o chestiune de necesitate.

— Ai spus că aici nu există minciuni, şuieră Mustang. Aceasta a fost condiţia dinainte de a-ţi jura credinţă. Singurul lucru pe care ţi l-am cerut. Şi aveai de gând să faci asta sub privirile mele?

— Stai jos, spune Suverana ridicându-se în picioare, cu fruntea aproape lipită de cea a lui Mustang. Stai jos.

Mustang se aşază, respirând greu. Nu se uită nici la mine, nici la Suverană. E înconjurată de trădători. Suverana observă asta şi pune la cale o nouă strategie în timp ce Mustang îşi scoate un inel de aur din buzunar şi-l roteşte compulsiv între degete.

— Știi de ce am nevoie ca familia ta să dispară? o întreabă Octavia pe Mustang, care nu-i răspunde. Te-am întrebat ceva, Virginia. Lasă îmbufnarea și răspunde.

— E o amenințare la adresa păcii, răspunde Mustang pe un ton plat, strecurându-și inelul pe deget. Îți ignoră ordinele. Nu ia în seamă directivele financiare. Întârzie exporturile de helium-3 din calcule politice.

— Dacă aș încerca să-i iau puterea politică, ce s-ar întâmpla?

— S-ar revolta, spune Mustang uitându-se la mine.

— Și atunci ce pot face? Dacă se revoltă când ajunge pe Marte, transformă planeta în propria-i fortăreață. Este.... de neimaginat cât m-ar costa să-l urnesc de acolo – să-l găsesc, să-l ucid, să reinstaurez ordinea. Nave. Oameni. Mâncare. Muniție. Comerțul. Deficitul de helium-3. Societății i-ar trebui ani întregi ca să se refacă. Nu ne putem permite un dușman ca el. Dar de asemenea nu-i putem permite unui aliat să ne jignească public. Ce s-ar întâmpla dacă Guvernatorii Giganților de Gaz ar crede că sunt imuni la ordinele mele pentru că ne arătăm îngăduitori cu tatăl tău? Pentru că îi permitem să manipuleze prețurile heliumului sau să-mi ignore directivele? Acum patruzeci de ani, în primul an al domniei mele, s-au revoltat lunile lui Saturn. Războiul nu a luat sfârșit până când n-am distrus luna Rhea complet. Cincizeci de milioane de morți. Atât de încăpățânată e rasa noastră. Cu toții știu cât de dificil e pentru mine să-mi încordez mâna la miliarde de kilometri depărtare de Centru. Dar totuși se tem. Atât de mult din puterea unui conducător stă în rodul imaginației supușilor săi. Forța mea nu sunt navele. Nu sunt Pretorienii. Forța mea este frica lor. Dar trebuie să li se reîmprospăteze memoria.

— Așa că familia mea o să le reamintească.

— Da. Spune-mi dacă nu ţi se pare logic.

Mustang rămâne tăcută câteva clipe.

— Este mişcarea politică logică. Dar e tatăl meu...

— Şi de asta nu ţi-am spus. Ia şi asta în considerare.

Suverana îşi flutură mâna şi o hologramă se aprinde pe podea, ridicându-se până la jumătatea camerei. E o răscoală. Clădiri în flăcări. Cenuşii care seceră femei şi bărbaţi cu arme cu impuls electromagnetic. Octavia schimbă imaginea. Alte douăsprezece imagini dansează în încăpere. O femeie se prăbuşeşte în faţa mea, moartă. Are o gaură în cap. Încă fumegândă.

Mă holbez la grozăvia neaşteptată.

— E Marte? întreb, îngrijorat de soarta familiei mele.

— Aşa ai crede, nu?

Suverana trasează cu degetul conturul ţevii unei puşti electromagnetice care tocmai trage.

— E Venus.

— Venus? şopteşte Mustang. Pe Venus nu sunt Fii ai lui Ares.

— Şi nici nu vor fi vreodată după această seară. Flăcările se răspândesc până în Centru. Acum două ore, multiple bombardamente au distrus această Societate. Politicienii şi Pretorii mei şi numeroşi demnitari de rang înalt din întreg imperiul au declanşat Ordinul Zero. Mass-media nu va difuza asta. Peste tot pe unde sunt flăcări vom institui carantina. O să-i scoatem la iveală. Chestiune pe care tatăl tău nu a făcut-o, Virginia. De fapt, le-a permis Fiilor să înflorească. Să se răspândească.

Am avertizat-o pe Harmony. Sper doar că n-au dispărut toţi Fiii.

Suverana se lasă pe vine în faţa lui Mustang.

— Tatăl tău trebuie să moară. El a spânzurat-o chiar pe femeia pe care Fiii lui Ares au folosit-o ca pretext ca să

înceapă toate astea. Propaganda lor e înţesată de chipul lui. O să omorâm doi iepuri dintr-o lovitură. Aranjăm transferul puterii familiei Bellona, şi pe Marte va fi pace pentru prima dată în timpul domniei mele. Doar cu preţul a cincizeci de vieţi. Ştiu că e tatăl tău, dar ai ajuns în cercul meu cu un motiv.

Uitându-mă la Mustang, înţeleg acum care e motivul şi mi se frânge inima.

Se ridică încet şi se îndreaptă spre fereastră, de parcă ar amâna decizia. Se uită fix la o navă îndepărtată care străbate ceaţa.

— Când trăia mama, mergeam cu el călare prin pădure. Ne opream într-un luminiş plin de flori sălbatice şi ne întindeam cu braţele depărtate în covorul roşu de flori, prefăcându-ne că suntem îngeri. Acel bărbat nu mai există. Fă ce vrei cu cel de-acum.

17

Ce aduce furtuna

Obsidienii mă escortează spre noul meu apartament, iar Fitchner vine în urma noastră, păşind vesel pe podeaua de marmură. Când ajungem în faţa uşii mele, mă prinde de mână.

— Bine jucat, băieţaş. Ai citit-o bine – ţi-ai dat seama că îşi doreşte ce nu poate avea. Afurisit de isteţ. Mă bucur că în sfârşit începi să câştigi jocul pe care-l joci, pişăcios mic ce eşti, îmi spune strângându-mă de umăr. Mâine mergem la târg să-ţi luăm nişte servitori. Rozalii. Albaştri. Propriii tăi Obsidieni. Deocamdată... ţi-am lăsat un cadou.

Face un semn cu mâna spre camera mea, unde o Rozalie drăguţă stă întinsă în pat.

— Distracţie plăcută.

— Nu mă cunoşti absolut deloc, nu-i aşa?

Oftează şi se apleacă de spate.

— Asta ţi-a oferit destinul. Nu e o mână proastă. Imaginează-ţi ce poţi face în calitate de emisar personal al Suveranei. Pe lângă ea, Guvernatorul tău arată ca un boieraş de ţară. Te-ai ales cu fata. Ai o mulţime de oportunităţi. Bucură-te de noua ta viaţă.

Uşa se trânteşte.

O viaţă nouă, dar merită preţul? Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Fiii. Nu mă pot arăta tulburat de asta. Dar se aşteaptă să-l las pe Roque să moară? Să-i las pe Tactus şi Victra şi Theodora să piară ucişi de escadroanele pretoriene ale morţii?

Mă plimb prin apartament, ignorând fata Rozalie. Dincolo de peretele nordic al apartamentului, în întregime din sticlă, norii întunecaţi ai Lunii se întind în noapte cât vezi cu ochii. Ca nişte suliţe strălucitoare, clădirile răsar printre nori.

Sunt prizonierul opulenţei.

Ploaia continuă să cadă. Furtunile de pe Luna sunt fenomene enigmatice. Pentru cineva de pe Marte, asta e o ploaie uşoară. Letargică. Ca şi cum picăturile ar obosi din cauza propriei lor căderi în gravitaţia joasă. Dar vânturile sunt puternice. Însă în ferestrele Citadelei nu sunt crăpături prin care să pot auzi vântul şuierând. Mi-e dor de gemetele bătrânului meu castel de pe Marte. Mi-e dor de tânguirile minelor adânci. De momentele acelea când se răcea excavatorul şi stăteam acolo atingându-mi bandana de nuntă prin costumul-prăjitor, gândindu-mă cât de puţin mai e până când buzele ei urmau să le atingă pe ale mele, să-mi cuprindă talia cu braţele, trupul ei plutind uşor ca praful deasupra trupului meu.

Dar nu mă pot gândi numai la fata Roşie. Când văd luna, mă gândesc la soare: Mustang îmi pârjoleşte gândurile. Dacă Eo mirosea a rugină şi pământ, atunci fata Aurie e foc şi frunze de toamnă.

O parte din mine îşi doreşte să mi-o amintesc doar pe Eo. Ca mintea mea să-i aparţină doar ei, să fiu ca unul dintre acei regi legendari. Un bărbat atât de îndrăgostit de cea pe care a pierdut-o încât nu-şi mai poate deschide inima în faţa nimănui. Dar eu nu sunt o legendă. În atât de multe privinţe, sunt încă un băiat, pierdut şi înspăimântat, căutând dragoste şi căldură. Când simt ţărâna, o onorez pe Eo. Iar când văd focul, îmi amintesc căldura şi licăritul flăcărilor pe pielea lui Mustang când stăteam întinşi în camera noastră de gheaţă şi zăpadă.

Cercetez încăperea goală, care nu miroase nici a frunze, nici a pământ, ci a cardamon. Camera e prea mare pentru gustul meu. Prea opulentă. Pe pereți sunt fildeși. Am o saună. O masă pentru masaj lângă o cameră a plăcerilor. Un scaun, un pat, o piscină micuță. Acesta e apartamentul meu acum. Văd pe un data-dosar că am primit cincizeci de milioane ca să-mi pot alege asistenții. Și încă zece milioane în plus pentru harem. Acesta este prețul pe care mi-l plătesc pentru a-mi trăda prietenii. Nu e de-ajuns.

Privirea mi se oprește asupra Rozaliei de pe pat. Goală, acoperită doar de o pătură. Eu am aruncat-o peste ea, ca să-i ascund formele, gândindu-mă la biata Evey când am văzut-o prima dată. Dar cu cât mă uit mai mult la fata asta, cu atât mai greu îmi e să-mi aduc aminte de Evey, de Eo sau de Mustang.

Pentru asta sunt Rozaliii, ca să te ajute să uiți. Atât de eficienți încât te fac să uiți chiar și de propria lor condiție tristă. Când o să îmbătrânească, fata asta o să fie vândută din Citadelă cine știe cărui bordel de lux. Se vor forma câteva cozi și apoi va fi vândută mai jos și mai jos, până când nu va mai avea nimic de oferit. Li se întâmplă bărbaților. Li se întâmplă femeilor. Și, încep să realizez, li se întâmplă și Auriilor.

Fata Rozalie îmi cere să vin lângă ea. Să o las să-mi aline durerea. Nu-i răspund. Stau pe marginea pervazului, cu mâinile sprijinite pe coapse, așteptând. Nu am briciul cu mine. Obsidienii păzesc holul de afară. Geamul ferestrelor nu poate fi spart cu nimic din ce am la dispoziție, dar nu-mi fac griji. Stau și privesc furtuna, simțind cum înăuntrul meu fierbe o alta.

Ușa se deschide cu un șuierat. Mă întorc, cu un zâmbet deja înflorindu-mi pe față.

— Mustang, eu...

Pe ușă se strecoară un bărbat Rozaliu afectat, cu părul alb și niște ochi care ar frânge o sută de inimi în Lykos. Mi-o frânge pe a mea acum. M-am înșelat.

— Cine ești? îl întreb.

Bărbatul așază o cutie mică de onix pe pat, în fața fetei Rozalii.

— De la cine e? îl întreb.

— O să vezi, *dominus*, îmi spune.

Grațios, îi întinde mâna fetei, care, confuză, o acceptă și-l urmează afară din cameră. Ușa se închide. Sunt la fel de nedumerit ca fata Rozalie. Mă reped la cutie, o deschid și găsesc un mic holo-cub. Îl activez.

Apare fața lui Mustang, strălucind. „Păzea!", îmi spune.

Curentul electric se întrerupe și ușa se închide automat. Camera se cufundă în întuneric. Fulgerele lovesc prin norii de afară, iar tunetele bubuie. Aud ceva. Un urlet. Nu e vântul.

O altă scăpărare de fulger și apare, plutind prin furtuna teribilă ca cel mai urât înger care-a căzut vreodată din paradis. Pe umeri îi atârnă o blană de lup, fluturând în vânt. Coiful negru de metal are forma unui cap de lup, și e înarmat până-n dinți.

A venit Sevro și a adus și prieteni.

Încă un fulger, care de data asta îi luminează zâmbetul afurisit și pe cei opt ucigași care plutesc în urma lui. Nouă Urlători în total. Diavoli cruzi și mărunți așteptând în întuneric, siluete ce se disting în mijlocul descărcărilor electrice ale furtunii. Quinn cea cu picioare lungi este și ea acolo.

Mă pitesc în saună în vreme ce Sevro atinge geamul cu un pumn electromagnetic, după ce mai înainte a setat un câmp de bruiaj să absoarbă sunetul. Sticla se sparge înăuntru. Zgomotele distorsionate ale furtunii îi urmează când aterizează cu o bufnitură pe podeaua de marmură

acoperită de covoare. Vântul învolburează așternuturile de pe pat și cuverturile. Îngenunchează cu toții, unul câte unul – durdulia Pietricică, Harpia cea crudă, Clovnul slab ca țârul și toți ceilalți.

— Prieteni! Ridicați-vă! le strig. Sunteți și-așa suficient de scunzi.

Râd și se ridică. Pietricică și Clovnul se duc repede și blochează ușa de metal cu torțele cu plasmă.

De pe nasul coroiat al lui Sevro cad picături de apă când dă din cap spre mine, lăsându-și coiful să se retragă în armură. Pe țeasta cu părul ras se profilează formele unor dragoni. Fără zgomot, dar cu o atitudine batjocoritoare, trage după el cu o mână o geantă grea, uriașă. Când merge, se mișcă plin de dispreț pentru gravitația joasă de aici. Ca și cum ar fi o chestie pentru proști și neisprăviți.

— Lord Secerător. Arăți ca un codoș Pixie în culcușul ăsta pentru doamne, îmi zice Sevro făcând o plecăciune teatrală, după ce lasă geanta la picioarele mele. Poate că de asta credea Mustang că ai mare nevoie de afurisita ta de haită.

— Te-a adus înapoi din Rim?

— Pe toți ne-a adus, spune Quinn. Așteptăm aici de câteva săptămâni. Avea nevoie de oameni de care să fie sigură că nu-i sunt loiali Suveranei.

O poliță de asigurare. Nu-mi vine să cred că am putut să mă îndoiesc de ea.

În niciun caz n-ar ajuta Mustang la uciderea tatălui ei. Mi-am dat seama din timpul conversației cu Suverana că de-asta a venit aici de la bun început: să se infiltreze în familia Suveranei cum m-am infiltrat eu printre Aurii. Când a intrat în apartamentul Suveranei mi-am amintit cum mi-a spus înaintea duelului că are propriile ei planuri. Acum, în sfârșit, lucrurile prind contur. Fiecare își făcea jocul, dar eu am ajutat la demascarea planurilor Suveranei.

Suverana nu avea nicio problemă că eu aș fi putut afla ceva, altfel de ce ar mai fi jucat jocul? Dar când Mustang a intrat în cameră, paradigma s-a schimbat. Ar fi trebuit să pună capăt jocului atunci. Dar s-a lăsat condusă de mândrie.

Cât despre Mustang, am știut că era de partea mea din clipa în care a scos din buzunar inelul de aur în formă de cal pe care i-l dăruisem și și l-a strecurat pe deget. În momentul acela inima mi-a tresărit și am știut că are o soluție pentru toate astea.

— Sevro, spun zâmbind și îi strâng mâna. ArhiGuvernatorul nostru...

— Știu. Mustang ne-a pus la curent.

— Vino încoace, diavol mare ce ești.

Quinn se strecoară printre ceilalți, mă cuprinde de talie cu brațul ei subțire și mă sărută pe obraz. Are mirosul de acasă. Mi-a fost dor de oamenii ăștia. Vântul urlă înfiorător când trece prin câmpul nostru de bruiaj. Ochiul bionic al lui Sevro strălucește nefiresc. Quinn mi-a adus cizme gravitaționale de culoarea abanosului. Mi le pun în picioare.

— Ne-o fi adus Mustang din Rim, dar n-am venit aici pentru ea. N-am venit pentru Augustus. Am venit pentru tine, Secerătorule, mârâie Sevro.

Quinn se încruntă când Sevro scuipă pe covorul frumos.

— Am văzut ce i-ai făcut lui Cassius. Și vrem ceea ce încerci să faci.

— Asta însemnând ce? întreb mai mult decât nedumerit.

— Ceea ce își doresc mereu ucigașii sărăcani. Război, strigă el. Și toată prada cu care vine la pachet.

— Și tatăl tău? Are un post important acum.

— Fitchner e un mâncător de rahat, râde el disprețuitor. Doarme cum și-a așternut. Lasă-l să doarmă în timp ce noi dăm foc casei.

— Păi, dacă vrei război, dacă vrei pradă, mai bine ne-am pune în mișcare. ArhiGuvernatorul e cel care are o armată.

— Și Roque e acolo, zice Quinn dând din cap. Și Tactus.

— Tactus, mormăie Sevro, dar eu știu că rânjetul disprețuitor de pe figura lui e pentru Roque.

Pentru o clipă foarte scurtă o privește pe Quinn cu ochi triști, înainte să-și aranjeze armura.

— Deci care-i planul? întreb luând briciul pe care mi-l întinde Pietricică.

Sevro și Quinn se uită unul la altul și izbucnesc în râs.

— Mustang ne aduce o navă. A zis că de restul îți dai tu seama singur, spune Quinn.

Chiar atunci ușa din spatele meu se cutremură și strălucește ca o pupilă dilatată de metal înroșit și observ ceva. Geanta pe care a adus-o Sevro. Se mișcă.

Sevro îmi zâmbește. Știu eu zâmbetul ăsta.

— Sevro?

— Secerătorule.

— Ce-ai făcut?

— Mustang ne-a adus un pachet. Să zicem doar că... îmi spune în timp ce Quinn rânjește lângă mine – nu e bucătarul lor.

Trag fermoarul genții și rămân cu gura căscată.

— Ești nebun? îl întreb.

Răspunsul lui e un urlet de lup.

18

Pete de sânge

Tata mi-a spus cândva că un Sondor al Iadului nu trebuie să se oprească niciodată. Dacă te opreşti se poate bloca burghiul. Combustibilul arde prea repede. Poţi să ratezi cota. Nu te opreşti niciodată, doar schimbi burghiele dacă fricţiunea devine prea fierbinte. Precauţia e pe locul doi. Foloseşte-te de inerţie, de impuls. La fel ca atunci când dansăm. Transformi mişcarea în şi mai multă mişcare. Unchiul Narol m-a învăţat mereu să mă opresc. Se înşela. Am ratat atâtea muşcături ale burghiului din cauza lui.

Şi totuşi, Narol a trăit mai mult decât tata, deci poate că el are dreptate.

Sar împreună cu Urlătorii pe fereastră şi nu ne oprim când ne cufundăm în furtuna întunecată. Cădem în gol, străpungând norii fără să ne folosim de cizmele gravitaţionale. Ca picăturile negre de ploaie urlând spre pământ. Sunt primul. Îi simt în spatele meu. Urlătorii mei. La început, oxigenul e prea puţin. Îmi ţin respiraţia. Ochii aproape îmi îngheaţă în orbite. Lacrimile îmi curg pe obraji. Corpul îmi tremură lovit de vântul rece şi muşcător.

Acum ne folosim cizmele gravitaţionale ca să traversăm Citadela. Ne furişăm printre nori ca să nu fim văzuţi. Dedesubt sunt vile. Clădiri, grădini şi parcuri. Cazarme şi pieţe cu statui. Un distrugător-de-aripi traversează cerul. Ne strecurăm în spatele unei coloane şi ne lipim de ea ca păianjenii până când scanerele ne anunţă că a trecut

de noi. Tremur printre prietenii mei îmbrăcaţi în armuri. Apoi plutim iarăşi în jos. Suntem la un kilometru de vilă. Acum Buruiană duce cadoul adus de Sevro. Îl cară în spate, greutatea apăsându-l.

Aterizez pe zidul care înconjoară vila despărţind-o de celelalte clădiri în care stau pitite familiile nobililor, temându-se de ce o să le aducă noaptea.

Acum că suntem mai jos, e mai cald. Urlătorii aterizează în jurul meu, arătând ca nişte gargui pe ziduri. Împrejurimile vilei sunt stăpânite de întuneric.

— Am ajuns prea devreme? mă întreb.

Niciun semn de bătălie. Dar toate luminile sunt stinse.

— Sau prea târziu, spune Sevro, dacă au fost ucişi în somn.

— Trebuie să pară că e un masacru făcut de cei din Casa Bellona. Suverana n-ar vrea să pară implicată.

Dar ce înseamnă asta? Bellona ar veni cu Cenuşiii, Obsidienii, Auriii lor şi, în ciuda fanfaronadei despre onoare, ar ucide pe toată lumea, până la ultima femeie şi ultimul copil, prin orice mijloace. Nu poţi rămâne atât de puternic timp de sute de ani dacă ridici piciorul de pe gâtul duşmanului tău.

Uciderile s-ar petrece fără zarvă, totuşi. Poate că Suverana controlează Citadela, dar haosul ar aduce priviri indiscrete, variabile nedorite şi ar face-o să pară slabă. Mai bine să-i facă cineva treaba. Mai bine să spună că totul a fost făcut de Bellona, fără să-i pese de ce zice lumea. Odată morţi toţi membrii familiei lui Augustus, ce rost ar mai avea să-i plângă cineva? Aşa gândesc Auriii. Dar dacă sunt în viaţă şi au scăpat de încercarea de a fi asasinaţi... ei, bine, asta-i cu totul şi cu totul altceva.

— Quinn, spun aplecându-mă spre ea ca să aud ce-mi zice în şoaptă.

— Vizibilitatea e prea bună. Dacă au dispozitive optice o să ne vadă că suntem pe zid. Putem pătrunde pe acolo, continuă ea făcând semn spre acoperiș. Coborâm etaj cu etaj.

Îi simt îngrijorarea care-i răzbate din glas.

— O să-l găsim pe Roque, îi spun și o bat pe umăr. Promit. Sevro, cât mai durează până avem naveta?

— Mustang a întârziat zece minute.

Îmi trosnesc gâtul și-mi frec degetele udate de ploaie.

— *Per aspera ad astra.*

— Spre stele pe căi anevoioase, chicotește Sevro. Ce mai bășini fițoase. *Omnis vir lupus.*

Toți suntem lupi. Urlătorii își aruncă unii altora un zâmbet și ne desprindem de pe zid.

Aterizăm pe acoperiș. Liniște și întuneric. Buruiană a rămas pe zidul înalt ținând în brațe cadoul de la Mustang, care se zbate în geantă. Ca niște animale de pradă, mergem tiptil pe acoperișul de țiglă și ne strecurăm doi câte doi pe o fereastră de la etajul șapte. Vila e un adevărat complex. Zeci de camere. Șapte etaje. Fântâni arteziene înăuntru. Băi. Subsol. Saune. Dispozitivele cu infraroșii sunt, așadar, inutile aici; prea multă apă caldă prin țevi. E liniște ca într-un mormânt.

Ne furișăm, verificând dormitoarele, alunecând ca apa, unul în spatele celuilalt, așa cum făceam la Institut. Sevro și Scaiete ne-au luat-o înainte, pe post de cercetași. Am dezactivat cizmele gravitaționale ca să nu li se audă bâzâitul. Nu-i nici urmă de cineva pe-aici. Toate camerele sunt goale, cu paturile neatinse, inclusiv a ArhiGuvernatorului. Cei din familia Augustus nu sunt aici. Atunci unde sunt?

Nu au echipament militar în afara câtorva armuri, briciuri și pumni electromagnetici. Gărzile au fost dezarmate chiar înainte să se întoarcă la vilă. Augustus și ai lui nu se poate să fi escaladat zidul. Poate au zburat

cu cizme gravitaţionale? Dar ar fi fost văzuţi. Doborâţi. Noi am reuşit să ne strecurăm doar pentru că am venit pe neaşteptate.

— Au fost capturaţi? se întreabă Sevro.

Nu. În seara asta, singurul lucru pe care Pretorienii vor să li-l facă celor din familia Augustus e să-i omoare.

Poc.

Ne uităm unii la alţii. Tocmai s-a activat un câmp de bruiaj. Unul uriaş. Suntem în interiorul lui. Cel mai probabil întreaga vilă e înăuntrul lui. Urmează să se întâmple ceva. Privesc pe fereastră cu coada ochiului şi văd o umbră care traversează peluza. Trei umbre în ploaie. Mă las în jos şi îi fac semn lui Sevro. Pretorieni. Pelerine-fantomă. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

Sevro se-apropie de fereastră, gata să sară şi să-i omoare. Îl trag înapoi.

— Ce naiba faci? îi şoptesc.

— Vreau să omor pe cineva, se încruntă el.

— Încă nu, la naiba. N-avem o armată.

Nu e nimeni la etajul şapte. Coborâm pe o scară circulară de marmură. Armurile lor unse trosnesc încet şi ecoul răsună pe treptele abrupte. Vedem la mai bine de treizeci de metri în jos marmura de la primul etaj, dar nicio mişcare. Primele picături de sânge le găsim la etajul şase, scurgându-se din saună. Deschid uşa, cu inima în gât, gata să văd Aurii mutilaţi. E o privelişte mai tristă, însă.

Mai bine de douăzeci de Rozalii, Maronii şi Violeţi s-au gândit să se ascundă aici. Bellona şi Pretorienii i-au găsit. I-au omorât. E o privelişte bizară. Fiecare a fost ucis cu atâta precizie. Înjunghiaţi în cap. Se vede că bieţii servitori n-au avut nicio şansă. Auriii i-au doborât ca pe nişte vite. Caut înnebunit printre ei, sperând să nu o găsesc. Rugându-mă. Nu e aici – probabil că Theodora e cu ceilalţi.

Simt cum mă cuprinde o furie rece. Simt cum se prelinge şi spre Urlători.

Găsim primul Auriu mort în capătul scărilor de la etajul cinci. Un cavaler bătrân al casei mele. Moartea n-a venit prea uşor pentru el. Mai găsim un bătrân mort ceva mai departe, lângă un lift gravitaţional. Pare că a căzut în timp ce apăra liftul pentru ca alţii să coboare.

Pe fereastră, o văd cu coada ochiului pe lănciera lui Augustus care, cu o zi în urmă, a râs de abilităţile mele de a mă lupta cu briciul. A ieşit în fugă din casă şi traversează grădina. Din întuneric se întrupează o siluetă. Un Pretorian Auriu cu armura neagră tivită cu purpuriu o urmăreşte. Doi Obsidieni Bellona îi ies în cale, obligând-o să se întoarcă şi să se izbească direct de cel care o urmăreşte. E ucisă cu o lovitură de sabie. Nu e nimic de făcut. Moare atât de repede. Acum gâfâie, se teme, aleargă. În clipa următoare cade la pământ secerată în două.

— Pretorienii ăştia nu se joacă cu mâncarea lor, mormăie Sevro.

Quinn se uită la mine, observând că nu am armură sau cască. Mi le oferă pe ale ei. O ignor.

— Darrow, n-am venit până aici ca să te vedem murind din cauza unei lovituri la cap.

— Las-o baltă, îi spun. Roque o să scrie o mie de poezii afurisite dacă o să te alegi fie şi numai cu un cucui.

— Ţine-ţi casca, Q, o roagă Sevro. Fie şi numai pentru că urăsc poeziile.

Îmi las briciul împrumutat să-mi alunece în palmă şi încep să cercetez etajul. În faţa fiecărei uşi, pulsul mi se accelerează. Mă aştept să găsesc cadavrul lui Roque. Să văd trupul ciopârţit al Victrei.

În capul scării de la etajul patru Sevro ridică o mână şi-mi face semn să trec înainte. Mă strecor împreună cu

Quinn pe lângă el şi mă uit în jos. Pe scara circulară se ridică praful. Dincolo de scară, la parter, se mişcă nişte umbre. Dar nu se aude niciun zgomot. Sevro se apleacă şi ia o bucăţică de moloz pe care o pune pe marginea balustradei, făcându-mi semn să mă uit. Urlătorii se adună în jurul nostru, holbându-se şi încremenesc. Deşi nu se aude niciun sunet, bucata de moloz se mişcă uşor.

Clădirea vibrează.

Înainte ca Sevro şi ceilalţi să mă poată împiedica, sar peste balustradă şi aterizez în mijlocul scării în spirală de zece ori mai rapid decât ar permite în mod normal gravitaţia de pe această lună. Poc. Intru în spaţiul unui al doilea câmp de bruiaj, şi sunetul războiului vuieşte în jurul meu. Explozii violente, ţipete, gloanţe şuierând din arzătoare, arme electromagnetice susurând ca nişte năluci demente. Cu o clipă înainte să aterizez îmi reglez cizmele gravitaţionale, aterizând cu o bufnitură puternică. Mă izbesc de marmură şi îmi rotesc briciul deasupra capului cu putere. Patru Pretorieni Cenuşii mor. Opt pocnete pe podea. Pelerinele-fantomă se dezintegrează ca apa îngheţată pe geam sub răsuflarea caldă.

Cadavre risipite în tot holul. Moloz. Foc. Cenuşii şi Obsidieni urmărind Auriii lui Augustus. Şase Cenuşii au împresurat doi Aurii cu puşti electromagnetice; muniţia magnetică scoate un sunet strident când loveşte aegisurile până când le supraîncălzesc şi le fac să se deformeze, topind braţele Auriilor. Rafalele lovesc acum în scuturile electromagnetice care le acoperă trupurile, suprasolicitând circuitele. Cenuşiii înaintează cu precizie şi trag de aproape în capetele acoperite de căşti ale Auriilor. Cele mai bune armuri din Sistemul Solar se deformează şi bărbatul şi femeia mor. Cenuşiii se întorc spre mine, ridică puştile, iar Urlătorii mei aterizează în cascadă în jurul meu. Aegisurile

lor negre pulsează peste platoşa care le acoperă braţul stâng. Blochează focul. Sevro iese din formaţie. Quinn îl urmează. Ca nişte năluci, se mişcă de colo-colo, ca două fire gemene de fum. Cumva, ajung printre Cenuşii, apoi sunt din nou lângă mine înainte ca Cenuşiii să se prăbuşească.

Şi mai multe focuri de armă se abat asupra grupului nostru, aproape lovindu-mi capul neprotejat. Mă feresc printre prietenii mei cu armuri. Groaza mă împresoară. Un Cenuşiu năvăleşte în hol şi trage cu un micro-tun. Treizeci de bombe micuţe se împrăştie ca viespile dintr-un cuib. Scaiete şi Putregai le anihilează cu pumnii electromagnetici. Un val albastru de flăcări se ridică în hol. Un al doilea cuib de bombe îl urmează pe cel dinainte. Quinn îşi dezactivează pumnul gravitaţional, şi-l îndreaptă spre Cenuşii şi trage în cuibul de bombe chiar înainte să explodeze. Îşi schimbă direcţia, întorcându-se de unde au venit, lovesc escadronul Cenuşiilor şi explodează.

Nu putem rezista aici. Nimic nu poate rezista, îmi dau seama, când trei Obsidieni Bellona vin alergând, urmaţi îndeaproape de Karnus au Bellona. Unii dintre prietenii mei vor muri aici dacă rămânem să ne luptăm cu toţi cei care o să apară. Există o cale mai bună. Mai inteligentă.

— Sevro, fă o gaură! strig, arătându-i prin spaţiul gol al scării spre al şaptelea nivel de deasupra noastră.

Trage în sus cu pumnul electromagnetic şi bucăţi de piatră cad deasupra noastră, dar rămân suspendate în aer de pumnul gravitaţional al lui Quinn. Sevro mai trage o dată şi prin gaură începe să se reverse apă, învolburându-se în bula gravitaţională creată de Quinn.

Mă ridic şi strig:

— După mine!

Ne ridicăm deasupra haosului înainte ca Pretorienii să se ia pe urmele noastre. Mă opresc la două sute de metri

deasupra vilei. Vântul ne biciuieşte feţele. Nu aveam niciun plan când am coborât la primul etaj. M-am gândit numai la prietenii mei. Acum ştiu că voi fi ucis împreună cu Urlătorii dacă mai luptăm. Îmi las briciul să se încolăcească uşor în jurul braţului. Îmi instruiesc Urlătorii să facă acelaşi lucru şi apoi strig în întuneric:

— AJA!

Urlătorii se îngrămădesc în jurul meu, agitaţi pentru că plutim întru totul expuşi deasupra vilei. Furtuna ne loveşte cu valuri de ploaie.

— AJA!

O hoardă de Pretorieni din apropierea izvoarelor cu apă termală şi a lagunei îşi dezactivează pelerinele-fantomă, infraroşiile ducându-se naibii din cauza fierbinţelii apei.

Doi Pretorieni, dintre care unul Pătat, apar rapid din grădină, tăind-o printre pini. Pătatul se apropie ridicându-şi pumnul ionic la nivelul capului meu.

— Ia blestemăţia aia din faţa mea, jigodie Pătată ce eşti. Nu-ţi recunoşti superiorii?

Pretoriana Aurie i se alătură. N-o recunosc. Casca i se retrage în armura neagră cu purpuriu, mai lucioasă decât cea a Obsidienilor. Are faţa ascuţită şi crudă ca o secure.

— Varga, pe loc repaus.

Pătatul lasă arma în jos. Îşi lasă casca să se retragă în armura de Pretorian şi văd că Varga e o ea. O femeie Obsidian cu un cap mai scundă decât mine, cu un tatuaj tribal care-i acoperă faţa palidă în întregime. Părul alb îi flutură pe spate. Are mai multe cicatrice pe faţă decât am eu pe tot corpul.

— Căţea neagră, sare Sevro. O împuşc dacă mai mârâie o dată.

— Voi sunteţi plutonul din capătul scărilor? întreabă femeia Aurie, neştiind ce să creadă despre mine şi Urlătorii mei. Mi-aţi ucis Cenuşiii.

— Nu-ţi plânge Cenuşiii, îi spun. Au ridicat mâna asupra mea.

— Ce cauţi aici? mă întreabă ştergându-şi picăturile de ploaie de pe faţă. Suverana te-a consemnat în camera ta peste noapte. Tu eşti de vină pentru pana de curent?

— Treaba mea e totuna cu cea a Suveranei.

Nu poate risca să nu mă creadă.

Se opreşte o clipă şi îmi dau seama că are dispozitive optice. Verifică o bază de date.

— Mincinosule.

Arma Pătatei se ridică din nou.

— Ştii cine sunt, Pretoriano, îi spun cu toată autoritatea de care sunt în stare. Ştii de asemenea şi că nu sunt pe lista de oameni pe care trebuie să-i ucizi. Am imunitate.

— A fost revocată.

— Atunci du-mă la Aja.

— Aja nu e aici.

— Nu mă minţi.

Dispozitivele optice îi strălucesc în irişi când primeşte o comandă digitală.

— Veniţi cu mine.

Aterizăm pe nişte pietre albe şi o urmăm pe Pretoriană printre copaci spre laguna unde se varsă izvoarele termale.

— Ce faci? îmi şopteşte Sevro la ureche, stând cu ochii pe Varga şi arătându-i degetul mijlociu.

— Mă folosesc de avantajul pe care mi l-ai oferit.

Aja stă în grădină, flancată de membri Bellona – doi Aurii, şi de Obsidieni. Un singur Pătat, Varga. Şuvoaie de aburi se ridică din lagună în jurul umerilor Cavalerului Proteic. Aja priveşte impasibilă apa, ca un copil care se uită la un foc de tabără, aşteptând să ardă un buştean.

— Darrow? toarce ea fără să se uite la mine. Nu eşti în camera ta.

Îi măsoară cu privirea pe Urlători. Îi recunoaşte.

— Şi mi-ai omorât oamenii. Fitchner s-a înşelat în privinţa ta.

— Am ceva ce-ţi doreşti, îi spun tăios. Dar cheamă-ţi câinii.

— Au încercat să evadeze înainte să venim, chiar dacă le confiscaserăm cizmele gravitaţionale. Încercare prosteasc㠄. Au încercat să contacteze Casa Julii, dar aceştia fuseseră deja cumpăraţi.

— Victra? o întreb.

Ne-a trădat.

— E în viaţă. Cu ceilalţi. Va fi cruţată pentru că mama ei a fost cooperantă. Două nave ale lui Augustus au încercat să spargă blocada pe orbită. Le-am doborât. Familia Augustus sunt ca nişte bursuci încolţiţi.

— Lei, îi amintesc.

— Nu chiar, zice ea, scuturându-şi sângele de pe brici.

— A mai rămas cineva în viaţă?

Îmi înăbuş panica din glas şi arunc o privire în spate spre vilă.

— Trofeele sunt în viaţă.

Respir uşurat.

Aja ia briciul în mână. Îl rigidizează şi se întoarce spre mine. Pupilele ei înguste sorb lumina.

— Prietenii tăi sunt în lagună. S-au ascuns acolo pentru că infraroşiile sunt anihilate de căldura piscinei. O ultimă încercare disperată. Sistemele de filtrare a aerului de pe căştile lor sigur s-au scurtcircuitat din cauza şocurilor electromagnetice. Aşa că nu le-a rămas decât aerul din căşti. Nu cine ştie ce. N-o să reziste mai mult de cincisprezece minute. Cei care nu au căşti... poate şase minute. În curând o să iasă la suprafaţă, ca merele, zice ea zâmbind amabil. Îi păstrez pentru Karnus; acum e înăuntru, pune la punct diversiunea. E o plăcere să-l urmăreşti, nu-i aşa?

Ploaia fierbinte păcăne pe armuri. Singurul sunet care se aude.

— Ce cauţi aici, Andromedus, de ce nu eşti în camera ta?

Aja mânuieşte briciul în joacă, tăind picăturile de ploaie în jumătate.

— Suverana a fost foarte clară.

— Am ceva ce o să-ţi doreşti, îi repet.

— Ceea ce îmi doresc este ca ordinele Octaviei să fie ascultate. Fugi în camera ta, băiete, fă un duş şi bucură-te de Rozalia pe care ţi-am lăsat-o în pat. Varsă-ţi în ea mânia sau ce-o fi. Şi nu-ţi încălca legământul. Nu ridica un deget împotriva mea. Ai omorât doar Cenuşii. Asta-i uşor de uitat, da? Întoarce-te, şi o să considere asta doar o nesăbuinţă a tinereţii. Rămâi aici, şi o să-ţi adaug cadavrul împreună cu cele ale prietenilor tăi Bronzulii la grămada de leşuri.

Urlătorii se zbârlesc în spatele meu.

— Aşa cum i-ai ucis pe servitori? o întreb mânios. I-ai măcelărit ca pe nişte capre.

— E timpul să pleci, Secerătorule, îmi spune Aja, întorcându-se spre piscină.

— Eşti dezgustătoare, îi spun, apropiindu-mă. Ai toată această putere şi aşa o foloseşti? Ucizi o familie în toiul unei afurisite de nopţi. De fapt, eşti o ruşine. Sper că o să-ţi aminteşti de durerea pe care ai cauzat-o altora când o să calc pe cadavrul tău.

Se întoarce spre mine cuprinsă de furie. Briciul îi zvâcneşte în mână. Ochii îi ard. Dar nu mă poate atinge. Nu acum. Nu în noaptea asta.

— Darrow, mă strigă Sevro cu o veselie bruscă, ciudată, în glas.

— Da, Sevro?

— Toată discuţia asta despre amintiri. Nu cumva ai uitat ceva?

— Cred că a uitat, confirmă Quinn. Înţeleptul...

— ...dar uitucul nostru Secerător, termină fraza Clovnul pe un ton foarte frivol.

— Hmmm. Scuzele mele, Aja. Am uitat chiar lucrul pe care venisem să ţi-l spun, îi zic cu o figură perplexă.

Quinn oftează.

— Geanta.

— Oh, da! Mulţumesc că mi-ai amintit, Sevro! strig teatral, iar Aja nu ştie ce dracului să creadă despre toată zeflemeaua asta bruscă. Spune-i lui Buruiană să coboare.

Sevro dă comanda prin cască şi o clipă mai târziu Buruiană îşi dezactivează pelerina-fantomă şi pluteşte spre noi de pe zidul aflat la un kilometru distanţă. Îl privim cum se apropie. Pietricică fluieră un refren vesel, şi se alege cu o încruntătură din partea Harpiei şi un chicotit din partea lui Sevro, care începe şi el să fluiere. Pretorienii îi cred nebuni. Blănile de lup le atârnă pe spate. Armuri negre, speciale. Căşti în formă de capete de lup. Şi niciunul mai înalt de doi metri în afară de mine şi de Quinn. E un fel de circ ambulant.

— De-a ce vă jucaţi? întreabă Aja.

— N-ai făcut niciodată vreun troc? o întreb surprins. Ce păcat.

Buruiană aterizează în faţa mea şi-mi dă geanta pe care mi-a făcut-o Sevro cadou. Aja întreabă ce e în geantă.

— Ordonă-le oamenilor tăi din vilă să înceteze omorurile, şi îţi spun.

— Nu negociez cu copii, spune Aja.

Lovesc uşor geanta cu cizma, arătându-i lui Aja că înăuntru e ceva viu. Se încruntă şi poate că începe să înţeleagă ce e. Le ordonă oamenilor prin cască să se oprească.

— Ce ai în afurisita aia de geantă?

O deschid şi-l trag afară din ea pe moştenitorul Tronului Dimineţii ca pe un iepure abia prins. Lysander are

mâinile şi picioarele legate cu grijă şi o eşarfă de mătase peste gură ca să nu facă gălăgie. I-o desfac.

— Bună, Aja, zice el.

Aja se întinde spre el. Îl trag înapoi.

— Nu! Nu! zic, cu briciul la gâtul băiatului, lăsându-l să se încolăcească în jurul lui, la fel de plin de afecţiune ca Oracolul în jurul încheieturii mele.

Aja încremeneşte. Pretorienii ei urmăresc tăcuţi scena – căştile negre şi mantiile purpurii îi fac să pară nişte umbre. Cei câţiva Bellona păşesc în faţă. Aja îi pune să se retragă.

— Dacă mai mişcă cineva, îl tai. Cum te-au prins, Lysander? Gărzile tale...

— A venit Mustang, spune băiatul. A trecut să mă salute. A spart geamul şi m-a dat Urlătorilor.

— Te-au rănit?

— Rândul tău să vorbeşti e la final, Aja, o întrerup. O să-i laşi pe membrii Casei mele să iasă din piscină. O să-i laşi să se îmbarce în naveta pe care am adus-o. O să le spui distrugătoarelor-de-aripi şi războinicilor de pe cerul şi din spaţiul de deasupra Lunii să ne lase să trecem. Sau Urlătorii mei o să-l ucidă pe băiat.

— Ai jurat să o aperi pe Suverană, şopteşte Aja. Şi tu asta faci...? E un băieţel. E neajutorat.

— Face parte din joc, spune Lysander foarte serios. Şi tu joci jocul ăsta, Aja. Suntem cu toţii pe teren.

— Vezi, e mai puţin neajutorat decât servitorii pe care i-ai măcelărit în noaptea asta, spune Quinn. Mai puţin decât cei arşi de tatăl tău pe Rhea. Dar e unul de-ai voştri. Aşa că normal că îţi pasă.

— Ai ucide o familie întreagă ca să asiguri siguranţa Suveranei, îi spun rece. Eu aş ucide un copil ca să asigur siguranţa prietenilor mei. Dacă mai spui ceva, îi tai mâna stângă.

Ştie că l-aş omorî pe băiat.

Eu știu că nu aș face-o. Eu nu sunt Karnus. Nu sunt nici Evey și nici Harmony în pofida a ceea ce i-am făcut pe Auriii ăștia să creadă. Așa că dacă m-ar pune să dovedesc că nu joc la cacialma, aș da înapoi. Oricum, în clipa în care l-aș omorî, i-ar ucide pe toți cei pe care-i cunosc. Crima ar fi în zadar.

Exact de asta mi-am construit faima de ucigaș, pentru a avea un avantaj în astfel de situații. Dacă ar ști ce e în sufletul meu, mi-ar ucide prietenii unul câte unul. E vorba de miză.

Mizez pe două tipuri de mândrie. Primul, mândria Suveranei, care nu va permite să fie ucis unicul ei nepot, pe care l-a antrenat de când era mic pentru a-i lua locul când va veni momentul. Al doilea tip de mândrie este că în adâncul sufletului ei nu va considera că e o pierdere prea importantă dacă Augustus și familia lui scapă în noaptea asta. Are voința și mijloacele de a ne vâna până la capătul Sistemului. De ce să mă provoace să dovedesc că nu joc la cacialma și să riște viața nepotului ei? Îmi dau seama de toate astea din felul în care și-a ucis tatăl – nu cu nesăbuință, ci doar când a știut că are sprijinul foștilor lui adepți, doar atunci când ei i-au cerut să se ridice împotriva marelui tiran și să conducă în locul lui.

O femeie ca ea are răbdare. Dacă Suverana mi-ar spune să fac tot ce sunt în stare, dacă ar țipa să-l ucid pe băiat și să sufăr consecințele, ar fi o nesăbuință. O demonstrație grosolană, brutală de putere, de parcă ar zice „Ia-mi nepotul, pe *mine* nu mă poți răni". Nu, în loc să facă asta, se va preface slăbită, mă va lăsa să obțin victoria și apoi mă va preface în praf și pulbere pe mine și pe ai mei. Destul de corect. O să jucăm și jocul ăsta într-o zi.

Deasupra capetelor noastre o navă mugește. O navă-barză – construită ca să lanseze oameni în carapace-stelare la puncte fixe, dar mai înceată decât un melc. După

cum am ordonat, uşile calei se deschid când ajunge la două sute de metri deasupra noastră. Atâta timp cât îl avem pe băiat, viteza navei nu contează câtuşi de puţin. Desigur, Mustang a plănuit totul.

— Acum o să-i luăm pe ai noştri, Aja. Spune-le oamenilor tăi să nu care cumva să ne împiedice.

Aja se holbează pur şi simplu la mine, urmărind totul ca o panteră chinuită de la zoo, cu ochi reci, oribili, de parcă şi-ar dori să dispară barele de fier dintre noi.

— Sevro, Scaiete, verificaţi vila. Vedeţi dacă a reuşit cineva să supravieţuiască, le spun şi ei o zbughesc. Quinn, păzeşte băiatul. Ceilalţi, scoate-ţi-l pe ArhiGuvernator şi suita lui din piscină. O să vrei să-ţi chemi distrugătoarele-de-aripi înapoi, îi spun lui Aja, văzând navele cum clipesc în întuneric la kilometri întregi deasupra noastră. Dacă facem prea mult zgomot, toată chestia asta o să se transforme într-un coşmar pentru toată lumea. Suverana masacrând o Casă... dar membrii Casei reuşesc să evadeze! Ce mărturie mişeleasă a lăcomiei şi neputinţei ei. Mă tem că unele familii s-ar putea alătura Casei ofensate. Unele dintre ele s-ar putea teme să nu fie şi ele suflate ca nişte lumânări în puterea nopţii. Ce s-ar întâmpla atunci cu biata *Pax Solaris*?

Quinn stă lângă mine, cu degetele zvâcnindu-i pe armă când Aja se supune ordinului pe care i l-am dat. Stau cu o mână pe umărul băiatului în vreme ce ceilalţi Urlători bat apa şi-i scot afară pe membrii Casei Augustus agăţaţi de ei, uzi leoarcă şi icnind după aer – unii îmbrăcaţi în haine de gală, alţii în armuri, majoritatea fără căşti. Se pare că au împărţit oxigenul.

Augustus se sprijină de spatele Harpiei. Şacalul se ţine de braţul Clovnului. Pliniu i s-a agăţat de un picior. Unde sunt prietenii mei?

Urlătorii îi duc pe supravieţuitori în cala navei-barză care planează deasupra noastră şi apoi se întorc după

ceilalţi. Victra e următoarea pe care o aduc. Nu are cască şi e rănită la gât. Dar se agaţă de brici de parcă acesta ar fi lucrul care o aduce la suprafaţă. Privirea ei străpunge mânioasă grupul de Pretorieni, iar când o întâlneşte pe a mea, ochii îi strălucesc ca două bucăţi de cremene. Pentru o clipă mânia se risipeşte şi văd un zâmbet de bucurie, care apoi dispare când strigă:

— O să-mi amintesc cu bucurie de voi! râde ea nebuneşte. Începând cu tine, Aja au Grimus. O să-mi fac o haină din pielea ta.

Apoi dispare în burta navei de deasupra noastră. Roque e următorul purtat spre înălţimi. Cu el e Theodora. Spun o rugăciune de mulţumire în gând. Quinn îmi atinge umărul şi-i face cu mâna. Faţa lui ascuţită e toată numai un zâmbet când o vede. Pe mine nici măcar nu mă observă. Apoi dispare şi el în navă. Scaiete apare şi ea în curând din conac, ajutând câţiva supravieţuitori, printre care cei doi Telemanus şi Tactus, care sângerează din vreo zece găuri din armura aurie. A dat o luptă grea.

— Darrow! îmi strigă. Nemernic ţicnit!

Îl vede pe nepotul Suveranei şi chicoteşte vesel.

— Ah, e splendid. Splendid. Trebuie să-ţi dau de băut, bunul meu domn...

Vocea i se pierde pe măsură ce urcă tot mai sus spre înaltul cerului, dar are timp să-i arate lui Aja degetul mijlociu.

— Tactus, şopteşte Lysander, e mai înalt ca în holograme.

— El a fost ultimul, îmi spune Sevro.

— Spune-i stăpânei tale că noi, cei de pe Marte, nu îngenunchem aşa de uşor, îi arunc eu lui Aja.

Peste noi cade ploaia. I se scurge pe faţa întunecată, făcându-i ochii ciudaţi să-i strălucească în noapte. Rupe tăcerea pe care i-am impus-o.

— Asta i-a spus şi Guvernatorul din Rhea Lordului meu Cenuşă când s-a dus să-i înăbuşe rebeliunea.

Vocea nu seamănă cu a ei. E ca şi cum altcineva ar vorbi prin intermediul ei.

— S-a uitat la bărbatul mărunţel pe care l-am trimis cu armada şi a râs şi a întrebat de ce ar trebui să îngenuncheze înaintea fiicei tiranului mort, o nenorocită care comite patricid.

Suverana îi vorbeşte lui Aja la ureche, prin cască, iar Aja îi repetă cuvintele. Îmi simt sângele rece în vine.

— Guvernatorul din Rhea stătea pe Tronul lui de Gheaţă din faimosul lui Palat de Sticlă şi l-a întrebat pe unul dintre servitorii mei: „Cine eşti tu să semeni teamă într-un om ca mine? Eu, care sunt descendentul unei familii care a făcut un paradis dintr-un loc care cândva nu era nimic altceva decât un iad de gheaţă şi piatră?“ Apoi l-a lovit pe Lordul Cenuşă cu sceptrul sub ochi. „Du-te acasă pe Luna. Du-te acasă la Centru. Spaţiul de Dincolo e pentru fiinţe cu şira spinării mai dreaptă.“ Guvernatorul din Rhea nu a îngenuncheat. Acum luna lui e cenuşă. Familia lui e cenuşă. El e cenuşă. Aşa că fugi, Darrow au Andromedus. Fugi acasă pe Marte, legiunile mele te vor urmări până la capătul universului.

— Aşa sper, îi spun.

— Ai o singură monedă de schimb, îmi reaminteşte Suverana prin intermediul lui Aja. Nepotul meu îţi garantează libera trecere. Dacă moare, îţi rad nava din înaltul cerului. Foloseşte-l cu înţelepciune.

De ce îmi spune ceva ce ştiu deja?

— E timpul să mergem, Darrow.

Quinn se sprijină de umărul meu. Îmi pune o mână pe spate ca pentru a-mi aminti că nu sunt singur. Dau din cap spre ea. Îmi acoperă retragerea în vreme ce mă ridic spre cer cu băiatul, cu briciul înfăşurat în jurul gâtului său.

Quinn se uită cu îngrijorare la Pretorieni şi se înalţă ca să mă urmeze. Am o singură monedă de schimb.

Ce-a vrut Suverana să spună cu asta? Voia să-mi amintească oare că o pot folosi doar o dată? Să-l omor pe Lysander numai dacă sunt încolțit? Apoi îmi dau seama de ce a vorbit astfel, când, ca pisica pe șoarece, Aja o urmărește pe Quinn ridicându-se.

— Aja, nu! strigă Lysander.

— Quinn! urlu.

Într-o clipită, Aja se repede înainte mai iute decât orice felină. O prinde pe Quinn de păr. Quinn își rotește briciul cu frenezie ca să se apere de femeia uriașă. Dar e prea lentă. Aja o lovește cu capul de pământ cu mâna stângă. O izbește cu pumnul în tâmplă. Pumn în armură în contact cu osul. De patru ori înainte ca eu să reușesc măcar să clipesc. Picioarele lui Quinn se răsucesc și lovesc în timp ce ea se contorsionează ca un păianjen muribund. Aja se retrage și se uită la mine zâmbind.

19

Nava-barză

Cu toţii ştiu că sunt nesăbuit. Quinn e momeala. Aja e cârligul. O să-l ia pe Lysander dacă muşc momeala şi o atac pe Aja. O să folosească fracţiunea de secundă când briciul meu o să se îndepărteze de gâtul lui ca să mă paralizeze sau să mă omoare. Aud armele încărcându-se în urma mea, aşa că ţin în continuare briciul lipit de gâtul băiatului. Lacrimile îmi înceţoşează vederea în vreme ce plutesc neputincios. Clatin din cap în agonie. N-o pot părăsi. Inversând direcţia cizmelor, mă întorc s-o iau de jos. Dar înainte să ajung la ea, un alt Auriu zvâcneşte pe lângă mine, coborând de sus, fără armură, ca să o ia de pe pământ şi să o care cu el.

Şacalul.

Ţâşnesc în sus, prin ploaie, spre uşile calei şi aterizez înăuntrul navei-barză. Merg păcănind din cizme pe puntea de metal şi îngenunchez, împingându-l pe Lysander spre Sevro. Băiatul cade în genunchi. Câţiva zeci de membri ai familiei Augustus, uzi leorcă, se uită la mine. Îşi întorc apoi privirile spre băiat. În urma mea vine Şacalul, ţinând-o ciudat pe Quinn cu singura lui mână.

Nava noastră se ridică şi uşile se închid după noi cu un şuierat. Roque îşi croieşte drum printre ceilalţi ca să mă vadă, apoi privirea i se opreşte asupra Şacalului şi asupra lui Quinn, puterile lăsându-l cu fiecare secundă ce trece. Şacalul o aşază jos pe Quinn cu blândeţe şi aruncă cizmele

gravitaţionale ce nu i se potrivesc, împrumutate de la unul dintre Urlători.

Gura lui Roque se mişcă. Dar nu scoate niciun sunet.

— E... reuşeşte să murmure până la urmă.

— Avem vreun Galben la bord? mă întreabă Şacalul.

Mă uit spre Harpia şi-i fac semn spre cabinele principale.

— Găseşte-o pe Mustang. Întreab-o pe ea.

Harpia porneşte în goană.

— Trusa medicală, cere Şacalul, luându-i pulsul lui Quinn.

Îi verifică pupilele. Nimeni nu mişcă.

— Acum!

Roque se duce împleticindu-se să o caute. Pietricică o smulge de pe perete şi i-o aruncă. Roque i-o aduce Şacalului. Cu mintea încremenită, mă uit fix la Quinn în vreme ce o altă criză îi zguduie corpul şi un sunet inuman îi şuieră din nas şi din gură. Lângă mine stă Roque complet alb la faţă. Întinde mâinile neajutorat spre fata pe care o iubeşte, de parcă ar putea să repare el singur ce s-a stricat, dar în sinea lui ştie că e neputincios. Cade în genunchi.

Şacalul deschide trusa medicală şi-i răvăşeşte conţinutul.

Singura lui mână se mişcă sigură pe ea printre obiectele dinăuntru până când găseşte o bucată de argint nu mai mare decât degetul meu arătător. Ia dispozitivul şi-l activează. Bâzâie uşor şi emite o lumină albastră slabă.

— Am nevoie de datapad-ul cuiva. Al meu s-a prăjit în timpul atacului electromagnetic.

Nimeni nu face nicio mişcare.

— Fata asta o să moară. Un blestemat de datapad. Acum.

I-l întind pe al meu. Nu se uită spre mine, dar se opreşte o clipă când îmi vede mâinile uşor de deosebit.

— Mulţumesc că ne-ai salvat, Secerătorule, îmi spune în pripă.

— Mulţumeşte-i surorii tale.

Lysander se ridică și vine lângă mine. Se uită în liniște, fără o lacrimă în ochi. Pietricică și Clovnul stau în picioare. Nimeni nu-l atinge pe Roque, deși se uită pe furiș la el, cu mâinile strânse pe genunchi sau pe briciuri, șoptind cine știe ce rugăciuni pentru noroc ale Auriilor.

Șacalul plimbă dispozitivul de rezonanță magnetică din argint peste capul lui Quinn, urmărind hologramа pe datapad-ul meu. Înjură.

— Ce e? întreabă Roque.

Șacalul ezită un moment.

— I se umflă creierul. Dacă nu reușim să controlăm presiunea, avem o problemă.

Bâjbâie prin trusa medicală și desface o mașinărie cu un cordon transparent.

— Presiunea o să-i priveze creierul de irigarea normală cu sânge. N-o să mai primească sânge fiindcă vasele se vor îngusta din cauza umflăturii.

— O să moară?

— Nu din cauza umflăturii, spune Șacalul. Nu și dacă reușesc să drenez fluidul și să eliberez presiunea pe măsură ce se creează. Dar o să trebuiască să-i ținem capul înclinat, astfel încât sângele să curgă prin venele de pe gât. Ca să menținem tensiunea stabilă. Aduceți-i o rezervă de oxigen.

Privește în sus, atât de slab și de ud încât aș putea crede despre el că e un Roșu, nu un Auriu, dacă n-ar avea părul de culoarea prafului.

— Tu ești Pietricică, nu-i așa? Găsește-i niște oxigen. O mască ar fi bună, numai să nu-i acopere fața mai sus de frunte.

Pietricică o ia din loc imediat.

Corpul lui Quinn e contorsionat de o nouă criză. Mă uit neajutorat și îmi las o mână pe umărul lui Roque. Tresare la atingerea mea.

Harpia se-ntoarce în goană spunând:

— Nu e niciun afurisit de Galben.

— Rahat, înjură Clovnul. Rahat. Rahat. Rahat. Rahat, repetă el lovind cu picioarele în pereți.

Șacalul se oprește o clipă, aruncă o privire spre Roque, apoi acționează. Face semn spre Clovn, Harpia, și câțiva membri ai Casei.

— Am nevoie să o țineți fiecare de câte o mână și de cap. O să continue să aibă convulsii, și cred că o să ne cam zdruncinăm în călătoria asta. O s-o mutăm din cala asta blestemată și o s-o stabilizăm pentru operație.

Îi trage părul spre spate, în coadă, mă roagă să-l țin și scoate din trusa medicală un ionizator mic. Îl ține cu dinții deasupra mâinii sale, înfiorându-se pe măsură ce aparatul distruge bacteriile și îndepărtează foliculii de piele moartă.

— Clovnule, rade-i părul – pe tot.

Șacalul se ridică în picioare și-i aruncă ionizatorul Clovnului, care se apleacă și e pe cale să înceapă să-l treacă peste părul auriu al lui Quinn, când i-l smulge Roque, care rămâne lângă ea, incapabil să se miște.

— Cum o cheamă? îl întreabă Șacalul pe Roque.

— Quinn.

— Vorbește-i. Spune-i o poveste.

Tremurând ușor, Roque își trage nasul și începe să-i șoptească lui Quinn:

— Odată ca niciodată, în zilele de odinioară ale Vechiului Pământ, au fost doi porumbei îndrăgostiți nebunește unul de celălalt...

Pornește ionizatorul și începe să-și miște mâna. E un gest intim. De parcă ar îmbăia-o. Doar ei doi într-un loc îndepărtat. Cu mult înainte ca ea să fi spus povești lângă focul de tabără de la Institut. Cu mult înainte să înceapă oroarea.

Simt mirosul părului ars când Șacalul se apropie de mine.

— Ce s-a întâmplat acolo? mă întreabă. A fost un pumn electromagnetic?

— N-ai văzut? îi spun mirat. Aja a lovit-o cu mâinile goale.

— Blestemată treabă, zice el scrâșnind din dinți, cu privirea întunecată. Cum s-a ajuns la asta?

— Octavia avea de mult de gând să facă asta, îi șoptesc. Chiar dinainte să venim pe Marte, avea de gând să-i dea lui Bellona funcția de ArhiGuvernator. Gala a fost o capcană.

— Când ai descoperit asta? Înainte sau după duel?

— Înainte, îl mint.

— Bine jucat. Ne-ai făcut să părem victime. Deci Mustang a dat greș în misiunea ei.

— Tatăl tău a trimis-o să se infiltreze la curtea Octaviei?

— Nu. Îmi închipui că a fost ideea ei. Să se apropie de dragon...

— Și Casa Julii e împotriva noastră.

— Are sens, zice el dând din cap gânditor. Politicienii au încercat să o ia pe Victra dintre noi înainte să apară Karnus și Aja.

— Nu pari îngrijorat.

— Victra e fiica preferată a mamei ei. Dar a înfruntat trei Obsidieni pentru mine. Trei. E cu noi, trup și suflet.

Mă uit cum Roque e pe cale să termine de îndepărtat părul lui Quinn.

— O să trăiască? întreb în șoaptă.

— Are fragmente de os în țesutul cerebral. Chiar dacă reușim să oprim inflamarea, rămâne hemoragia. Puternică.

Ne uităm amândoi la Quinn, care acum nu mai are deloc păr pe cap. Are chipul împăcat. Doar câteva vânătăi mici pe o tâmplă. Dacă n-ai ști, n-ai putea să-ți dai seama că e pe moarte. Roque o mângâie cu blândețe pe frunte, șoptindu-i lucruri liniștitoare.

— Poți s-o salvezi? mă întorc spre Șacal. Are vreo șansă?

- Nu aici. Dar dacă ne duci la o punte-medicală, atunci da, avem o şansă excelentă.

În timp ce ceilalţi îi ridică trupul şi o mută în altă încăpere, Roque îi cântă încetişor. E un cântec inventat de el în jurul focului de tabără, atunci când mâncam cu toţii ascunşi în ţinuturile înalte. Quinn era cu Cassius pe vremea aia, după cum se pare că sunt toate femeile la un moment dat. Dar chiar şi aşa, am observat schimbul de priviri pe care l-a avut cu Roque. Ei sunt porumbeii mesageri din poveste, traversând cerul iarăşi şi iarăşi. Cât de emoţionat era să fie din nou alături de ea.

Simt cum mi se rupe sufletul. Încă o pot salva. Pot să repar lucrurile.

Suverana a avut dreptate. Mi-am înţeles greşit puterea de a mă târgui. Ce puteam să fac? Să-i omor nepotul dacă Aja o omora pe Quinn? Dacă îi omora pe Sevro, Mustang sau Roque? Am noroc că nu le-a făcut rău mai multora dintre noi.

Mă întorc spre Sevro.

Stă tăcut în armura lui, uitându-se cum Roque o ţine de mână pe fata pe care o iubeşte şi el, dar fără să-i fi spus vreodată, fata pe care n-ar fi putut nicicând s-o aibă. Durerea e crudă şi i-a săpat riduri adânci pe faţa lui de şoim. Insensibilul Sevro, imun la durere, la tristeţe, la chinul de a rămâne fără ochiul scos de Lilath, locotenentul Şacalului; acum e copleşit. Quinn nu l-a numit niciodată Spiriduş pe Sevro, ca noi ceilalţi. Victra îi pune o mână pe umăr, observând că suferă, chiar dacă nu înţelege adevăratul motiv. El îi împinge mâna.

— Nu te cunosc, mârâie Sevro.

— Scuză-mă, zice Victra retrăgându-se.

— Ce mai aşteptţi, Secerătorule? mă întreabă Sevro. Suntem tot pe orbita asta, îmi spune, făcându-mi semn cu capul.

Îl urmez, și îi cer Victrei să-l aducă pe nepotul Suveranei. Eu și Sevro urcăm o scară și ne întâlnim cu Tactus pe coridorul îngust care duce spre puntea pasagerilor și cabina de comandă.

— O, bunul meu domn, mă strigă Tactus, ferindu-și umărul rănit.

Părul ud îi atârnă peste ochii veseli. Vorbește tare, fără să-i pese de starea lui Quinn.

— Data viitoare când mai plănuiești ceva atât de dramatic, anunță-ne din timp ca să nu ne mai pișăm în pantaloni.

— Nu acum, Tactus, îi spun trecând pe lângă el.

— Atâta pagubă. Ia te uită, continuă, văzându-l pe Sevro. Spiridușul. Bunul meu domn, cred că te-ai micșorat și mai tare, dacă e posibil așa ceva.

Sevro nu zâmbește.

Intrăm pe puntea pasagerilor, unde cei din familia Augustus și Urlătorii își pun centurile de siguranță pregătindu-se pentru ieșirea din atmosferă. Tactus vine după noi.

— Salutare, psihopaților! le strigă Tactus Urlătorilor. Mă bucur să vă întâlnesc din nou staturile minuscule. Mai ales pe tine, Pietricică.

— Mori, îi spune Pietricică, care tocmai îl ajuta pe unul dintre nepoții lui Augustus să-și pună centura.

Tactus se apleacă spre mine după ce traversăm sala pasagerilor.

— Ce prieteni buni să vină și să te salveze. Chiar dacă era împrăștiați tocmai pe Rim.

— Eram, spune Sevro.

— Ce v-a adus înapoi? întreabă Tactus. Vremea rea?

Sevro nu răspunde, iar Tactus începe să râdă în ciuda găurilor numeroase care-i perforează armura.

— Exact cum îți place ție, nu Darrow? Prieteni gata să-și rișteze viața și membrele mereu în umbra ta.

Îmi dă un ghiont, un pic prea jucăuș, lăsând urme subțiri de sânge pe mine. Ajungem în fața ușilor închise de la cabina de comandă. Tactus tresare când se lovește cu umărul de un perete despărțitor. Sevro vine în spatele nostru.

— Ce-ți face umărul? întreb.

— E mai bine decât capul fetei de dincolo. Quinn o cheamă, nu? Tipa rapidă din Casa Marte. Aja a aranjat-o bine. Păcat. Aș fi luat-o la o tură...

Sevro îl pocnește pe Tactus în vintre din spate, lovindu-l printre picioare cu o forță suficient de mare cât să îndoaie metalul. Îi dă un cot în tâmplă și o lovitură cu piciorul în stilul Kravat. Încă trei lovituri peste ureche înainte ca Tactus să se prăbușească la pământ. Sevro își proptește un genunchi în umărul rănit al lui Tactus, un braț pe gâtul lui, celălalt genunchi pe vintre, iar cu mâna liberă îi flutură un cuțit aproape de globul ocular.

— Dacă mai vorbești așa despre Quinn, îți tai coaiele și ți le îndes în orbite.

— Mi-a spus mie fratele meu să stau mereu... cu ochii pe ele... icnește Tactus.

Ușa cabinei se deschide cu un șuierat. Augustus apare în cadrul ei. Face ochii mari văzând scena, și tocmai acum apare și Victra aducându-l pe Lysander de la pupa navei.

— Aproape au terminat, lordul meu, spun.

Pășesc peste Tactus și Sevro și-l urmez pe ArhiGuvernator în cabină. Victra vine și ea, dar calcă direct pe Tactus, scrâșnind cu tocurile cizmelor.

— Excelentă treabă, îi spune lui Sevro.

— Scutește-mă, vaco.

— Cine e micuțul? mă întreabă Victra după ce intrăm în cabină și închidem ușa.

Îi spun.

— Fiul Cavalerului Furiei? Afurisit omuleț. Nu cred că mă place.

— N-o lua personal.

Carlinga e mai mare decât camera mea din vila din Citadelă. Un sistem de lumini înconjoară scaunele pilotului şi co-pilotului. Mustang stă în stânga, iar pilotul, o femeie Albastră, stă în dreapta, conectată la navă. O lumină albastră îi străluceşte sub pielea de pe tâmpla dreaptă. Mustang controlează nava, cu mâna dreaptă într-o prismă holografică de comandă, schimbând replici rapide cu pilotul. Dincolo de hubloul curbat, pluteşte Pământul. În spatele lui Mustang, Augustus, Pliniu şi Kavax au Telemanus, cocoşat într-o poziţie amuzantă, discută ce opţiuni avem.

E o atmosferă calmă.

— Bravo, Darrow, spune Augustus fără să se întoarcă spre mine. Totuşi, ai fi putut alege o navă mai bună...

— Ce se întâmplă în spate? îl întrerupe Mustang. Am auzit că e cineva rănit.

— Quinn e pe moarte, îi spun. Trebuie să o ducem pe o punte-medicală cât mai repede.

— Chiar şi după ce ajungem pe orbită, tot suntem cu treizeci de minute în urma flotei noastre, zice Mustang.

— Zboară mai repede.

Nava se cutremură când Mustang şi femeia Albastră o forţează.

— A fost un plan bun, spune Kavax, uitându-se în jos spre Mustang. A fost un plan bun, Virginia, să te infiltrezi în cercul Suveranei. Exact ca atunci când erai mică. Când tu şi Pax v-aţi ascuns în tufişuri ca să auziţi ce se vorbeşte la consiliul tatălui tău. Numai că Pax era mai înalt decât tufişurile! hohoteşte el, făcând-o să tresară pe tăcuta femeie Albastră.

Mustang se întoarce şi-i strânge uşor mâna, cu palma mai mică decât cotul lui. El se împăunează ca un câine de vânătoare cu un fazan între fălci, uitându-se în jur să vadă dacă am observat cu toţii gestul ei. Are un fel al ei de a se purta cu bărbaţii mai mari decât urşii.

Dragostea care se citeşte pe faţa lui Kavax face ca dezinteresul lui Augustus să pară şi mai monstruos. Şi mai rău, simt cum mi se face greaţă gândindu-mă cum l-a ucis Şacalul pe fiul acestui om.

Mustang îmi aruncă o privire rapidă cu coada ochiului – are părul prins la spate, iar amintirea unui zâmbet îi stăruie în colţul gurii, şi mă simt de parcă aş fi primit o lovitură direct în inimă. Acum nu-mi mai zâmbeşte. Iar inelul în formă de cal nu-i mai împodobeşte degetul.

Pentru câteva clipe se lasă tăcerea. Apoi Augustus se întoarce spre mine.

— Presupun că Octavia a încercat să te convingă şi pe tine să intri în cercul ei, nu?

— A încercat.

— Ducă-se învârtindu-se. Pun pariu că i-ai spus să se ducă învârtindu-se, nu-i aşa, băiete? hohoteşte Kavax şi mă bate aşa de tare pe umăr, încât mă dezechilibrează şi dau peste Victra. Scuză-mă.

Stă aplecat ca un copac crescut prea înalt pentru rădăcinile sale firave. Din barba roşie înspicată i se scurg picături de apă.

— Scuză-mă, îi spune şi Victrei.

— De fapt, Lord Telemanus, oferta ei mi s-a părut tentantă. Îşi tratează lăncierii cu respect. Spre deosebire de alţii.

Augustus nu pierde vremea cu zeflemeaua.

— O să rezolvăm asta. Îţi sunt dator, Darrow. Numai să ajungem la flotă.

— Îi eşti la fel de îndatorat lui Mustang şi Urlătorilor, îi spun.

— Ce e un Urlător? mă întreabă.

— Prietenii mei în armuri negre. Sunt conduşi de Sevro.

— Sevro. Creatura aia pricăjită care l-a pus jos pe lăncierul meu? întreabă ArhiGuvernatorul ridicând o

sprânceană. Mi s-a părut mie că-l recunosc. Băiatul lui Fitchner. Cel care l-a omorât pe răzgâiatul ăla de Priam în timpul Trecerii.

— E cu noi, lordul meu. La fel de loial ca mine.

Ușa se deschide cu un șuierat și ni se alătură Sevro și Tactus. Ne întoarcem cu toții spre ei.

— Ce e? întreabă Sevro provocator, retrăgându-se un pas.

Tactus se dă repede într-o parte, luând distanță față de Sevro.

— Îmi ești loial mie sau tatălui tău, Sevro? întreabă Augustus.

— Care tată? Eu sunt bastardul unui bastard, zice Sevro măsurându-l sceptic cu privirea pe ArhiGuvernator. Și cu tot respectul, lordul meu, nu dau niciun strop de pișat înghețat de pisică pe tine. Fiica ta m-a adus aici de pe Rim. Loialitatea mea e față de ea. Dar mai presus de orice e față de Secerător. Așa stau lucrurile.

— Vezi cum vorbești, cățelușule, mormăie Kavax.

— Probabil ești tatăl lui Pax. Îmi pare rău că s-a dus. Era un om pentru care poate că aș fi putut muri. Dar văd că moștenise înfățișarea arătoasă de la maică-sa.

Kavax nu e sigur dacă a fost sau nu insultat.

— Darrow, îți datorez scuze, îmi spune Augustus. Ai avut dreptate. Se pare că loialitatea durează și dincolo de Institut. Dar acum... Lysander.

Augustus aruncă o privire pe hublou. Ne ridicăm ferm. Se lasă în genunchi în fața băiatului ca să-i vorbească.

— Am auzit spunându-se că ești un băiat excepțional.

— Sunt, lordul meu, răspunde Lysander cât de ferm poate. Sunt testat cu regularitate și studiez o mulțime de lucruri. Rareori pierd la șah. Iar când pierd, studiez mai mult.

— Știi, am avut și eu un băiat ca tine, Lysander. Dar sunt sigur că știai asta.

— Adrius au Augustus, spune Lysander, cunoscând genealogia familiei.

— Nu, clatină Augustus din cap. Nu. Fiul meu mai mic nu seamănă deloc cu tine.

Băiatul se încruntă.

— Atunci cel mare. Claudius au Augustus?

Mustang aruncă o privire în spate.

— Da, încuviinţează Augustus. Un băiat bun, deosebit, cu o inimă de leu. Mai bun decât mine. Mai drept. Un conducător. Aţi fi putut fi prieteni, mai spune aruncându-mi o privire ciudată, cu subînţeles.

— Ce s-a întâmplat cu el? întreabă Lysander demn.

— Partea asta nu ţi-au spus-o, nu? Ei bine, un tânăr voinic din Casa Bellona, pe nume Karnus, s-a purtat nepoliticos cu o femeie pe care fiul meu o curta. Fiul meu a reacţionat şi l-a provocat pe Karnus la duel. La final, când băiatul meu era înfrânt şi plin de sânge, Karnus a îngenuncheat lângă el, i-a luat capul în mâini – Augustus cuprinde cu palma capul lui Lysander – şi l-a zdrobit de pavaj până când tot ce era special în el s-a scurs pe pământ. Să sperăm că n-o să trebuiască să fii martor la aşa ceva vreodată, mai spune Augustus mângâindu-l pe Lysander pe obraz.

— Asta vreţi să-mi faceţi mie, lordul meu? întreabă Lysander plin de curaj.

— Sunt un monstru doar când e necesar, zâmbeşte Augustus. Nu cred că de data asta o să fie nevoie. Vezi tu, noi vrem doar să ajungem acasă. Atâta timp cât bunica ta ne dă voie să trecem, eşti în siguranţă.

— Bunica spune că eşti un mincinos.

— Ce ironic. Sper că-i vei spune că ne-am purtat bine cu tine.

— Doar dacă o să vă purtaţi bine cu mine.

— Corect, zice Augustus bătându-l pe umăr şi ridicându-se în picioare. Victra. Du-l în aripa pasagerilor.

Victra se uită pieziș. Normal că Augustus a ales singura femeie din încăpere în afară de Mustang. Tactus îi observă reacția și face un pas în față.

— Pot să mă duc eu, lordul meu? Nu mi-am văzut frații de ceva vreme. Și mi-ar face plăcere să stau de vorbă cu băiatul.

Augustus dă din cap, în semn că nu-i pasă. Victra îi mulțumește lui Tactus, mirată de gestul lui. El îi face cu ochiul, îmi dă mie un pumn în umăr și îl bate cam tare pe Lysander cu palma pe cap, aproape doborându-l la podea. Nici nu vreau să mă gândesc cum or fi frații lui.

— Haide, micuțule. Ia zi-mi, ai fost vreodată la un club Pearl? îl întreabă pe copil conducându-l afară din încăpere. Băieții și fetele de acolo sunt realmente spectaculoși...

Nava urcă tot mai sus clătinându-se. În două minute o să ajungem la marginea atmosferei.

— Au încercat să mă omoare în somn, șoptește Augustus. Suverana știe că n-o să iert așa ceva.

— O să vină pe Marte, îi spun.

— Nu există vreo șansă să se ofere vreo compensație? întreabă Pliniu.

— Compensație? sare Mustang. Să accepți compensații de la femeia care a incendiat o lună, Pliniu? Ești idiot?

— Pacea o să-ți asigure continuitatea Casei, lordul meu. Mai degrabă decât războiul. Dacă te împotrivești Suveranei, ce speri să obții? spune Pliniu, care stăpânește bine arta retoricii. Are o flotă vastă. Bani cu nemiluita. Numele și onoarea ta, indiferent cât de măreț sunt, nu pot rezista presiunii Societății. Lordul meu, m-ai așezat la dreapta ta pentru că merit. Pentru că ai încredere în sfatul meu. Fără tine, sunt nimeni. Tot ce mă interesează e siguranța ta. Așa că ține seama de sfatul meu, dacă încă îl mai prețuiești, și nu lăsa ca rana conflictului cu Suverana

să se infecteze. Nu lăsa războiul să izbucnească. Adu-ți aminte de Rhea și de cum a ars. Apără onoarea familiei în termeni de pace, prin orice mijloace posibile.

Augustus ridică glasul.

— Când Suverana s-a ridicat împotriva mea, m-am plecat asemenea oricărui Auriu, cu grație și demnitate. Dar acum mă atacă și dincolo de grație, dincolo de încrederea în sine, cuțitul ei se va lovi de fier. Ne îndreptăm spre Marte, și spre război.

— Atingem atmosfera joasă, spune Mustang. Țineți-vă bine.

— Ce e lumina aia? întreabă Sevro. Cea care clipește deasupra altimetrului.

Femeia Albastră se repede să răspundă.

— Ușa calei se deschide, *dominus*.

— Cala... mă încrunt. Poți să anulezi comanda?

— Nu, *dominus*. Îmi e interzis accesul.

De ce s-ar deschide ușa calei...?

— S-a oferit voluntar, spune Mustang panicată. Tactus s-a oferit voluntar.

— Nu, izbucnesc, speriindu-i pe toți în afară de Mustang, care și-a dat seama ce se întâmplă în același timp cu mine. Sevro, Victra, cu mine!

Mă răsucesc și ies în fugă pe ușa cabinei, ferindu-mi capul și alergând cât pot de repede spre capătul navei.

— Pregătiți-vă pentru o manevră de zbor, o aud pe Mustang spunându-le celor din cabină.

— Ce se întâmplă? se plânge Pliniu.

— TACTUS! urlu.

Victra și Sevro aleargă pe urmele mele. Ceilalți Urlători și membri ai Casei mă strigă, nedumeriți când mă văd traversând în fugă zona pasagerilor.

Nasolu' își desface centura de siguranță.

— A trecut pe aici cu băiatul.

— Jos! îi zic făcându-i semn să se aşeze. Rămâneţi toţi la locurile voastre.

Tactus n-ar face aşa ceva. N-ar putea face aşa ceva. Dar de ce dracu' nu? De ce aş putea presupune că n-ar face ce e mai bine pentru el? E în firea lui.

Ne dăm drumul pe balustrade în jos până la nivelul depozitului, trecând pe lângă încăperea unde Şacalul o operează pe Quinn. Deschid uşa dinspre cală şi mă întâmpină urletul vântului. Prin bocaportul deschis se vede întunericul de-afară, străpuns de luminile oraşului aflat la mare distanţă dedesubt. Clovnul şi un lăncier din Casa Augustus zac inconştienţi, sângerând. Alunecă încet spre uşa deschisă a calei. Cât despre Tactus, el nu mai e decât un punct îndepărtat în întuneric. Nu-l văd clar, dar ştiu că l-a luat pe Lysander.

— Sevro! Stai! strig prinzându-mi prietenul de umăr.

Fierbe. Arată de parcă ar fi gata să sară din navă şi să-l urmărească pe Tactus. Nu poate. E prea târziu. În loc să-l urmărim, îi prindem pe cei doi Aurii care şi-au pierdut cunoştinţa înainte să alunece prin bocaportul deschis. Victra reuşeşte să-l închidă de la panoul de comandă.

— Nu are niciun dispozitiv de comunicare, spune Victra aproape rămasă fără răsuflare. Nu după scurtcircuitele provocate de şocurile electromagnetice.

— N-are nevoie de blestematul ăla de dispozitiv, zice Sevro arătând spre picioarele goale ale Clovnului. Nenorocitul are cizme gravitaţionale. Imediat ce ajunge pe scanerele distrugătoarelor-de-aripi, o să fie cules din aer.

Calculez rapid.

— Avem la dispoziţie două minute până ne trimit trupe de asalt.

20

Sondorul Iadului

Ar fi trebuit să-mi dau seama ce urma să facă Tactus. Și-a ucis primul Primus, pe Tamara, la Institut. De atunci nu s-a supus decât forței. N-a căutat decât victoria. Știam că era o bestie, dar credeam că e bestia mea. Am crezut că pot avea încredere în el. Nu, am crezut că îl pot schimba. Mă blestem. Prost arogant. Mă grăbesc înapoi în cabină, unde Augustus i se adresează pilotului Albastru.

— Pilot, poți să ne scoți de aici?

— Nu, *dominus*. Modelele geometrice nu arată nicio probabilitate de ieșire.

Răspunsul pilotului este în deplină concordanță cu felul de a fi al Albaștrilor – distant emoțional, eficient și declarativ. E o femeie foarte slabă, aducând întrucâtva cu o pasăre. De parcă ar fi făcută toată numai din rămurele, cu gâtul lung și capul ras, puțin mai mic decât ar fi normal. Are ochii mari și nefiresc de albaștri în comparație cu tatuajele digitale de pe craniu. Când se mișcă, o face de parcă ar fi scufundată sub apă. S-a născuit pe un asteroid, judecând după accentul plat.

— Care e cel mai probabil scenariu?

— O să ne distrugă motoarele cu distrugătoarele-de-aripi. O să ne cauzeze o breșă în învelișul exterior al navei, ucigându-ne pe toți. Sau un asalt de navete-căpușă. Capturându-i pe toți cei aflați la bordul navei.

— Sau o să ne arunce pur și simplu în aer, adaugă Sevro.

— Albastrule, du-mă la nava mea şi o să primeşti comanda unei fregate, face Augustus o ofertă.

— Aş prefera un crucişător, spune ea.

— Un crucişător, atunci.

— Foarte bine.

Albastrul reglează câteva butoane.

— Voi zbura bine, dar ca să supravieţuim, paradigma trebuie schimbată înainte să ajungă la nava noastră.

Nava-barză urcă până la marginea atmosferei Lunii. E ca o bestie cu o burtă uriaşă. Uriaşă din cauza camerelor de depozitare, pentru că singura ei misiune e să dea naştere soldaţilor prin tuburile din măruntaiele ei. Bărbaţii ca mine ar face-o praf dintr-un distrugător-de-aripi. La Academie foloseam astfel de nave penru a lansa oameni în carapace-stelare în bazele inamicilor de pe asteroizi.

Focul cauzat de fricţiune se încolăceşte în jurul navei.

— Dacă apare o breşă în învelişul exterior, ţineţi-vă respiraţia, *dominii*, ne spune pilotul. Nu avem suficiente căşti de supravieţuire la bord.

— O să ne explodeze plămânii dacă facem asta, zice Victra încruntându-se.

— Atunci expiraţi, răspunde femeia Albastră. Şi vă mai rămân treizeci de secunde de viaţă, timp în care o să vă explodeze timpanele şi vasele sanguine ca nişte baloane. Eu o să-mi ţin respiraţia.

Sevro se uită la mine cu ochii mari.

— Urăsc spaţiul.

— Tu urăşti totul.

Ieşim fără nicio problemă din atmosfera Lunii. Focul conteneşte şi ne strecurăm în spaţiul deschis, unde navele principale ale armadei alunecă asemenea unor monştri din adâncurile mărilor Europei. Turlele tunurilor le împodobesc precum scoicile pielea unor balene, iar uşile deschise ale hangarelor arată ca nişte branhii imense. Navele

comerciale plutesc încet pe coridoarele lor aeriene. Distrugătoarele-de-aripi şi navele-viespe patrulează. Nicio navă în afara celor care ne urmăresc de pe Luna nu ţine seama de prezenţa noastră. Suverana nu a trimis niciun mesaj. Secundele trec.

Nu avem unde să fugim. Când îl aveam pe Lysander ne gândeam să trecem chiar pe sub tunurile Armadei Sceptrului. Dar acum va trebui să trecem prin furcile iadului.

Pilotul nostru e la fel de imobil ca o bucată de metal.

Zicea că ar trebui să se schimbe paradigma.

Ce pot să fac? Gândeşte. Gândeşte.

— O să deschidem un canal de comunicare cu una dintre nave, zice Augustus. O să-i mituim să ne adăpostească. Toţi oamenii au un preţ.

— Suntem blocaţi. Nu putem nici măcar să transmitem un mesaj, îi reaminteşte Mustang.

O să murim. O ştim cu toţii. Augustus nu intră în panică şi nu cedează. Nu ştiu cum credeam că o să reacţioneze înaintea morţii. Poate că am sperat că o să se vaite şi o să se albească la faţă. Dar în ciuda tuturor defectelor lui, rămâne neclintit. După o clipă îşi lasă o mână osoasă pe umărul lui Mustang. Ea tresare, surprinsă.

— Fie că vor fi rachete sau avioane de luptă, murim ca nişte Aurii, ne spune Augustus solemn tuturor.

Nu pentru că îşi doreşte să credem că e puternic până în ultima clipă, ci pentru că el crede în ceea ce e – o fiinţă superioară, care-şi stăpâneşte slăbiciunile umane. Pentru el, moartea este doar o ultimă slăbiciune. Oamenii se tânguiesc când mor. Se agaţă de viaţă chiar dacă nu mai au nicio speranţă. El n-o să facă asta. Moartea nu e mai măreaţă decât mândria lui.

În multe feluri, Auriii sunt asemenea Roşiilor. Sondorii Iadului merg la moarte pentru familiile lor, pentru mândria clanului. Nu se tânguiesc când minele se prăbuşesc

în jurul lor sau când viperele apar din întuneric. Cad și prietenii lor îi plâng și le îndepărtează trupurile. Dar noi avem Valea spre care ne îndreptăm; Auriii ce au? Când pier, trupul li se ofilește, iar numele și faptele dăinuie până când timpul le risipește. Și asta-i tot. Dacă cineva ar trebui să se agațe de viață, aceia sunt Aureolații.

— Du-ne aproape de *Vanguard*, îi spun Albastrului.

— Asta ar însemna ca șansele de supraviețuire să scadă cu...

— Nu-mi spune șansele, fă-o și gata, îi ordon.

Toată lumea se întoarce și se uită la mine. Nu pentru că am spus ceva ciudat, ci pentru că așteptau să se întoarcă și să se uite la mine. Cu toții se rugau în tăcere să pun la cale un plan. Chiar și Augustus.

Eo mi-a spus cândva că oamenii vor aștepta mereu ceva de la mine. Credea că am o calitate anume, ceva intrinsec care le oferă oamenilor speranță. Rareori simțeam așa ceva în mine. Acum n-a mai rămas nimic. Doar groaza. În interior mă simt ca un băiețel – supărat, bosumflat, egoist, vinovat, trist, singur – și totuși ei așteaptă lucruri din partea mea. Aproape mă frâng sub privirea lor, sunt gata să dispar și să rog pe altcineva să preia controlul. Eu nu pot s-o fac. Sunt mic. Sunt doar un mincinos într-un corp artizanal. Dar visul acela nu trebuie înăbușit.

Așa că acționez și ei se uită.

— Ai luat-o razna? mă întreabă Victra. Când o să-și dea seama că nu avem băiatul...

— Trasează un unghi spre puntea lui *Vanguard*, îi spune Mustang Albastrului.

Augustus dă scurt din cap spre mine, ghicindu-mi planul.

— *Hic sunt leones!*

— *Hic sunt leones!* repet, oferindu-i ultima privire lui Mustang, și nu bărbatului care mi-a spânzurat soția.

Nu observă. Părăsesc puntea în fugă urmat de Sevro. Ceva ne loveşte nava. Învelişul exterior se cutremură. Au aflat că nu-l avem pe Lysander.

— Urlători! Sus! le strig.

— Parcă ziceai că... începe Harpia ridicând mâinile în aer.

— SUS! urlu la ei.

Luminile roşii secundare scaldă staţia de lansare în nuanţe sângeroase când mă îmbarc împreună cu Sevro în carapacele-stelare reci. Avem nevoie de câte doi Urlători fiecare să ne ajute să ne strecurăm în învelişurile robotice. Stau nemişcat în armură în timp ce Harpia îmi prinde membrele în suporturi şi închide picioarele blindate peste carnea şi oasele mele. Urlătorii se mişcă repede chiar dacă nava se clatină din cauza unei alte lovituri de rachetă. O sirenă începe să ţiuie anunţând o breşă în învelişul exterior. Încerc să-mi reglez respiraţia în vreme ce Victra îmi potriveşte casca carapacei-stelare.

— Noroc, îmi spune aplecându-şi faţa spre mine.

Înainte să o pot împiedica, îşi apropie buzele de ale mele. Nu mă retrag, nu când sunt atât de aproape de moarte. Îi las buzele să se întredeschidă, calde, şi să se lipească de ale mele, liniştindu-mă. Apoi momentul de apropiere umană ia sfârşit, şi Victra pleacă după ce îmi coboară vizorul căştii. Văzându-ne echipaţi, Urlătorii ţipă şi urlă ca lupii. Nu pot să nu-mi doresc să fi fost Mustang cea care să mă închidă în cutia asta metalică şi să mă sărute de rămas-bun, dar apoi afişajul digital preia controlul asupra vederii şi dispar din mijlocul prietenilor mei în tubul metalic de lansare. Sunt singur. Şi speriat.

„Concentrează-te."

Sunt prins ca într-un cocon, de la mijloc în jos, în tubul de lansare. La partea asta majoritatea oamenilor s-ar pişa pe ei, departe de prieteni, de căldura vieţii. Nu e niciun pic

de gravitaţie în tub. Nu este presurizat. Urăsc lipsa asta de greutate.

Nu pot să mă uit în sus pentru că altfel o să mi se rupă gâtul când mă lansează. Nu mă pot mişca într-o parte sau alta. Carapacea-stelară este prinsă într-o mie de cârlige magnetice asemenea unor dinţi. Clinchetesc ca nişte insecte minuscule care sporovăiesc.

Din clipă în clipă mă vor lansa în spaţiu. Respir zgomotos. Inima mi se zbate în piept. Mă scufund în teroarea corpului meu şi zâmbesc. Când am vrut să mă lansez la Academie mi-au spus că e sinucidere curată. Poate că aveau dreptate.

Dar pentru asta am fost făcut. Să mă cufund în iad.

Sunt un om ca un gândac uriaş, într-o carapace de metal, cu arme şi motoare care costă mai mult decât o navă. Pe braţul drept am un tun electromagnetic. Când o să fie nevoie, o să înfloresc ca un boboc de haemanthus.

Îmi amintesc când Eo mi-a lăsat un haemanthus în faţa uşii, când am luat un boboc de pe zid în seara în care ar fi trebuit să câştig Laurul. Cât de îndepărtate mi se par zilele acelea calde de locul ăsta rece, unde petalele sunt de metal în loc să fie delicate ca mătasea.

— Suntem luaţi la ţintă. În curând apar echipele de asalt, aud vocea lui Mustang în cască. Ne pregătim să te lansăm.

Nava geme când o altă rachetă aproape ne distruge. Scuturile sunt terminate. Ne mai ţine doar învelişul şubred.

— Ţinteşte bine, îi spun.

— Întotdeauna, Darrow...

Tăcerea ei face cât o mie de cuvinte.

— Îmi pare rău, îi spun.

— Noroc.

— Nu e deloc distractiv, mormăie Sevro.

Sistemul hidraulic al navei şuieră şi dinţii metalici mă aruncă înainte în tub, trimiţându-mă direct în cameră. La

câţiva centimetri de capul meu, fluxul magnetic al lansatorului electromagnetic murmură înfiorător, provocându-mă să privesc într-acolo.

Se spune că mulţi Aurii nu suportă aşa ceva, chiar şi Însemnaţii pot să intre în panică şi ţipă şi urlă în tubul-de-lansare. Cred că e adevărat. Un Pixie ar face infarct acum. Unii dintre ei nu pot nici măcar să călătorească într-o navă spaţială pentru că suferă de claustrofobie, dar totodată se tem şi de vastitatea spaţiului. Prostănaci molateci. Eu m-am născut într-o casă chiar mai mică decât cala acestei nave. Mi-am trăit viaţa pe o sondă care face ca tubul ăsta să pară o jucărie în comparaţie cu ea, transpirând şi pişându-mi şi sufletul din mine într-un costum-prăjitor însăilat din resturi.

Şi totuşi simt groaza.

„Urmăreşte cum atacă o viperă, fiule." Tata m-a prins cândva de încheietură şi m-a obligat să jucăm acest joc. „Urmăreşte-o cum se încolăceşte în sus, tot mai sus, până ajunge la maxim. Nu te mişca mai devreme. Nu lovi cu lama curbată. Dacă o faci, o să ţi-o iei. O să te omoare. Mişcă-te doar când coboară spre tine. Fă-o cu groaza de a te lupta pentru viaţă. Nu acţiona până când nu eşti mort de frică, şi-atunci..." A pocnit din degete.

Sunt în punctul în care muzica maşinăriilor pune stăpânire pe tot. Clinchetele şi pocnetele, şuierăturile şi murmurele reverberează din învelişul exterior. Începe numărătoarea inversă.

— Eşti gata, Spiriduşule? îl întreb pe Sevro în cască.

— *Cacatne ursus in silvis?*

Se cacă ursul în pădure? Nava se învârte şi se cutremură. Şi mai multe sirene încep să urle.

— Ai trecut pe latină?

— *Audentes fortuna juvat*, chicoteşte Sevro.

— Soarta îi favorizează pe cei îndrăzneţi? Meriţi să mori dacă astea vrei să fie ultimele tale cuvinte.

— Da? Atunci să-mi sugi...

Inima începe să-mi bată mai încet.

Dinţii metalici mă aruncă în faţă în fluxul electromagnetic al tubului. Şi se întâmplă. Chiar şi prin costum, forţa gravitaţională mă izbeşte ca palma zeului tunetelor al Obsidienilor. Vederea mi se întunecă. Îmi simt stomacul în gât. Plămânii se comprimă. Fluxul sanguin încetineşte. Mă reped înainte. Luminile îmi pâlpâie dinaintea ochilor. Nu văd pereţii tubului prin care sunt împins. Nu văd nici măcar nava care m-a adus aici. Văd chipul lui Eo în întuneric. Leşin. Corpul nu poate îndura asta. E prea rapid.

Întuneric.

Apoi în întuneric apar găuri.

Stele.

Nu există între timp. Acum sunt pe navă, iar în secunda următoare străbat spaţiul cu o viteză de zece ori mai mare decât cea a sunetului.

Ajunşi în punctul ăsta cei mai mulţi se cacă pe ei. Nu din cauza fricii. E vorba de biologie şi fizică. Corpul uman nu poate suporta mai mult de atât. Mickey Artizanul s-a asigurat că al meu poate suporta un pic mai mult. Sper că şi al lui Sevro.

Străbat spaţiul fără niciun sunet. Sper că Sevro e lângă mine. Nu-l văd, nici măcar cu senzorii. Totul e prea rapid. Mă îndrept spre cea mai mare navă din Armada Sceptrului – cea pe care ar trebui să o evităm. Totul se întâmplă în şase secunde. Rachetele de urgenţă zboară pe lângă noi. Trăgătorii ne văd. Ştiu ce urmează. Dar nu folosim propulsoare, aşa că rachetele nu se pot fixa pe poziţia noastră. Antiaeriana nu se poate declanşa de la distanţa asta. Canistrele neutilizate zboară pe lângă noi şi aproape că mă lovesc. Pilotul nostru a reuşit o lovitură perfectă.

Lansatoarele electromagnetice ne ratează. Proiectilele trec fulgerând pe lângă noi. Sevro urlă ca lupii în cască.

Scuturile lor sunt coborâte. Nu le pot activa suficient de repede. Le ia timp. Din învelişul exterior al navei lor ies scântei albastre fluorescente când scuturile electromagnetice se încarcă. „Prea târziu, nenorociţilor."

„Al dracului de târziu."

Nu pot gândi. Urlu pe dinăuntru. Hohotesc ca flăcările unui foc sălbatic. Râd pentru că ştiu că aceşti războinici atât de logici nu pot lupta cu nebunia mea.

Puntea e aproape. Arunc o privire în sus. Văd cum Auriii dinăuntru urlă unul la altul. Se grăbesc spre costumele de evacuare sau navetele de salvare. Se holbează la noi cum ne apropiem la fel ca Mustang când caii Casei Marte au năvălit peste ea şi Pax într-un câmp plin de noroi. Furia noastră nu are pereche. E ceva ce aceşti oameni născuţi pe Luna nu pot înţelege.

Albaştrii se împrăştie care-ncotro. Obsidienii scot armele. Doi Aurii îşi pun măşti de oxigen şi scot briciurile, pregătindu-se să ucidă. Cu o clipă înainte să ne izbim de navă trag cu tunul electromagnetic. Loveşte surd sticla groasă. Trag iarăşi şi iarăşi şi iarăşi. Apoi mă ghemuiesc ca o minge şi mă izbesc cu toată viteza de sticla groasă a punţii, luându-mi avânt în ultima clipă cu cizmele mele cu propulsor.

Urletul unui nebun izbucneşte din mine.

21

Pete

Explodez pe punte ca o încărcătură de alice într-un magazin de porţelanuri şi sticlă. Mă izbesc de monitoare şi panouri strategice distrugând metalul ranforsat al pereţilor punţii, trecând prin oţelul coridorului până mă opresc de partea cealaltă a punţii izbindu-mă de un perete. Sunt ameţit. Nu-l găsesc pe Sevro. Îl strig în cască. Mormăie ceva despre fundul lui. Poate chiar s-a căcat pe el.

Nu auzim din cauza căştilor de protecţie, dar nava răsună de urlete când membrii echipajului sunt absorbiţi spre moarte de vidul spaţial. Nu e vorba că sunt traşi afară prin geamurile spulberate, cât că sunt împinşi de presiunea internă a navei. În orice caz, Albaştri, Portocalii şi Cenuşii zboară în spaţiu urlând. Obsidienii alunecă în linişte. Nu că ar conta. Spaţiul îi reduce pe toţi la tăcere în final.

Din braţul stâng îmi ies scântei. Tunul electromagnetic e distrus. Înăuntrul costumului, braţul mă doare ca dracu'. Am o comoţie. Vomit în cască. O umplu de o duhoare amăruie, care-mi înţeapă nările. Dar mă ţin pe picioare şi braţul drept îmi funcţionează destul de bine. Vizorul e crăpat. Mă clatin, tras şi eu către punte.

Mă târăsc înapoi prin găurile pe care le-am făcut în pereţi. Ajung pe punte, unde e haos. Membrii echipajului se ţin de tot ce pot ca să nu fie absorbiţi de întunericul rece. O fată Aurie se loveşte de mine şi zboară prin perete. În sfârşit, luminile roşii încep să pâlpâie. Pereţii de urgenţă încep să se coboare ca să sigileze scurgerea de presiune.

Unul începe să coboare în spatele meu, consolidând peretele pe care l-am distrus trecând prin el. Îl văd pe Sevro apropiindu-se și țin peretele. Metalul scârțâie frecându-se de brațul robotic al carapacei-stelare. Sevro se strecoară fix înainte ca peretele să se trântească. Puntea se închide cu noi înăuntru. Perfect.

Șuierul presiunii se stinge în urma noastră când oblonul de duro-oțel alunecă peste hubloul de observație sfărâmat. Ofițerii navei și echipajul se ridică de pe jos, icnind după aer, dar nu e niciun pic. Oxigenul și presiunea abia acum sunt pompate înapoi în încăpere. Așa că cei care au măști de oxigen – Auriii, Obsidienii și Albaștrii – se uită indiferenți cum cei câțiva valeți Roz și tehnicieni Portocalii de pe punte se zbat ca peștii icnind după aerul inexistent. O femeie Roz vomită sânge, plămânii îi explodează pentru că a încercat să-și țină respirația. Albaștrii privesc îngroziți cum mor cei din jurul lor. N-au mai văzut niciodată până acum oameni murind. Sunt obișnuiți să vadă dispărând luminițe de pe radar; poate o navă plină de Obsidieni și Cenușii aflată undeva la depărtare, explodând sau scuipând flăcări. Înțelegerea lor în privința morții este ajustată.

Obsidienii și Auriii nu reacționează în niciun fel văzând scena. Câțiva Cenușii încearcă să-i acorde primul ajutor, dar e prea târziu. Până când se normalizează nivelurile de oxigen și presiune, Culorile inferioare mor. N-o să le uit niciodată chipurile. Eu le-am făcut asta. Câte familii vor plânge din cauza a ceea ce-am făcut eu aici?

Furios, lovesc puntea de oțel cu cizmele metalice. De trei ori. Iar cei care au rămas nepăsători în timp ce aliații lor mureau, se întorc și ne văd pe mine și pe Sevro în costumele noastre ucigătoare.

Oh, cum reacționează în sfârșit chipurile acestor Aurii și Obsidieni.

Un Obsidian se-ndreaptă spre noi cu o suliță energetică. Sevro îl lovește o singură dată cu pumnul metalic, punând uriașul la pământ. Alți patru ne atacă în grup, intonându-și unul dintre cântecele lor de război oribile. Îi întâmpină Sevro, încântat să fie în sfârșit cel mai înalt din încăpere. Eu atac un pluton de Cenușii, care bâjbâie să-și găsească armele.

Așa merg lucrurile. Suntem niște ființe din metal care se luptă cu niște ființe dezorganizate din carne și oase. Ca niște pumni de oțel care se izbesc de un pepene. N-am mai ucis niciodată oameni de care să-mi pese atât de puțin. Și mă înspăimântă cât de ușor pot să fac asta în război. Nu e nicio ambiguitate aici, nicio încălcare a crezurilor morale. Oamenii aceștia fac parte din Culorile războinice. Mă omoară ei sau îi omor eu. E mai simplu decât în timpul Trecerii. E mai simplu pentru că nu-i cunosc, nu le cunosc surorile sau frații, e mai simplu pentru că folosesc metal și nu propriu-mi trup pentru a le face vânt pe poarta întunecată a morții.

Sunt bun la asta, mai bun de o mie de ori decât Sevro, și lucrul ăsta mă îngrozește mai presus de orice.

Sunt Secerătorul. Orice îndoieli aș fi avut, dispar toate și simt cum murdăria îmi cuprinde sufletul.

Facem tot ce putem să-i salvăm pe Albaștri. Puntea e încăpătoare, dar nu sunt mulți Obsidieni și Cenușii cu proiectile și arme energetice. N-au niciun motiv să fie aici, nimeni n-a trecut vreodată prin hublourile de observație. Un pericol real îl reprezintă două femei Aurii înarmate cu briciuri. Una dintre ele e înaltă și voinică. Cealaltă are o față ascuțită, pe care se citește disperarea în timp ce ne atacă. Ar putea să ne despice costumele cu briciurile lor, așa că Sevro le lovește de la distanță cu tunul lui electromagnetic, supraîncărcându-le aegisurile și împroșcându-le armurile

cu energie, ceea ce le suprasolicită scuturile electromagnetice şi le distruge armura, topindu-le pe cele două Aurii. De aceea controlează ei tehnologia. Oamenii, indiferent de Culoare, sunt fragili ca nişte porumbei în maşina de tocat a războiului.

Inamicii mei au murit, aşa că mă întorc acum spre Albaştrii din cabinele de comandă.

— Aveţi un căpitan? îi întreb.

Cu costumul pe mine sunt cu aproape un metru mai înalt decât ei. Încă se mai holbează la rămăşiţele care s-au ales de ceilalţi. Probabil că sunt o creatură de coşmar pentru ei. Un braţ din care ies scântei. Costumul pe jumătate distrus. Ţinând în mână un brici îngrozitor.

— N-am toată ziua la dispoziţie ca să vă ameninţ şi să bat din picior. Sunteţi femei şi bărbaţi eruditi. Aceasta nu este nava voastră. Voi doar o ocupaţi pentru Auriii care o comandă. Acum o comand eu. Aşadar. E vreun căpitan Albastru pe aici?

Căpitanul a supravieţuit. E un bărbat placid, îngrijit, cu mâini şi picioare lungi şi o tăietură proaspătă pe faţă care-l doare teribil. Tremură şi îşi trage nasul, ţinându-şi mâna la rană de parcă s-ar teme că dacă o ia de acolo îi cade faţa. Mama ar fi zis că e un nătăfleţ care se pişă pe el. Eo ar fi abordat altfel problema, aşa că mă postez în faţa lui şi-i vorbesc frumos.

— Eşti în siguranţă, îi spun. Nu încerca ceva nesăbuit.

Îmi scot casca. Se scurge voma din ea. Îi spun să se ducă într-un colţ şi să îşi scoată insigna care-i indică rangul. Tremurând, nu apucă să se supună. Sevro se repede în faţă, îi ia insigna şi-l împinge de acolo, manevrându-l ca pe o păpuşă.

O femeie cu faţa lungă şi umeri drepţi, mândri, pufneşte văzând retrogradarea căpitanului. Privirea ei este ciudat

de vicleană pentru un Albastru. E cheală, la fel ca toţi ceilalţi, cu tatuaje azurii digitale care i se încolăcesc nu doar pe creştet şi tâmple, ci şi pe mâini şi pe gât.

Sevro vine ţopăind înapoi la mine.

— Sevro, nu te mai fâţâi pe-aici.

— Îmi place să fiu uriaş.

— Eu sunt şi mai uriaş.

Încearcă să-mi arate degetul mijlociu, dar degetele mecanice ale armurii nu sunt atât de agile.

Le ordon Albaştrilor din cabinele tehnice să le ofere acces într-una din calele hangarului prietenilor noştri din nava-barză. După ce-şi reiau locurile la posturile lor, se supun. Toţi cei de aici îmi sunt loiali pentru că îi domin. Dar ceilalţi de pe navă, cine ştie? Îi pot fi loiali Suveranei. Sau îi pot fi loiali doar celui care conduce nava. Ar fi o prostie să cred că toţi acţionează după aceleaşi convingeri. Va trebui să îi oblig.

Urmăresc pe un monitor cum barza acostează într-un hangar. Abia o mai ţin şuruburile laolaltă. Două navete-căpuşă sunt prinse de ea. Urlătorii mei vor fi nevoiţi să se lupte cu ucigaşii din ele. S-ar putea să se descurce, dar dacă îi asediază în hangar Obsidienii şi Cenuşiii de pe *Vanguard*, atunci totul e pierdut.

Încep să se audă zgomote dinspre peretele care leagă puntea de restul navei. Se aude un şuierat în adâncime. Uşa străluceşte roşie din cauza fierbinţelii, ca o pupilă în centrul duro-oţelului cenuşiu gros. Puşcaşi Obsidieni sau Cenuşii, conduşi fără îndoială de vreun Auriu, se străduiesc să pună iar stăpânire pe navă. N-ar trebui să le ia prea mult timp.

— E vreo holo-cameră aici? îi întreb pe Albaştri.

Ezită să-mi răspundă.

— Idioţi, prostovani nenorociţi, înjură femeia Albastră pe care am observat-o mai devreme.

Împinge în lături un alt Albastru care-i stă în cale şi îşi sincronizează tatuajele la consolă. Apare o hologramă pe unul dintre monitoare, confirmându-mi temerile. Auriii conduc trupele încercând să-şi croiască drum spre punte.

— Arată-mi sala motoarelor, nexusurile de susţinere a vieţii şi hangarul, îi cer.

Se supune. Şi aici, Auriii conduc trupe de puşcaşi Cenuşii şi cavaleri-sclavi Obsidieni încercând să securizeze sistemele vitale ale navei. Vor încerca să preia controlul. Mai rău, vor încerca să urce la bordul berzei sau să o distrugă, ori să-i captureze pe Mustang şi pe prietenii mei.

— Cine vrea nava asta? întreb cu severitate.

Mă urc pe podiumul de comandă, dând la o parte cu piciorul un cadavru care-mi stă în cale, şi mă uit de sus la Albaştrii care se ocupă de comunicaţii din cabinele lor. Îmi evită privirile, sunt două femei cam de aceeaşi vârstă cu mine. Au chipuri palide şi proaspete ca zăpada din zori, acum pătate cu urme de lacrimi şi funingine. Ochii mari de un albastru cerulean nu mai au gene şi sunt injectaţi. Astăzi şi-au văzut prietenii murind şi iată-mă pe mine aici, urlând în egoismul meu, purtându-mă ca şi cum această victorie îmi aparţine. E atât de uşor să-mi pierd controlul.

„Nu uita niciodată cine eşti", îmi spun. „Nu uita niciodată."

Suntem apelaţi de vreo zece nave şi de centrul terestru de comandă al Citadelei. Ce s-a întâmplat? Vor cu toţii să ştie. Nave-torţă şi distrugătoare se îndreaptă cu precauţie spre noi. Deschid un canal de comunicaţie cu circuit închis, apelând toată nava.

— Atenţiune, echipaj al navei cunoscute ca *Vanguard*, numită *Pax* de acum înainte.

Fac o pauză teatrală, ştiind că orice cântec bun, orice dans bun, e un joc al tensiunii care duce la un apogeu al sunetului şi mişcării.

Sevro nu se poate abţine să nu se hlizească la mine ca un puştan. Arată ca un pezevenghi într-un costum uriaş, fără cască şi cu capul atât de mic. Face gesturi largi cu mâinile încercând să mă facă să râd. Clatin din cap spre el. Nu e momentul.

— Numele meu e Darrow au Andromedus, lăncier al Casei Augustus de pe Marte, şi revendic această navă ca pradă de război. Este a mea. Asta înseamnă, conform regulilor Societăţii privind navele de război, că vieţile voastre îmi aparţin. Îmi pare rău pentru că asta înseamnă că, cel mai probabil, o să muriţi cu toţii. Vieţile voastre au fost dedicate unei vocaţii sau alteia – electronică, navigaţie astrală, armament, servicii de curăţenie, iluminat şi reparaţii, lupte marţiale. Vocaţia mea este cucerirea. Învăţăm asta la şcoală. Şi tot la şcoală ne instruiesc asupra metodelor adecvate de a invada, captura şi pune stăpânire pe o navă de război inamică. După ce am cucerit puntea unei nave inamice, procedura pe care am învăţat-o e simplă: golim nava.

Sevro activează consola ascunsă adăpostită în spatele unui monitor de navigaţie, la care doar Auriii au acces. Albaştrii tresar surprinşi. E ca şi cum ai merge în bucătăria cuiva şi i-ai arăta o bombă nucleară ascunsă sub chiuvetă. Consola scanează sigiliul auriu al lui Sevro şi începe să clipească. Nu trebuie decât să introducă un cod şi toată nava se deschide către spaţiu. Vor muri douăzeci de mii de bărbaţi şi femei.

— Am făcut aceste nave astfel încât să le putem goli. De ce? Nu pentru că ne-am îndoi de loialitatea voastră, de fapt, ne bazăm pe ea, ci pentru că încă mai sunt – mă uit în registrul pe care mi-l întinde unul dintre Albaştri – şaizeci şi unu de Aurii la bord. Cu toţii îi sunt loiali Suveranei. Eu sunt duşmanul ei. Aceştia nu se vor supune. Vor sabota

nava, vor încerca să preia controlul asupra punţii; vă vor batjocori, vor abuza de loialitatea voastră şi vă vor conduce spre moarte. Din cauza lor şi a urii lor faţă de mine, nu-i veţi mai vedea niciodată pe cei dragi. În plus, mai există o complicaţie. Dincolo de carcasa asta, Suverana se întreabă ce s-o fi întâmplat. În curând o să realizeze că mândria armadei sale nu-i mai aparţine. E a mea acum. Navele Pretorilor ei vor vomita escadroane de navete-căpuşă cu legiuni de Obsidieni şi puşcaşi Cenuşii. Vor fi conduşi de cavaleri Aurii care-mi vor capul, pregătiţi să omoare tot ce le stă-n cale. Dacă vă fac vânt în spaţiu, n-o să mai fie nimeni care să-i împiedice să mă omoare. Deci, vedeţi, voi sunteţi salvarea mea, şi eu sunt salvarea voastră. Nu voi sacrifica douăzeci de mii de-ai voştri ca să omor şaizeci şi unu de inamici de-ai mei. Am ales această navă dintre toate celelalte datorită echipajului său. Cel mai bun pe care-l poate oferi Societatea. Pentru mine nu sunteţi dispensabili. Iată, aşadar, ce vă cer: alegeţi-mă pe mine drept comandant şi nimiciţi-i pe Auriii care vă consideră dispensabili. Aveţi permisiunea şi împuternicirea mea şi permisiunea ArhiGuvernatorului de pe Marte, Nero au Augustus, să-i capturaţi sau să-i ucideţi în numele meu pe comandanţii voştri Aurii. Dezarmaţi-i şi cuceriţi-i şi apoi protejaţi nava împotriva invadatorilor care vin să ne distrugă. Faceţi-o acum. Dacă ezitaţi, o să vă omoare! O să vă răsplătesc, în calitate de noul vostru stăpân. O să vă răsplătească şi ArhiGuvernatorul. Acţionaţi acum! Pentru asta am deschis toate depozitele de armament de pe navă. Înarmaţi-vă şi apoi neutralizaţi-vă tiranii!

O tăcere grea se lasă în timp ce primele scântei ale revoluţiei se aprind.

Sevro se apropie de mine.

— A fost însufleţitor.

— Prea democratic? îi şoptesc.

— Nu cred că democraţia autocrată se pune, zice Sevro încreţindu-şi nasul. Ai ameninţat că le faci vânt în spaţiu.

— Am ameninţat? Am adus vorba destul de delicat.

— Delicat ca şmirghelul, chicoteşte Sevro un pic prea entuziasmat şi se izbeşte peste picior cu mâna mecanică, îndoind metalul.

Tresare şi se uită la mine uşor jenat.

— Las-o baltă.

Uşa din spatele nostru începe să şuiere. Mă întorc şi mă uit la peretele strălucitor. Inamicii au adus un burghiu. Mâinile încep să-mi tremure din cauza adrenalinei. Simt asupra mea greutatea a zeci de perechi de ochi albaştri. Roşeaţa din uşă se adânceşte, luând amploare. Nu mai avem mult timp.

Briciul meu ia forma de ucis, lung şi înfricoşător.

— În curând o s-avem companie, spun.

Mă uit spre Sevro, care e distras de un holo-monitor. Le ordon Albaştrilor să se adăpostească.

— O fac, şopteşte Sevro. Afurisiţii. Darrow, vino să vezi.

Face un tur al imaginilor în timp real, urmărind cum Portocaliii şi Albaştrii scotocesc prin depozitele de armament. Câţiva Cenuşii îi ajută. Alţii stau pe margine, nesiguri de prerogativele lor, chiar dacă ceilalţi trag între timp în valul de coechipieri. Dar niciun glonţ nu poate opri acest val. Iau arme, aleargă ameţiţi pe coridoare, şi rândurile se tot îngroaşă. Cei mai duri preiau conducerea – nu Albaştrii, ci muncitorii din hangar şi mecanicii Portocalii, împreună cu Cenuşiii... pe unul dintre ei îl recunosc. Caporalul între două vârste de pe nava mea de la Academie, cel care a evadat cu noi. Îndrumă un grup de bărbaţi şi femei spre cabina unui Auriu. Îl capturează respectuos. Dar această înţelegere paşnică nu se repetă peste tot.

Trei plutoane puternice de Aurii care comandă Obsidieni și Cenușii mărșăluiesc în camerele de susținere a vieții, spre motoarele aflate la pupă, cinci kilometri mai în spate și chiar la ușa punții. Cei din fața ușii sunt patru Aurii și șase Obsidieni. Zece Cenușii își încarcă armele în spatele lor.

— Tot o s-avem companie, spun.

O să pătrundă pe ușă din clipă-n clipă. Din metalul ușii țâșnesc scântei în timp ce ei dau tot ce au mai bun cu burghiele. Metalul se scurge înăuntru, clocotind pe podea. Albaștrii tremură de frică, iar eu și Sevro ne pregătim de confruntare punându-ne căștile de protecție pe cap, gata de un nou măcel. Duhoarea vomei îmi înțeapă încă o dată nările. Le spun Albaștrilor să se ascundă în cabina de comunicație. O să fie în siguranță acolo.

Deodată o lumină de comunicație pâlpâie pe o consolă de lângă mine. Răspund, instinctiv. O voce ca un tunet îmi trimite fiori în oase. Nu e nicio imagine video.

— **Mă auzi?** întreabă vocea.

— Da.

Arunc o privire spre Sevro. Oricine o fi, folosește un amplificator de voce care-i face glasul să semene cu un tunet. Sevro dă din umeri, semn că habar nu are cine ar putea fi.

— Cine ești?

— **Ești un zeu?**

Un zeu? O liniște ciudată pune stăpânire pe mine. Nu e niciun amplificator de voce. Ar fi trebuit să-mi dau seama după accentul rece, tărăgănat. Îmi aleg cu atenție cuvintele, amintindu-mi ce am fost învățat.

— Sunt Darrow au Andromedus al Celui Născut din Soare.

— **Ai cucerit nava și nu ești încă Pretor? Cum?**

— Am zburat înăuntru prin punte.

— **Singur din Abis?**

— Cu un însoţitor.

— **Am să vin să vă întâlnesc pe tine şi pe însoţitorul tău, fiu al zeilor.**

Albaştrii se uită unul la altul terorizaţi. Îngaimă ceva. *Pătat*. Greutatea fricii îmi apasă umerii. Eu şi Sevro măsurăm puntea cu privirea, de parcă ne-am aştepta ca bestia să se ascundă undeva în întuneric. Uşa se desface în continuare, scurgându-se înăuntru ca un fruct roşu care putrezeşte.

Apoi unul dintre Albaştri icneşte şi ne uităm spre monitorul CH, urmărind cum camerele de pe coridorul de dincolo de punte transmit imagini de groază. Chestia – *el* – se repede la ei din spate tocmai când se pregătesc să pătrundă pe punte – un Obsidian, dar e cel mai mare pe care l-am văzut vreodată. Nu e vorba doar de statură. E vorba de cum se mişcă. O creatură oribilă însăilată din întuneric şi muşchi şi armură. Curge, nu aleargă. Perfidă. Ca şi cum te-ai uita la o sabie sau la orice altă armă transformată în carne. E o creatură la vederea căreia câinii şi-ar lua tălpăşiţa. Pisicile l-ar scuipa. O creatură care n-ar trebui să existe decât în cel mai de jos cerc al iadului.

Dă buzna din spate în plutonul de ucigaşi cu două săbii ionice albe care i se extind din braţe la un metru în faţa mâinilor. Peste Cenuşii calcă pur şi simplu, izbindu-i de pereţi cu umărul, rupându-le oasele. Apoi începe adevăratul măcel. E atât de sălbatic, încât îmi feresc privirea.

Burghiul fierbinte continuă să topească uşa de unul singur. Formează o gaură în centru. Prin ea văd bărbaţi şi femei murind. Sângele sfârâie pe metalul fierbinte.

Când se termină totul, Pătatul sângerează dintr-o mulţime de răni, şi a mai rămas o singură femeie Aurie în picioare. Îl înjunghie cu briciul, tăindu-i armura neagră pe

piept. El se răsucește, blocând lama, apoi prinzând-o cu mâna când femeia o lasă să se transforme la loc în bici. Apoi o apucă de coif, armura ei aurie sclipind în luminile de pe coridor. Femeia încearcă să fugă, încearcă să se târască, dar asemenea unui leu cu o hienă în colți, el nu trebuie decât să strângă. După ce moare, o lasă jos ușor, blând acum după ce a trimis-o spre o moarte sigură. Sevro face fără să vrea un pas în spate.

— Cerule...

Pătatul stă de partea cealaltă, ușa dintre noi topindu-se încet. Când gaura din centru ajunge de mărimea unui trunchi, își scoate casca de protecție. Un cap palid, lipsit de păr se uită la mine. Ochi negri. Obraji aspriți de vânturi, acoperiți cu bătături ca un corn de rinocer. Capul chel, cu excepția unei șuvițe lungi și albe, de un metru, care-i atârnă din mijlocul creștetului.

Ne privim în ochi și îmi vorbește.

— Andromedus, Fiul Zeilor, eu sunt Ragnar Volarus, primul născut Pătat al mamei mele, Alia Vrabia-zăpezii din piscul Valkiriilor, la nord de Spinarea Dragonului, la sud de Orașul Căzut, acolo unde zboară Groaza Înaripată, frate cu Sefi cel Tăcut, cel care l-a învins pe Tanos, cel care cândva a mers pe ape, și vin să-ți aduc o ofrandă de pete.

Își întinde mâinile gigantice pătate de sânge și străpunge ușa cu brațul drept. Săbiile ionice i se retrag înapoi în armură. Briciul încă îi iese prin coaste.

Mă piș în nenorocitul ăla de costum.

— Uau, să-mi mai scot un ochi, mormăie Sevro. Acceptă, Darrow, până nu se răzgândește.

Îmi dau casca jos și pășesc în față. Îmi doresc asta.

— Ragnar Volarus. Bine te-am găsit. Văd că nu ai nicio insignă. Ai un stăpân?

— **Am purtat însemnul Lordului Cenușă și urma să fiu oferit împreună cu această măreață navă familiei Julii. Dar tu ai preluat controlul asupra navei, așa că și asupra mea.**

Julii? Un dar pentru că l-au trădat pe Augustus, fără îndoială.

Și oare tocmai s-a folosit de o chichiță birocratică ca să justifice uciderea oamenilor stăpânului său? Dacă e vreun strop de ironie în vocea lui, eu n-o detectez. Dar de ce ar face asta? Oare ochii aceia negri ai lui mă cunosc? Pătații nu pot folosi alte mijloace tehnologice în afară de echipament militar. Nu se poate să mă fi văzut înainte, și totuși mâinile lui rămân întinse spre mine.

— De ce faci asta? Din cauza Casei Julii?

— **Mi-au vândut neamul.**

Uitasem. Navele Casei Julii sunt cele care fac comerț cu sclavi Obsidieni în spațiu. Se tem de soarele străpuns de pe stema familiei Victrei.

Nu se pricepe deloc să-și ascundă ura. E la fel de rece ca gheața în care s-a născut acest om.

— **Accepți aceste pete, Fiul Zeilor?** mă întreabă, aplecându-se înainte, cu glas rugător, o umbră ciudată de îngrijorare apărându-i în colțul buzelor.

Auriii au făcut asta după Revolta Întunecată, singura răscoală care le-a amenințat vreodată regimul. Le-am luat istoria, tehnologia, am distrus o generație întreagă, am oferit rasei lor polii planetelor, religia Nordicilor și le-am spus că suntem zei. Câteva sute de ani mai târziu, stau înaintea unuia dintre cei mai înfricoșători fii ai lor și mă întreb cum de poate să creadă despre mine că sunt zeu.

— Accept aceste pete în numele meu, Ragnar Volarus.

Îngrozit, înaintez și ne strângem mâinile, cu brațele înconjurate de metalul fierbinte, aproape de aceeași dimensiune,

numai că eu sunt înveşmântat în metal. Îmi şterg de fruntea goală sângele pe care mi l-a lăsat pe mână.

— Accept povara şi greutatea lor.

— **Mulţumesc, Fiul Soarelui. Mulţumesc. O să te slujesc în numele onoarei mamei mele şi al mamei sale.**

— Am nişte prieteni în barza din hangarul trei. Salvează-i, Ragnar, şi-ţi voi rămâne îndatorat.

Zâmbeşte dezvelindu-şi dinţii galbeni şi începe să murmure o incantaţie de război mai puternică decât oceanul pe timp de furtună. Umple coridoarele de groază. Pe mine mă umple de bucurie şi teamă şi de o curiozitate primordială. Oare ce tocmai am dobândit?

22

Izbucneşte focul

Tremur din tot corpul după plecarea uriaşului. Reuşesc să mă calmez şi mă întorc spre Albaştri, care stau încremeniţi, neştiind dacă să se uite la mine sau la monitoarele CH sau la scanerele care-i arată acum pe războinicii Suveranei înconjurându-ne.

— N-aveţi de ce vă teme, le spun. Căpitanul acestei nave a fost degradat pentru că a lăsat hubloul de observaţie deschis. Prosteşte. Rangul nu scuză greşelile. Vreau un alt căpitan. Nu avem mult timp. Aşa că voi lua o hotărâre în şaizeci de secunde.

Femeia Albastră cea mândră vine în faţă croindu-şi loc printre ai ei. Prima dată am avut impresia că tatuajele de pe mâinile ei reprezintă nişte modele florale. Acum observ un şir de notaţii matematice: formula Larmor. Ecuaţiile lui Maxwell despre continuumul spaţiu-timp. Teoria absorbţiei a lui Wheeler-Feynman. Şi încă alte vreo sută pe care nici măcar eu nu le recunosc.

— Dă-mi mie insigna şi o să-ţi sculptez o gaură înapoi spre Marte, băiete.

Glasul ei nu are nicio inflexiune. E plat. Precis şi leneş în acelaşi timp. Emoţiile s-au scurs din el până ce au rămas doar literele şi sunetele cuvintelor, asemenea ecuaţiilor în aer.

— Îţi jur pe viaţa mea.

— Băiete? o-ntreb.

— Ai jumătatea vârstei mele. Să-ţi spun stăpâne-băiat? Sau te-ai simţi ofensat?

Sevro ridică o sprânceană, consternat de impertinenţa brută a Albastrei.

— Iart-o, *dominus*, spune calm un alt Albastru. Este o dovadă a...

Ridic mâna.

— Cum te cheamă?

— Orion xe Aquarii.

— Ăsta e nume de bărbat, spune Sevro.

— Serios? Nu mi-am dat seama.

Pot Albaştrii să fie sarcastici?

— Secta mea îmi hărăzise că o să fiu bărbat. I-am surprins.

— Ce Sectă? o întreabă Sevro.

— Ea n-are nicio Sectă. A fost apropiată de Secta Copernicanilor, dar a fost îndepărtată la scurt timp, din motive evidente, ne întrerupe iarăşi Albastrul acela băgăcios. E Docher.

Orion tresare. Se întoarce spre celălalt Albastru. Vorbeşte fără să ridice vocea.

— Şi tu ce eşti, Pelus, în afară de un pârţâit pedant?

— Vedeţi, ne explică Pelus placid, e Docher. Parametrii emoţionali nu pot fi controlaţi. Nu e vina ei. Este produsul unui mediu unsuros.

— Tâmpenii, spune ea, făcând repede un pas înainte.

Îi dă un pumn în faţă lui Pelus. El se vaită şi cade pe spate, ca şi cum ar fi prima dată când o încasează. Cel mai probabil şi este. De ce ar lovi un Albastru un alt Albastru? Ei sunt învăţaţi, matematicieni, navigatori stelari. Nu luptători.

— Îmi place de asta obraznică, zice Sevro.

— Aşteaptă, *dominus*! Îmi doresc eu nava! spune un alt Albastru, strecurându-se în faţă şi holbându-se la Pelus

căzut la podea. O... o merit. Orion e doar o... leneşă. Lasă de dorit în ceea ce priveşte stăpânirea astrofizicii, ca să nu mai spun de înţelegerea kineticii masei extraplanetare. Nici măcar nu a studiat la Observator.

Un alt Albastru îşi face loc în faţă.

— Nu ascultaţi de Arnus! E bătut în cap când e vorba de astrofizică, iar teoriile lui despre calculele teoretice sunt cel puţin imprudente! Eu am fost secund pe nava asta timp de şase luni sub comanda Lordului Cenuşă. Lucrez pe nava asta încă dinainte să plece în spaţiu. Conform logicii, mişcarea ta cea mai bună ar fi să mă numeşti pe mine căpitan, *dominus*.

Navele armadei continuă să ne apeleze. Războinicii se strecoară tot mai aproape. Înăuntrul navelor de luptă, bărbaţi şi femei îşi pun armurile: se vor îmbarca pe navete-căpuşă şi se vor lansa în spaţiu ca să aterizeze pe învelişul exterior al navei mele, îşi vor croi drum prin el, rugându-se să apuce să se mai întoarcă acasă să mănânce o mâncare pregătită de mamele sau soţiile lor. Toate astea se întâmplă în timp ce Albaştrii mei se împing între ei şi se ceartă pe comanda navei, urlându-şi insulte despre abilităţile matematice şi integritatea academică.

— Nu-i asculta pe niciunul dintre ei, *dominus*! strigă o femeie cu acelaşi accent molcom al lor, căzând în genunchi. Numele meu este Virga xe Sedierta. Am studiat fizica curenţilor astrali la Şcoala Miezului Nopţii – mult superioară Observatorului. Deţin, printre altele, un doctorat pe tema materiei negre şi a lentilelor gravitaţionale. Lasă-mă pe mine să pilotez nava, *dominus*. Dacă te decizi în favoarea altcuiva, te-ai înşela, ba chiar mai rău: ai fi ilogic.

Aceşti Albaştri ar fi trebuit să-şi folosească logica şi să-şi dea seama că eu mă uit doar la femeia care nu îngenunchează ca ei. Orion, prima care a vorbit, e tot în picioare,

cu umerii drepți și gâtul neplecat. Vorbește într-un dialect al celor de origine joasă, ascuțit, mult mai exact decât limbajul imprecis al acestor învățați. Cel mai probabil e dintr-un oraș port, Phobos ori String. Docurile din apropierea toaletei Academiei. Dacă într-adevăr e un Docher care n-a urmat cursurile Observatorului sau ale Școlii Miezului Nopții, mă întreb cum a ajuns pe puntea navei ăsteia de la bun început.

— Și care-i treaba cu toată gălăgia asta? o întreb pe Orion, arătând spre ceilalți Albaștri.

— Sunt țăcăniți, *dominus*. Eu nu sunt țăcănită, zice ea, bătându-se ușor cu un deget peste tâmplă.

Zâmbește și se întoarce spre monitoarele care ne arată navele-torță apropiindu-se.

— Iar tu nu mai ai prea mult timp.

Arunc o privire spre stațiile de scanare unde alarmele ne semnalează lansarea secretă a două navete-căpușă de pe navele de război și crucișătoarele Suveranei.

— Știu că pot face asta, altfel n-aș fi deschis gura. Dă-mi o șansă.

Dau din cap spre Sevro și el îi aruncă insigna de căpitan.

— Du-ne la flota noastră.

— Reguli de acțiune? mă întreabă.

— Daune minime, îi spun. Noi suntem buni. Suverana este tiranul. Așa jucăm.

— Am înțeles, *dominus*.

Urmăresc împreună cu Sevro cum Orion preia comanda navei mele și dă ordinele necesare pentru a ne întâlni cu navele lui Augustus dincolo de Farurile Rubiconului. Ciorovăiala încetează imediat ce o numesc pe Orion căpitan. Știu cu toții că șansa s-a dus, așa că se întorc la rolurile lor confortabile, de parcă nu și-ar fi dorit niciodată să le părăsească. În lumina asta slabă sigiliile albastre arată ca niște tridente pe brațele lor.

Există o rezervă curioasă față de Albaștri. Sunt un popor insular în abisul spațial, proiectați să supraviețuiască în călătoriile lungi în afara Lunii fără să se revolte. Împart același oxigen, aceeași mâncare, aceleași paturi, aceeași rutină, aceleași cabine, aceiași comandanți, aceiași iubiți, aceleași Secte, aceleași ambiții – să-și îndeplinească misiunea cu precizie și să capete pe merit un rang mai înalt pentru a-și onora Secta.

Deschid un canal de comunicare cu restul flotei și cu sateliții Lunei. Nu au cum să oprească transmisia. Nu pentru nava asta. Liniile noastre sunt la fel de sofisticate ca cele de pe oricare altă navă a Suveranei.

— Fii și fiice ale Societății. Sunt Darrow au Andromedus din Casa Augustus. Vă aduc vești teribile. În seara asta, Suverana voastră a încălcat Acordul Societății noastre. În timp ce lordul meu, ArhiGuvernatorul Nero au Augustus dormea, aflat sub protecția ei, Suverana a atentat la viața lui, a familiei lui, a Pretorilor și consilierilor lui. Împreună cu cei din Casa Bellona, a încercat în mod imoral și ilegal să ucidă peste treizeci de Războinici Însemnați. Nu a reușit. Ca represalii, i-am cucerit una dintre navele ei de război. Iar acum sunt asediat, riscându-mi atât viața mea, cât și pe cea a stăpânului meu și a familiei sale. Dacă nu ne luptăm, vom muri. Dacă ne predăm, vom muri. Nu am golit nava. Cei aflați la bord și-au dat seama de valoarea cauzei mele și s-au aliat familiei care se va împotrivi tiranei înfometate de putere, Octavia au Lune.

Destul de aproape de adevăr.

— Acum câteva ore, Suverana mi-a cerut să-mi trădez Casa. Să-mi trădez jurămintele. La fel ca tatăl ei, mai înainte, s-a îmbătat cu putere și acum se crede Împărătească. Ne-a cerut să ne supunem, sunteți acum martori la răspunsul nostru.

Închid canalul de comunicaţie.

— Domnule Pelus, pe poziţie, spune Orion. Le-arătăm noi nemernicilor, când apar.

Orion îşi activează tatuajele şi se cufundă într-o discuţie digitală cu restul echipajului.

Puntea e tăcută. Trece o secundă, apoi încă una. Urmăresc pe CH cum trei Cenuşii împuşcă un Auriu în cap. În hangar, Portocaliii se strâng laolaltă într-o parte, în vreme ce Auriii conduc un pluton de Culori războinice spre barza avariată. Dar Ragnar îşi face apariţia în hangar şi Portocaliii se adună în jurul lui, şi la fel fac şi Roşii înarmaţi, care au venit pe urmele lui de pe coridoare. Mulţi dintre ei mor. Oamenii ăştia sunt cuprinşi de furie. Cu toate că unii dintre ei mor, simt flacăra revoltei cum se aprinde în ei după ce le-am oferit permisiunea să facă ce şi-au dorit toată viaţa. E aici, chiar dacă nu e vizibilă niciodată până la capăt – scânteia individualităţii, a libertăţii. Uşa navei-barză se deschide cu un pocnet şi Mustang şi Urlătorii mei dau năvală afară ca să-i ajute pe Ragnar şi Culorile inferioare, deşi chiar şi cei doi Telemanus se ţin la distanţă de monstruosul Obsidian.

Dincolo de nava mea, încep în sfârşit să se arate, ameninţătoare, navele inamice. Scanerele sunt inundate de lumini roşii. Navete-căpuşă abia scuipate din burţile navelor armadei care ne-nconjoară străbat spaţiul ca să se prindă de învelişul nostru exterior. Vor să ne copleşească.

Orion deschide focul.

— E atât de frumos, şopteşte Sevro.

Aştept în tăcere. Sarcinile electromagnetice ale lansatoarelor se izbesc de navetele-căpuşă, sfâşiind metal şi oameni, numai pentru a trece mai departe şi a se lovi de învelişurile exterioare şi de scuturile navelor de război care au lansat navetele-căpuşă.

Noul meu căpitan se plimbă de colo-colo pe puntea de comandă cu braţele încrucişate. Nava mea de război lungă de cinci kilometri începe să se rotească, semănând moarte printre navele Suveranei cu lansatoarele ei electromagnetice. Orion îşi întoarce capul spre mine, zâmbind cu aroganţă, astfel încât s-o vedem cu toţii.

— Acum, să ne croim drum, *dominus*.

Dă ordin ca motoarele să străpungă materia neagră. Ţâşnim înainte printre rămăşiţele a două nave de război.

Pe punte e linişte, nu se aude decât murmurul ordinelor tehnice. Dincolo de învelişul nostru exterior rachetele scânteiază. Dispunem în formaţie de luptă artileria antiaeriană, la fel cum au făcut şi navele inamice, lansând rachete inutile. O aură de lumină ne înconjoară ca într-un ţinut al nimănui. Încărcătura electromagnetică a lansatoarelor se izbeşte de învelişul nostru exterior, dar aici pe punte nu simţim reverberaţia loviturii. Din aparate nu ies scântei. Circuitele nu se prăbuşesc. Nava asta e culmea a şapte sute de ani de proiectare.

Sevro îmi dă un ghiont.

— Afurisită chestie, s-ar putea chiar să reuşim.

Armada care ne înconjoară e numeroasă. Mai mult decât numeroasă. A fost adusă aici pentru a-i face să tremure pe lorzii şi flotele lor adunate dincolo de Farurile Rubiconului, şi nu e nici măcar jumătate din tot efectivul. Dar acum chiar această armadă se prăbuşeşte din interior, ca un trup supraponderal mâncat din interior de un corp străin care-şi croieşte drum în afara organismului gazdă.

Evadăm rapid din mijlocul armadei.

Nu ne urmăresc dincolo de Farurile Rubiconului, unde ni se alătură mica noastră flotă împreună cu flotele Caselor Cordovan, Telemanus şi Norvo. Sper că după surpriza de astăzi se vor strânge mai mulţi sub stindardul nostru.

Privesc ce lăsăm în spate. Corpuri de bărbaţi şi femei plutesc în urma noastră. Au ieşit din navele crăpate şi perforate. Unii dintre ei sunt încă în viaţă, dar în curând o să îngheţe sau o să se sufoce. Şi mai mulţi morţi în calea mea. De câţi o să fie nevoie până la final?

O las pe Orion pe punte. Eu şi Sevro ne îndreptăm spre sala motoarelor, unde Portocaliii ne scot din costumele deformate. De-acolo ne grăbim spre hangar, un depozit uriaş de metal plin de nave, echipament şi oameni prăbuşiţi. Galbenii dau zor să-i ajute pe răniţi şi să-i trieze pentru a-i transporta pe puntea-medicală, iar Cenuşiii şi Portocaliii îi ajută.

Buruiană mână cu briciul câţiva Aurii neînarmaţi. Pietricică şi Harpie îi ajută pe Galbeni. O caut înnebunit cu privirea pe Mustang. O găsesc după una dintre aripile prăbuşite ale navei-barză discutând cu tatăl ei. Braţul stâng îi e străbătut de o rană pe toată lungimea. Nu spun nimic despre asta. Au fost abordaţi de o navetă-căpuşă pe care au reuşit să o distrugă în timp ce intrau în hangar.

— Am lăsat în urmă flota Suveranei, îi spun lui Augustus.

— Unde e Quinn? întreabă Sevro repezit. Au dus-o deja pe puntea-medicală?

Mustang nu-i răspunde. Se uită spre rampa navei-barză pe care tocmai coboară Roque, ducând-o în braţe pe Quinn. E palidă. Subţire. Şi lipsită de viaţă. Sevro încremeneşte. Nu spune nimic. Nările îi freamătă când o respiraţie îi umflă pieptul, un suspin înăbuşit de băiat care nu plânge niciodată. Amorţeşte. E ca o nălucă. Întind mâna spre el, dar se fereşte, nu mânios, ci confuz, de parcă i s-ar fi prevestit cândva viitorul, iar realitatea de acum nu se potriveşte cu cea care i s-a promis. Se împleticeşte înapoi, departe de trupul ei, aruncând o privire în jur înainte să se întoarcă şi să părăsească în grabă hangarul.

Roque trece pe lângă mine purtând-o pe Quinn. Are faţa căzută şi obosită. Pare că vrea să-mi spună ceva cu răutate, dar îşi muşcă limba şi se mulţumeşte doar să clatine din cap. Încă nu ştie de ce l-am atacat în camera lui înaintea galei. Şi acum asta. Nu l-am mai văzut niciodată atât de înfrânt.

— Uită-te la ea, îmi spune. Darrow, uită-te la prietena ta.

Mă uit la Quinn şi simt cum se lasă liniştea peste tot. Iat-o, împăcată în moarte. De ce nu o putem readuce la viaţă? De ce nu putem pur şi simplu să luăm ziua asta de la început? Să facem lucrurile cum trebuie. Să-i salvăm pe cei pe care-i iubim.

Roque merge mai departe ducând-o pe Quinn spre câmpul electromagnetic al hangarului, care se deschide în spaţiu. Se îndreaptă spre stele înfrânt, cu spatele aplecat, ca s-o trimită printre ele pe fata pe care a pierdut-o.

Îl prind de mână pe Şacal când îl văd ieşind din nava-barză, şi-l întreb ce s-a întâmplat. A murit, îmi spune. Asta-i tot. E la fel de obosit ca noi toţi. Îşi trage mâneca hainei în jos.

— N-o să-mi cer scuze. Am făcut tot ce-am putut.

— Sigur că ai făcut, îi spun, cutremurându-mă. Sigur că ai făcut.

Mă întreabă unde mi-e camera de pe casca de protecţie. Mă uit la el fără să înţeleg.

— Înregistrarea, îmi spune. Măcar înţelegi ce-ai făcut? mă întreabă făcând semn cu mâna în jur. Doi oameni au cucerit una dintre cele mai mari nave construite vreodată. Auriii o să dea buzna sub stindardul nostru. Nu avem nevoie decât de mass-media şi de povestea ta.

Îi răspund absent, aproape uitând de data-înregistratorul pe care mi l-au montat într-un dinte Fiii lui Ares ca să înregistrez explozia bombei. S-a activat printr-o încleştare

a molarilor. Mi-am încleştat maxilarele imediat ce-am ajuns în biroul Suveranei. Bag mâna în gură şi îl scot uşor din gingie. E mai mic decât un fir de păr. Şacalului îi sclipesc ochii.

— De unde ai asta? mă întreabă.

— De pe piaţa neagră, îi spun. Suverana şi-a semnat condamnarea. Foloseşte înregistrarea. Transformă războiul ăsta într-o luptă cinstită.

Mă îndepărtez de Şacal şi sunt gata să plec, lăsând curăţenia pe seama celorlalţi, când observ că Portocaliii şi Culorile inferioare se uită la mine. Nu pot să conduc doar prin violenţă. Aşa că mă alătur lui Pietricică şi Harpiei şi le dau o mână de ajutor la căratul răniţilor pe puntea medicală. Ni se alătură şi ceilalţi Urlători. Şi Mustang, şi Victra, în cele din urmă.

După ce şi ultimul Cenuşiu e luat cu o targă, rămân în hangarul gol. Augustus s-a dus pe punte. Şacalul s-a dus la centrul de telecomunicaţii pentru a-i evita pe cei doi Telemanus care l-au însoţit pe tatăl lui. Am rămas singur. Roque a plecat. Nu ştiu ce să fac, unde să mă duc.

Podeaua e plină de sânge şi urme de arsuri. Îmi privesc mâinile. Totul e consecinţa acţiunilor mele, şi mă simt atât de singur. Îmi sprijin capul de peretele rece de metal.

Vine din spatele meu. Nu cred că-mi rosteşte numele. Nu sunt sigur. Îi simt mirosul părului umed când mă cuprinde cu braţele. Mă strânge cu putere.

— Ştiu că eşti obosit, îmi spune Mustang. Dar Sevro are nevoie de tine.

— Şi Roque? o întreb, întorcându-mă spre ea.

Sunt atâtea lucruri nespuse între noi. Atâtea întrebări fără răspuns. Atâtea lucruri neiertate. Atâta mânie şi poate şi licărul slab a încă ceva. Simt asta în felul în care îmi cuprinde gâtul, lăsând să se strecoare înăuntrul meu ceva din forţa ei.

— Nu acum, îmi spune.

Roque mă învinovăţeşte pe mine. Şi are dreptate. Cu toţii ar trebui să mă învinovăţească pe mine. Şi totul o să fie din ce în ce mai rău.

23

Încredere

Îl găsesc într-o sală de baie comună. Şi-a câştigat una dintre cabinele de lux pe care şi le doresc şi ceilalţi până la întoarcerea pe Marte, dar el nu gândeşte aşa. În faţa mea e tot băiatul care s-a ascuns într-un cal. Nu, mă gândesc mai bine. Nu mai e un băiat.

— A ţinut la tine, Sevro.

Stă cu braţele pistruiate şi slabe încrucişate la piept. Are un prosop înfăşurat în jurul taliei, şi încă unul atârnat pe umeri. Auriilor nu le prea pasă de nuditate, dar lui Sevro i-a păsat mereu. De când l-am văzut ultima dată şi-a făcut un tatuaj. Un lup uriaş negru cu cenuşiu, pe tot spatele. Urlătorii sunt totul pentru el. Cândva au fost doar o unealtă pentru mine, acum îi consider ceva mai mult de-atât. Dar ce mai contează, dacă mă folosesc la fel de ei? Sevro se uită fix la apa care se duce în scurgerea duşului. Jos, tot mai jos, în spirale.

— Până la urmă, cred că o să-mi placă la război, îmi spune. Trebuie să-mi întăresc şira spinării un pic. Să fac bătături în palme. Ticăloşii ăştia ne-au tot spus că e vorba numai de trandafiri şi de glorie. Nu simţi mirosul trandafirilor, Secerătorule? mă întreabă uitându-se în sus la mine.

Mă aşez pe bancă lângă el.

— Ai auzit ce ţi-am spus?

— Sigur că te-am auzit. Îmi lipseşte un ochi, nu o ureche, îmi răspunde bătându-se peste ochiul bionic cu un

deget osos. Sigur că știu că a ținut la mine. Dar niciodată în felul în care mi-am dorit eu. Merita să trăiască. Dacă merita vreunul dintre căcăcioșii nașparlii care suntem, ea era. Nu avea niciun strop de răutate în ea. Nici măcar unul. Dar tot n-a contat. Nu contează dacă suntem buni sau răi. Totul e la mâna norocului.

— Datorită norocului ai cunoscut-o, îi spun. A ajuns în Casa Marte printr-un noroc.

— Nu. Datorită tatălui meu. El a recrutat-o, a făcut un schimb cu Iunona pentru ea, spune Sevro clătinând din cap. Totul pentru că a crezut că o să ne tempereze, o să ne țină în frâu mânia. Dacă n-ar fi ales-o, n-am fi cunoscut-o și ar fi în viață acum.

— Poate, îi spun, gândindu-mă la Eo. Dar ea a ales să vină aici. Ea a ales să mă urmeze. Să te urmeze pe tine.

— La fel ca Pax.

Încuviințez, atingându-mi Pegasul.

— Totul e numai pișat și căcat, nu-i așa? zice Sevro. Nu contează cât de frumos ambalează ei totul. Suntem tot într-un joc. O să fim mereu într-un rahat de joc. Scuip pe imperiul lor. Scuip pe tot pișatul și căcatul ăsta. Am venit aici pentru tine, pentru că el mi-a spus cine ești.

Mă holbez la el, fără să înțeleg.

— Ce vrei să spui? îl întreb râzând nervos.

— Pornește-l, îmi spune. Știu că ai adus unul cu tine. Ești minuțios, Secerătorule. Mereu atât de minuțios.

— De ce te porți...

— Taci din gură și pornește-l!

Dau din cap și pornesc dispozitivul din buzunar. Un câmp de bruiaj se activează. Nu sunt atât de plin de mine ca Suverana, încât să cred că nimeni nu ne poate asculta. Sevro mă fixează cu privirea în timp ce eu mă foiesc agitat.

— Deci ce sunt? îl întreb.

— Chiar şi acum? îmi spune, clătinând din cap. Eşti încordat ca un arc. Spune numele persoanei care m-a trimis.

— Mustang te-a trimis. Mi-ai spus că te-a adus aici de pe Rim. La fel ca pe ceilalţi Urlători.

— Asta aşa e. M-a adus. Mi-a luat şase luni să ajung aici de pe Pluto. Dar ghici cine a venit să mă vadă când m-am oprit pe Triton. Haide, Secerătorule. Ghiceşte.

— Lorn.

Buzele i se curbează într-un rânjet ironic.

— Fitchner?

Sevro mă scuipă în faţă, chiar sub ochiul drept.

— Dacă mai spui un nume greşit, plec uite-aşa, zice el pocnind din degete. Şi nu mă mai întorc. Nu te mai ajut. Nu-mi mai vărs sângele pentru tine. Nu-mi mai sacrific prietenii pentru un om care nu dă doi bani pe mine cât să-şi pună pielea la bătaie măcar o dată. Încrederea trebuie să fie de ambele părţi, Darrow. De data asta e rândul tău să-mi demonstrezi ceva.

Nu blufează. Şi ştiu ce aş vrea să spun. Dar cum e posibil? Sevro e un Auriu. Un Auriu dat dracului. M-a auzit când am spus „al dracului" lui Apolo. M-a acoperit. Nu-i aşa? Sau a fost o greşeală? Îmi întinde o cursă? Nu. Dacă ar fi aşa, atunci jocul s-a terminat oricum. Visul lui Eo a dat greş. Cine mi-e mai apropiat decât el? Cine ţine la mine mai mult decât proscrisul ăsta afurisit şi bizar? Nimeni.

Aşa că îi spun privindu-l în ochii lui aurii, duri:

— Te-a trimis Ares.

Se lasă tăcerea.

Cinci secunde teribile. Şase. Şapte. Se ridică şi se duce să închidă uşa, după care scoate din buzunarul pantalonilor mototoliţi alături un cristal mic şi negru.

— Numai pentru răsuflarea ta.

— O piatră-şoptitoare...

O iau cu grijă, știind cât de mult costă și suflu peste ea. Sub răsuflarea mea se cutremură, apoi se sfarmă. Particule mici și negre se împrăștie în aer, plutind ca licuricii deasupra ierbii la apusul soarelui într-o seară din miezul verii. Fuzionează. Plutind, formează o hologramă aproximativă care se ridică între mine și Sevro. Coiful cu țepi al lui Ares.

— *Fiule*, îmi șoptește. *Îmi pare rău. Harmony m-a trădat și a început o campanie împotriva principiilor noastre. Am descoperit prea târziu la ce voia să te folosească. Dar ai fost înțelept. De asta te-am ales. Se iau măsuri pentru a pune capăt acțiunilor ei. Tu continuă-ți planul. Întărâtă-l pe Augustus împotriva lui Bellona și sfărâmă Pax Solaris.*

Aș vrea să pun o întrebare, dar e doar o înregistrare. Făcută cândva după gală.

— *Îmi dau seama cât de dificil trebuie să fie pentru tine. Deja ți-am cerut prea mult. Dar trebuie să continui. Seamănă haos. Slăbește-i. Ai motive să te îndoiești de mine. Nu te-am contactat până acum pentru că erai urmărit de Pliniu, de Șacal și de spionii Suveranei. Cei care stârnesc necazuri, stârnesc și interesul. Dar te-am urmărit și eu, și sunt mândru de tine. Știu că și Eo ar fi. În cazul în care te îndoiești de veridicitatea acestui mesaj, un prieten ar vrea să te salute.*

Coiful lui Ares dispare și apare fața zâmbitoare a lui Dancer.

— *Darrow, vreau să știi că suntem alături de tine. Familia ta e în viață și sunt bine cu toții. Sfârșitul se apropie, prietene. În curând o să ni te alături. Până atunci, ai încredere în omul trimis de Ares; l-am recrutat eu însumi. Rupe lanțurile.*

Imaginea se destramă, luminițe întunecate răspândindu-se în jur. Rămân holbându-mă la podea.

— Arăți bine după toate operațiile prin care ai trecut, îmi spune Sevro, zâmbind la fel de răutăcios ca de obicei.

Ares l-a trimis la mine pe invalidul acela. Cel care te-a trimis la Institut. Dancer.

Nu mai poate să spună nimic altceva pentru că îl îmbrățișez plângând. Suspin și mă agăț de el, tremurând, speriindu-l. Nu face nicio mișcare, doar mă mângâie pe cap. Simt cum toată greutatea mi se ridică de pe umeri. Cineva știe. Știe și e aici cu mine. Știe și a venit să mă ajute. Să mă ajute. Nu mă pot opri din tremurat și din a-i mulțumi. Eo a avut dreptate. Eu am avut dreptate.

— Ești prietenul meu, îi spun tremurând ca un copil.

Aproape că stă și el să plângă când mă vede în halul ăsta.

E un prieten adevărat.

— Desigur, îmi spune șovăielnic. Dar încetează odată cu smiorcăiala, omule. Suntem totuși Aurii.

Mă îndepărtez de el, jenat, ștergându-mi fața cu mâneca. Cred că îngaim o scuză. Văd încețoșat. Suspin. Îmi întinde un prosop, și-mi suflu nasul în el. Sevro se strâmbă.

— Ce e?

— Prosopul era ca să-ți ștergi lacrimile.

Izbucnim amândoi în râs și apoi stăm într-o tăcere stânjenitoare. După o vreme îl întreb de cât timp știe. Bănuia ceva încă de la Institut, când i-am zis „al dracului" lui Apolo cu o voce mai groasă și mai răgușită. Apoi Dancer i-a arătat înregistrările video ale transformării mele.

— Cumva, ei și-au dat seama că poți avea încredere în mine, chiar dacă tu nu ți-ai dat seama, tâmpitule. Așa ai fost mereu. Așa va fi mereu.

— Nu te... deranjează? îl întreb. Ceea ce sunt?

— Să mă deranjeze. E un cuvânt afurisit de fandosit pentru o chestie afurisit de complicată, spune scărpinându-se în cap. O iritație pe coaie mă deranjează. Peștele stricat mă deranjează. Puțoii care se cred cine știe ce mă deranjează. Asta... Mă piș pe ea, zice el ridicând din umeri. Ți-a

plăcut de mine mai mult decât i-a plăcut vreodată vreunui alt pişăcios de pe lumea asta. Cred că aş putea să-ţi întorc favoarea, chiar dacă în realitate sunt mai înalt decât ruginitul de tine.

Încep să râd auzindu-l. Pe vremea când eram Roşu aş fi fost un pitic pe lângă el.

— Trebuie să înţelegi care e misiunea mea. Nu e vorba doar să mă infiltrez. Totul o să se termine cu prăbuşirea Societăţii.

— Dacă te ridici prea sus, în noroi o să ajungi.

— Asta-i tot? îl întreb neîncrezător. Te bagi?

— Mi-a luat şase luni pe o navă-torţă să ajung la tine, îmi spune pufnind. Trei luni de pe Triton după ce Dancer mi-a spus adevărul. Crezi că am fost confuz? Normal că am fost. Dar tot m-am îmbarcat pe navă şi am avut la dispoziţie trei luni să mă gândesc. Şi iată-mă aici. Deci cred că timpul pentru a te îndoi de devotamentul meu a trecut. Oricum, „fraţii" mei Aurii încearcă să mă omoare de când m-am născut.

Aruncă o privire în jur, îngrijorat chiar şi după tot ce ne-am spus, chiar şi în ciuda câmpului de bruiaj.

— Singurii oameni care s-au purtat vreodată decent cu mine sunt cei care n-ar fi avut niciun motiv să facă asta. Culorile inferioare. Tu. Cred că e timpul să le întorc favoarea.

— Şi ceilalţi? îl întreb încordat. Pietricică, Clovnul?

— Nu era secretul meu ca să-l împărtăşesc. Quinn ar fi înţeles, adaugă încet, luptându-se să se controleze. Ceilalţi s-ar putea să accepte. Dar Scaiete nu. Nici Roque. Nici într-un milion de ani. Sunt prea căzuţi în admiraţie faţă de propria specie. Nu ştiu ce să zic de tipa aia înaltă cu nasul pe sus.

— Victra. Şi Mustang? îl întreb.

— Nu dau sfaturi în dragoste, tâmpitule. Auzi, doar fiindcă sunt revoluţionar asta nu înseamnă că nu mă mai pot alege cu un masaj făcut de o Rozalie, nu-i aşa? Ar fi foarte nasol.

— Nu ştiu, îi spun râzând. Ca să fiu sincer, încă mai încerc să văd cum stă treaba.

— Las-o baltă. Mă duc să-mi caut una. Mă doare spatele ca naiba.

Râde, dezvelindu-şi dinţii strâmbi.

— Mă simt bine. De asta ştiu că e corect, Secerătorule. În ciuda tuturor căcaturilor. Mă simt bine aici, spune bătându-se cu mâna peste piept. Mă simt... cum zici tu... *al dracului* de bine.

Victra mă găseşte după ce mă despart de Sevro.

— M-a trimis Augustus să-ţi spun că apartamentul Lordului Cenuşă e al tău.

— Augustus îmi dă mie cea mai mare cabină?

— Nava ta, trofeul tău, aşa a zis. Ştii cât de minuţios e în privinţa ordinii.

— Sper că ştii drumul. Eu deja m-am rătăcit.

Mă conduce. Străbatem coridoarele fără să ne spunem nimic. Sunt îngrijorat, dar bucuros să ştiu că Sevro e alături de mine, că Ares încă mai are încredere în mine şi că Dancer e în viaţă undeva. E ca un balsam peste durerea morţii lui Quinn.

— Cred că ai aflat că familia mea l-a trădat pe ArhiGuvernator, îmi spune Victra.

— Am auzit. Dar tu eşti tot cu noi.

— Aşa cum am mai spus, eu fac ce vreau. Mama nu mă controlează şi nu acţionează în numele meu, cum face cu Antonia, spune Victra zâmbind strâmb şi uitându-se la mine. Îmi place de tine când eşti aşa.

— Aşa cum? nu mă pot eu abţine să nu râd. Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Pari calm. Împăcat. În ciuda a tot ce s-a întâmplat.

— Iar tu pari extrem de drăguţă, îi spun.

— Drăguţă? Ce născocire şarmantă. Dar amândoi ştim că sunt departe de a fi drăguţă.

Mergem în tăcere până la uşa cabinei mele. Mă uit în spate şi-l văd pe urmele mele pe Ragnar. Dacă n-ar fi înfăşurat în bandajele albe, nici nu l-aş fi văzut. Îl trimit de-aici.

Caut privirea arogantă a Victrei.

— Ai fi putut trimite o Culoare inferioară să-mi spună că pot ocupa cabina.

— Dar atunci nu te-aş mai fi văzut.

— Ăsta e singurul motiv? o întreb.

Îmi zâmbeşte şmecherește.

— Cred că o să-mi păstrez secretele. Dar îmi fac griji pentru tine, îmi spune după o clipă.

— Pentru mine? îi zic dându-mi ochii peste cap. De-a ce te joci, Victra?

— De-a nimic, îmi spune, jignită. Eşti aşa un ipocrit, Darrow.

— Eu?

— Mai ţii minte când Tactus a refuzat să ia vioara de la tine pentru că bănuia că vrei ceva în schimb? Acum te porţi la fel, la rândul tău, cu mine. La fel ca atunci când am încercat să mă apropii de tine în grădinile de pe Luna. E aşa greu de crezut că sunt prietena ta şi că ţin la tine? Mă emoţionezi şi urăsc chestia asta, adaugă, încreţindu-şi nasul.

— Îmi pare rău, îi spun. Doar că...

Încerc să găsesc cuvintele potrivite pe care să i le spun acestei femei. Nu există. Aşa că ridic din umeri şi îi zic:

— E greu dat fiind că eşti sora Antoniei. Asta-i chestia.

— Dar eu nu sunt ea.

— Îmi dau seama...

— Serios?

Se întinde şi-mi atinge faţa. Buzele i se întredeschid, căutându-mă. Îmi amintesc atingerea lor dinainte să intru în tubul-de-lansare. Atunci am lăsat-o să mă sărute. Chiar dacă e o femeie rece, simte ceva în adâncul inimii pentru mine. Diferit de ce simţea Eo. Diferit de Mustang. Îi îndepărtez mâna cu blândeţe şi clatin din cap.

— Eşti un bărbat ciudat, îmi spune oftând uşor, şi toată vulnerabilitatea arătată mai devreme dispare.

Scoate iar ghearele. Se propteşte de peretele din faţa mea, cu un genunchi îndoit, şi cu cizma lipită de zid, privindu-mă cu ochi veseli. Iat-o pe Victra pe care o cunosc.

— Iubeşti femeile, dar nu te bucuri de noi.

În jurul gurii îi apar riduri fine când zâmbeşte imperceptibil. Nu mă pot abţine să nu-i urmăresc cu privirea conturul gâtului, umerii înguşti şi puternici, sânii rotunzi. Mă priveşte cu ochi arzători.

— Te poţi bucura în multe feluri. Ştii ce piele fină am?

— Râzi de mine, îi spun hohotind.

— Ca întotdeauna.

Victra e o şmecheră. Aşa se poartă ea. Dar pentru o clipă a fost vulnerabilă. Şi văzând asta... văzând asta, lucrurile stau altfel acum. Alung tensiunea sexuală prin cea mai bună metodă pe care o ştiu.

— Noapte bună, surioară, îi spun, sărutând-o pe frunte.

— Surioară? Surioară? râde ea, lăsându-mă să plec.

După o clipă mă strigă.

— E din cauză că mă crezi imorală?

Mă întorc spre ea.

— Imorală?

— De asta nu m-ai dorit niciodată?

Face o pauză alegându-şi cuvintele cu grijă.

— Pentru că mă privești de sus?

— De ce crezi așa ceva? o întreb cu blândețe.

Ridică din umeri și privește în lungul coridorului, cu o ezitare ciudată.

— Nu știu..

Își frământă mâinile, încercând să-și găsească cuvintele.

— Așa am supraviețuit, înțelegi? Așa m-a învățat mama. Așa merg lucrurile.

— Ce-ai zice să încercăm ceva nou? îi propun, întorcându-mă. Darrow, îi spun și-i întind mâna. Contrar zvonurilor larg răspândite, nu mănânc sticlă. Îmi place muzica, dansul și ador fructele proaspete, în special căpșunile.

— Ce prostie, pufnește ea în râs. Ne prezentăm iar unul altuia?

— Fără armuri. Doar doi oameni. Aștept, îi spun jucăuș.

Își dă ochii peste cap, face un pas în față și se uită în ambele părți pe coridor. Întinde mâna, încercând să-și înăbușe un zâmbet copilăresc.

— Victra. Îmi place cum miros pietrele înainte de ploaie, spune, apoi se strâmbă și roșește. Și... nu râde. Urăsc auriul, de fapt. Verdele se potrivește mai bine cu tenul meu.

Nu pot să dorm. Cadavrele lăsate în urmă plutesc în întuneric alături de mine. Mă trezesc de o grămadă de ori, după ce bombe explodând și săbii spintecând îmi bântuie visele. Am câștigat aceste nopți de insomnie. Le merit, de asta e cu atât mai greu.

Mă ridic și mă plimb prin noua mea cabină. Șase camere. O sală mică de sport. O baie încăpătoare. Un birou. Toate îi aparțineau omului care a ars o lună. Tatăl Furiilor. Cum să pot dormi într-o cabină ca asta? Scot pandantivul cu Pegas din buzunar, aproape uitând că e o bombă cu radiu.

Rătăcesc pe coridoarele navei, ca o nălucă, și mă uit în spate, întrebându-mă dacă Ragnar mă urmează. I-am spus

să se ducă la culcare, dar nu știu prea multe despre firea lui, despre ce gândește, despre cum își petrece nopțile. Mai am multe de învățat.

Străbat coridoarele luminate, trec pe lângă tehnicieni Portocalii și operatori de sistem Albaștri, care se înclină tăcuți când mă văd îndreptându-mă prin sălile metalice spre măruntaiele navei, acolo unde Auriii nu se abat niciodată. Tavanele sunt scunde, menite pentru muncitorii Roșii și oamenii de serviciu Maronii. Nava asta e un oraș, e o insulă. Toate Culorile sunt aici. Îmi amintesc registrul. Mii de slujbe. Milioane de părți componente. Examinez un panou de mentenanță. Ce s-ar întâmpla dacă Portocaliii care lucrează aici l-ar scurtcircuita? Ce s-ar întâmpla? Nu știu. Pun pariu că puțini Aurii știu, de fapt. Îmi spun că va trebui să revin asupra problemei.

Merg mai departe, foamea conducându-mă spre sala de mese. Aș fi putut primi foarte simplu mâncarea în cabină, dar încă nu mi-au fost desemnați valeții. Oricum, urăsc să fiu servit. În sala de mese, găsesc pe cineva care, la fel ca mine, nu poate să doarmă.

Mustang.

24

Şuncă şi ouă

Mă aşez în faţa ei.

— Nu poţi să dormi? o întreb.

Îşi pune mâinile la ceafă.

— O grămadă de zgomote pe-aici.

Face semn cu capul spre bucătărie, de unde se aude o larmă de tigăi trântite.

— Bucătarul se întrece pe sine, îmi spune. Crede că vreau un ospăţ. I-am zis că vreau doar nişte ouă cu şuncă. Nu prea cred că are de gând să-mi aducă asta. A bâiguit ceva despre nu ştiu ce fazan. Are un accent din ăsta de pământean. E greu să-nţelegi ce spune.

Câteva momente mai târziu, un bucătar Maroniu se împleticeşte dinspre bucătărie cărând o tavă pe care nu sunt doar ouă şi şuncă, ci şi vafe cu dovleac, carne afumată, brânză, cârnaţi, fructe şi încă o grămadă de alte feluri de mâncare. Fără fazan. Face ochii mari cât vafele când mă vede. Îşi cere scuze nu se ştie pentru ce, lasă tava jos şi dispare, numai ca să reapară un minut mai târziu cu şi mai multă mâncare.

— Cât crezi că putem să mâncăm? îl întreb.

Se holbează la mine fără să spună nimic.

— Mulţumim, îi spune Mustang.

Bucătarul îngaimă ceva de ne-nţeles şi se retrage, făcând o plecăciune.

— Cred că Lordul Cenuşă era un pic diferit de noi, spun.

Mustang împinge fructele spre mine.

— Credeam că nu-ţi place şunca, îi zic.

— Am mâncat în fiecare dimineaţă pe Luna, spune ea, ridicând din umeri.

Unge cu delicateţe o vafă cu unt.

— Îmi amintea de tine. De ce nu poţi să dormi? mă întreabă, evitându-mi privirea.

— Nu prea dorm de obicei.

— Întotdeauna ai fost aşa. Mai puţin atunci când aveai o gaură în stomac. Ai dormit ca un prunc atunci.

— Nu cred că se pune când eşti în comă, râd eu.

Vorbim despre orice, numai despre ce ar trebui nu. Inocenţi şi liniştiţi, ca doi fluturi dansând în jurul aceleiaşi lumânări.

— Incredibil cât de uriaşe sunt paturile, chiar şi pe o navă, spune Mustang. Al meu e monstruos. Prea mare, pe bune.

— În sfârşit mai găsesc pe cineva de acord cu chestia asta! Jumătate din timp dorm pe podea.

— Şi tu? clatină ea din cap. Câteodată aud zgomote şi mă culc în dulap, gândindu-mă că dacă vine cineva după mine, n-o să mă găsească acolo.

— Am făcut şi eu asta. Chiar ajută.

— Mai puţin atunci când dulapul e suficient de mare încât să încapă în el o familie de Obsidieni. Atunci e pur şi simplu rău. Mă întreb dacă Obsidienii se culcuşesc unul într-altul? întreabă ea, încruntându-se.

— Nu o fac.

— Ai cercetat tu? zice ea ridicând o sprânceană.

Înghit o mână de căpşuni, dând din umeri când Mustang se încruntă observându-mi lipsa de maniere.

— Obsidienii cred în trei feluri de atingere. Atingerea Primăverii. Atingerea Verii. Atingerea Iernii. După Revolta

Întunecată, când Obsidienii au ridicat armele împotriva strămoşilor de fier, Comisia Controlului Calităţii a dezbătut dacă să distrugă sau nu întreaga Culoare. Ştii cum li s-a oferit religia şi li s-a tăiat accesul la tehnologie. Dar ceea ce şi-au dorit ei să distrugă mai presus de orice a fost incredibila apropiere dintre ei a Obsidienilor pe care-i deţineau. Aşa că i-au instruit pe şamanii triburilor, i-au plătit să mintă, să îi avertizeze că atingerile le slăbeau spiritele. Aşa că acum Obsidienii nu se mai ating decât atunci când fac sex. Se ating ca să se salveze de la moarte. Şi ating ca să ucidă. Nu se culcuşesc.

Observ că Mustang se uită la mine cu un zâmbet uşor ironic.

— Dar, bineînţeles, ştiai toate astea.

— Ştiam, zâmbeşte ea. Dar câteodată e frumos să-ţi aduci aminte de tot ce se întâmplă în tine.

— Oh, spun şi îmi feresc privirea, când încearcă să se uite în ochii mei.

— Ai uitat că poţi să roşeşti, îmi spune şi se uită o clipă la mine. Probabil că nu ştiai, dar una dintre disertaţiile mele de pe Luna a tratat problema greşelilor apărute în teoremele de manipulare socială folosite de Comisia Controlului Calităţii, adaugă ea, tăind cu delicateţe un cârnat. I-am considerat ca având o viziune îngustă. Sterilizarea chimică a Rozaliilor, de exemplu, a dus la o creştere tragică a numărului de sinucideri din Grădini.

Tragică. Majoritatea ar fi folosit termenul „ineficientă".

— Rigiditatea legilor care menţin ierarhia este atât de strictă, încât într-o zi se va prăbuşi. Peste cincizeci de ani? Peste o sută? Cine ştie? Am studiat un caz al unei femei Aurii îndrăgostite de un Obsidian. Au apelat la un Artizan de pe piaţa neagră pentru ca organele lor reproducătoare să fie modificate astfel încât sperma lui să fie compatibilă

cu ovulele ei. Au fost descoperiţi şi executaţi, la fel şi Artizanul. Dar astfel de lucruri s-au întâmplat de sute de ori. De mii de ori. Numai că sunt şterse din registre.

— Îngrozitor, spun.

— Şi frumos.

— Frumos? o întreb cu repulsie.

— Nimeni nu ştie nimic de oamenii ăştia, spune ea. Doar o mână de Aurii care au acces la informaţii. Spiritul uman încearcă să se elibereze o dată şi încă o dată, nu prin ură ca în timpul Revoltei Întunecate. Ci prin dragoste. Nu îi imită pe ceilalţi. Nu-i inspiră cei de dinaintea lor. Fiecare e dornic să facă saltul, gândindu-se că e primul. Asta înseamnă curaj. Şi înseamnă o parte din ceea ce suntem ca popor.

Curaj. Oare ar mai spune asta dacă ar şti că unul dintre acei oameni stă în faţa ei chiar acum? Oare trăieşte în acea lume a teoriilor de care vorbea Harmony? Sau oare chiar ar putea să înţeleagă...

— Deci cât o să mai dureze, continuă ea, până când un grup cum sunt Fiii lui Ares o să găsească informaţiile astea şi o să le facă publice? Au făcut asta cu Persefona. Fata care a cântat. E doar o chestiune de timp.

Se opreşte, uitându-se la mine cu ochii mijiţi când mă vede reacţionând involuntar auzind numele lui Eo.

— Ce s-a întâmplat?

Nu-i pot spune la ce mă gândesc, aşa că mint.

— Disertaţii. Sociologie. Noi doi ne-am specializat în lucruri foarte diferite. M-am întrebat mereu ce făceai pe Luna.

Mustang se uită la mine cu ochi jucăuşi.

— A, da? Deci te-ai gândit la mine?

— Poate.

— Zi şi noapte? Cu ce-o fi îmbrăcată Mustang? La ce visează? Ce băiat sărută...?

Tresare când ajunge la ultima parte.

— Darrow, vreau să-ţi explic ceva.

— Nu trebuie, îi spun.

— Treaba cu Cassius a...

— Mustang, nu-mi datorezi nicio explicaţie. Nu ai fost a mea. Nu eşti a mea. Poţi să faci ce vrei, când vrei şi cu cine vrei. Chiar dacă e un nemernic blestemat, adaug după un moment.

Pufneşte în râs. Amuzamentul se risipeşte la fel de repede cum s-a stârnit. În ochi i se citeşte durerea. La fel şi în expresia gurii pe jumătate deschisă. Cuţitul şi furculiţa rămân uitate pe farfurie. Îşi pleacă privirea, clătinând din cap.

— Am vrut să fie altfel, şopteşte. Ştii asta.

— Mustang...

O prind de încheietură. În ciuda forţei pe care ştiu că o are, e fragilă în mâinile mele puternice. La fel de fragilă cum era cealaltă fată pe care am ţinut-o de mână în minele adânci. Pe fata aceea n-am putut să o ajut. Şi acum simt că nu o pot ajuta nici pe această femeie. Măcar dacă mâinile mele ar fi fost menite să construiască. Atunci aş fi ştiut ce să spun. Ce să fac. Poate într-o altă viaţă aş fi fost un astfel de bărbat. În aceasta, cuvintele, asemenea mâinilor, îmi sunt neîndemânatice. Tot ce ştiu să facă e să rupă. Tot ce ştiu să facă e să distrugă.

— Cred că ştiu ce simţi...

Mustang se trage în spate din strânsoarea mea.

— Ce simt?

— N-am vrut să....

Mă opresc pentru că aud un zgomot. Ne uităm şi-l vedem pe bucătar oprindu-se speriat cu încă o tavă în mână. Se apropie de noi în vârful picioarelor, lasă tavă şi apoi iese din încăpere mergând ciudat, cu spatele.

— Darrow. Taci și ascultă-mă.

Mustang mă ţintuieşte cu privirea, printre şuviţele de păr care-i cad peste faţă.

— Vrei să ştii cum mă simt? O să-ţi spun tot. Toată viaţa am fost învăţată să pun familia mai presus de orice. Ce s-a întâmplat cu fratele meu la Institut... când ţi l-am predat ţie, am acţionat atunci împotriva a tot ceea ce am fost învăţată încă de mică. Dar am crezut că tu – trage aer în piept şi vocea i se pierde spre sfârşitul frazei – erai un om care-mi merita loialitatea. Şi am crezut că în acel moment era mult mai important să ţi-o ofer ţie decât lui Adrius, care nu a ridicat niciodată nici măcar un deget pentru mine. Ştiam că aşa era corect, dar însemna să-l resping pe tata şi tot ce învăţasem de la el. Poţi măcar să-ţi dai seama ce înseamnă asta? Tata a distrus familii la fel de uşor cum alţii frâng un băţ. Deţine o putere inimaginabilă. Dar mai mult decât atât: e omul care m-a învăţat să călăresc, să citesc şi poezie, nu doar istorisiri de armată. Omul care a fost mereu lângă mine şi m-a lăsat să mă ridic singură, prin propriile puteri atunci când am căzut. Omul care nu s-a putut uita la mine timp de trei ani după moartea mamei mele. Pe omul acesta l-am respins pentru tine. Nu, se corectează ea, nu pentru tine. Pentru a trăi altfel, pentru a trăi pentru ceva mai mult. Mai mult decât pentru mândrie. La Institut, noi doi am hotărât să încălcăm regulile, să fim decenţi într-un loc al ororii. Aşa că ne-am făcut o armată de prieteni credincioşi în loc de o armată de sclavi. Am ales să fim mai buni. Apoi tu ai scuipat pe toate astea ducându-te să devii unul dintre asasinii tatălui meu. Nu. Nu vorbi, zice ea ridicând un deget în aer. Nu e rândul tău doar pentru că m-am oprit puţin.

Împinge farfuria deoparte şi stă câteva momente, adunându-şi gândurile.

— Aşadar, sunt sigură că înţelegi că m-am simţit pierdută. Unu, pentru că am crezut că erai o persoană specială. Doi, pentru că am crezut că ai abandonat ideea care ne-a oferit forţa de a cuceri Olimpul. Gândeşte-te că eram vulnerabilă. Singură. Şi că poate am căzut în patul lui Cassius pentru că eram rănită şi aveam nevoie de o alinare pentru durerea pe care o simţeam. Poţi să-ţi închipui asta? Acum poţi să răspunzi.

— Cred că da, îi spun, foindu-mă pe scaun.

— Bun. Acum bagă-ţi versiunea asta în fund, îmi spune strângându-şi buzele. Nu sunt o zdreanţă cu volănaşe. Sunt un geniu. Îţi spun asta pentru că e un fapt indiscutabil. Sunt mai deşteaptă decât orice altă persoană pe care ai cunoscut-o vreodată, în afară de fratele meu geamăn, poate. Inima nu-mi prosteşte creierul. Am început o relaţie cu Cassius din acelaşi motiv pentru care am lăsat-o pe Suverană să creadă că mă întorcea împotriva tatălui meu: ca să-mi protejez familia.

Priveşte în jos, în farfurie.

— Dintotdeauna am fost capabilă să manipulez oamenii. Bărbaţi, femei, nu contează. Cassius era ca o rană deschisă, Darrow, încă sângerând, deşi au trecut doi ani de când l-ai omorât pe Julian. Am citit asta în el imediat, şi am ştiut cum pot să-l fac să mă iubească. Am fost pentru el persoana care îl asculta, care-i umplea golul din suflet.

Asprimea din voce i se estompează. Priveşte în jur sperând parcă să poată scăpa de conversaţia pe care chiar ea a început-o. Dacă s-ar fi oprit, aş fi fost mai fericit.

— L-am făcut să creadă că nu poate trăi fără mine. Ştiam că era singura metodă prin care-i puteam ţine în siguranţă pe ceilalţi membri ai familiei mele. Ştiam că era cea mai bună armă pe care o puteam avea în jocul ăsta. Totuşi... mă simţeam atât de rece. Atât de îngrozitoare. De parcă eram vrăjitoarea cea crudă care l-a prins în capcană

pe Odiseu, l-am făcut să se îndrăgostească de mine, păstrându-l numai pentru scopurile mele egoiste. Părea așa de logic. Iar când mă cuprindea cu brațele, simțeam că mă înec. Eram pierdută, sufocându-mă sub greutatea faptelor mele, sufocându-mă în timp ce mă gândeam că mă aștepta o viață întreagă alături de cineva pe care nu-l iubeam. Dar totul era pentru familia mea. Pentru oamenii pe care-i iubesc chiar dacă ei nu merită. Mulți alții au sacrificat mai mult de-atât. Puteam și eu să sacrific asta.

Clatină din cap, iar lacrimile din ochii ei le oglindesc pe cele care-mi scaldă mie fața. Îmi spune cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji:

— Și apoi ai apărut tu la gală, și... a fost ca și când s-ar fi deschis pământul să mă înghită. M-am simțit ca o mincinoasă. O fată rea care a născocit un motiv ca să facă ceva stupid. Nu vezi de ce-am făcut asta? mă întreabă încercând să-și șteargă lacrimile. Nu voiam să mori. Nu vreau să mori. Nu cum a murit fratele meu, Claudius. Nu cum a murit Pax. Aș fi făcut orice ca să împiedic asta.

— Eu pot să împiedic asta.

— Nu ești invincibil, Darrow. Știu că tu crezi că ești. Dar într-o zi o să afli că nu ești pe atât de puternic pe cât crezi, și voi rămâne singură.

Tace și dă frâu liber la tot ce-a ținut în ea. Nu suspină. Dar lacrimile curg șiroaie. E genul de femeie care se jenează de ele.

Mă doare îngrozitor s-o văd așa.

— Nu ești rea, îi spun luându-i mâna într-a mea.

Clatină din cap, încercând să-și tragă mâna. Îi cuprind maxilarul cu degetele mâinii drepte și îi aplec capul până ce privirile ni se întâlnesc.

— Și nu poți fi judecată pentru ceea ce faci de dragul oamenilor pe care-i iubești. Înțelegi? Înțelegi? o întreb cu glas apăsat.

Încuviinţează din cap.

Lucrurile n-ar trebui să stea aşa. Auriii au totul, şi totuşi le cer sacrificii chiar şi semenilor lor. Locul ăsta e bolnav. Imperiul ăsta e terminat. Îşi devorează regii şi reginele la fel de înfometat ca pe săracii care-i muncesc pământul. Dar nu o poate avea pe femeia asta aşa cum a avut-o pe fata pe care am îngropat-o. N-o să-l las să o devoreze. N-o să-l las să-mi devoreze familia din Lykos. O să-l înfrâng, chiar dacă asta o să-mi aducă sfârşitul.

Îi şterg lacrimile de pe faţă. E diferită de semenii ei. Iar când încearcă să se poarte asemenea lor, i se frânge inima. Mă uit la ea şi îmi dau seama că m-am înşelat. Nu mă distrage. Nu îmi compromite misiunea. Ea e scopul pentru care fac toate astea. Şi totuşi nu o pot săruta. Nu acum, când trebuie să-i frâng inima pentru a putea învinge acest imperiu. N-ar fi corect. M-am îndrăgostit de ea, dar am prins-o în plasa minciunilor mele.

— Nu te poţi încrede în el, îmi şopteşte.

— În cine? o întreb tresărind.

— În fratele meu geamăn, îmi şopteşte, ca şi cum el ar fi undeva în colţul încăperii. Nu e ca tine. E diferit. Când se uită la noi, când se uită la oameni, vede doar saci de carne şi oase. Pentru el nu existăm. Darrow, ascultă-mă, continuă ea şi mă încrunt când mă prinde de mână. El e monstrul despre care nimeni nu ştie cum să-l descrie în poveşti. Nu poţi avea încredere în el.

Felul în care îmi spune asta îmi dă de înţeles că ştie despre pactul nostru.

— Nu am încredere în el, îi zic. Dar am nevoie de el.

— Putem câştiga războiul ăsta fără ajutorul lui.

— Parcă ai zis că nu sunt destul de puternic.

— Nu eşti, îmi răspunde ea zâmbind. Nu de unul singur, adaugă cu zâmbetul ei pieziş. Ai nevoie de mine.

Măcar de-ar fi atât de simplu.

Mă despart de ea şi mă duc în apartamentul meu. Pe coridoare e linişte, dar simt o umbră rătăcind prin imperiul de metal. Nu ştiu cum să accept ajutorul lui Mustang. Sau cum să i-l ofer pe al meu. Când am văzut-o alături de Cassius m-a durut mai tare decât o să-i pot spune vreodată, şi o parte din mine ştie că nu se poate ca totul să fi fost doar o maşinaţie. Cassius n-a fost niciodată un monstru, şi dacă o să devină vreodată, o să ştiu că e din cauza mea.

Uşa apartamentului meu scârţâie deschisă. Simt o mână pe umăr. Mă întorc şi mă lovesc de pieptul lui Ragnar. Nu l-am auzit.

— **Cineva respiră înăuntru.**

— Probabil e Theodora. E servitoarea mea Rozalie. O să-ţi placă de ea.

— **Respiraţie de Auriu.**

Dau din cap fără să-l întreb de unde ştie, şi îmi scot briciul. Se transformă şuierând în sabie când intru în încăpere. Câteva lumini slabe sunt aprinse. Caut cu Ragnar peste tot şi îl găsim pe Şacal pe divanul meu, cu un sherry. Chicoteşte la vederea armelor noastre.

— Recunosc, sunt destul de înfricoşător.

E în halat şi papuci.

Îl las pe Ragnar să plece. Cu toate rănile pe care le-a căpătat, ar trebui să se odihnească. Fără nicio tragere de inimă, iese târşâindu-şi picioarele.

— Se pare că nimeni n-are somn pe nava asta, spun aşezându-mă pe canapea lângă Şacal. Cred că trebuie să ne ajustăm puţin înţelegerea.

— Îţi place să spui lucrurile pe jumătate, nu-i aşa? oftează el sorbind din lichior. Am crezut că o să mă înec în laguna aia blestemată. Întotdeauna am crezut că moartea mea o să fie ceva grandios. Lansat pe soare. Decapitat de un rival politic. Şi când a venit momentul...

Ridică din umeri, părând foarte fragil şi copilăros.

— A fost doar o senzaţie nepăsătoare de răceală. Ca şi cum pietrele din tunelul de la Institut ar fi căzut iar peste mine.

Are dreptate, nu e nicio ardoare în moarte. Eu am plâns ca un copil când am crezut că o să mor după ce m-a înjunghiat Cassius.

— Evident, trebuie să ne schimbăm strategia, dar nu cred că trebuie să ne schimbăm alianţa.

— Nici eu, încuviinţez. Avem nevoie de spionii tăi mai mult decât oricând. Pliniu n-o să înghită prea uşor ascensiunea mea. Şi tu eşti blocat aici, printre curtenii tatălui tău. Politicienii vor încerca să ne îndepărteze pe amândoi.

Nu fac nicio referire la Fiii lui Ares. Aşa cum mă gândeam, toată lumea a uitat de ei după ce am răsturnat pocalul cu vin în poala lui Cassius.

— Pliniu va trebui să dispară. Dar noi doi va trebui să ne evităm unul pe altul până atunci ca să nu ştie că ameninţările care planează deasupra lui s-au unificat. E mai bine să ne judece greşit resursele individuale.

— Şi aşa cei doi Telemanus o să vorbească în continuare cu mine, îi spun.

— Adevărat. Pe mine mă vor mort.

— Aşa cum e şi normal.

— Nu le port pică. Doar că e foarte incomod.

Scoate un holo-com din buzunar şi mi-l întinde.

— Sunt sincronizate. O să-mi chem navele să ne întâmpine şi îmi imaginez că tu o să stai aici cu noul trofeu. N-ar strica nişte navete care să patruleze pe aici.

Aş vrea să-l întreb despre Leto. De ce l-a omorât. Dar de ce să-i arăţi demonului că-i ştii punctele tari? M-ar transforma într-o ameninţare. Şi am văzut cum se ocupă de ameninţări. Mai bine să fac pe prostul şi să mă asigur că-i sunt util.

— Războiul ne oferă mai multe oportunități, îi spun. Depinde cât de departe vrem să se răspândească...

— Cred că înțeleg ce vrei să spui.

— Toți ceilalți vor încerca să-l înăbușe, să păstreze ce au. Mai ales Pliniu și sora ta.

— Păi atunci trebuie să fim șmecheri.

— Sora ta nu va fi rănită. Partea aceea a înțelegerii rămâne neschimbată.

— Dacă va fi vreodată rănită va fi din cauza ta, nu dintr-a mea.

S-ar putea să aibă dreptate.

— Dar sunt de acord cu tine. Întețește flăcările. Răspândește războiul. Câștigă-l. Ia prada.

— Cred că și știu cum să fac asta. Ce poate să-mi spună rețeaua ta despre navele de pe Ganymede?

Partea a III-a

Cucerirea

La căderea Ploii de Fier, fii curajos. Fii curajos.
Lorn au Arcos

25

Pretori

— Suntem distruşi, aşa a spus ArhiGuvernatorul de pe Callisto.

ArhiGuvernatorul Nero au Augustus se uită la toţi cei de la masă pentru a vedea dacă înţelegem gravitatea acestor cuvinte. Luminile camerei de război a navei se răsfrâng în unghiurile acviline ale feţei sale, făcându-l să semene cu un uliu care priveşte atent.

– Şi de ce n-ar spune-o? Centrul s-a aliat împotriva noastră. Neptun e pe orbită îndepărtată – navele lui Vespasian o să ajungă abia peste şase luni să ne întărească poziţia. În tot acest timp vasalii se ascund în spatele scuturilor pe oraşele lor de pe Marte, trimiţându-şi doar al doilea şi al treilea fiu să ne ajute, spune privind spre cei doi consilieri aflaţi la celălalt capăt al mesei. Nevolnicia lor ne schilodeşte. Iar acum stau la masa de consiliu cu Pretorii mei, soldaţii mei şi care sunt marile lor strategii?

Să fugă. Asta îi spun. Am fugit de pe Luna acum o lună. Şi de-atunci tot fugim, pentru că Suverana a fost suficient de dibace să-şi trimită înaintea noastră trupele pe Marte.

Nu aşa credeam c-or să meargă lucrurile. Pe de altă parte, toată nenorocirea asta nu-i din vina mea. ArhiGuvernatorul e înconjurat de nişte dobitoci precauţi. Aurii prea înspăimântaţi c-o să-şi piardă puterea şi favorurile câştigate în trecut pentru a face ceva acum. Şi mai rău, încep să mă dea la o parte. Formează alianţe împotriva mea. Li se vede asta în ochi, în poziţia corpului. Câştigul

meu e pierderea lor. Chiar şi cei care m-au urmat pe Lună. Chiar şi cei pe care i-am salvat de la moarte sigură. Acelaşi lucru îl fac şi cu Şacalul; faptul că nu e aici certându-se cu ei li se pare o victorie. Greşeala lor.

Stau la zece scaune distanţă de stăpânul meu, la marea masă de stejar din camera de război a navei amiral, cuirasatul lung de şase kilometri, *Invictus*. Plafonul e la patruzeci de metri deasupra noastră. Camera e fastuoasă şi impunătoare. Efigia sculptată a unui leu ne priveşte din mijlocul mesei. Mai mult de patruzeci de locuri au rămas goale. Sfătuitorii de încredere au dispărut, părăsindu-l pe Augustus ca şobolanii înainte de naufragiu. Alături de noi sunt Pliniu, Pretorul Kavax, fiul lui, Daxo, şi cincizeci dintre cei mai puternici Pretori, Legaţi şi vasali ai lui Augustus. Nu se uită la mine. Nimic nu-i mai copilăresc. Auriii ăştia stăpânesc peste un miliard de suflete. Aşa că mă ignoră şi-l fac pe Augustus să se îndoiască de ideile mele.

— Suntem deci de acord cu ArhiGuvernatorul de pe Callisto? Suntem distruşi? întreabă Augustus.

Înainte ca cineva să dea un răspuns, marile uşi se deschid şuierând, retrăgându-se în pereţii de marmură. Mustang intră nepăsătoare, jucându-se cu un măr dintr-o mână în alta.

— Scuze pentru întârziere.

Se uită la tatăl ei, se apropie şi-i sărută un pic prea graţios inelul cu cap de leu.

— Am trimis după tine acum mai mult de o oră, zice Augustus.

— Da? îi aruncă Mustang o privire tăioasă lui Pliniu. Probabil că n-am auzit. Oricum, am aflat că sunteţi aici căutându-l pe fratele meu pentru o partidă de şah.

Râde de gluma făcută. Doar cei din Casa Telemanus o înţeleg. Oftând, îşi face loc spre celălalt capăt al mesei,

strângându-i pe Daxo și Kavax de umeri când trece pe lângă ei. Kavax o salută bombănind binevoitor. Se așază și-și pune cizmele militare pe masă.

— Am pierdut ceva? Normal că nu. Șovăiți ca de obicei?

Obrazul tatălui ei zvâcnește nervos.

— Aici nu-i un grajd.

Se uită fix la cizmele ei. Oftând, Mustang își lasă picioarele jos și-și șterge mărul de mâneca neagră.

E una dintre puținele femei din cameră. Agripina au Julii ar fi trebuit să fie și ea aici, dar tocmai din cauza trădării ei Augustus nu a avut flota necesară pentru a captura cu rapiditate Marte. Și tot din cauza asta Augustus a pus oameni să o supravegheze pe Victra pentru a se asigura că îi e cu adevărat loială. A fost nevoie de aproape toată influența mea asupra omului ca s-o țin departe de carceră.

Am fost alungați din Centru aici, mult dincolo de orbita lui Marte. Activitățile noastre miniere de pe asteroizi au fost întrerupte. Bunurile lui Augustus confiscate. Iar orașele lui, cele care nu s-au predat deja Suveranei, sunt sub asediu. Să nu mai vorbim de faptul că s-au pus recompense pe capetele noastre. Bătrânilor nu le prea place că pe capul meu e pusă a doua cea mai mare recompensă după Augustus.

— Înainte să fim întrerupți, continuă Augustus, cred că cineva își justifica poz...

Cranț. Amuțește în timp ce Mustang mușcă zgomotos din măr. Se uită-mprejur la fețele enervate. M-abțin să nu râd.

— Lordul meu, zice Pliniu aplecându-se. Mă tem că nu există altă alternativă decât să ne continuăm retragerea strategică. Dacă lucrurile merg tot așa, o să pierdem. Iar tu, Stăpâne, o să fii judecat pentru...

Cranț. Tresare înainte să termine fraza.

— ...trădare, zice, privindu-şi aliaţii deja plătiţi. N-avem decât o singură cale.

— Să continuăm să fugim până când ajung întăririle lui Vespasian de pe Neptun, murmură Augustus. În şase luni.

— Sau să ne predăm, dă din cap Politicianul.

— Ţi-ai cam dori s-o fi omorât pe Octavia când ai avut ocazia, băiete, zice Kavax.

— Dac-o făceam, toţi de aici eram morţi, îi răspund.

— N-a vrut să te jignească, spune Daxo. Visează şi el.

— De ce n-ai omorât-o pe Octavia? îşi mijeşte Pliniu ochii la mine cu scepticism.

— N-aveam cum. Era de faţă şi Aja au Grimus. Poate dacă erai tu acolo, te descurcai mai bine, dar eu sunt doar un biet muritor.

Pretorii care ştiu despre ce e vorba râd.

— Nici Lorn au Arcos n-ar fi îndrăznit, mormăie Augustus. Iar eu l-am văzut odată omorând Pătaţi, fără brici. Darrow a făcut ce-a putut. Crezi că încă ar mai trebui să fugim şi acum? întreabă îndreptându-şi atenţia spre mine.

— Te face să pari slab.

— Suntem slabi, răspunde Pliniu. Dar îl face să pară înţelept.

— Oamenii înţelepţi citesc istorie, Pliniu. Oamenii puternici o fac.

— Încetează să-l mai citezi pe Lorn au Arcos! răbufneşte Pliniu.

— Credeam c-o să apreciezi înţelepciunea.

— Vârsta ta onorabilă te face, fără-ndoială, o autoritate în numerose domenii, spune Pliniu melodios. Mai reciclează, te rog, maximele vechilor războinici, ca să mai învăţăm ceva despre viaţă şi înţelepciune.

— Aici nu-i vorba despre mine, dragă Pliniu. Aşa că mai renunţă la argumentele *ad hominem*. E vorba despre

Lordul nostru, spun arătând spre ArhiGuvernator. E vorba despre soarta lui.

— Ce teatral din partea ta să observi, Darrow.

Augustus se freacă la ochi, sătul de certurile noastre.

— Cei tineri nu pot să fie decât nerăbdători, continuă Pliniu. Dar trebuie să ne amintim, Lordul meu, că nu există dezonoare-n prudenţă. Şase luni de-ntârziere sunt un preţ mic de plătit pentru victorie, zice desfăcându-şi braţele cu degete lungi. De fapt, timpul e de partea noastră. Octavia nu-şi poate permite să bată tot Sistemul Solar după noi. Nu când acasă are un Senat atât de divizat. Mâna cu care ţine frâiele o să fie asemenea fierului. Şi o să lovească atât de tare pe spatele celorlalţi ArhiGuvernatori, încât n-o să dureze mult până când cei care o urmează or să înceapă să fie iritaţi de ordinele ei. Atunci o să-şi dea seama de ce luptăm împotriva ei; o să-şi dea seama că ea nu e reprezentanta noastră, ci o Împărătească. Asta o să ne câştige timp. Ceea ce o să ne dea putere. Care, la rândul ei, ne va permite să ajungem la o pace profitabilă.

— Mă piş pe ea, dă Pretorul Kavax cu pumnul în masă.

E un om uriaş, tăiat mai degrabă din piatră decât din carne. Are gâtul atât de gros, încât nu l-aş putea cuprinde cu mâinile. Spre deosebire de majoritatea Auriilor, s-a ras în cap şi şi-a lăsat barba să crească. E deasă şi vopsită roşu-aprins. Când se sting luminile străluceşte ca o reclamă în întuneric. Mai are doar trei degete la mâna stângă. Se spune că fiul lui, Daxo, i le-a muşcat pe celelalte când era mic. Deşi Daxo zâmbeşte întotdeauna şi spune cu vocea lui caldă că Pax, fratele mai mic, ar fi fost de vină. Cei din Casa Telemanus sunt singurii Pretori din cameră nevânduţi într-o formă sau alta lui Pliniu. Îmi place de Kavax.

— Îmi irită coaiele. Vorbăria acestui Pixie îmi irită coaiele! mârâie Kavax. N-ar trebui să fim în situaţia asta.

Lordul meu, permite-mi să iau o mie din garda mea și să rezolv cu lașii care n-au răspuns chemării tale. Îmi cer scuze, draga mea, îi șoptește el vulpii sale favorite, Sofocle, o arătare roșcat-aurie cu urechi ascuțite, care se sperie de glasul puternic al stăpânului ei.

Sofocle mănâncă jeleuri din mâna uriașă a lui Kavax.

Așteptăm cu toții ca atenția să-i revină asupra a ceea ce zicea.

— Ziceai, Kavax? încearcă Augustus cu un zâmbet rapid, rezervat doar pentru preferați.

— Tată, îl împunge Daxo pe bărbatul mai mare.

— Așa, ridică Kavax privirea surprins. Iar când boașele smulse o să le atârne de lobii urechilor, ceilalți o să-și aducă aminte că tu ești stăpânul pe Marte și-o să implore să te ajute, Nero.

Satisfăcut de cele spuse se-ntoarce să-l hrănească în continuare pe Sofocle cu jeleuri.

— Și vor ști că noi, puținii, am rămas loiali, adaugă Daxo cu repeziciune, arătând spre Auriii de la masă care dau apreciativ din cap.

Daxo molfăie un bețișor de scorțișoară. Zâmbește chiar mai mult decât Pax, deși zâmbetul lui e pe jumătate cât al acestuia și de două ori mai neastâmpărat. Singura dată când l-am observat încruntându-se a fost când l-a văzut pe Șacal la gală.

Dușmănia asta nu o să dispară. Nici n-ar trebui. Șacalul li l-a luat pe Pax. Pentru asta, cei din Casa Telemanus i-au cerut capul. În schimb, ArhiGuvernatorul și-a alungat fiul de pe Marte. Dar acum, războiul aduce noi complicații, noi necesități. Iar Șacalul se pare că și-a câștigat iertarea în ochii tatălui său, dar nu și în ochii celor doi Telemanus. Îi urmăresc cu atenție. Nu-s proști, în ciuda măștii pe care o poartă cu plăcere. Sper doar să nu afle de alianța mea cu ucigașul lui Pax.

— Tuturor ar trebui să li se amintească faptul că loialitatea nu-i ceva ce se leapădă cu uşurinţă, concluzionează Daxo pe-un ton surprinzător de cordial. O vizită din partea tatălui şi surorilor mele le-ar aminti celorlalţi vasali care le sunt îndatoririle pe timp de război.

Îşi înclină capul zâmbitor, permiţându-ne să admirăm măiestria cu care i-au fost gravaţi îngerii aurii pe craniu.

Stă în natura familiei Telemanus să producă o impresie puternică. Poate că ne-ar mări rândurile.

Domnii mei răzbunători, zâmbeşte Augustus. Dornici oricând de violenţă. Dar nu, zice plimbându-şi degetul de-a lungul mâinii stângi. Acest memento mai trebuie s-aştepte. Pedeapsa poate fi aplicată doar de cel victorios. Ar părea o meschinărie, trista agitare a unuia care se-neacă, ţinând cont că flota mea e împrăştiată, iar legiunile-mi sunt prinse în spatele scuturilor oraşelor.

Se uită la Pliniu şi-l întreabă cum stau lucrurile cu ceilalţi parteneri de afaceri. Eu îi arunc o privire lui Mustang. Observă şi-şi ridică o sprânceană, întrebându-se când o să-ncep.

— Toţi Politicienii noştri au fost *primiţi*, spune încet Pliniu, dat astăzi cu un strat generos de ruj negru. După cum ştiţi, eu şi Politicienii mei ne-am întâlnit după ce am fugit de pe Luna. Şi am făcut o analiză teoretică destul de avansată a potenţialelor schimbări în alianţele noastre...

— Cu ajutorul computerelor? întreabă Kavax, explodând în râs.

— Da, continuă Pliniu enervat. Analiştii mei Verzi au făcut o serie de simulări. De pe lunile Galileice – Io, Calisto, Ganymede şi Europa – nimeni n-o să ni se alăture. Nici în teorie, nici în practică.

Deloc surprinzător, spune un Pretor cu faţă de vultur. Am avut aceleaşi rezultate şi pe lunile lui Saturn.

— Normal, continuă Pliniu, le e frică de repercusiunile faptului de a alege tabăra greşită. Guvernatorii de pe Saturn sunt, pentru moment, o cauză pierdută. Văd cadavrul lui Rhea pe cer în fiecare zi. În sectorul Galilean, prezenţa lui Lorn au Arcos în Europa reprezintă o problemă. Preferinţele lui politice... izolaţioniste s-au dovedit contagioase pentru ArhiGuvernatorii de pe lunile lui Jupiter, mai ales că armata lui privată e de două ori mai mare decât a oricărui ArhiGuvernator.

— Izolare? Mai degrabă pensionare, oftează Augustus. Poate că o merită.

— Tu ai înnebuni, tată, zice Mustang din capătul mesei. Fără intrigi, fără conspiraţii şi stratageme. Doar familie şi timp de petrecut cu mine şi Adrius.

— Ce bine mă cunoaşte fiica mea, zice Augustus zâmbind încordat şi fără să lase să i se citească nimic pe chip.

— Ceea ce mă îngrijorează pe mine cel mai mult, zice Pliniu, este că cei de pe Galileea, după cum spun ei înşişi, se îndoiesc de validitatea cauzei noastre.

— Asta pentru că noi nu avem o cauză, suspin eu, amintindu-mi care mi-e rolul. Cel puţin nu una de care să le pese şi altora.

— Explică, cere ArhiGuvernatorul.

— Ajunge şi-acolo, zice Mustang. Lui Darrow îi place să fie dramatic.

Măsor teatral cu privirea toată camera.

— Putem afirma cu siguranţă că oricare bun Auriu de aici înţelege natura umană. Nu? Chiar dacă n-am face-o, ce ne motivează? O cauză? Nu. Niciunul dintre noi nu crede-n vreo cauză. Libertate? Drepturi? Justiţie? întreb dându-mi ochii peste cap. Nici pe departe. Cât ne pasă nouă dacă Suverana se poartă ca o împărătească? Cât ne pasă nouă de Compact şi de drepturile pe care le acordă Auriilor? Nu ne

pasă deloc. Aici e vorba despre putere. Întotdeauna e vorba despre putere. Ne luptăm cu ea azi pentru că ne-am legat de o stea, de ArhiGuvernator. Dar steaua cade, se stinge...

— Nu-ţi insulta lordul ca şi când ar fi un... zice Kavax, ridicându-se pe jumătate de pe scaun.

— Ca şi când ar fi un ce? Un prost? Nu e, aşa că las-o baltă. Casa Bellona ia Marte. O să obţină contractele, funcţiile politice. Noi o să fim împinşi la margine, morţi sau irelevanţi, le spun, iar vocea mea se joacă cu publicul. Puterea e singurul lucru important pe lumea asta. Gândiţi-vă la Tactus au Rath – mi-a fost un aliat loial timp de trei ani. Dar de îndată ce steaua mea a început să apună, a furat de la mine şi a plecat pe uşa din spate. Un hoţ în noapte. Câte dintre locurile goale de aici erau pline înainte de ce s-a întâmplat pe Luna? Atâţia bărbaţi şi femei care ar fi sângerat pentru Augustus. Atâţia bărbaţi şi femei care şi-ar fi dat un ochi pentru el atâta timp cât era pe podiumul lui din Agea. Acum...

Bat din palme ca şi când m-aş scutura de praf.

— Pierdem. A fugi înseamnă să te ofileşti şi să mori. Dacă vrem să ne ridicăm din nou, trebuie să-i atragem pe galileeni de partea noastră, trebuie să-i adunăm pe Guvernatorii de pe Saturn sub steagul nostru şi-apoi să le arătăm că nu suntem lipsiţi de putere. Să le arătăm că duhnim de putere. Noi decidem asupra vieţii şi morţii. Noi, nu cei din Bellona, suntem Casa lui Marte.

Pliniu dă să spună ceva, dar Augustus îi face semn să tacă.

— Care e propunerea ta?

— Familiile galileene au o slăbiciune faţă de Luna dintr-un singur motiv. Comerţul. Ganymede are şantierele navale. Calisto, practic, nu-i decât o fabrică de Cenuşii şi Obsidieni pentru armatele Societăţii. Europa e o lume oceanică de bănci, minerit de adâncime şi case de vacanţă.

Io e grânarul tuturor planetelor de pe orbita lui Jupiter. Depind prea mult de comerțul cu Centrul ca să ni se alăture. Chiar și bebelușii știu ce s-a întâmplat când Lordul Cenușă a coborât pe Rhea. Așa că trebuie să-i impresionăm. Trebuie să-i speriem în asemenea măsură încât să știe că puterea noastră îi poate atinge în orice moment dacă ne îndepărtează.

— Cum? întreabă Augustus, prins în cârlig la fel ca toți ceilalți.

Pun briciul pe masă ca să știe ce treabă propun.

— Le luăm navele. Le luăm copiii. Ni-i facem aliați la fel cum spartanii își luau soțiile – noaptea, cu forța.

Liniștea se lasă în jurul meu. Apoi începe vuietul. Pliniu își lasă Pretorii să-mi disece ideea. El își folosește energia șoptind în urechea lui Augustus. Mă uit la Mustang, dar ea îi privește pe ceilalți, măsurându-i.

— Vorbărie, spune ArhiGuvernatorul, liniștind rumoarea din cameră și adresându-mi-se din nou. Încă nu am auzit un plan.

— Un plan. Două părți.

Ating datapad-ul și holograma primită de la agenții Șacalului se deschide pe masă arătându-ne o imagine cu Ganymede. Luna strălucește-n albastru și verde, de la oceanele și pădurile ei, contrastând minunat cu albul de marmură și portocaliul suprafeței vaporoase a lui Jupiter. Șantierele navale Cenușii înconjoară luna. Măresc imaginea în așa fel încât să se întindă de-a lungul și deasupra mesei. Fac o listă a navelor înregistrate, oprindu-mă asupra uneia în mod deosebit.

— Ganymede are un distrugător-de-luni.

De la masă se aud fluierături.

— Un distrugător-de-luni, șoptește cineva.

— Informația asta e sigură?

— Foarte, dau eu din cap.

Degetele-mi zvâcnesc, rotind imaginea şantierelor. În umbra unui doc pluteşte o navă ca nava mea *Pax*, dar mai nouă şi mai mare. Neagră ca noaptea şi lungă de opt kilometri.

— Însăşi Suverana a comandat-o ca dar pentru nepotul ei.

— Ce femeie iubitoare, spune Kavax, aproape salivând la imaginea monstruoasei nave.

— Presupunând că nu e o născocire, zice Pliniu cercetând holograma, cum ai ajuns tu să deţii o asemenea informaţie?

— Micile păsărele îmi şoptesc şi mie la ureche.

— Nu fi secretos. E important.

— Sursele mele sunt doar ale mele, Pliniu, la fel cum ale tale îţi aparţin.

— Deci vrei să furi distrugătorul-de-luni de pe Ganymede? Ăsta e un act de război.

— Nu, chicotesc eu. M-ai înţeles greşit. Eu vreau să fur toate navele.

26

Maestrul Păpuşar

Pliniu se uită îngrijorat la Augustus.

— Fă asta, iar războiul o să se termine abia când una dintre părţi e cenuşă.

— Lucrurile stau deja aşa... începe Kavax.

— Asta e altceva, croncăne Pliniu. Extinde problema.

— Tatăl meu are dreptate, spune Daxo. Deja e o rebeliune în toată regula.

— Asta e *altceva*, zice Pliniu, lovind cu mâna în masă. Declară război întregii Societăţi, nu doar familiei Bellona, nu doar Suveranei personal. Ganymede nu ne-a făcut niciun rău. Treaba asta o să distrugă tot.

Augustus rămâne tăcut în vreme ce ochii lui reci se holbează la distrugătorul-de-luni din hologramă.

— Ai zis că planul tău are două părţi, zice el fără să se uite la mine. Care e a doua?

Schimb holograma. Academia ia locul şantierelor navale. Nave se-nvârt deasupra suprafeţei sale plicticoase şi cenuşii. Asteroizii se văd pe fundal.

— Navele astea sunt prea vechi, zice Licenus, un Pretor cu început de chelie, înainte să-ncep. Inutile-ntr-o luptă. Face parte din planul tău să le furi şi pe astea?

— Nu, Pretore Licenus. Planul meu e să fur studenţii.

Adaug şi alte imagini. Institutul de pe Marte se alătură Academiei. Apoi alt Institut, cel de pe Venus. Cele două Institute de pe Pământ. Institutele galileene şi cele de pe

Saturn. Apoi altele şi altele până când aproape douăsprezece imagini plutesc în aer.

— Vreau să răpesc toţi studenţii. Nu pentru luptă, ci pentru recompensă.

— Afurisit să fii, izbucneşte Mustang în râs. Darrow, ai înnebunit?

— Virginia, controlează-te, se-ncruntă Augustus.

— Eu mă controlez, tată. Câinele tău de atac a cam rupt lanţul.

— Ai cam uitat să-ţi vezi de lungul nasului.

— Şi tu uiţi cum arăta Claudius mort şi întins la pământ. Şi Leto la fel. Vrei să ni se întâmple asta şi nouă?

Regretă că a spus asta imediat ce cuvintele i-au scăpat de pe buze.

— Taci din gură, fetiţo, zice Augustus, tremurând de mânie şi strângând masa cu degetele lui lungi şi făcând-o să scârţâie. Ai scăpat de sub control încă de când l-ai lăsat pe băiatul ăla Bellona între picioarele tale. Intri aici ca o Pixie ostentativă. Mănânci mărul ăla ca un plod. Încetează să mai fii o târfă de carnaval şi ridică-te la înălţimea numelui pe care-l porţi.

— La fel ca fiul care ţi-a mai rămas?

— Fie taci din gură, fie pleci, zice Augustus, respirând adânc să se calmeze.

Mustang strânge din dinţi, dar, total necaracteristic, păstrează tăcerea. Buzele lui Pliniu se curbează într-un zâmbet mulţumit.

— N-o-nvinovăţiţi, bunii mei domni, că s-a săturat deja de război, zice el, băgând încet cuţitul într-un duşman deja rănit. După atâtea întâlniri nocturne petrecute aprofundând diplomaţia la orizontală cu cei din Bellona, rezistenţa ei nu mai e ce era.

Kavax sare la Pliniu. Daxo îl trage-napoi chiar la timp. Dar Mustang e cea care vorbeşte prima peste toată agitaţia.

— Pot să-mi apăr singură onoarea, bunul meu domn. Iar din partea lui Pliniu astfel de insulte sunt de aşteptat. Până la urmă, şi eu aş musti de venin dacă soţia mea s-ar da peste cap învăţându-i pe tinerii noştri mercenari metoda adecvată de a-şi pune săbiile în teci.

Pliniu o priveşte plin de mânie în timp ce ea se ridică şi continuă.

— Am plecat de pe Marte ca să caut cunoaşterea la curtea Suveranei. Nu mi-am abandonat familia, aşa cum mulţi dintre voi au sugerat. Şi nu-mi pare rău c-am plecat şi-am ratat conversaţii ca asta de-acum. Pentru că voi, bunii mei domni, mi se pare că nu vă pricepeţi decât la un singur lucru – să vă certaţi. Cu toate astea cădeţi repede de acord asupra faptului că eu sunt demnă de ridiculizat. Curios. Vedeţi în mine o ameninţare la adresa puterii voastre? Sau faceţi asta doar pentru că sunt femeie? întreabă privind spre puţinele femei împrăştiate la masă. Pentru că dacă acesta e motivul, vă cam pierdeţi cu firea. Societatea a fost fondată de bărbaţi şi femei, fiecare ridicându-se după merit. Dragul Politician Pliniu are totuşi dreptate: aş fi evitat acest război. De fapt, asta am şi încercat. Din ce alt motiv credeţi că i-am permis lui Cassius au Bellona să mă curteze? Dar războiul a izbucnit. Şi-o să-mi protejez familia de orice ameninţare, atât din exterior cât şi din interior.

Augustus lasă să-i scape un zâmbet mic şi sincer, identic cu primul. Iubirea lui e mai condiţionată decât orice-am văzut. Cât de repede îşi poate face fiica târfă, iar apoi să zâmbească atunci când ea îşi recapătă puterea pierdută. Dintr-odată, Virginia contează.

— Atunci ce crezi despre planul meu? o întreb.

— Cred că e periculos. Lărgeşte frontul fără să ne asigure succesul. E imoral şi stabileşte un precedent periculos.

Pe de altă parte, războiul e prin natura sa imoral. Așa că trebuie doar să decidem cât de departe vrem să mergem.

— Tu o cunoști pe Octavia mai bine decât mine. Ea cât de departe o să meargă?

— Dacă avem o victorie și cerem pacea dintr-o poziție fie de putere, fie de slăbiciune, o să accepte propunerea... zice după un moment de tăcere.

— Vedeți! jubilează Pliniu.

Mustang însă n-a terminat.

— O să sugereze un loc de întâlnire neutru. Iar în ziua în care mergem să încheiem pacea, o să facă tot ce-i stă în putere să ne omoare pe toți.

Pliniu se uită când la mine, când la ea, dându-și seama cât de ușor a fost păcălit.

— Deci nu e cale de-ntors? Câștigăm sau murim? întreb eu fără nicio inflexiune în voce.

— Exact, Darrow, zice ea cu un zâmbet. Câștigăm sau murim.

— Se pare c-ai fost jucat pe degete, Pliniu. Mergem înainte cu planul lui Darrow, zice Augustus, ridicându-se în picioare. Mâine, Pretorul Licenus o să preia comanda acestei nave și-a flotei sale și-o să atragă flota Suveranei într-o urmărire, în timp ce eu o să comand un mic grup de atac compus din corvete și fregate, spre Giganții de Gaz. Cu ele o să atac șantierele navale de pe Ganymede.

— Vin cu tine, lordul meu! tună Kavax.

Din cauza zgomotului, vulpea îi sare din poală sub masă.

— Nu.

Lui Kavax îi cade fața.

— Nu? Dar, Nero... sistemele de apărare de-acolo – stații de luptă, distrugătoare, nave-torță – o să facă bucăți oricâte corvete-ai aduce, zice cu mâinile lui uriașe implorând. Lasă-ne să facem asta pentru tine.

— Uiți cine sunt, prietene.

— Iertare, n-am vrut să...

Augustus face semn că e-n regulă și se întoarce spre Mustang.

— Fiica mea, tu o să iei oricâte nave ai nevoie din flotă ca să îndeplinești a doua parte a planului lui Darrow.

Mă uit la Pliniu și mi se pare ca un copil care încearcă să oprească nisipul să i se scurgă printre degete. Nu înțelege turnura pe care au luat-o lucrurile. Dar nu e atât de prost încât să acționeze acum. O să aștepte pitit în iarbă, ca un șarpe ce este.

ArhiGuvernatorul se întoarce spre mine.

— Darrow, ce mi-ai spus înainte să-i verși sângele lui Cassius?

— Că ar trebui să fii rege pe Marte.

— Prieteni, zice Augustus punându-și mâinile subțiri pe masă, cu degetele rigide. Darrow a demonstrat că are puteri pe care niciunul dintre voi nu le posedă. El îmi prezice voia. Vreau să fiu rege. Făceți-mă. Sunteți liberi.

Camera se golește. Aștept alături de Augustus. Vrea să-mi spună ceva în particular. Mustang mă atinge ușor în trecere, făcându-mi jucăușă cu ochiul.

— Frumos discurs, murmur eu.

— Frumos plan.

Mă strânge de mână și-apoi dispare.

— Din nou împreună, observă Augustus.

Îmi face semn să închid ușa. M-așez lângă el. Ridurile aspre ale feței sale se adâncesc în timp ce se uită fix în ochii mei. De la distanță sunt invizibile. Dar când stai atât de aproape de el sunt trăsăturile principale ale feței lui. Înfrângerea oferă astfel de trăsături, ceea ce îmi amintește că acesta nu e un om pe care să-l superi. Un om căruia nu-i rămâi dator.

— Înainte s-o zici, să ştii că putem renunţa la indignarea virtuoasă.

Îşi întinde degetele şi-şi examinează unghiile.

— Întrebarea e simplă şi o să-mi dai un răspuns: eşti un democrat?

Nu mă aşteptam la asta. Încerc să nu par agitat.

— Nu, lordul meu. Nu sunt un democrat.

— Nu eşti un Reformator? Cineva care doreşte să schimbe Compactul şi să creeze o societate mai dreaptă, mai decentă?

— Umanitatea e organizată cum trebuie acum, spun eu ezitând, mai puţin câteva excepţii notabile.

— Pliniu?

— Pliniu.

— Amândoi aveţi talentele voastre. Şi-ai face bine să nu-mi conteşti decizia de a-l ţine aproape.

— Da, lordul meu. Dar eu sunt tot atât de democrat, cât eşti tu un membru al familiei Lune.

Nu zâmbeşte, aşa cum mă aşteptam. În schimb, apasă un buton şi-n difuzoare începe să se audă discursul pe care l-am folosit pentru a câştiga de partea mea echipajul de pe *Pax*. O hologramă de pe CH prezintă feţele diferitelor Culori.

— Urmăreşte expresiile feţelor.

El mă urmăreşte pe mine în timp ce trece printr-o serie de clipuri din diferite părţi ale navei în timp ce echipajul ascultă discursul pe care l-am ţinut înainte să se revolte împotriva comandanţilor lor Aurii.

— Vezi asta? Chiar aici. Scânteia? O vezi?

— O văd.

— Aceea e speranţa.

Omul care mi-a ucis soţia aşteaptă ca faţa mea să mă trădeze. Îi doresc succes.

— Speranța.

— Vrei să spui că am făcut o greșeală? întreb eu.

— Urât ca porțile lui Hades mi-e omul care ascunde în inimă un lucru, dar pe gură spune altceva, zice el amintindu-și vorbe străvechi.

— Inima mea a fost mereu deschisă.

— Asta zici tu.

Își deschide buzele ușor, șuierând cuvintele.

— Dar în timp ce teroriștii răspândesc minciuni pe net, în timp ce atentatele ne distrug orașele, iar Culorile inferioare încep să se agite nemulțumite, în timp ce începem un război în ciuda termitelor care ne rod fundațiile, tu spui asta.

— Orice haos e...

— Taci din gură. Știi ce s-ar întâmpla dacă ceilalți Guvernatori ne-ar crede Reformiști? Dacă celelalte Case m-ar privi ca pe un bastion al egalității și democrației? Uite, potențialii noștri aliați, zice arătând spre un pahar de pe masă pe care apoi îl împinge lăsându-l să se spargă-n bucăți. Viețile noastre, zice, arătând spre un altul care se sparge la rândul lui. E și-așa destul de rău că fiica mea se bucura de încrederea blocului Reformist de pe Lună. Tu nu poți să pari angajat politic. Rămâi un războinic. Rămâi simplu. Înțelegi ce spun?

Și dacă se alătură Culorile inferioare cauzei noastre? Vreau să-l întreb asta, dar și-ar pune Obsidienii să mă omoare pe loc.

— Înțeleg.

— Bine.

Augustus își privește mâinile, răsucindu-și inelul. Îl cuprinde ezitarea.

— Pot să am încredere în tine?

— În ce sens?

— Majoritatea oamenilor ar spune „da" fără să se gândească, zice, râzând tare şi dispreţuitor.

— Majoritatea oamenilor sunt mincinoşi.

— Pot să am încredere în tine şi să-ţi ofer o putere independentă de a mea? zice, scărpinându-şi falca încet. Ăsta e momentul în care mulţi îşi părăsesc stăpânii. Momentul în care foamea le umple ochii. Romanii s-au lovit de asta tot timpul. E motivul pentru care nu-şi lăsau generalii să treacă Rubiconul cu armatele fără permisiunea Senatului. Oamenii cu armate încep repede să-şi dea seama câtă putere au. Şi ştiu întotdeauna că genul lor de putere nu durează la infinit. Trebuie s-o folosească repede, înainte ca armatele să-i părăsească. Dar deciziile luate în grabă pot ruina imperii. Fiului meu, spre exemplu, nu i se poate permite niciodată să aibă o asemenea putere.

— Are afacerile lui.

— Aceea e o putere lentă. Inteligentă mişcarea lui, chiar dacă nedemnă de numele meu. Puterea lentă poate distruge puţin câte puţin orice inamic static. Dar puterea rapidă, cea pe care o duci cu tine acolo unde doreşti şi poate face ceea ce vrei cu eficienţa unui ciocan căzând peste un cui, aceea e puterea care taie capete şi fură coroane. Ţi-o pot încredinţa?

— Trebuie s-o faci. Sunt singurul care poate merge la Lorn.

Ochii lui sclipesc de mirare; nu-i obişnuit ca alţii să-şi dea seama de planurile lui. Şi-ascunde repede surprinderea pentru că nu vrea să recunoască un merit când acesta trebuie recunoscut.

— Ştiai deja.

— Vrei să-l abordez pe Lorn, să-i cer ajutorul, pentru că el m-a învăţat să folosesc briciul.

— Şi pentru că te iubeşte.

— Nu sunt sigur că ăsta-i cuvântul, spun clipind ca un prost.

— A avut patru fii. Trei dintre ei au murit în faţa lui. Ultimul, tatăl lui Lysander, într-un accident, precum ştii. Cred că-i aminteşti de ei, deşi eşti de fapt mult mai capabil şi mai puţin moral, ceea ce e în avantajul tău. Dar pe cât te iubeşte pe tine Lorn, tot atât mă urăşte pe mine.

— Pe Octavia o urăşte şi mai mult, lordul meu.

— Totuşi, n-o să fie uşor să-l convingi să ni se alăture.

— Atunci n-o să-i dau de ales.

27

Jeleuri

Cei doi Telemanus mă aşteaptă pe coridor. Kavax mă-mbrăţişează de-mi trosneşte spatele. Daxo mă salută dând din cap. Rămân nedumerit între ei. E prima dată când vorbesc cu oricare dintre ei fără să plănuim ceva violent. Sincer să fiu, i-am evitat de ruşine pentru ceea ce am permis să i se întâmple lui Pax.

— Băiatul meu nu a pierdut niciodată decât în faţa ta, zice Kavax. Micuţul Pax. Dacă tot a trebuit să-ngenuncheze, nu e nicio ruşine că a îngenuncheat pentru prietenie. Îmi doresc doar să fi cucerit Olimpul alături de tine. Asta ar fi fost o privelişte pe cinste.

— Mi-ar fi plăcut să-l văd cum îi ia armura Proctorului Jupiter.

— Şi eu am fost în Casa Jupiter, rânjeşte Daxo. Primus până când am pierdut în faţa lui Karnus au Bellona.

— Atunci se pare că avem un duşman comun.

— Pe lângă nenorocitul ăla mic şi uneltitor care l-a omorât pe fratele meu mai mic? întreabă Daxo încet. Avem mulţi inamici comuni, Andromedus.

Kavax îşi ridică vulpea de jos. Îl linge pe gât şi-mi aruncă o privire fioroasă înainte să se ascundă în barba lui roşcată şi deasă. Are pieptul alb, picioarele negre şi-o blană de un roşcat-închis care-i acoperă restul corpului. Mai mare şi mai musculoasă decât o vulpe normală şi cântărind aproape treizeci şi cinci de kilograme, are mai degrabă dimensiunile unui lup.

— Vulpile sunt nişte creaturi minunate, zice Kavax, mângâind fiara.

— Neastâmpărate. Omnivore. Rezistente la braconaj. Monogame. Foarte speciale, aprobă Daxo, şi capabile să-şi extindă teritoriile de vânătoare chiar şi pe domeniile lupilor. Dar din cauza unei blestemate de ciudăţenii a naturii, zice privindu-mă încruntat, vulpile se descurcă foarte prost în faţa şacalilor. I-am cerut lui Augustus să-l alunge pe Adrius. Pentru o vreme, asta s-a şi întâmplat, dar acum s-a întors în flotă.

— E-o nelegiuire, spun eu.

Amândoi aprobă din cap. Daxo îmi pune o mână pe umăr.

— Fetele, adică mama şi surorile mele, au vrut să ştii că noi nu te considerăm răspunzător de moartea lui Pax. L-am iubit pe băieţelul ăla şi ştim că nu vorbeşti despre el decât cu onoare. Ştim că ţi-ai botezat nava după el. Şi n-o s-o uităm. Odată prieteni, pentru totdeauna prieteni. Aceasta e calea familiei noastre.

Kavax aprobă fiecare cuvânt pe care fiul rămas îl rosteşte. Îi aruncă vulpii o mână de jeleuri.

— Aşa că dacă ai nevoie de noi, sugerează Daxo arătând spre camera de război, trebuie doar să zici şi Casa Telemanus o să se alăture cauzei tale.

— Vorbeşti serios? întreb.

— L-ar fi făcut fericit pe Pax, mormăie bătrânul Kavax.

Îi strâng mâna şi-mi încerc norocul.

— Să-mi fie iertate manierele, dar am nevoie de voi acum.

Sprâncenele uriaşe se arcuiesc în timp ce cei doi uriaşi împărtăşesc o privire surprinsă.

— Caută, Sofocle! Caută, zice Kavax entuziasmat.

Marea vulpe de la picioarele lui înaintează precaută să mă cerceteze, mirosindu-mi genunchii, privindu-mi

ghetele și mâinile. Trece printre picioarele mele în timp ce adulmecă. Apoi sare pe mine punându-mi labele din față pe șolduri și îngropându-și botul în buzunarul meu. Sofocle iese cu două jeleuri, mestecând mulțumită.

— Magie! strigă Kavax bătându-mă pe umăr. Sofocle a descoperit semnul de aprobare prin magie! Ce bun augur! Daxo, fiul meu. Anunță-ți surorile și mama. Secerătorul ne cheamă. Casa Telemanus trebuie să-i răspundă!

— Fetele sunt în vizită pe Neptun, tată. O s-ajungă aici în câteva luni.

— Păi atunci, noi trebuie să-i răspundem.

— Sunt cât se poate de acord cu tine, tată.

— O să vă trimit instrucțiuni într-o oră, spun eu.

— Mare interes! zice Kavax îndepărtându-se. Le așteptăm cu mare interes.

Le strigă complimente Portocaliilor care trec, sperindu-i cu rânjetul lui aprobator. Eu și cu Daxo ne uităm după el.

— Chiar crede în magie? întreb.

— Zice că niște gnomi îi fură noaptea ceară din urechi. Mama spune că s-a lovit de prea multe ori la cap.

Daxo se îndepărtează, urmându-și tatăl. Dar nu-și poate ascunde un zâmbet inteligent când își aruncă un jeleu în gură și-mi dau seama de unde proveneau cele de la mine din buzunar.

— Eu zic doar că trăiește într-o lume mult mai distractivă decât a noastră. Să ne dai de știre repede, Secerătorule. Tata e nerăbdător.

După ce am avut o discuție via hologramă cu Șacalul pentru a-l pune la curent cu planul meu, pe care l-am modificat conform câtorva sugestii ale lui, mă-ndrept cu nava *Pax* spre Europa. O să dureze două săptămâni. Roque mi se alătură pe punte, privind echipajul scheletic de Albaștri.

Nu zice nimic. Totuşi, e prima dată când îmi caută compania de când am plecat de pe Lună. E ca o greutate care-mi atârnă deasupra capului.

— Îmi pare rău... încep eu.

— Nu vreau să vorbesc despre Quinn, zice el încet. Ştiu că ţi-ai dorit războiul ăsta. L-ai gândit tu însuţi în loc să ai încredere în mine c-o să-ţi cumpăr contractul şi-o să te protejez. Ceea ce nu ştiu e de ce m-ai drogat.

— Am vrut să te protejez. Pentru că ştiam c-o să am nevoie de tine după gală şi nu puteam să-ţi pun viaţa în pericol.

— Şi cum rămâne cu ceea ce am eu nevoie? mă-ntreabă. Nu ai dreptul să faci alegeri în locul meu doar pentru că te temi c-o să interfereze cu planurile tale. Prietenii nu fac asta.

— Ai dreptate. A fost greşit din partea mea, dau eu din cap, vorbind serios.

— A fost o greşeală să-mi bagi un ac în gât?

— Mai mult decât o greşeală. Dar trebuie să ştii că intenţia a fost bună, chiar dacă ideea şi modul în care am pus-o în aplicare au fost mai mult decât prosteşti. Dacă trebuie să mă pun în genunchi...

— Asta ar fi ceva.

Ştiu că glumeşte, dar faţa lui nu trădează nici urmă de amuzament când se întoarce şi pleacă.

28

Fiii furtunii

— Vii la mine în fruntea unei furtuni, îmi zice prietenul meu, cu barba lui sură zburătăcită de vânt, în timp ce priveşte valurile de la mare distanţă sub el. Ştiai că aici, pe lumea asta de ape, sunt băieţi care-şi scot schifurile pe vânturi mai puternice decât ăsta? Puştani din mahalalele Arămiilor, Roşilor, chiar şi Maroniilor. Curajul lor e nebun, de-a dreptul dement.

Arată de la balcon cu degetul spre apa agitată şi neagră, unde crestele valurilor ating zece metri.

— Li se spune fii ai furtunii.

Gravitaţia de aici e înnebunitoare. Totul pluteşte. La doar 0.136 din gravitaţia Pământului, fiecare pas pe care-l fac trebuie să fie măsurat şi controlat, altfel o să ţâşnesc patru metri jumătate în sus şi apoi va trebui să aştept să plutesc înapoi jos. O luptă aici ar fi ca un balet subacvatic. Port cizmele gravitaţionale doar ca să merg confortabil.

Bătrânul priveşte cum lumea oceanului se mişcă în jurul insulei sale. E aşa cum mi-a spus întotdeauna să fiu – o piatră în mijlocul valurilor; ud, dar neimpresionat de vârtejurile din jurul său. Stropi de apă sărată aduşi de vânt îi curg din barbă. Ochii de aur strălucitor clipesc în vântul aspru al furtunii.

— Când eşti pe mare ai impresia că fiecare furtună o să distrugă lumea. Că fiecare val e cel mai mare din câte au fost vreodată. Băieţii ăştia ies pe furtună extaziaţi de propria glorie. Din când în când apare însă şi-o furtună

adevărată. Le distruge catargele și le smulge părul din cap. Nu rezistă mult până când marea îi înghite cu totul. Dar mamele lor le-au plâns moartea cu mult înainte, la fel cum și eu am plâns-o pe-a ta în ziua în care ne-am întâlnit.

Se uită la mine pătrunzător, cu buzele strânse ascunse în barba deasă.

— Nu ți-am spus niciodată, dar eu nu am fost crescut în vreun palat sau oraș, ca mulți dintre Însemnații pe care-i cunoști. Tatăl meu credea că există două rele pe lume. Tehnologia și cultura. Era un om dur. Un ucigaș, la fel ca toți ceilalți. Dar duritatea lui nu se regăsea în ceea ce putea să facă, ci în ceea ce nu voia să facă, în moderația lui. În plăcerile pe care și le refuza sieși și fiilor lui. A trăit până la o sută șaizeci de ani fără ajutorul regenerării celulare. Cumva a trecut prin opt Ploi de Fier. Cu toate astea, n-a pus niciodată preț pe viață, pentru că o lua prea des. Nu era un om făcut pentru fericire.

Îl privesc pe fostul Cavaler al Furiei, Lorn au Arcos, aplecându-se peste balconul castelului său. O fortăreață de calcar ridicată în mijlocul unei mări adânci de nouăzeci de kilometri. Linii moderne modelează palatul. Nu e medieval, ci mai degrabă o contopire a trecutului cu prezentul – sticlă și oțel căzând în unghiuri ascuțite peste insula de piatră –, atât de asemănătoare cu omul pe care-l respect mai mult decât pe oricare alt Auriu din generația lui.

Ca și el, castelul e un loc aspru când vin furtunile. Dar când furtuna se duce, locul o să se scalde în lumina soarelui strălucind prin pereții lui de sticlă și peste suporții de oțel. Copiii o să alerge cei zece kilometri ai domeniului, trecând prin grădini și de-a lungul zidurilor, coborând spre port. Vântul o să li se joace prin păr, și tot ce-o să audă Lorn din biblioteca sa o să fie țipetele pescărușilor, vuietul mării și râsul nepoților lui și-al mamelor lor, pe care-i

păzește în locul fiilor lui morți. Singurul care lipsește e micul Lysander.

Dacă toți Auriii ar fi ca el, Roșii ar munci în continuare din greu sub pământ, dar le-ar spune care e scopul muncii lor. Asta nu-l face bun, dar îl face sincer.

E solid, lat în spate și mai scund decât mine. Își pune paharul gol de whisky jos și lasă vântul să-l ia. Cade și marea-l înghite cu totul.

— Se spune că-i poți auzi pe fiii morți ai furtunii urlând în vânt, murmură el. Eu spun că-i plânsetul mamelor lor.

— Furtunile de la curte au darul de a-i atrage pe oameni în mijlocul lor, spun eu.

Râde zeflemitor, ca unul care-și bate joc de ideea că eu aș ști ceva despre furtunile de la curte sau despre vânturile care bat.

Am venit la el în secret, zburând cu o singură navă, *Pax*, distrugătorul meu lung de cinci kilometri. I-am spus stăpânului meu că n-o să ne-ajute. Dar am păstrat speranța c-o să vrea să mă ajute pe mine. Totuși, acum, când îl văd pe Lorn au Arcos din nou, în carne și oase, îmi aduc aminte de natura acestui om și mă îngrijorez. Știe că locotenenții și căpitanii mei ne ascultă prin dispozitivul meu de comunicare. L-am respectat și i l-am arătat astfel încât să nu presupună că discuția noastră e una privată.

— După mai mult de un secol de viață, trupul încă nu mă trădează.

La o primă vedere, cineva ar putea crede că nu are mai mult de șaizeci și ceva de ani. Doar cicatricele îl îmbătrânesc cu adevărat. Cea de pe gât, ca un zâmbet, i-a făcut-o acum patruzeci de ani un Pătat în timpul Rebeliunii Regilor Lunilor, când Guvernatorii de pe lunile lui Jupiter s-au gândit să-și facă propriile regate după ce Octavia i-a luat tatălui ei locul de Suveran. Pe cea care-i acoperă o parte din nas i-a făcut-o Lordul Cenușă când se duelau în tinerețe.

— Cunoşti expresia „Datoria fiului este gloria tatălui“?

— Am spus-o şi eu.

— Eu am trăit-o, bombăne el. Am pierdut multe pentru propria mea glorie. Mi-am scos nava intenţionat pe furtună. De fiecare dată cu femei şi copii la bord.

Pentru un moment, lasă valurile să vorbească. Se sparg de pietre şi-apoi se retrag, sorbind şi trăgând după ele lucruri în marea numită Discordia.

— Nu cred că e normal să trăieşti atât de mult. Strănepoata mea s-a născut noaptea trecută. Încă mai am mirosul de sânge pe degete.

Le-ntinde – seamănă cu nişte rădăcini, strâmbe şi bătătorite de la armele pe care le-au ţinut. Au un tremur uşor.

— Astea au scos-o din întuneric înspre lumină, de la căldură la frig, şi au tăiat cordonul. Ar fi o lume frumoasă dacă asta ar fi ultima carne pe care o despică.

Îşi relaxează mâinile şi le lasă peste piatra rece. Mă-ntreb ce i-ar zice Mustang acestui om. Văzându-i faţă în faţă ar fi ca şi cum m-aş uita la un foc încercând să aprindă o piatră. Mi-a contestat planul în public, dar, pe de altă parte, aşa şi stabiliserăm. Planuri în interiorul altor planuri în interiorul altor planuri.

— Să te gândeşti la ce simt mâinile, murmură Lorn. Astea două au simţit sângele fiilor mei când inimile lor îl pompau afară din trup. Au simţit răceala mânerului de brici în timp ce furau visurile tinereţii. Au purtat dragostea unei fete sau femei şi apoi au simţit acele bătăi de inimă topindu-se în tăcere. Totul pentru gloria mea. Totul pentru că nu mor la fel de uşor ca majoritatea, zice-ncruntându-se. Mâinile, mă gândesc, nu sunt făcute să simtă atât de mult.

— Ale mele au simţit mai mult decât îmi doream, spun eu.

Simt trecând prin ele trosnetul pe care l-am trăit când au spânzurat-o pe Eo. Textura părului ei. Îmi amintesc căldura sângelui lui Pax. Răceala de pe faţa palidă a lui Lea

în dimineaţa aceea îngheţată când Antonia a măcelărit-o. Unsoarea nisipoasă şi roşie a haemanthusului înflorind. Şoldul gol al lui Mustang când stăteam întinşi lângă foc.

— Eşti încă tânăr. Când o să ai părul alb o să fi simţit şi mai mult.

— Unii oameni nu apucă să îmbătrânească.

Niciun Sondor al Iadului nu ajunge bătrân.

— Nu. Unii nu apucă, zice apăsând emblema cu leul Augustus de pe uniforma mea întunecată. Iar leii nu trăiesc cât grifonii. Vezi tu, putem să ne desprindem de lucruri.

Îmi plimbă prin faţă inelul familiei sale şi îşi flutură braţele prosteşte, smulgându-mi un zâmbet. Îl poartă lângă inelul Casei Marte.

— Erai un Pegas cândva, nu-i aşa?

— Era simbolul... este simbolul Casei Andromedus.

Falsa mea familie de Aurii. Dar simbolul îmi aminteşte de Eo. Ea mi-a arătat galaxia Andromeda înainte să moară. Înseamnă atât de mult şi, în acelaşi timp, atât de puţin.

— Există onoare în a rămâne ceea ce-ai fost, zice el.

— Uneori trebuie să ne schimbăm. Nu toţi ne-am născut atât de bogaţi ca tine.

— Să mergem să-l găsim pe Icar în pădure.

Mi-a vorbit despre el de multe ori pe Marte, dar nu l-am văzut niciodată pe animalul preferat de companie al lui Lorn.

— Carolina a uneltit cu Vincent şi i-au făcut o jucărie nouă. Cred c-o să-ţi placă.

— Unde sunt copiii? Mi-ar plăcea să-i revăd.

— În aripa de est până când pleci.

— Atât sunt de periculos?

Nu-mi răspunde.

Plec alături de prietenul meu de pe balcon chiar când unul dintre norii Europei scuipă un fulger albastru peste cerul întunecat. Oceanele ei se zbat şi se ridică în timp ce

valuri mari se sparg de zidurile albe, ca și când totul din această lume de ape ar complota să înghită insula făcută de om. În ciuda acestui fapt, castelul și furtuna dezlănțuită nu-nseamnă aproape nimic când te uiți la felul în care, dincolo de nori, Jupiter devorează cerul – un uriaș de gaz holbându-se la noi asemenea capului unui mare zeu de marmură.

În timp ce străbatem vila de piatră, Lorn îi salută bucuros pe toți servitorii care trec pe lângă el. Vede oameni, nu Culori. Cei mai mulți dintre ei îi sunt alături de ani de zile. Ar fi trebuit să studiez alături de el. Însă aș fi eșuat aici, un om mai bun, dar incapabil să schimb ceva de la atâtea luni distanță de Centru.

Sălile sunt pline de jucăriile copiilor. Aici îi e și familia – zeci de apropiați pe care i-a adus împreună după ce a părăsit viața publică. Majoritatea trăiesc împrăștiați prin arhipelagurile sudice unde apele sunt mai calde, fiind mai aproape de ecuator. Uraganele de luna asta i-au obligat să vină în nord și să se refugieze la bunicul-Lorn. Se pare că furtuna i-a urmărit.

Deschide o ușă mare de sticlă, conducându-mă în mijlocul citadelei sale. Aici are o pădure întinsă, de câteva hectare. Zidurile se-ntind în jurul pădurii izolând-o de apele furioase. Stindardul lui Lorn se înalță bătut de vânt – un grifon purpuriu mugind deasupra unui câmp alb ca zăpada. Ploaia cade șuierătoare peste copaci, până când Lorn activează o bulă electromagnetică. Acum sfârâie pe acoperiș ridicând un nor dens de abur. Merg fără să mă grăbesc în urma lui scoțând dintr-un buzunar ascuns în mânecă mici țepi negri, nu mai mari decât unghiile de la mână. Îi împrăștii prin mușchiul de lângă ușă.

— Ai venit la mine într-o navă de război furată ca să-mi ceri navele și oamenii. De ce? întreabă Lorn uitându-se înapoi curios.

Mă grăbesc să-l ajung din urmă şi mai arunc câţiva ţepi când se întoarce din nou cu spatele. Aştept să aducă vorba de Lysander.

— Pentru că jumătate din Marte e încă stăpânită de forţe loiale lui Bellona şi Suveranei. Pentru a elibera Marte din mâinile lor avem nevoie de navele şi de oamenii tăi. După ce le avem, Lorzii lunilor şi ArhiGuvernatorii planetelor de la Margine o să ne sară în ajutor împotriva Centrului.

— Deci ai nevoie să te ajut în această trădare.

— E trădare din partea unui câine să muşte mâna stăpânului când stăpânul încearcă să-l omoare? întreb eu.

— Teribilă metaforă.

Se opreşte şi priveşte atent prin pădure, căutând.

— Aha, zice şi pornim din nou.

Scuipă peste pământul acoperit de muşchi şi-mi face semn să-l urmez pe un deal. Cizmele mele rup un buştean îmbibat de apă.

— De ce ar trebui să-mi pese de tine?

— Pentru că tu m-ai antrenat.

— Tot eu am antrenat-o şi pe Aja au Grimus.

— Dintr-un motiv sau altul, am senzaţia că mă placi mai mult decât pe ea.

— De ce-aş face-o?

— Pentru că am simţul umorului.

— Şi Aja poate să fie amuzantă, zice râzând.

— Glumeşti, cu siguranţă.

— Când întâlneşti un bărbat, îl cunoşti. Când întâlneşti o femeie, ea te cunoaşte pe tine.

Râde ca pentru sine amintindu-şi ceva.

— Poate că ţi-e mai uşor să te gândeşti la ea ca la cine ştie ce monstru din întuneric. Dar e din carne şi oase. Are prieteni. Are o familie. Şi te consideră o ameninţare la adresa lor.

— Cu toate astea, ea mi-a ucis una dintre prietene.

— Da, am auzit. Aveai copilul. Deșteaptă tactică, zice, privindu-mi briciul înfășurat pe braț. Toți își poartă briciul ca proștii acum?

— Așa e moda.

— E făcut să fie ținut strâns la șold. O să-ți tai mâna din greșeală, zice oftând. Generația ta... atât de aroganți. Mă-ntreb, băiețel arogant, credeai că dacă vii aici cu nava ta furată, eu, un om de o sută de ani, o să te urmez în luptă? Că o să-mi pun în pericol servitorii, familia și tot ce iubesc, pentru tine? Unul care m-a respins atunci când i-am cerut să se alăture Casei mele?

— Ai părăsit Societatea dintr-un motiv, Lorn, spun eu, ignorându-i răutatea. Îți mai amintești care era?

— Să scap de proștii trăncănitori.

— Eu cred c-ai plecat pentru că Societatea ți se părea bolnavă. Pentru că nu mai merita să te sacrifici pentru ea.

— Nu mai lătra la mine, cățelușule.

— Deci am dreptate.

— Nu. Nu ai dreptate, se-ntoarce el furios. Am părăsit Societatea nu pentru că e bolnavă, ci pentru că e moartă. Oamenii au fost făcuți să se sacrifice pentru ca umanitatea să reziste. Li s-au dat Culori, vieți limitate și ordonate ca să putem scăpa din ciclul fără de sfârșit al rasei noastre – de la prosperitate la lăcomie la război. Auriii trebuiau să păstorească celelalte Culori, nu să le devoreze. Acum suntem prinși din nou în același ciclu, însuși lucrul pe care ne-am asumat să-l evităm. Iar Societatea? Frumoasa sumă a tuturor demersurilor umane? E moartă și putrezește de sute de ani, iar cei care se bat pentru ea nu mai sunt decât vulturi și viermi.

— Deci nu din cauza morții lui Brutus ai plecat, spun referindu-mă la fiul lui cel mai mic care s-a însurat cu fiica, acum moartă, a Octaviei au Lune.

— Acela a fost un accident.

— Un accident convenabil, spun eu. Se zvoneşte că fiica Octaviei organiza un complot împotriva mamei sale.

— Nu apreciez zvonurile, spune pe-un ton grav.

— Dacă mă ajuţi, îţi pot da nepotul înapoi.

— Lui Lysander i se toarnă de atâta vreme otravă în urechi, că până acum i s-a răspândit în tot sângele. Nu e din neamul meu.

— Tu nu eşti atât de rece, Lorn. L-am cunoscut pe băiat. E mai mult ca tine decât ca ea. Nu e rău. Luptă pentru el.

Lorn priveşte-n tăcere ploaia care cade peste bula electromagnetică.

— Te lupţi cu un tiran pentru a-l înlocui cu un altul, zice el cu băgare de seamă. E acelaşi joc pe care l-am văzut de o sută de ori. Măcar ştii pe cine serveşti?

— Am senzaţia că urmează să-mi spui.

— Nu o să încetez să-ţi fiu profesor doar pentru că ai încetat să mă mai asculţi. Stai jos. Nu vreau ca povestea asta urâtă să-l deranjeze pe Icar.

Stă pe un bolovan şi-mi face semn să mă aşez în faţa lui. Ceea ce şi fac. Se lasă în faţă şi se joacă cu inelul gros al Casei Marte de pe degetul său.

— Casa Augustus a fost întotdeauna puternică. Sunt sigur că ştii asta. Chiar şi pe vremea când Marte nu era mai mult decât o mină de helium-3. Au mituit şi-au omorât destui cât să câştige majoritatea contractelor guvernamentale. Şi, pe măsură ce buzunarele li s-au umplut, le-a crescut şi influenţa. Au devenit, alături de alte câteva familii – inclusiv Bellona şi a mea – Lorzii lui Marte. Mai exista însă o familie, cu şi mai multă putere, numită Cylus. Ei controlau funcţia de ArhiGuvernator şi erau favorizaţi de Senat şi de Suveranul de atunci. Când stăpânul tău, căruia atunci i se spunea doar Nero, avea şapte ani, tatăl său s-a trezit într-o dispută cu Julius au Bellona, bunicul lui Cassius. Tatăl lui

Nero a încercat să-i facă pe Maroniii care serveau Casa Bellona să otrăvească toată familia în timpul cinei. Planul a eşuat. Aşa a-nceput războiul între Case. Tatăl lui Nero şi-a chemat vasalii şi i-a condus împotriva Casei Bellona şi a ArhiGuvernatorului Cylus, care se declarase de partea lui Julius au Bellona. Suveranul de atunci nu a intervenit şi a permis celor două familii să se războiască. Până la urmă, tatăl lui Nero a fost asediat în Agea, după ce flota i-a fost distrusă şi capturată în apropiere de Phobos. Cylus a condamnat Casa Augustus la moarte, cruţându-l doar pe micul Nero. I s-a permis să trăiască pentru ca o familie atât de veche, care participase şi la Cucerire, să nu dispară din istorie. Se spune că ArhiGuvernatorul Cylus chiar i-a dat micului Nero struguri să-şi astâmpere setea, când oraşul ardea în jurul lor şi nu mai era apă. După asta, l-a crescut la curtea lui. Douăzeci de ani mai târziu, Nero, care fusese întotdeauna considerat un om onest şi onorabil, mult diferit de maleficul lui tată, i-a cerut mâna Ionei au Bellona. Era fiica cea mai mică a bătrânului Julius, şi preferata lui.

Se uită lung la picăturile de apă ce cad din acele brazilor veşnic verzi.

— O cunoşteam bine. Fiii mei îi erau parteneri de joacă. Îl ştiam şi pe Nero. Îmi plăcea de el, chiar dacă era cam distant când era copil. Sperând să vindece rănile deschise de generaţiile trecute, să unifice şi să fortifice Marte, ArhiGuvernatorul Cylus a fost de acord. Bellona s-a măritat cu Augustus. A fost o nuntă frumoasă. Am participat, reprezentând Suveranul în calitate de Cavaler al Furiei. Şi m-am simţit chiar minunat. N-am văzut-o niciodată pe Iona atât de fericită ca atunci, la braţul tânărului şi seriosului soldat. Dar în noaptea aceea, când toţi cei din familia Bellona s-au întors la moşia lor, au primit un pachet. În el, bătrânul Julius a găsit capul fiicei lui. În gura plină

de struguri a Ionei erau şi cele două verighete. Şi-a chemat fiicele şi fiii, inclusiv pe tatăl lui Cassius, şi-au zburat spre Citadelă pentru a-i cere ArhiGuvernatorului Cylus să facă dreptate, la fel cum făcuse cu douăzeci de ani în urmă când Casa Augustus se revoltase. Dar în loc să-l găsească pe vechiul lor prieten, l-au găsit pe tânărul Nero pe tronul ArhiGuvernatorului, apărat de Pretorieni şi de doi Cavaleri Olimpici. Eram unul dintre ei, după ce Suveranul meu mi-a spus că Cylus reprezintă o ameninţare la adresa Societăţii. Am făcut precum mi s-a ordonat. Casa Cylus a fost distrusă şi ştearsă din istorie. Am aflat mai târziu că Nero ajunsese la o înţelegere cu fiica Suveranului de atunci. Tu o cunoşti ca Octavia au Lune. Mai tânără pe vremea aceea, l-a convins pe tatăl ei să-i dea lui Nero tronul lui Marte şi dreptul la răzbunare; la schimb a câştigat sprijinul lui Nero când a condus facţiunea care l-a răsturnat şi ucis pe tatăl ei cinci ani mai târziu. Acesta e omul pentru care ai început un război.

— Nu ştiam, spun eu încet.

— Istoria e scrisă de învingători.

Lorn se uită la mine şi ridurile de pe faţa lui parcă se adâncesc.

— Nu vreau să merg la război, Darrow. La vremea mea, am văzut o lună arzând pentru că un singur om nu a vrut să se supună. Am condus un milion de luptători lansaţi din navete pentru a invada o planetă. Nici nu poţi cuprinde cu mintea oroarea unui astfel de fapt. Nu te gândeşti decât la cât de frumos o să fie. Dar sunt bărbaţi. Sunt femei. Au familii. Şi mor cu miile. Şi n-o să poţi să-ţi protejezi nici cei mai apropiaţi prieteni. Aha! exclamă, arătând în sus. Uite-l pe Icar.

Stropi de ploaie se scurg din pini pe măsură ce trecem printre ramurile joase şi-l găsim pe Icar, grifonul de

companie al lui Lorn, dormind pe-un imens pat de mușchi pe promontoriul înalt al micii păduri. Icar doarme cu labele strânse sub el. Aripile îl învăluie în somn iridiscente și strălucitoare de la picăturile de apă care îl acoperă. Uriașul lui cap de vultur e aproape mai mare decât mine, un singur ochi e cât capul meu. Artizanii l-au făcut bine.

— Pare împăcat când doarme, zice Lorn.

— N-am mai văzut unul atât de mare, spun eu, incapabil să-mi ascund admirația.

— Atunci n-ai fost la Polii lui Marte sau ai Pământului.

— Nu. De unde l-ai cumpărat?

— Artizanii de pe Marte l-au făcut pentru familia mea. Să-l ia naiba pe prostul ăla de Zanzibar care acum e atât de la modă. Icar e din aceeași rasă cu monștrii din zonele înalte ale polului nordic marțian. Cei pe care-i folosesc să-i sperie pe Obsidieni ca să creadă-n magie.

Îl mângâie ușor pe uriașul adormit.

— Mai ești îndrăgostit de fiica ArhiGuvernatorului? mă întreabă, privindu-mă cu speranță. Din cauza asta faci ce faci? Am auzit despre ea și băiatul Bellona.

— Nu-i vorba despre ce s-a întâmplat între ea și Cassius.

— Nu? oftează el. Asta măcar aș fi putut s-o înțeleg. Ai fost neglijent în timpul duelului, ar trebui să știi. Schema Nebunia lui Irenicus l-ar fi rezolvat în trei mișcări.

— N-am fost neglijent. Făceam spectacol.

— Ba ai fost. Violeții fac spectacol. Te-am antrenat eu să fii actor?

— Deci, până la urmă, îți pasă de mine, spun, trecând pe lângă el ca să-l mângâi pe Icar.

Nu-mi răspunde imediat, și-atunci îmi dau seama că momentul de care mă temeam cel mai mult e aproape.

— Într-o altă viață, ai fi fost unul dintre fiii mei, Darrow. Te-aș fi găsit mai devreme, înainte să se întâmple orice ți

s-a întâmplat de ai ajuns atât de plin de furie. Nu te-aș fi crescut ca să fii un om măreț. Nu există liniște pentru oamenii măreți. Aș fi făcut din tine un om decent. Ți-aș fi dat puterea tăcută de a îmbătrâni lângă femeia pe care-o iubești. Acum, tot ce pot să-ți ofer e o șansă. Icar, strigă dintr-odată.

Grifonul se-ntoarce pe-o parte. Îmi văd propria reflecție în ochiul lui de chihlimbar. Pământul se cutremură când se mișcă. Doboară un copac la fel de ușor cum aș smulge eu un fir de păr.

Mă-ndepărtez de fiară, neștiind ce vrea să facă Lorn.

— Ce se întâmplă? îl întreb.

— Uită-te la nava ta, zice arătând în sus, în întuneric.

Printr-o spărtură în nori îmi văd nava lungă strălucind pe orbită. Nu mai e singură. Zece nave-torță se-apropie de ea, se strecoară după ecuatorul Europei pentru a o captura pe *Pax*.

— Un pluton de execuție Pretorian te așteaptă în casa mea. Aja au Grimus îi conduce. O să te prindă, o să te pună în lanțuri și o să te ducă în fața Suveranei.

— M-ai trădat? întreb.

— Nu. Au venit acum câteva zile. Au amenințat. Ce puteam să fac? Kellan au Bellona le conduce flota. O să-ți distrugă nava sau o s-o captureze. Nu pot să opresc asta. Dar nu vreau să mori. Așa că Icar o să te ducă pe o insulă unde am ascuns o navă pentru tine. Folosește-o ca să scapi.

— O să-ți rănească familia dacă fug?

— Pot să-ncerce, mârâie el. Asta e consecința alegerilor făcute de noi doi. Vreau să dispar în pace, zice stând cu spatele la mine. Așa că pleacă și nu te mai întoarce niciodată, Darrow.

Îmi face semn spre Icar și văd o șa subțire pe spatele fiarei – noua jucărie despre care vorbea. Dar nu am de ce să fug. Dau din cap știind ceea ce urmează să se întâmple.

— Îmi pare rău, prietene. Dar nu pot permite una ca asta.

— Să permiţi? întreabă el, întorcându-se.

— O să ni te alături în acest război, spun, desfăcându-mi briciul. Fie că-ţi place sau nu.

Le transmit Urlătorilor în cască să se pregătească de intervenţie şi Titanilor să aducă nava.

Se albeşte la faţă şi se uită la fiara brodată pe tunica mea.

— Până la urmă, eşti leu.

29

Mânia bătrânului

Am pregătit cursa încă de dinainte să părăsesc flota. Toate secretele ajung până la urmă să fie şoptite la urechea lui Pliniu, iar el nu şi-ar putea dori nimic mai mult decât să dispar înainte de vreme, mai ales după ce l-am provocat în timpul întâlnirii cu ArhiGuvernatorul. Aşa că şi-a făcut treaba. A plănuit şi-a complotat până când a găsit un aliat împotriva marelui şi răului de Darrow au Andromedus, în însăşi persoana Suveranei, fapt pe care cu bucurie am să i-l transmit ArhiGuvernatorului cât se poate de repede.

Navele Suveranei s-au ascuns printre ruinele unei staţii spaţiale dezafectate, folosite cândva pentru operaţiunile de terraformare. Kellan au Bellona a fost deştept, dar previzibil. Flota mea secundară mai mare – un detaşament de nave Telemanus – pe care am ascuns-o în spatele altei luni mai mici, o să-i prindă în ambuscadă pe Bellona în şaizeci de secunde, ţâşnind de pe cealaltă parte a lunii şi folosindu-i gravitaţia pentru a câştiga viteză. Cu Roque la conducere, până la sfârşitul zilei o să am zece nave Bellona pe care-o să le adaug armadei mele personale.

— Ştiai, mă acuză Lorn cu glasul stins în timp ce mâna lui puternică mă prinde de gulerul uniformei şi mă scutură. Ştiai.

Şi ştie şi ce înseamnă asta pentru el. Nu e doar victoria mea. E înfrângerea lui. Într-o formă sau alta, e obligat să se alieze cu cineva. Eu doar i-am înlesnit alegerea.

— Dacă ești vulpe, joacă rolul iepurelui. Nu asta m-ai învățat? Dar o să pară că ai știut că întind o cursă pentru ea. Că m-ai anunțat în secret despre cursa pe care mi-a întins-o ea, spun atingându-l pe umăr când îmi dă drumul. Îmi pare rău, prietene. Cu-adevărat. Dar ești implicat în războiul ăsta.

Îi văd maxilarul mișcându-se, dar nu zice nimic.

— Suverana o să-și trimită din nou Pretorienii pe Europa, imediat ce plec, îi spun. Doar că de data asta o să vină după tine și ai tăi. Navele lor negre-purpurii o să te bombardeze de pe orbită până când din orașele tale de pe arhipelag, de pe continent și din munții care se înalță la sud o să rămână doar sticla și-o să fie înghițite de mare. Apa o să mănânce turnurile distruse și din casa ta n-o să mai rămână decât criptele adânci. Asta dacă nu câștigăm.

Ochii lui caută în mine ceva care să-i câștige timp. În schimb, nu vede decât ceea ce l-a făcut să mă ia sub aripa lui încă de la început – pe el însuși. Majoritatea oamenilor ar da orice să vadă asta, dar acum și aici, el își dorește orice altceva.

— Mi-am pus familia în pericol ca să te ajut să fugi. Te-am luat lângă mine și te-am învățat. Iar tu mă trădezi la fel ca ceilalți. La fel ca Aja.

— Cauți milă? Tu m-ai lăsat să vin aici, Lorn. Mi-ai condamnat prietenii de deasupra la tortură și moarte oferindu-mi în același timp mie o cale de-a evada. Dar prietenii mei n-o să fie luați prizonieri.

Arăt în sus spre dârele de foc pe care navele flotei mele secundare le lasă pe cerul nopții, țâșnind deasupra Europei.

— Urăște-mă, dar luptă alături de mine, îi spun lui Arcos. Doar așa familia ta o să supraviețuiască.

Îi întind mâna fostului meu profesor. El își scoate briciul.

— Ar trebui să te omor.

— Pot să vin și să-l împușc pe boșorog? mă întreabă Sevro prin stație.

— Rămâi pe poziție, îi spun.

— Uiți, zice Lorn scoțându-și datapad-ul din buzunar, că aș putea să-mi pun flota să o distrugă pe a ta, băiete.

— Nu înainte ca a mea s-o ia pe-a Suveranei.

— Dar ea o să știe care a fost poziția Casei Arcos. O să știe că m-ai păcălit, iar Casa mea n-a avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat.

— Atunci fă-o, îi spun lui Lorn. Lansează-ți navele, dacă vezi în cauza mea ceva rău. Doboară-mă, dacă ți se pare că sunt un monstru, îi spun, înaintând și apropiindu-mă de el. Dar cunoști inima care bate aici înăuntru. Alege-mă pe mine. Sau alege întunericul.

Îi fac semn să se uite în jos, spre locul pe unde am intrat în pădure. Doisprezece Pretorieni Obsidieni se-ncolonează după aceeași ușă de sticlă pe care am folosit-o și noi. Bărbați și femei uriașe, în armură neagră cu purpuriu și coifuri-craniu. Doar un singur Pătat – mai zvelt decât ceilalți, ca o viespe care stă ridicată. Armura lui e albă și pătată-n nuanțe sângerii.

Sunt la mai puțin de cincizeci de metri distanță. Alături de ei, mai scund, dar mai strălucitor, e Cavalerul Proteic în echipamentul ei auriu. Briciul ei tremură-n culorile unei nebuloase, iar armura-i vibrează ca valurile ce se lovesc cu putere de zidurile albe ale insulei lui Lorn. Aja se uită spre cerul nopții, văzând ambuscada mea în plină desfășurare. Își retrage casca-n armură.

— Și trădătorii-au ajuns doi, strigă. Casa Arcos a trădat și ea. Lorn. Stai alături de lei?

— Casa Arcos nu e implicată, îi răspunde Lorn.

— Nu e implicată?

Ucigașa lui Quinn se-ncruntă și-și înclină capul ca să-i văd cicatricele lăsate de dueluri pe gât. Ochii ei de pisică cercetează pădurea în căutarea unei curse.

— Nu există așa ceva.

— Am fost păcălit, la fel ca și tine, Aja, strigă Lorn. Darrow știa că sunteți aici. Nu știu cum a aflat. Dar eu nu-ți sunt dușman. Nu vreau decât să fiu lăsat în pace.

— Asta n-a fost niciodată o opțiune! zice Aja. Știi asta mai bine decât oricine. Ori ești cu noi, ori ești împotriva noastră, Lorn.

— Aja. Nu. N-am niciun rol în toată treaba asta! Niciunul!

— Cei puternici au întotdeauna un rol, mormăi eu.

— Nu permit să mi se forțeze mâna, zice privindu-mă mânios. N-am nicio dispută cu niciunul dintre voi. Acum sunt un om al păcii.

— Atunci de ce-ai scos sabia? zâmbește Aja. Fă ce știi. Coboară și vorbește, profesore. N-ar trebui să strigăm! Nu asta-mi ziceai când ridicam vocea de furie?

Se uită cu atenție la grifonul care acum mârâie lângă noi. E mai mare decât patru cai. Mă întreb ce i-ar face ghearele alea armurii ei.

— Navele ei sunt pierdute, îi șoptesc lui Lorn. Ce crezi c-o să-i ceară Octavia să facă?

— Să ne omoare. De ciudă.

— Atunci nu ai de ales, spun cu glas scăzut.

— Așa s-ar părea.

Aja mă privește cum îngenunchez și strâng în mână pământ. M-a studiat. Știe ce înseamnă asta. Și probabil că se întreabă ce plan am. De ce-am venit singur. Dacă organizez o ambuscadă în cer, de ce n-aș organiza una și pe pământ? Mă pregătesc să-i strig ceva, când o altă siluetă intră pe poartă pentru a se alătura Ajei. E bine făcut. Cu

pielea mai întunecată decât a mea. Are un rânjet pe faţa plictisită, de patrician. Tactus. În armură de Pretorian. Se strecoară în faţă, o umbră în negru şi purpuriu, şi priveşte cu băgare de seamă cerul nopţii înainte de a-mi arunca un zâmbet strâmb.

— Că tot vorbeam de trădători, strig eu. Salutare, Tactus! Drăguţă armură.

— Secerătorule, bunul meu domn! urlă Tactus şi imediat trece la subiect: Unde-i Sevro?

Se-apleacă să-i spună ceva lui Aja. Ea se îndreaptă de spate şi se uită-mprejur spre copaci. Oamenii ei se strâng într-o poziţie defensivă. Tactus îi avertizează despre trucurile mele. Ştiu că ceva e-n neregulă. Îşi activează scuturile aegis care strălucesc deasupra armelor.

Lorn închide ochii şi ridică mâna stângă în aer, sub vântul biciuitor al furtunii.

— Pe Aja lasă-mi-o mie. O să ai mai multe şanse împotriva Pătatului.

— Nu. Sunt toţi ai mei. Sevro, sus.

Urlătorii ies din mare în spatele castelului. Apa şiroieşte de pe ei în timp ce se ridică în tăcere peste zidurile înalte de o sută de metri cu armurile strălucind asemenea elitrelor negre ale gândacilor. Pe pieptul fiecăruia a fost vopsit un leu auriu. Aurul străluceşte în lumina fulgerului. Aterizează în tăcere în jurul nostru.

— Fiii mei ai furtunii, îi spun lui Lorn.

Douăzeci de noi recruţi s-au alăturat din familiile Urlătorilor şi din rândurile Casei Telemanus. Sevro a organizat probele. Aud că a fost destul de amuzant. Şerpii, alcoolul şi ciupercile au făcut parte din recuzită. Asta-i tot ce mi-au zis.

— Spiriduşule! De ce te-ascunzi tot timpul? strigă Tactus.

Vocea lui e plină de curaj, dar se uită din nou îngrijorat spre cer.

— Măcar de data asta a fost mai bine decât în burta unui cal.

Sevro își scoate cuțitul de jupuit, cel cu care acum câțiva ani lua scalpuri alături de Harpia. Are lama curbată. Face semn cu lama spre vintre și apoi spre Tactus. Privirea i se întoarce spre Aja.

— Ai omorât un Urlător, Aja, spune el. Proastă mișcare.

Așa cum mă așteptam, apariția Urlătorilor îi liniștește pe Aja și Tactus. Treaba are sens pentru ei: aveam soldați ascunși. Acum nu-i mai am. O luptă până la moarte. Onoare. Mândrie. O forță împotriva celeilalte. Pretorienii Obsidieni își încep înfiorătoarea incantație guturală. Tot ce vor oamenii ăștia e un sfârșit glorios. Să se alăture rudelor lor între zidurile vesele ale Valhallei cu săbiile în mână. Fac un pas înainte la ordinul Ajei. Cei mai periculoși bărbați și femei din Sistemul Solar, printre ei un Pătat.

Iar eu aplic metoda lui Evey.

Asigurându-mă că Aja e la vedere, detonez țepii-mină pe care i-am presărat când mă plimbam cu Lorn prin pădure. Doar Tactus e suficient de rapid. O prinde pe Aja din spate și o trage cu putere înapoi, atât de tare încât din cauza gravitației scăzute trec amândoi prin ușă când prima explozie bubuie în aerul sărat.

Exploziile sunt în serie. Mai întâi unda de șoc dezactivează scuturile electromagnetice ale Pretorienilor și-i împrăștie în aer. Apoi se creează o gaură gravitațională care-i trage-napoi spre sursa exploziei ca un aspirator ce adună muște; după asta urmează a treia fază – mecanică pură – care le distruge armura, oasele și carnea, aruncându-i pe războinici înspre exterior și împrăștiindu-le resturile în gravitația scăzută la fel ca o păpădie suflată în vânt. Mâini și picioare cad încet la pământ. Explozia distruge acoperișul și ploaia cade din nou peste grădină,

stingând focurile și spălând sângele care se scurge în cele douăzeci și patru de cratere produse de bombe. Doar trei Pretorieni supraviețuiesc; nu sunt într-o stare prea bună.

— Nu o lăsa să scape, îi aud vocea lui Roque, care urmărește transmisia via hologramă din nava de deasupra.

Urlătorii mei încă nici nu s-au mișcat.

Lorn e furios pe mine și zice ceva despre onoare.

— Ce? râd disprețuitor. Crezi că mă lupt după reguli?

— Darrow... șuieră Sevro în timp ce eu aștept. Darrow...

— Rămâi pe poziție.

— O să scape! Darrow! zice Roque.

Vocea lui mă înspăimântă. E plină de o răutate pe care nu știam că o are în el.

Mârâi la el să fie atent la ce-are de făcut în luptă.

— Darrow... imploră Sevro. Am stat destul.

Lorn mă privește, începând probabil să înțeleagă.

— Vânați, spun, pocnind din degete.

Urlătorii se reped în sus ca niște lupi eliberați pentru a termina ceea ce bombele au început. Îi doboară pe Pretorienii care-au mai rămas. În mijlocul urletelor, Sevro strigă numele lui Tactus și se năpustesc în castel să-l caute pe trădător și pe Aja.

— Darrow, de-a ce te joci? întreabă Roque prin stație.

Permit holoramei lui să apară în colțul display-ului HUD al căștii mele. Mușchii feței îi tremură.

— Dacă ucigașa lui Quinn scapă...

— Rezolvă asta, îi spun lui Roque în timp ce primesc rapoarte că una dintre navele noastre torță e atacată puternic.

Nu e atent. Mor oameni acolo.

— Concentrează-te pe ce ai de făcut, îi spun și închid transmisia.

Imaginea Harpiei îmi apare pe display.

— Calul de mare e la fund.

— Bun. Şi Tactus?

— Nici urmă de el.

— Recepţionat, spun şi închid conexiunea.

— Aja s-a aruncat în mare. Dar nu dau de Tactus, îmi spune Sevro câteva minute mai târziu, în timp ce Urlătorii scotocesc interiorul castelului trecând din încăpere în încăpere.

— Se ascunde. Asta dacă nu s-a teleportat, zice scuipând la gândul unei asemenea făcături de science fiction. Întreabă-l pe boşorog unde sunt.

O îngrijorare sinistră mi se strecoară în minte. Mă întorc spre Lorn.

— Ce le-ar cere Lune să facă dacă nu reuşeau să ne omoare pe mine şi pe tine? Dacă ar crede că cineva nu-i mai e de folos, ce le-ar ordona să facă?

Rămâne pentru un moment nemişcat în ploaie. Apoi se albeşte la faţă.

— Copiii...

Arcos mă-npinge la o parte şi aleargă printre resturile carnagiului produs de bombe spre uşa distrusă de sticlă.

— O să-mi ucidă nepoţii, strigă întorcându-se.

— Unde sunt copiii? îl întreb pe Sevro.

— Care copii? N-am găsit niciunul.

Mă iau după Arcos, înjurând.

— I-am ascuns, îmi spune peste umăr în timp ce aleargă pe coridorul castelului.

E rapid pentru un bătrân, dar gravitaţia ne încetineşte atât de mult, încât începem să ne folosim mâinile pentru a trece pe pereţi şi pe tavan şi cizmele gravitaţionale pentru a parcurge sălile mari ale castelului. Ne-aruncăm peste fiecare colţ. Când atinge capul unui grifon de piatră şi peretele de oţel se deschide spre un tunel ascuns, simt mirosul

de sânge. Două cadavre zac la celălalt capăt al tunelului. Un Cenuşiu şi un Obsidian. Îl împing pe Arcos la o parte şi zbor înainte, trăgându-mă de-a lungul unor scări prinse cu lanţuri de tavan, până ajung în faţa a două uşi. O deschid pe una dintre ele. E doar o debara. O deschid pe cealaltă şi las briciul să-mi alunece-n mână.

— Tactus, zic încet.

Stă cu spatele la mine. Trei trupuri de Obsidieni zac lângă el, sângele scurs ajungându-i la cizme. Briciul i se strânge în mână, întărindu-se în timp ce el stă cu capul plecat într-o cameră plină de femei şi copii. Sângele se scurge de pe lama de mercur.

Când am venit, Arcos a ascuns de mine copiii aici – Aurii, Argintii, Rozalii şi Maronii. Tactus ar putea ucide jumătate doar cu o lovitură leneşă de brici înainte să ajungem la ei.

— Tactus, aminteşte-ţi de fraţii tăi, îi spun, uitându-mă la copii.

— Fraţii mei sunt nişte căcaţi, râde el grosolan cu o voce care sună ciudat. Au zis că trebuie să ies din umbra ta. Mama îmi spune Marele Servitor. Ştiai asta?

Copiii plâng în colţ. Unul dintre ei îşi ascunde faţa în poala mamei lui. Femeile nu sunt înarmate. Nu sunt războinice ca Victra şi Mustang. O bonă Maronie acoperă ochii unui copil Auriu. Îl aud pe Arcos în tunel în spatele meu.

— Ordinele suveranei sunt greşite, îi spun lui Tactus.

— M-a întrebat dacă aş putea să-ţi iau locul, Secerătorule, spune Tactus încet. A zis că ea nu crede c-aş putea. Zicea că am stat atât de mult în umbra ta, încât nu ştie dacă o să ajung vreodată ceva mai mult decât o prelungire de-a ta. Eu i-am spus că aş putea să fac orice faci şi tu.

— Tactus, e malefică.

— Crezi?

Scuipă sânge fără să se întoarcă spre mine.

— Același lucru se spune și despre tine. Toți se întreabă cine te crezi de faci lucrurile pe care le faci. Să contești bărbații și femeile pe care îi contești. Se-ntreabă ce drept ai tu.

— Toți avem dreptul să contestăm. Asta-i ideea.

— Ideea. Era și-o idee? întreabă el. Eu n-am fost anunțat niciodată. Tu m-ai luat pur și simplu. Nu mi-ai zis niciodată nimic.

Exact cum fac acum cu Roque.

— Întotdeauna ai șușotit cu alții. M-ai dat la o parte ca și când aș fi fost vreun prost. Ești exact ca ea...

— Ca mama ta?

Nu zice nimic. Arcos se-apropie în spatele meu. Întind o mână ca să-l opresc.

— Tu i-ai ucide, dacă Augustus ți-ar ordona asta? mă-ntreabă Tactus, întorcându-se încet.

— Nu, spun eu. Aș prefera să mor.

— Așa mă gândeam și eu. Avea dreptate. Sunt Marele Slujitor.

— Nu știu ce-ar trebui să fac acum, Tactus, spun eu deschizându-mi brațele în fața lui.

— Asta-i o premieră, râde el cu amărăciune, glasul înecându-i-se puțin.

— Nici pe departe. Nu știam ce fac nici atunci când te-am biciuit, Tactus, spun eu. La Institut. Nu voiam să te pierd din armata mea datorită calităților tale. Dar nici nu puteam să nu te pedepsesc.

— Calități. Calități. Calități. Atunci asta e diferența dintre noi doi.

Vocea i se îngroașă și mai mult.

— Pentru că dacă ar fi fost armata mea, ți-aș fi zburat capul ăla arogant.

Se-ntoarce şi mai mult şi-ncep să-mi dau seama cât de mult i-a distrus explozia faţa.

— Ştii ce se-ntâmplă dacă-l omori pe oricare dintre ei?

Dă din cap spre mine, apoi spre Cavalerul Furiei, ca şi când ar spune că unul sau celălalt dintre noi oricum o să-l omorâm.

— Nu-mi pare rău că l-am luat pe Lysander, să ştii.

— Nu cred că-ţi pare vreodată rău pentru prea multe lucruri.

— Nu-mi pare.

Chicoteşte şi-şi înmoaie un deget în sângele care-l înconjoară.

— Dar cred că n-ar fi trebuit să o fac. La Institut te testam. Dar... voiam să văd ce-o să faci. Dacă erai demn de urmat.

— Şi eram?

— Ştii răspunsul la asta.

— Mai sunt?

— Întotdeauna, dă el din cap.

O zice cu atât de mult patetism, încât mă simt ca şi când mi-ar scoate cineva inima prin gât. E un trădător, un mincinos şi un trişor. Cu toate astea, eu văd un prieten. Vreau să-l vindec şi să-l fac din nou întreg. Ce-i în capul meu? Trebuie să-l omor. Dar am mai făcut asta înainte şi cu Titus. Lanţul ăsta mă distruge. Moartea cere moarte care cere moarte, întotdeauna mai multă moarte.

— Şi dacă te las să trăieşti? spun brusc, atrăgându-mi o privire confuză şi agitată din partea lui Tactus.

Desigur că nu înţelege iertarea.

— Şi dacă te primesc înapoi?

— Ce?

— Dacă te-aş ierta?

— Minţi.

Se-ntoarce înspre mine şi văd întregul efect pe care bomba l-a avut asupra lui. Are nasul strâmb, rupt. Restul arată ca o cireaşă curăţată de piele. Prietenul meu...

— Nu mint.

Pe vremuri nu am avut încredere în Tactus şi l-am pierdut. Acum o s-o fac. O să merg pe acelaşi drum pe care îi cer şi lui să meargă. Fac un pas în faţă.

— Ştiu că există bine în tine. Ţi-am văzut faţa când copiii ăia au fost omorâţi la gală. Nu eşti un monstru. Întoarce-te la mine. O să fii iar unul dintre locotenenţii mei, Tactus. O să-ţi dau comanda unei legiuni când o să atacăm Marte. O să-mi porţi stindardul. Dar nu poţi să porţi armura aia urâtă.

— Nici nu e confortabilă, zice zâmbind uşor. Dar Sevro, Roque, Victra...

— Le e dor de tine, mint eu. Pune jos briciul şi întoarce-te în armata mea. Îţi promit că o să fii în siguranţă.

Briciul i se înmoaie în mână. Unul dintre copii se-ncumetă să zâmbească plin de speranţă la fratele lui mai mic.

— Doar lasă copiii în pace, şi totul este iertat.

Vorbesc serios. În adâncul inimii chiar vorbesc serios.

— Cu toţii facem greşeli, spune el.

— Cu toţii facem greşeli. Doar întoarce-te. N-o să-ţi fac rău, spun lăsându-mi şi eu briciul. Şi nici Arcos.

Mă uit fix la Arcos până când dă complice din cap.

— Vreau să mă întorc acasă, murmură Tactus cu vocea îndurerată. Vreau să mă întorc acasă.

— Atunci întoarce-te.

Briciul lui Tactus cade cu zgomot pe podea şi el se lasă într-un genunchi în faţa mea. Respiră greu din cauza durerii. O senzaţie de uşurare umple camera. Copiii încep din nou să plângă din cauza traumatizantei treceri de la moarte la viaţă. Bonele îi îmbrăţişează pe cei pe care îi au în grijă, lacrimile lăsându-le urme pe obraji.

Mă duc spre Tactus şi îi întind mâna ca să-l ridic. Mă prinde într-o îmbrăţişare disperată şi plânge pe umărul meu. Trupul îi tremură, chipul însângerat îmi pătează armura.

— Îmi pare rău, repetă încontinuu.

Plânge cu disperare pe umărul meu, strângându-mă cu putere în braţe. Faţa îi e distrusă. Îl îmbrăţişez şi eu. Extenuarea mă ajunge din urmă. Tristeţea lui e ca o greutate care aproape că mă face să mă înec în plâns. Dar mă ţine la suprafaţă ciudatul sentiment de a-l avea înapoi, lângă mine, ţinându-mă strâns. Te umple de smerenie să ştii că cineva nu poate trăi fără tine, să ştii că, deşi te-a trădat, nu-şi doreşte nimic mai mult decât iertarea. Şi-n timp ce se ţine de spatele meu, îmi pun braţele în jurul armurii lui şi încerc să nu plâng la rândul meu. Chiar şi cei cruzi simt durerea. Şi chiar şi cei cruzi se pot schimba. Sper ca asta are să-l schimbe. Ar putea să facă atât de multe, măcar de-ar învăţa.

În multe feluri, el e întruparea rasei sale. Şi atunci, dacă Tactus se poate schimba, Auriii se pot schimba. Trebuie să fie înfrânţi, dar trebuie să li se ofere o şansă. Până la urmă cred că asta ar fi vrut Eo.

După ce termină şi cu ultimul suspin şi ne dezlipim unul de altul, rămâne lângă mine, loial ca un căţeluş, privindu-mă pe ascuns în căutarea unor semne de afecţiune. Mâinile îi tremură din cauza durerilor provocate de răni şi totuşi priveşte în tăcere alături de Arcos şi de mine cum copiii, mici şi mari, se strâng spre ieşirea din buncărul ascuns alături de bonele lor. Pietricică coboară şi ne anunţă bucuroasă că Roque tocmai termină treaba din spaţiu. Văzând rănile lui Tactus se albeşte la faţă. Îi spun să aducă un Galben.

Curând, Lorn, Tactus şi cu mine rămânem singuri în beci.

Lorn se uită la noi.

— Şi-acum c-au plecat copiii, consecinţele.

Mâna i se mişcă mai repede decât aripile unui colibri. Scoate un pumnal ionic şi îl înfige de patru ori la subraţul lui Tactus, acolo unde armura e mai slabă. M-arunc să-l opresc pe Lorn, dar faptul e deja consumat. Răsuceşte pumnalul ca şi când ar stoarce un prosop, secţionând artera, un bătrân care omoară un tânăr. Faţa distrusă a lui Tactus se schimonoseşte de durere; se chinuie să respire de parcă ar fi ştiut că până la urmă avea să plătească pentru ce a făcut.

Lorn pleacă. Şi-l ţin în braţe pe prietenul meu muribund, iar ochii lui se sting privind spre un loc îndepărtat unde poate c-o să găsească pacea pe care Roque i-a dorit-o întotdeauna.

30

Nori de furtună

— Cât mai avem până la punctul de întâlnire? o întreb pe Orion pe puntea de comandă.

Cu excepţia servitorilor, suntem doar noi în faţa hublourilor de observaţie din *Pax*, privindu-mi navele cum trec prin spaţiu. Ultimele care s-au alăturat armadei noastre tot mai numeroase poartă emblema purpurie cu grifonul furios al lui Lorn. Alături de ele zboară navele de război vopsite în negru, albastru şi alb capturate de la Kellan au Bellona deasupra Europei. Portocalii şi Roşii se târăsc pe exteriorul acestor monştri de metal reparând găurile făcute de navetele-căpuşă şi pregătindu-le pentru asediul planetei Marte.

— Trei zile până la Staţia Hildas. Celelalte nave cred c-o să ajungă înaintea noastră, *dominus*.

Kavax şi Daxo se-apropie din spate. Mă-ntorc spre ei şi-arăt prin geam spre cele zece nave ale lui Kellan au Bellona.

— Vă mulţumesc pentru cadouri, le spun.

— Planul tău, prada ta, zice Kavax.

— Şi, desigur, un procent pentru noi, adaugă Daxo, ridicându-şi sprâncenele aurii. Cincizeci la sută că le-am găsit.

Mă uit la el amuzat.

— Bine, atunci treizeci la sută, pentru că lui Pax îi plăcea de tine.

— Zece la sută, strigă Kavax.

— Nu ești un bun negociator, Pretore, spun eu dând din cap.

Dă din umeri împăciuitor și face semn cu veselie spre jeleurile de pe jos. Îl dă drumul lui Sofocle, încurajând vulpea să le termine pe toate.

— Douăzeci, zice Daxo întinzându-și mâinile cu mișcări ce par întotdeauna a fi ale unui om mult mai slab și mai intelectual decât el. E corect, nu? Am pierdut o sută șaizeci de Cenușii și treisprezece Obsidieni.

— Atunci treizeci la sută compensație. Pentru că suntem prieteni.

— Trei nave! Ce târguială! proclamă Kavax. Ce târguială. Câteodată, omului îi trebuie o târguială bună, zice bătându-mă pe spate și trosnindu-mi din nou toate încheieturile. Măcar de-am fi prins-o și pe Aja. Asta da pradă de împărțit.

— Din păcate, a scăpat în mare.

Le fac un semn spre Ragnar care stă la marginea punții.

— Aud că s-a descurcat bine.

Înalt și palid, se uită în continuare la mine din spatele bărbii și-a tatuajelor runice, părând la fel de lipsit de emoții pe cât sunt de plini de ele Kavax și Daxo.

— Conducătorul echipei de asalt a fost ucis. La fel și locotenenții lui. S-a lăsat cu capete sparte. S-au întâlnit cu unii dintre prietenii lui Kellan, zice Kavax cu asprime, scotocindu-se prin buzunare după mai multe jeleuri în timp ce vulpea îl zgârie pe picior. Nu mai am niciuna, prințișorule.

Se uită la mine și zâmbește încrezător.

— Ai tu niște jeleuri?

— Nu, îmi pare rău.

— Ragnar a preluat conducerea. S-a descurcat bine, zice Daxo.

— A preluat conducerea? întreb.

— Era o brigadă de ucigaşi Însemnaţi, explică Kavax. Şase dansatori Bellona, băieţi nobili fiecare, i-au tocat pe Auriii noştri şi aproape pe toţi Obsidienii. Pătatul ăsta i-a strâns pe Cenuşiii rămaşi şi câţiva Obsidieni şi-a reuşit să cucerească nava.

— A supravieţuit vreunul dintre dansatorii ăştia?

— **Nu**.

Ragnar priveşte din nou în pământ ca şi când s-ar aştepta la o pedeapsă.

— Bine lucrat, bunul meu domn.

Şi Kavax şi Daxo mijesc ochii în faţa unei astfel de familiarităţi.

A meritat totuşi, măcar pentru zâmbetul cu care Ragnar mă surprinde. Un rânjet larg şi galben cu toţi dinţii.

— Crezi că ar putea face mai mult? întreb.

— Ce vrei să spui? zice Daxo ezitant.

— Ar putea conduce în absenţa unui Auriu?

Daxo şi Kavax schimbă priviri îngrijorate.

— Ce câştig ar putea ieşi din asta? întreabă Daxo.

— L-aş putea trimite în locuri unde nu pot trimite Auriii?

— Nu există un astfel de loc.

Kavax îşi încrucişează braţele. Am mers prea departe.

— Sigur că nu, zâmbesc eu, încercând să-i liniştesc. E doar o teorie. Mintea mi-o mai ia razna din când în când.

Îl bat pe Kavax pe umăr şi pleacă amândoi spre nava lor.

— Ai întrecut limita, zice Orion.

— Poftim?

— Ai urechi.

Îmi cobor privirea cercetând tatuajele albastru pal care-i acoperă pielea întunecată ca şi când în matematica lor ar sta cheia minţii ei.

— Observi cam multe pentru un Albastru.

— Pentru că știu care-i mersul lumii și dincolo de conexiunea digitală? Mi se trage de la munca în port, *dominus*. Când ești jos de tot trebuie să fii atent la toate.

— Care port? o întreb.

— Phobos. Tata era Docher, s-a născut în afara Sectei. A murit când eram mică. O copilă trebuie să fie mereu atentă dacă vrea să crească mare în Stupurile orașelor port. E singura cale să învingi monștrii.

— Nu e singura cale, spun eu.

— Nu? întreabă ea surprinsă.

— Poți oricând să devii și tu un monstru.

Orion se întoarce dinspre hublou și se uită la mine. O inteligență ascuțită arde în spatele ochilor ei reci.

— În asta stă frumusețea spațiului. Un miliard de drumuri de ales.

Scap fără să răspund când Albastrul de la comenzi strigă:

— *Dominus*, o navă de asalt se apropie de noi. E Virginia au Augustus.

31

Lovitură de palat

— Tata a fost capturat, îmi spune coborând în grabă rampa din nava ei fumegândă.

E flancată de gărzi de corp Obsidiene cu armurile-nsemnate de luptă. Doisprezece Cenușii ies din navetă în spatele lor. Sun-hwa de pe Luna îi conduce. Sunt cu toții mercenari, simpli și periculoși. Vânătorii Șacalului. Sevro îi privește cu îngrijorare.

În jurul nostru sute de distrugătoare-de-aripi și douăsprezece berze sunt parcate în hangar – un spațiu suficient de mare să cuprindă Comuna și toate orașele de pe Lykos. Portocaliii se agită în jurul navelor, pregătind revizii înaintea unei eventuale invazii a lui Marte.

O-ntâmpin pe Mustang cu propriul meu anturaj – Lorn, Sevro, Urlătorii, Victra și Ragnar. Roque nu a răspuns chemărilor mele. Vreau să alerg și s-o iau în brațe, dar Mustang e furioasă. Spumegă de nervi. Cearcăne întunecate-n jurul ochilor teribili. Extenuarea i se citește pe față.

— Pliniu a dat o lovitură de palat. Mi-a arestat fratele. Mătușa mea e moartă, copiii ei au fost uciși alături de șase dintre Pretorii noștri. Mai mult de douăzeci dintre vasalii tatălui meu au făcut noi jurăminte de loialitate. Și-am pierdut controlul asupra flotei.

O-ntreb pe Mustang dacă e rănită.

— Rănită? scuipă ea cuvântul. De parcă asta ar conta. Mi-au omorât oamenii. Mă îndreptam spre Academie pe

ascuns şi de cum mi-am lansat navetele-căpuşă şi navele de antrenament spre staţia spaţială, o flotă Bellona a apărut din spatele unui asteroid şi mi-a distrus toate navetele-căpuşă. Zece mii de oameni. Morţi. Nu erau obligaţi să o facă. Aveau atâtea arme aţintite asupra noastră că nu puteam decât să ne predăm. N-au avut pic de milă.

— Pare opera lui Karnus, presupun eu.

— Şi-a lui Pliniu, dă ea din cap. Nu i-a trimis pe cei din clanul Bellona după cai verzi pe pereţi. I-a adus direct peste operaţiunea mea.

— De ce nu te-a omorât Pliniu pur şi simplu? întreabă Sevro.

— Un om ca Pliniu tânjeşte după recunoaştere, zice Lorn dintr-o parte, salutând-o din cap pe Mustang.

Dacă prezenţa lui aici i se pare ciudată, nu lasă să se vadă asta.

— E în natura lui. Te-a abordat din vreme, nu-i aşa?

— Pixie-ul m-a ţinut sub pază în camera mea în timp ce-mi ducea flota capturată spre Hildas, zice ea împărtăşind o privire dezgustată cu mentorul meu. În timpul călătoriei a venit la mine şi mi-a arătat imaginile-holografice ale raidului ratat de tatăl meu pe Ganymede.

Tremură de mânie.

— Şi mi-a spus că deşi Casa mea e distrusă, nu vrea ca neamul meu să dispară. El şi Suverana au ajuns la o înţelegere. Dacă el i-ar putea oferi pacea, atunci ea i-ar putea oferi poziţie, recunoaştere şi un premiu pe care e liber să-l aleagă. Aşa că a fluturat din genele lui drăguţe la mine în timp ce navele tatălui meu ardeau în hologramă şi-a zis c-o să divorţeze de soţia lui şi o să-mi acorde onoarea de a-l lua în căsătorie.

Nu zic nimic. Urlătorii mârâie nemulţumiţi.

— Şi ce i-ai răspuns? întreabă Victra.

Mustang o ignoră.

— A zis că dintotdeauna a avut o slăbiciune pentru mine. Că niciodată nu m-a pierdut din ochi.

Bagă mâna în buzunar, scoate ceva şi-i dă drumul pe jos.

— Aşa că i-am scos unul.

Sevro se amuză cu Harpia. Lorn scoate un sunet dezaprobator. De parcă el s-ar afla în poziţia de a judeca-n vreun fel cruzimea.

— Mă bucur să te văd din nou, Cavaler al Furiei, zice Mustang. Îmi pare rău că ai fost amestecat în toată treaba asta. Dar avem nevoie de tine, acum mai mult ca niciodată.

— Încep să-mi dau seama de asta.

— Unde e fratele tău? o întreb pe Mustang, desprinzându-mi privirea de ochii ei.

— Capturat. Şi mai sunt multe de spus, zice, uitându-se la Portocaliii şi Cenuşiii din hangar. În particular.

— Desigur. O să continuăm în sala de război, încep eu.

— Toate la timpul lor, Darrow.

O grijă de bunic se-aşterne pe faţa lui Lorn în timp ce se întoarce spre Mustang.

— Domniţă, aţi trecut printr-o grea încercare. Poate că ar trebui să vă odihniţi şi apoi am putea...

Eu şi Urlătorii ne îndepărtăm de Lorn.

— Odihnă? ridică Mustang vocea. De ce aş avea nevoie de odihnă?

— Greşeala mea, răspunde Lorn politicos.

— Theodora, strig eu, şi-o văd strecurându-se-n faţă. Cafea, stimulente şi mâncare în sala de război. Destul pentru zece oameni. De fapt, douăzeci, spun amintindu-mi de cei doi Telemanus.

— Da, *dominus*, râde ea fără să se poată abţine şi apoi se îndepărtează şi îşi adună personalul.

— O laşi să zacă acolo pur şi simplu? zice Mustang arătând cu capul spre nava ei.

— Şefule, îl strig pe Portocaliul responsabil de puntea hangarului.

Pete de grăsime îi pătează barba. Vine agitat spre mine, ştergându-şi mâinile mari de salopeta Portocalie.

— Scoate nava asta afară.

— Poate fi reparată, zice Portocaliul.

— Ai evadat sau ţi-au dat ei voie să evadezi? întreb, uitându-mă la Mustang.

— Nu ştiu. Fratele meu m-a salvat. Nava lui a fost capturată în timp ce o ajuta pe a mea să scape.

Şacalul e plin de surprize.

— Şi dacă e o bombă în ea? întreabă Sevro, holbându-se agitat la navă.

— N-are cum să fie o bombă, spun eu.

— Pliniu încă mă vrea pentru el şi îl vrea pe Darrow pentru Suverană. Dar mai mult decât atât, îţi vrea flota, Darrow. Când nu a apărut la Hildas probabil că şi-a dat seama că ai fost avertizat sau că aştepţi o confirmare printr-un cod pe care el nu-l cunoaşte.

— Şi s-a gândit că dacă e cineva care să ştie unde sunt, tu eşti aceea.

— Deci urmărindu-mă pe mine ajunge să găsească şi flota, zice Mustang.

— Când aţi discutat voi doi problema asta? întreabă Lorn privind nelămurit de la unul la celălalt.

— Chiar acum, zice Mustang, încurcată de întrebare.

— Nu-ţi face griji, zice Sevro, bătându-l pe umăr. Nu eşti senil. Aşa sunt ei, mai ciudaţi.

Lorn se uită la mâna murdară a lui Sevro. Mănuşa lui fără degete e acoperită de piure de cartofi şi sos maroniu. Zâmbetul larg al lui Sevro dispare şi îşi retrage sfios mâna.

— Scoate-o afară. Repede, spun întorcându-mă spre Portocaliu.

Pare că ezită. Se tot balansează pe picioare.

— Asta dacă nu ai vreo idee mai bună.

Se scarpină-n cap, părând îngrijorat cu atâtea feţe de Aurii holbându-se la el. Ajutoarele de pe punte privesc scena pe furiş.

— Dă-o afară, latră Sevro.

— Sigur. Păi, aş putea să o scot din hangar, *dominus*. Sau, vreau să spun că, adică aş putea să găsesc scanerele şi materialul radiant. Avem nişte aparate deştepte pe aici. Am putea să le găsim şi să le punem pe rază lungă de căutare, fără nicio problemă. Poate că ar fi frumos să-i trimitem pe dulăii lui Pliniu să latre în direcţia greşită, nu-i aşa?

— Cum te cheamă şi de pe ce lume eşti? întreb eu.

— *Dominus*... păi, zice el clipind des, Cyther e numele meu. Vin de pe Luna. Am trei fete. Soţia lucrează la Centrul pentru Dezvoltare a Industriei Auto, aşa că...

— Fă asta cum trebuie, îl întrerup eu, şi le aducem pe Marte şi le punem în personalul Citadelei, Cyther. Ai zece minute.

— Da, *dominus*! zice grăbindu-se entuziasmat spre oamenii lui.

O conduc pe Mustang alături de restul anturajului meu spre lifturi.

— Pliniu zicea că te-a omorât, şopteşte ea în timp ce mergem.

— Aja şi o flotă Bellona ne aşteptau, aşa cum ne-am şi gândit că o să facă.

Îi zâmbesc şmechereşte şi-apoi îmi scot datapad-ul.

— Orion, preia comanda flotei. Vreau să plecăm departe de sectorul ăsta până nu ne trezim c-avem companie. Sevro, cheamă-i pe cei doi Telemanus. Îi vreau în... Sevro?

Mă uit după el. Se-nvârte în jurul ochiului lui Pliniu, la vreo douăzeci de metri în spate. Ne-ntoarcem să ne uităm la el şi se îndepărtează stânjenit.

— Pot să... începe el arătând spre ochi.

— Să ce? întreabă Mustang.

— Pot să-l iau eu?

— E-al tău, zice Mustang mijind ochii.

Sevro ridică ochiul de pe jos și și-l îndeasă în buzunar, rânjind bucuros.

— Sper să îmi completez colecția.

32

Să mori tânăr

Mustang a insistat să-l vadă pe Tactus înainte de întâlnire. Îl găsim pe Roque stând lângă trupul lui pe puntea-medicală a navei. După cum stă cu mâinile-mpreunate, te-ai gândi că Tactus s-ar putea să mai aibă o șansă la viață. Poate că într-o altă lume, unde oameni ca Lorn nu există, așa ar sta lucrurile.

— Stă așa de când am plecat de pe Europa, zice Theodora încet.

— Nu mi-ai zis că e aici, spun eu.

— El m-a rugat să n-o fac.

— Ești servitoarea mea, Theodora.

— Iar el este prietenul tău, *dominus*.

— Nu mai fi așa idiot, îmi dă Mustang un cot. Nu vezi că e la fel de obosită ca și el?

Mă uit la Theodora. Mustang are dreptate.

— Ar trebui să dormi puțin, Theodora.

— Cred că e o idee minunată, *dominus*. Întotdeauna o plăcere să te văd, *domina*, îi zice lui Mustang înainte să-mi arunce o privire ostenită. *Dominus* a fost destul de irascibil în lipsa ta.

— Ești norocos că o ai, zice Mustang, privind-o cum se strecoară afară.

Atinge ușor umărul lui Roque. Ochii lui se deschid.

— Virginia.

S-au apropiat în anul pe care l-am petrecut împreună în Citadelă. Niciunul dintre ei nu m-a putut convinge să-l

însoţesc la operă. Nu-i vorba că nu-mi plăcea muzica. Lorn pur şi simplu îmi ocupa timpul.

— Ce mai faci? îl întreabă ea, strângându-l de mână.

— Mai bine decât Tactus.

Se uită la mine. Pun pariu că ar spune mai multe dacă n-aş fi aici. Observă agitaţia lui Mustang şi sprânceana i se ridică cu îngrijorare.

— Ce n-a mers?

După ce îi povestim, îşi trece încet mâna prin părul ondulat.

— Păi, asta nu-i bine. Nu m-am gândit niciodată că Pliniu ar putea fi atât de îndrăzneţ pe faţă.

— Ne întâlnim în zece minute să discutăm planul, spun eu.

— Îmi pare rău pentru tatăl şi fratele tău, Virginia, spune el, ignorându-mă.

— Sunt încă în viaţă, sper.

Se uită la Tactus şi faţa i se linişteşte.

— Îmi pare rău pentru Tactus.

— A murit aşa cum a şi trăit, zice Roque. Nu-mi doresc decât să fi trăit mai mult.

— Crezi că s-ar fi schimbat? întreabă Mustang.

— A fost întotdeauna prietenul nostru, zice Roque. Era responsabilitatea noastră să-l ajutăm să încerce. Chiar dacă asta era ca şi când am fi luat în braţe o flacără.

Pentru un moment se uită la mine.

— Ştii că n-am vrut să moară, spun eu. Am vrut să se întoarcă la noi.

— La fel cum ai vrut şi să o prinzi pe Aja? zice Roque, râzându-mi în nas.

— Ţi-am spus de ce am făcut asta.

— Normal. Ea ne omoară prietena. O omoară pe Quinn, dar noi o lăsăm să scape de dragul măreţului plan. Totul are un preţ, Darrow. Poate că la un moment dat o să te

saturi să plăteşti pentru realizarea lui cu preţul vieţilor prietenilor tăi.

— Nu-i corect, zice Mustang încet. Ştii că nu e.

— Ceea ce ştiu este că rămânem fără prieteni, răspunde Roque. Nu toţi suntem la fel de duri ca Secerătorul. Nu toţi ne dorim să fim războinici.

Desigur că Roque crede că eu am ales viaţa asta. Copilăria lui a fost una plină de linişte şi lecturi, călătorind între domeniul familiei sale din Noua Tebă şi ţinuturile înalte de pe Marte. Părinţii lui nu credeau în stimulente pentru învăţare, aşa că i-au angajat Violeţi şi Albi care să-l înveţe prin metode clasice – plimbându-se şi discutând în calmul câmpiilor şi lângă lacuri liniştite.

— Tactus nu a vândut vioara, zice Roque după un moment.

— Cea pe care i-a dat-o Darrow?

— Da. Stradivariusul. A vândut-o, apoi s-a simţit atât de vinovat, încât nu le-a dat voie celor de la casa de licitaţii să finalizeze tranzacţia. I-a obligat să anuleze vânzarea. Exersa în particular, ca să-şi reintre în mână. Zicea că vrea să te surprindă cu o sonată, Darrow.

Greutatea de pe sufletul meu e tot mai mare. Tactus a fost întotdeauna prietenul meu. S-a pierdut pur şi simplu pe drum încercând să fie ceea ce familia lui îşi dorea să fie, în timp ce prietenii lui îl iubeau deja pentru ceea ce era. Mustang îmi pune o mână pe spate, ştiind la ce mă gândesc. Roque se apleacă să-l sărute pe Tactus pe obraz şi să-i dea o binecuvântare.

— Mai bine-i să treci în lumea cealaltă acoperit de gloria vreunei pasiuni decât să te usuci şi să dispari odată cu vârsta. Trăieşte repede. Mori tânăr, rătăcitorul meu prieten.

Roque se îndepărtează lăsându-ne pe mine şi pe Mustang singuri cu Tactus.

— Trebuie să repari asta, zice referindu-se la Roque. Repară lucrurile înainte să-l pierdem.

— Știu, spun eu. Imediat ce-o să repar o sută de alte lucruri.

Stăm în sala de război, întregul consiliu adunat la o masă lungă de lemn. E plină de căni de cafea și platouri de mâncare. Mustang stă lângă mine, cu cizmele pe masă ca întotdeauna și explică ce n-a mers în misiunea tatălui ei. Kavax se-apleacă periculos de mult din scaun, terifiat de ideea că Augustus a fost înfrânt. Își frânge mâinile cu nervozitate, atât de agitat încât Daxo i-l ia pe Sofocle din poală și i-l întinde Victrei, care nu e prea încântată de asta. Vocea lui Mustang umple camera în timp ce hologramă pe care i-a dat-o Pliniu prinde viață deasupra mesei. O brigadă de rachete-corvetă trece-n tăcere prin spațiu spre renumitele șantiere navale care încercuiesc Ganymede, luna industrială pătată de verde-albastru și dâre de alb.

— A trimis o echipă de mercenari Cenușii ascunși în calele a două transportoare de combustibil. Au dezactivat trei dintre reactoarele nucleare ale sistemelor de apărare ale platformei. Apoi tatăl meu a atacat în forță cu distrugătoarele-de-aripi, așa cum îi e obiceiul – turând motoarele și aruncând bombe înainte să se întoarcă și s-o ia de la capăt. Era o adevărată comoară – vreo șaptesprezece distrugătoare și patru cuirasate, majoritatea terminate sau aproape terminate. Presupunând că pe nave era doar personalul de întreținere, le-a atacat pe toate simultan. Chiar a comandat naveta-căpușă care a atacat distrugătorul-de-luni, alături de cei doi Pătați ai lui. Dar pe nave nu era personalul de întreținere. Nu era niciun fel de personal. În schimb erau pline ochi de Pretorieni, mercenari Cenușii și Cavaleri Olimpici.

— Și... s-a predat? întreabă Kavax panicat.

— Tatăl meu? râde Mustang. Aproape că a reușit să scape cu briciul în mână. L-a omorât pe Cavalerul Inimii și-apoi a dat peste câțiva prieteni de-ai noștri mai vechi.

Holograma ni-l arată pe Augustus trecând printre doisprezece Cenușii ca un om care-și croiește drum prin rânduri înalte de iarbă uscată. Briciul lui cântă și țipă, scoate scântei când lovește pereți și taie prin oameni și armuri până când întâlnește un om într-o armură de nuanța flăcării. Cavalerul Inimii. Urmează o serie de atacuri scurte și-apoi o ceață roșiatică. Un cap cade la pământ. Apoi apar doi bărbați. Unul dintre ei are semnul soarelui pe cască, celălalt e Fitchner cu casca lui cap-de-lup. Împreună, cei doi îi omoară pe Pătați și-l pun pe Augustus sângerând la pământ.

Lorn se uită la mine.

— Domniță... Mustang, cine era omul în armura soarelui?

Ea nu zice nimic.

— E armura Cavalerului Dimineții, răspund eu. Cassius. Probabil că i-au reparat mâna. Sau i-au dat una nouă.

— Navele Julii erau și ele acolo, zice Mustang uitându-se la Victra. Ele au distrus forțele tatălui meu.

Sevro se uită lung la Victra, apoi i-l ia pe Sofocle din brațe, ca și când nu ar putea avea încredere în ea nici cât s-o lase să aibă grijă de vulpe.

— Te simți ciudat? Așa și trebuie.

— Am mai discutat despre asta, zice Victra, părând plictisită de acuzații. Suverana a amenințat-o pe mama mea. Pe ea n-o interesează politica. Îi pasă de bani și cam atât.

— Deci nu-i pasă de loialitate? întreabă Mustang. Interesant.

— Pfff. Agripina e o târfă malefică, mormăie Kavax. Întotdeauna a fost așa.

— Ai grijă, uriaşule. E încă mama mea.

— Îmi pare rău, zice Kavax, încrucişându-şi braţele mari. Că-i mama ta, adică.

— Şi de unde ştim noi că nu eşti aliata lor, Victra? întreabă Daxo cu blândeţe. Poate că spionezi. Poate că doar aştepţi. Cum putem avea încredere în loialitatea ei, Darrow? Ar fi putut cu uşurinţă să-i anunţe...

— Şi eu mă întrebam acelaşi lucru, zice Mustang, uitându-se la mine.

— De ce am încredere în tine, Daxo, sau în tine, Kavax? întreb eu. Oricare dintre voi aţi avea de câştigat – iertarea, mai multe teritorii şi bani dacă îi duceţi capul meu Suveranei.

— Sau mamei lui Cassius inima, îmi aminteşte Sevro.

— Mulţumesc, Sevro.

— Sunt aici să te-ajut!

Apucă un copan de pe masă şi i-l dă lui Sofocle. Prevăzător, ia o muşcătură şi el, şoptindu-i ceva vulpii.

— Am încredere-n Victra din acelaşi motiv pentru care am încredere în voi toţi – prietenia, spun, reuşind să-mi iau privirea de la Sevro.

— Prietenie. Ha! zice Mustang trântind pe masă cana de cafea. O să fiu directă. Pur şi simplu nu am încredere într-o Julii.

— Asta pentru că te intimidez, fetiţo.

— Fetiţă? zice Mustang, îndreptându-se în scaun.

— Am cu zece ani mai mult decât tine, draga mea. Într-o zi o să te gândeşti la cum erai şi-o să te bufnească râsul. Chiar eram atât de ridicolă, atât de sărăcuţă cu duhul? Pe lângă asta, nici nu eşti foarte înaltă. Deci o să-ţi spun fetiţă.

— Nu mă bag în păruieli, zice Mustang cu răceală. N-am încredere în tine pentru că nu te cunosc. Tot ce ştiu e

că reputaţia mamei tale nu e una apolitică. E o intrigantă. O mituitoare. Tata ştia asta. La fel cum o ştii şi tu.

— Da, până la un punct, mama mea e o intrigantă. Şi la fel sunt şi eu, la fel eşti şi tu, dar există ceva ce eu nu sunt – o mincinoasă. N-am spus niciodată o minciună şi nici n-o s-o fac de-acum încolo. Spre deosebire de alţii.

Din felul în care-şi ridică sprâncenele e clar ce vrea să spună.

— Merele stricate dau seminţe stricate, Darrow, avertizează Daxo. A fost crescută de o femeie periculoasă. Nu e nevoie să ne purtăm urât cu ea, dar nici nu o putem lăsa să ia parte la acest consiliu. Te-aş sfătui să o pui sub pază până se termină totul.

— Da, zice Kavax, zguduind masa cu pumnii lui mari. Sunt de acord. Seminţe stricate.

— Nu pot să cred că m-ai băgat în treaba asta, Darrow, murmură Lorn.

Nu se încadrează deloc aici. E prea bătrân, prea hârşâit să ia parte la certuri meschine.

— Nu poţi să ai încredere nici în propriul tău consiliu.

— Eşti morocănos. Ţi-a scăzut cumva glicemia? zice Sevro, aruncându-i un copan mâncat pe jumătate.

Fără să fie impresionat în vreun fel, Lorn lasă osul să cadă pe masă.

— Vrem să-ţi auzim părerea înţeleaptă, Arcos, zice Kavax cu respect.

— Eu mi-aş asculta consilierii, Darrow, zice Lorn, trosnindu-şi degetele. Am cicatrice mai bătrâne decât ei, dar nu sunt pe de-a-ntregul naivi. Paza bună trece primejdia rea. Închide-o pe Victra în camera ei.

— Nici nu mă cunoşti, Arcos! protestează Victra ridicându-se în sfârşit de pe scaun.

Acum se vede războinica din ea, arzând imediat sub suprafaţa calmului ei educat.

— Asta e o jignire la adresa mea. Luptam alături de Darrow când tu încă te ascundeai în castelul tău imaginându-ţi că e anul 1200.

— Timpul nu demonstrează loialitatea cuiva, remarcă batjocoritor Lorn, plimbându-şi degetul peste o cicatrice de pe antebraţ. Cicatricele fac asta.

— Pe-ale tale le-ai căpătat luptând pentru Suverană. Ai fost sabia ei. Cât sânge ai vărsat pentru ea? Câţi oameni ai privit arzând alături de Lordul Cenuşă?

— Nu-mi vorbi tu mie despre Rhea, copilă.

— Există deci un Cavaler al Furiei sub zdrenţele alea mâncate de molii, zice Victra şi dinţii îi strălucesc într-un zâmbet plin de cruzime.

Lorn o priveşte cercetător, observând mânia caracteristică tinereţii în ea, apoi se uită la mine ca şi când s-ar întreba ce fel de om aduce lângă el Aurii precum Tactus şi Victra. Mă cunoaşte măcar un pic? întreabă ochii lui. Îşi dă seama că nu. Sigur că nu.

— „Onoarea la început. Onoarea la sfârşit." Acestea sunt cuvintele familiei mele. Pe când tu, domnişoară... numele Julii nu prea ridică pe cineva spre vreun scop nobil, nu-i aşa? Sunteţi doar comercianţi.

— Numele meu nu are nimic de-a face cu cine sunt.

— Şerpii nasc şerpi, răspunde Lorn fără ca măcar să se mai uite la ea. Mama ta a fost un şarpe. Te-a născut pe tine. Ergo, tu eşti un şarpe. Şi ce fac şerpii, draga mea? Alunecă. Aşteaptă, cruzi şi cu sângele rece în iarbă, apoi muşcă.

— Am putea să cerem o recompensă pentru ea, zice Sevro. Să ameninţăm că o omorâm dacă Agripina nu ni se alătură; sau măcar să nu se mai pişe pe toate planurile noastre.

— Eşti o piticanie sinistră, nu-i aşa? întreabă Victra.

— Sunt Auriu, târfo. La ce te-aşteptai? Lapte şi miere doar pentru că sunt mic de statură?

Roque își drege vocea, atrăgând privirile celorlalți.

— Mi se pare că nu suntem corecți, ba chiar suntem ipocriți, observă el. Toți de aici știu că familia mea e plină de politicieni. Unii dintre voi poate chiar cred că mă trag din sânge și sămânță nobilă. Dar noi, cei din Casa Fabii, suntem o rasă necinstită. Mama e un Senator care își umple buzunarele din fondurile agricole și subvențiile medicale alocate Culorilor inferioare doar ca să trăiască în mai multe case decât mama ei. Bunicul din partea tatălui și-a otrăvit propriul nepot din cauza unei starlete Violet având jumătate din vârsta lui, starletă care până la urmă l-a înjunghiat și și-a scos ochii când a descoperit că el își omorâse nepotul, care era amantul ei. Și asta-i nimic pe lângă stră-stră-unchiul meu care-și dădea propriii servitori de mâncare lampetrelor, doar pentru că citise că Împăratul Tiberius inventase această practică ciudată. Cu toate astea, iată-mă aici, vlăstarul tuturor acestor păcate, și pot să pun pariu că niciunul dintre voi nu-mi contestă loialitatea. De ce, atunci, ne îndoim de Victra? I-a rămas credincioasă lui Darrow încă de pe vremea Academiei. Niciunul dintre voi n-ați fost acolo. Niciunul dintre voi nu știți nimic despre asta, așa că insist să vă țineți gurile. Chiar și atunci când mama ei i-a cerut să renunțe la Darrow și Augustus, ea tot a rămas. Chiar și atunci când Pretorienii au venit să ne ucidă pe Luna, ea tot a rămas. Acum, când noi nu suntem nimic mai mult decât o adunătură pestriță de bandiți, ea e tot aici, iar voi îi puneți la îndoială loialitatea. Mă dezgustați. Mă întristează să stau lângă niște clevetitori ca voi. Așa că dacă vreun bărbat ori femeie îi mai pune la îndoială loialitatea, o să-mi pierd încrederea în această frăție. Și-o să plec.

Zâmbetul pe care Victra i-l aruncă e ca un răsărit, apărând încet și pe ascuns pentru ca apoi să ajungă o lumină

orbitoare. Dispare mai lent decât mă aşteptam. Căldura din răspunsul ei îl surprinde pe Roque, iar obrajii lui palizi se înroşesc cu repeziciune.

— Eu nu sunt mama mea, anunţă Victra. Şi nici sora mea. Navele mele sunt ale mele. Oamenii mei sunt ai mei.

Ochii ei îndepărtaţi sunt calmi, aproape somnoroşi, dar încep să scânteieze când se apleacă peste masă.

— Aveţi încredere în mine şi n-o să vă dezamăgesc. Dar tot ce contează e ceea ce crede Darrow.

Toate privirile se întorc spre mine şi se concentrează asupra tăcerii mele. Sincer să fiu, nu mă gândeam la Victra, ci la Tactus şi la cât de uşor şi-a dat seama că îl ţin la distanţă. Când i-am arătat dragoste la început şi a refuzat vioara, m-am simţit prost şi jignit. Aşa că m-am retras. Mai bine ar fi fost dacă rămâneam sincer faţă de ceea ce simţeam de fapt şi nu mă abăteam de la drum. Zidurile lui ar fi căzut. N-ar fi plecat niciodată. Ar fi putut încă să fie printre noi. Nu o să fac aceeaşi greşeală din nou, mai ales nu cu Victra. I-am întins o mână pe coridor şi la fel o să fac şi acum.

— Şansa ne-a făcut Aurii, spun eu. Ne-am fi putut naşte orice altă Culoare. Şansa e cea care ne-a dat familia. Dar prietenii ni-i alegem singuri. Victra m-a ales pe mine. Eu am ales-o pe ea. La fel cum v-am ales pe voi toţi. Şi dacă nu putem să ne încredem în prieteni, spun, uitându-mă temător către Roque şi căutând în ochii lui iertarea, ce rost are să mai respirăm?

Mă-ntorc spre Victra. Ochii ei spun o mie de lucruri şi-mi amintesc cuvintele pe care mi le-a zis Şacalul când zăcea în pat cu arsuri pricinuite de bombă. Victra mă iubeşte. Chiar ar putea să fie atât de simplu? Nu face toate astea pentru câştig şi profit cum e felul celor din Julii, ci de dragul unei simple emoţii umane. Aş putea s-o iubesc

vreodată? mă-ntreb. Nu. Nu, într-o altă lume, Mustang nu ar fi niciodată o războinică, n-ar fi niciodată atât de crudă. În oricare altă lume, Victra ar fi mereu aşa. Întotdeauna o războinică, ca Eo, de fapt. Mereu prea sălbatică şi prea înflăcărată ca să găsească pace în altceva.

Mustang observă un schimb de energie între mine şi Victra.

— Atunci am stabilit, zice Mustang. Înapoi la problema actuală. Pliniu ne-aşteaptă cu flota principală. I-a strâns pe toţi vasalii tatălui meu ca să redacteze un document pentru capitularea formală în faţa Suveranei şi restructurarea planetei Marte. Târgul, din câte înţeleg eu, o să facă din el capul propriei Case. El, alături de Julii şi Belona, o să reprezinte puterile pe Marte. După ce cad de acord asupra păcii, vor pecetlui totul cu execuţia tatălui meu în curtea Citadelei noastre din Agea.

Mustang se uită de-a lungul mesei, lăsând gravitatea situaţiei să se acumuleze în spatele cuvintelor ei.

— Dacă nu-l salvăm pe tatăl meu, războiul ăsta s-a terminat. Lorzii lunilor n-o să ne vină în ajutor. De fapt, vor trimite nave împotriva noastră. Forţele de pe Neptun ale lui Vespasian vor face cale întoarsă. O să fim singuri împotriva întregii Societăţi. Şi-o să murim.

— Bun. Asta face totul mai simplu, spun eu. Luăm înapoi flota, apoi recucerim Marte. Are cineva vreo idee?

33

Un dans

Dorm alături de-un vis din trecut. Cu mâna în buclele părului ei. În jurul nostru, valea adormită în tăcere. Nici măcar copiii n-au început încă să se foiască. Păsările se odihnesc pe crengile noduroase ale pinului din apropiere și nu aud decât răsuflarea ei și trosnetul focului aproape stins. Patul miroase a ea. Nicio mireasmă de flori sau parfum. Doar mirosul aspru de mosc al pielii ei, mireasma uleiurilor din părul în care mi-am încurcat mâinile, a respirației fierbinți care-mi încălzește obrazul. Părul ei era al planetei noastre. Sălbatic ca al meu, murdar ca al meu, roșu ca al meu. De-afară, o pasăre strigă puternic. Fără oprire. Tare. Mai tare.

Și mă trezesc auzind pe cineva la ușă.

Arunc într-o parte cearșafurile transpirate și mă ridic pe marginea saltelei. „Imagine." Apare o hologramă cu Mustang pe hol. Mă ridic instinctiv să-i dau drumul înăuntru, dar când ajung la ușă, mă opresc. Am făcut planul. Nu mai avem ce discuta la ora asta. Nimic din care să iasă ceva bun.

Mă uit la ea pe hologramă. Se foiește de pe un picior pe celălalt și are ceva în mână. Dacă o las să intre... o să ne coste pe amândoi. Deja l-am rănit pe Roque. Deja i-am omorât pe Quinn, Tactus și Pax. Să o las să se apropie acum ar fi o dovadă de egoism. În cel mai bun caz supraviețuiește războiului și află adevărul despre mine. Mă îndepărtez de ușă.

— Darrow, nu mai fi idiot și lasă-mă să intru.

Mâna mea decide pentru mine.

Are părul ud și desfăcut, și un kimono negru a luat locul uniformei. Cât de fragilă pare pe lângă Ragnar, care bântuie pe hol.

— Ți-am spus eu, îi zice lui Ragnar. Știam eu că ești treaz, mi se adresează mie. Ragnar aici de față o făcea pe încăpățânatul. Zicea că ai nevoie de somn. Și nici măcar nu vrea să ia mâncarea pe care i-am adus-o.

— Ai nevoie de ceva? o-ntreb pe-un ton mai rece decât intenționam.

— Mi-e... frică de întuneric, bate ea nervoasă din picior.

Mă-mpinge la o parte. Ragnar vede toate astea, dar ochii lui nu trădează nimic.

— Ți-am zis să te culci, Ragnar.

Rămâne pe loc.

— Ragnar, dacă nu sunt în siguranță aici, nu sunt în siguranță nicăieri. Du-te să te culci.

— **Eu dorm cu ochii deschiși, *dominus*.**

— Pe bune?

— **Da.**

— Păi, atunci fă asta la tine-n pat, Pătatule. Ăsta-i un ordin, spun eu, urând tonul de stăpân de îndată ce cuvintele-mi ies din gură.

Dă din cap reticent și se strecoară în tăcere pe hol. Mă uit după el până când ușa se închide cu un șuierat. Când mă-ntorc, o găsesc pe Mustang inspectându-mi apartamentul. E făcut mai mult din lemn decât din piatră și metal, iar pereții sunt sculptați și ornați cu scene din pădure. E ciudat cât efort depun oamenii ăștia să simtă că fac parte din istorie și nu că sunt o parte din viitor.

— Cred că Sevro e supărat că nu mai e singurul care bântuie prin spatele tău.

— Sevro a mai crescut puţin de ultima dată când l-ai văzut. Acum chiar doarme în pat.

Râde când mă aude spunând asta.

— Păi, Ragnar era atât de hotărât să mă alunge încât am crezut că ai companie.

— Ştii că nu folosesc Rozalii.

— E mare, zice referindu-se la apartament. Şase camere doar pentru mititelul de tine. Nu ai de gând să-mi oferi ceva de băut?

— Vrei să...

— Nu, mulţumesc.

Comandă sistemelor camerei să pună muzică. Mozart.

— Dar ţie nu prea-ţi place muzica, nu-i aşa?

— Nu cea de genul ăsta. E prea... îmbâcsită.

— Îmbâcsită? Mozart a fost un rebel, un tâlhar cu un geniu nemăsurat! Un distrugător a tot ceea ce e îmbâcsit.

— Poate, ridic eu din umeri. Dar oamenii plictisitori au pus mâna pe el.

— Eşti atât de ţăran câteodată. Mă gândeam că Theodora a reuşit până acum să te cizeleze puţin. Şi-atunci, ţie ce-ţi place? mă-ntreabă plimbându-şi mâna peste conturul unui elan ce-şi conduce turma. Sper că nu nebunia aia electronică pe care dau Urlătorii din cap. Mi se pare normal că Verzii au inventat-o... e ca şi când ai asculta un robot care face un atac cerebral.

— Ai multă experienţă cu roboţii? o-ntreb în timp ce dă târcoale Armurii Victoriei aflată într-o încăpere de lângă holul de la intrare.

Suverana i-a dat-o Lordului Cenuşă după ce a incendiat Rhea. Degetele lui Mustang alunecă peste metalul ce luceşte ca gheaţa.

— Portocaliii şi Verzii tatălui meu aveau câţiva roboţi în laboratoarele lor de inginerie. Nişte antichităţi ruginite pe care tata le-a refăcut şi le-a pus în muzee, zice ea, râzând

ca pentru sine. Obișnuia să mă ducă pe-acolo pe vremea când purtam rochițe, iar mama încă trăia. Pur și simplu îi detestam. Îmi aduc aminte că mama râdea de paranoia lui, mai ales când Adrius a încercat să pornească unul dintre modelele de luptă din Eurasia. Tata era convins că roboții l-ar fi învins pe om și acum ar fi condus Sistemul Solar dacă imperiile de pe Pământ n-ar fi fost distruse.

Mă bufnește râsul.

— Ce e? întreabă ea.

— Nimic, doar... chicotesc eu, încerc să mi-l imaginez pe marele ArhiGuvernator Augustus având coșmaruri cu roboți.

M-apucă râsul și mai tare.

— Presupune c-or să vrea mai mult ulei? Mai multe zile de vacanță?

Mustang mă privește amuzată.

— Te simți bine?

— Sunt în regulă.

Râsul îmi trece. Mă țin de stomac.

— Sunt în regulă, spun, dar rânjesc în continuare. Îi e frică și de extratereștri?

— Nu l-am întrebat niciodată, zice bătând cu degetele în armură. Dar știi că sunt pe undeva pe-acolo.

— Asta nu apare în arhive, zic holbându-mă la ea.

— A, nu, nu. Adică noi n-am găsit niciunul. Dar ecuația Drake-Roddenberry sugerează că probabilitatea matematică este N = R* x fp x ne x fl x fi x fc x L. Unde R* reprezintă rata obișnuită de formare a stelelor în galaxia noastră, fp reprezintă procentul de stele care au planete... Nici măcar nu mă mai asculți.

— Ce părere crezi că au despre noi? întreb eu. Despre om.

— Îmi imaginez că li se pare că suntem frumoși, ciudați și că ne comportăm inexplicabil de îngrozitor unii cu ceilalți.

Arată-nspre hol.

— Încolo e o sală de antrenament?

Își dă jos papucii și pornește pe holul de marmură, aruncându-mi o privire peste umăr. O urmez. Luminile se aprind tăcute când străbatem holul. Merge mai repede decât mine. O găsesc câteva momente mai târziu în mijlocul camerei circulare de antrenament. Salteaua albă e moale sub picioarele mele. Pereții de lemn sunt împodobiți cu sculpturi.

— Casa Grimus e străveche, îmi spune, arătând spre o friză cu un bărbat în armură. Îl poți vedea acolo pe primul strămoș al Lordului Cenușă. Seneca au Grimus, primul Auriu care a atins Pământul în timpul Ploii de Fier și a cucerit coasta de est a Americii după ce unul dintre strămoșii lui Cassius, am uitat cum îl cheamă, a reușit să treacă prin Flota Atlanticului. Urmează Vitalia au Grimus, Marea Vrăjitoare, chiar aici. Tu cunoști măcar istoria acestor lucruri pe care vrei să le distrugi? întreabă întorcându-se spre mine.

— Scipio au Bellona a fost cel care a înfrânt Flota Atlanticului.

— Chiar așa? întreabă ea.

— Am studiat istoria, îi spun. La fel de bine ca și tine.

— Dar nu crezi că faci parte din ea, nu-i așa?

Se plimbă în jurul meu.

— Întotdeauna ai făcut așa. Ca și când ai fi un străin care privește din exterior. Faptul că ai crescut departe de toate astea, în mina de pe asteroidul părinților tăi, te-a ajutat, nu? De-asta poți să te-ntrebi „Ce-ar crede extratereștii despre noi?“

— Ești la fel de străină ca și mine.Ți-am citit disertațiile.

— Da? întreabă ea surprinsă.

— Îți vine sau nu să crezi, dar știu și să citesc, spun eu dând din cap. E ca și când toată lumea uită că n-am

greşit decât un singur răspuns la testul de inteligenţă de la Institut.

— Vai. Ai greşit un răspuns?

Strâmbă din nas în timp ce ia un brici de antrenament de pe o bancă.

— Cred că d-asta n-ai ajuns în Casa Minerva.

— Dar Pax cum de a reuşit să fie ales în Casa Minerva? Întotdeauna m-am întrebat... nu era tocmai un intelectual.

— Cum a ajuns Roque în Casa Marte? îmi răspunde ea, ridicând din umeri. Fiecare dintre noi are resurse ascunse. Ce-i drept, Pax nu era atât de inteligent ca Daxo, dar înţelepciunea se găseşte în inimă, nu în minte. Pax m-a învăţat asta, zice zâmbind distantă. Singurul favor pe care mi l-a acordat tatăl meu după moartea mamei a fost să mă lase să vizitez moşia Telemanus. Ne-a ţinut pe mine şi pe Adrius despărţiţi ca să îngreuneze sarcina celor care-ar fi vrut să-i asasineze urmaşii. Am avut noroc să fiu lângă ei. Deşi, dacă n-aş fi fost, poate că Pax n-ar fi fost atât de loial. Poate n-ar fi cerut să fie în Minerva. Poate că ar fi fost în viaţă. Îmi pare rău...

Alungă tristeţea şi mă priveşte zâmbind uşor.

— Ce părere ţi-au făcut disertaţiile mele?

— Care dintre ele?

— Surprinde-mă.

— „Insectele specializate".

Trosc. Un brici de antrenamet mă plesneşte peste mână înţepându-mi pielea.

— Ce naiba? mă vait eu mirat.

Mustang rămâne pe loc cu o figură inocentă şi învârte briciul dintr-o parte în alta.

— Mă asiguram că eşti atent.

— Că sunt atent? Îţi răspundeam la întrebare!

— Bine, zice dând din umeri. Atunci poate că doar voiam să te lovesc.

Atacă din nou. Mă feresc.

— De ce?

— Fără vreun motiv anume, zice lovind, iar eu mă feresc din nou. Dar se spune că până și proștii învață ceva prin pățanii?

— Nu-mi cita... mă întorc în timp ce atacă – mie... din Homer!

— De ce e disertația asta preferata ta? întreabă ea calmă, încercând să mă lovească din nou.

Briciul de antrenament nu e ascuțit, dar e la fel de dur ca un baston de lemn. Sar și mă rotesc într-o parte ca un saltimbanc de pe Lykos.

— Pentru că... spun eu, ferindu-mă.

— Când te lași pe călcâie, ești un mincinos. Când te ridici pe vârfuri, scuipi adevărul, zice ea lovind din nou. Acum scuipă.

Mă lovește-n rotulă și mă îndepărtez încercând să ajung la celelalte briciuri de antrenament, dar mă ține departe de ele cu o avalanșă de lovituri.

— Scuipă!

— Mi-a plăcut, spun sărind înapoi, pentru că ai spus: „Specializarea ne face limitați, ca niște simple insecte; un adevăr... care... nu-i ocolește nici pe Aurii."

Oprește atacul și mă privește acuzator, iar eu îmi dau seama că am căzut într-o capcană.

— Dacă ești de acord cu asta, atunci de ce insiști să faci din tine doar un războinic?

— E ceea ce sunt.

— E ceea ce ești? râde ea. Tu, care ai încredere în Victra. O Julii. Tu, care ai avut încredere în Tactus. Tu, care ai lăsat un Portocaliu să dea sfaturi strategice. Tu, care-i încredințezi comanda navei unui Docher și păstrezi un anturaj de Bronzulii, zice avertizându-mă cu degetul. Nu fi ipocrit chiar acum, Darrow au Andromedus. Dacă ai de

gând să le spui tuturor că-şi pot alege singuri destinul, atunci ar trebui să faci naibii şi tu acelaşi lucru.

E prea deşteaptă ca s-o mint. De-asta nu mă simt niciodată confortabil în preajma ei când începe să-mi pună întrebări şi să cerceteze lucruri pe care nu pot să i le explic. Multe dintre acţiunile mele nu au nicio explicaţie dacă într-adevăr sunt un Andromedus şi-am crescut alături de părinţii mei Aurii pe colonia minieră de pe un asteroid. Trecutul meu nu-i spune nimic. Motivaţia mea îi e neclară... dacă m-am născut Auriu. Probabil că totul pare ambiţie şi poftă de răzbunare. Şi, fără Eo, chiar asta ar fi.

— Privirea asta... zice Mustang, făcând un pas înapoi. La ce te gândeşti când te uiţi aşa la mine?

Se-albeşte la faţă şi se-nchide tot mai mult în sine pe măsură ce zâmbetul îi dispare.

— Cumva la Victra?

— Victra? zic eu aproape izbucnind în râs. Nu.

— Atunci la ea. Fata pe care ai pierdut-o.

Nu spun nimic.

N-a fost niciodată iscoditoare. N-a întrebat niciodată despre Eo, nici când am petrecut timp împreună după Institut, pe vremea când eram un lăncier în plină afirmare. Nici când călăream împreună pe moşia familiei sale, când ne plimbam prin grădini sau ne scufundam în recifele de corali. Credeam c-a uitat c-am şoptit numele altei fete când stăteam întins lângă ea în zăpezile de la Institut. Ce prostesc din partea mea. Cum ar fi putut să uite? Cum ar fi putut să nu-i rămână în minte, obligând-o să se întrebe, pe când stătea cu capul pe pieptul meu, dacă inima care bătea acolo nu-i aparţinea altei fete, unei fete moarte.

— Nu poţi să răspunzi prin tăcere acum, Darrow.

Mai stă un moment şi apoi mă lasă singur în cameră. Sunetul paşilor ei se îndepărtează. Mozart dispare.

Alerg după ea și-o ajung din urmă înainte să deschidă ușa spre hol. O prind de încheietură. Se smucește.

— Încetează!

Mă dau în spate tulburat.

— De ce faci asta? mă întreabă. De ce mă tragi înapoi dacă mai târziu o să mă îndepărtezi din nou?

Strânge pumnii ca și când ar vrea să mă lovească.

— Nu e corect. Înțelegi asta? Eu nu sunt ca tine... Nu pot... Nu pot să mă închid pur și simplu ca tine.

— Nu mă-nchid.

— Te-nchizi față de mine. După discursul cu Victra... despre importanța prietenilor...

Pocnește din degete în fața mea.

— Poți să te-nchizi uite-așa. Îți pasă și apoi nu-ți mai pasă. Poate de asta te place el atât de mult?

— El?

— Tatăl meu.

— Nu-i place de mine.

— Cum ar putea să nu-i placă? Ești exact ca el.

Mă-ndepărtez de ea și mă așez pe marginea patului.

— Nu sunt ca tatăl tău.

— Știu, zice ea, calmându-se puțin. N-a fost corect să spun asta. Dar o să ajungi ca el dacă mergi pe aceeași cale.

Pune mâna pe butonul de control al ușii.

— Așa că cere-mi să rămân.

Cum să o las să facă asta? Dacă-mi dăruiește inima ei, o să i-o frâng. Minciuna mea e prea mare ca să construiesc o dragoste pe ea. Când o să descopere cine sunt o să mă respingă. Chiar dacă ea ar putea să treacă peste asta, eu nu. Mă uit la mâinile mele ca și când răspunsul s-ar afla acolo.

— Darrow. Cere-mi să rămân.

Când ridic privirea, deja a dispărut.

34

Fraţi de sânge

Cercetaşii lui Lorn capturează o navă-cămilă care duce provizii de mâncare flotei lui Pliniu, adunate în jurul Staţiei Hildas, un centru comercial şi de comunicaţii în formă de stea, aflat la marginea centurii de asteroizi dintre orbitele lui Marte şi Jupiter. Timp de cincisprezece ore mă ascund alături de Roque, Victra, Sevro, Urlători, cei doi Telemanus, Lorn, Mustang şi Ragnar printre cutiile de porţii de protofibre sigilate în vid. Ragnar striveşte prima cutie pe care se aşază, împrăştiind mâncare peste tot, înainte să părăsească cala umedă şi să treacă la temperaturile de sub zero grade din depozitul frigorific.

Sevro desface şase porţii şi mănâncă cât durează călătoria, împărţind hrana cu cei doi Telemanus şi cu Urlătorii, în timp ce Roque vorbeşte-ntr-un colţ cu Victra. Mustang se sprijină de Daxo rememorând cu Kavax amintiri despre Pax. Îmi evită privirea.

Am încercat să-mi cer scuze înainte să ne urcăm pe navă, dar m-a respins ferm.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Suntem adulţi. Hai să nu ne certăm şi să ne bosumflăm ca nişte copii. Avem lucruri de făcut.

Cuvintele ei sunt tot mai reci pe măsură ce le-ntorc pe toate părţile în minte.

Lorn mă loveşte uşor cu cizma.

— Încearcă să fii mai discret, băiete. Te holbezi.

— E complicat.

— Dragostea și războiul. Aceeași monedă. Fațete diferite.

— Poate că războiul o să mai insufle ceva viață oaselor tale bătrâne.

— Păi, dragostea am încercat-o luna trecută, zice el, apropiindu-se. N-a mai mers ca pe vremuri.

— Prea multe detalii, Lorn, spun eu fără să mă pot abține să nu râd.

Mormăie și se așază mai comod pe cutii, suspinând zgomotos când ceva îi trosnește în spate.

— Deci ăsta e motivul pentru care faci toate astea. Îl ajuți pe bietul și bătrânul Lorn să-și ia doza de război.

Încă nu i-a trecut supărarea, cum de altfel nici nu mă așteptam.

— Hai să-ți întorc favorul. Cheia zilei de azi e tactul. Pretorii, Legații și vasalii pe care încerci să-i peteștî nu sunt proști. Și nici nu tolerează proștii. Pliniu le-a dat un argument valid. Și-a aliniat interesele cu ale lor. Trebuie să faci același lucru.

— Pliniu e o lipitoare, spun eu. Tot atât de mincinos pe cât ești tu de cinstit.

— Și asta îl face periculos.

Lorn se joacă cu inelul lui cu grifon, gândindu-se fără-ndoială la fiară și la nepoții lui de pe navele din flotă. Și-a luat familia și toți oamenii de pe Europa, trei milioane de bărbați și femei din toate Culorile.

— Nu puteam să-i las acolo, mi-a spus când i-am văzut flota la plecarea de pe luna de apă. Cât o să fiu plecat, Octavia o să vină și-o să distrugă totul.

Așa că și-au părăsit orașele plutitoare și-au luat calea stelelor. Civilii o să se despartă în curând de flota mea, ascunzându-se-n infinitul spațiu întunecat dintre planete. Cele trei nurori care i-au mai rămas o să-i conducă acolo.

— Iar Pliniu are în spate puterea Suveranei, continuă Lorn. E greu să-i faci să-şi schimbe părerea. Că tot vorbeam de Suverană... am observat că ai ceva ce-i aparţine.

— Nava *Pax*?

— Nu. Ceva mai mic. Deşi nu cu mult mai mic. Pătatul care era aici.

— Ragnar?

— Dacă ăsta e numele creaturii, zice Lorn.

— Ăsta e numele lui, spun eu. Trebuia să fie un cadou pentru Casa Julii pentru trădarea lui Augustus.

— L-am văzut în arena Citadelei odată – e la fel de înfricoşător ca unele dintre creaturile care se ascund în mările Europei.

— O fi el Obsidian, dar tot om e.

— Din punct de vedere biologic, poate. Dar este creat pentru un singur scop. Nu uita asta.

— Te porţi frumos cu servitorii tăi. Mă aştept să faci la fel şi cu ai mei.

— Mă port frumos cu oamenii. Rozaliii, Maroniii, Roşii sunt oameni. Ragnar al tău e o armă.

— El m-a ales pe mine. Uneltele nu aleg.

— Cum vrei tu, dar fii conştient că există consecinţe.

Lorn ridică din umeri şi mai zice ceva doar pentru el.

— Spune ce-ţi stă pe limbă.

— O să te distrugi pentru că tu crezi că o excepţie de la regulă face reguli noi. Că un om rău poate să lase în urmă capcanele răutăţii doar pentru că vrei tu s-o facă. Oamenii nu se schimbă. De-asta l-am omorât pe băiatul Rath. Învaţă lecţia asta acum ca să nu fii nevoit să o înveţi mai târziu cu un cuţit în spate. Culorile există cu un scop. Reputaţia există cu un scop.

Pentru prima dată mi se pare mic şi bătrân. Nu e din cauza ridurilor. Din cauza a ceea ce spune. Astfel de gânduri ţin de epoca pe care încerc s-o distrug. Nu se poate

abţine să creadă ceea ce crede. Nu a văzut ce-am văzut eu. Nu a avut-o pe Eo ca să-l împingă-nainte, pe Dancer ca să-l ghideze, pe Mustang să-i dea speranţă. A crescut într-o Societate în care dragostea şi încrederea sunt la fel de rare ca iarba în pustiul Helionului. Dar şi le-a dorit întotdeauna pe amândouă. E ca un om care plantează seminţe, le vede cum se transformă-n copaci, doar pentru ca vecinul lui să vină apoi şi să-i taie. De data asta o să fie altfel. Şi dacă totul merge bine, o să-i înapoiez un nepot.

— Am învăţat cândva de la tine, Lorn. Şi sunt un om mai bun din cauza asta. Dar acum e rândul meu să te învăţ pe tine. Oamenii se pot schimba. Uneori trebuie să cadă. Alteori trebuie să sară, îi spun, bătându-l pe genunchi şi ridicându-mă în picioare. Înainte să mori o să-ţi dai seama că a fost o greşeală să-l omori pe Tactus pentru că nu i-ai oferit şansa de a crede că era un om bun.

Îl găsesc pe Ragnar întins pe jos în depozitul frigorific, simţindu-se ca acasă în frigul pătrunzător. Şi-a dat jos cămaşa, aşa că văd conturul înfricoşător al corpului său tatuat. Rune peste tot. *Protecţie* pe spate. *Răutate* pe mâini. *Mamă* pe gât. *Tată* pe picioare. *Soră* după urechi. Misteriosul craniu care-i însemnează pe Pătaţi, tatuat pe faţă.

— Ragnar, îi spun, aşezându-mă. Nu prea-ţi place compania altora, nu-i aşa?

Clatină din cap şi părul alb strâns în coadă se mişcă pe podea. Ochii asemenea unor pete de smoală se uită fix la mine, cercetându-mă. Cealaltă pereche de ochi, tatuată pe pleoape, reprezintă nişte pupile ciudate ca de dragon sau de şarpe, care atunci când clipeşte îi permit spiritului său animalic să arunce o privire în lumea din jur.

Stau jos şi-l privesc întrebându-mă cum să-i spun ce vreau să-i spun. Obsidienii sunt cele mai străine dintre Culori.

— Pentru că mi-ai oferit petele înseamnă că de-acum eşti legat de mine. Ce înseamnă asta pentru tine?

— **Înseamnă că mă supun.**

— Necondiţionat? îl întreb, dar nu-mi răspunde. Dacă ţi-aş cere să-ţi omori sora sau fratele?

— **Îmi ceri să fac asta?**

— E doar o întrebare ipotetică.

Îi explic ideea, dar nu o-nţelege.

— **De ce să fac planuri?** întreabă el. **Tu faci planul. Tu decizi. Eu fac sau nu fac, nu există un plan.**

Se gândeşte cu atenţie la ceea ce vrea să spună în continuare.

— **Muritorii care fac planuri mor de o mie de ori. Noi, cei care ne supunem, murim doar o singură dată.**

— Ce vrei tu? îl întreb, dar nu are nicio reacţie. Vorbesc cu tine, Pătatule.

— **Vreau**, zice chicotind. **Ce înseamnă să vrei?**

Batjocura din glasul lui nu vine pur şi simplu dintr-un loc de-al nostru fără niciun dumnezeu, ci de undeva mult mai adânc. Se simte străin aici, pentru că îi creştem pe cei din rasa lui în lumi de gheaţă, cu monştri şi zei străvechi. Primim exact ce ne-am dorit.

— **Tu îi spui pe nume, aşa că ţi se pare că eu ştiu ce e. A vrea.**

— Nu te juca cu mine, Ragnar, şi nici eu nu o să mă joc cu tine.

Aştept destul de mult înainte să continui.

— Chiar trebuie să mă repet?

— **Auriul plănuieşte. Auriul vrea**, mormăie el încet, oprindu-se după fiecare propoziţie. **Voinţa este ceea ce te animă. Noi, cei ai Mamei-tuturor, nu vrem. Noi ne supunem.**

— În genunchi?

Nu-mi răspunde, așa că merg mai departe.

— Odinioară purtai lanțuri, Ragnar. Și lanțurile te îngreunau. Așa că... tu ce vrei?

Nu-mi răspunde. Să fie iritarea?

— Cu siguranță vrei ceva.

— **Ai rupt lanțurile altora și acum cauți să mă legi cu cele care te țin pe tine. Dorințele *tale*. Visele *tale*. Eu nu vreau**, spune din nou. **Eu nu visez. Eu sunt Pătat. Predestinat de Mama-tuturor, Moartea, să-i împlinesc promisiunea.**

Fața lui nu trădează nimic. Dar simt cum omul e tot mai nervos.

— **Nu știai asta?**

Îl cercetez cu precauție.

— Lași impresia că ești mai prost decât ești cu-adevărat.

— **Asta e bine**.

Se ridică cu repeziciune, înainte ca măcar să apuc să mă dau în spate. La dracu', chiar că-i rapid. Scoate un cuțit și se taie foarte repede în palmă.

— **Când ți-am oferit jertfa, m-am legat de tine. Pentru tine. Până când n-o mai fi decât nimicul**.

Știu că ăsta le e obiceiul. Și știu și ororile prin care a trecut ca să obțină titlul de Pătat. Nu e omul jumătăților de măsură sau al jurămintelor strâmbe. A fi Obsidian înseamnă a cunoaște suferința. A fi un Pătat înseamnă a fi suferința. Și, dacă ai noroc, de a te dedica unui singur țel – acela de a-ți sluji Zeii Aurii, ca mine. Îi luăm pe cei puternici dintre ei. Îi lăsăm pe cei slabi. Trimitem Violeți cu tehnologie să pună în scenă fulgere peste dealuri. Trimitem foamete, pentru ca apoi să coborâm cu mâncare. Trimitem boli pentru ca apoi să-i binecuvântăm cu Galbeni care le oblojesc suferinzii și le redau orbilor vederea. Avem Artizani care umplu mările de monștri și munții de

grifoni şi dragoni. Şi când nu suntem mulţumiţi, le distrugem oraşele cu bombardamente de pe orbită. Ne facem pe noi înşine zeii lor. Apoi îi aducem în lumea noastră ca să ne-mplinească voinţele lacome. Noi vrem. Ei se supun. Cum ar putea Ragnar să fie ceea ce am eu nevoie să fie?

— Şi dacă eu aş vrea ca tu să fii liber?

Se trage în spate. Ochii îi sunt cuprinşi de o frică adâncă.

— **Libertatea îneacă.**

— Atunci învaţă să înoţi.

Îmi pun mâna pe umărul lui uriaş. Muşchi asemenea pietrelor se ascund sub piele.

— Îţi spun ca de la un frate la altul.

— **Noi nu suntem fraţi, Născutule-din-Soare**, spune cu vocea tânguitoare. **Tu eşti stăpân. Nu înţelegi? Eu mă supun. Tu comanzi.**

Îi spun că el m-a ales ca stăpân. Nu eu l-am luat, aşa cum crede. Şi el, nu eu, a fost cel care a condus echipa de atac care a capturat nava lui Kellan au Belona. El a făcut asta. Nu a fost niciun Auriu care să-l îndrume. Niciun Auriu care să-l pună să conducă. Dar toate astea nu ajung. Oare Eo ce i-ar spune? Sau Dancer?

— Culoarea noastră-i aceeaşi, îi spun.

Nu înţelege, aşa că mă tai la deget. Sângele roşu ţâşneşte şi-l întind peste Sigiliile lui negre de pe mâini, însemnul Culorii sale. Apoi iau sângele lui şi-l întind peste însemnele aurii de pe mâinile mele.

— Fraţi. Toţi din apă. Toţi din carne. Cu toţii făcuţi din acelaşi pământ şi legaţi tot de el.

— **Nu înţeleg**, zice el temător, dându-se înapoi şi fugind de-a dreptul de mine până când îl prind într-un colţ ca pe-un copil mic. **Nu suntem la fel. Tu eşti din soare.**

— Nu sunt. M-am născut la douăzeci de centimetri de pământ. Ragnar Volarus, te eliberez din serviciul meu, fie

că-ţi place, fie că nu. Nu o să permit să fii legat. Nu o să permit să fii condus. O să stai în frigiderul ăsta până când o să fii destul de bărbat să decizi ce vrei. Poţi să te-mpuşti în cap. Poţi să mori îngheţat. Dă-i drumul. Dar orice-ai face, o să fie pentru că tu ai ales s-o faci. Poate că o să alegi să mă urmezi pe mine. Poate c-o să alegi să mă omori. Orice-ai decide, trebuie s-o faci tu însuţi.

Se holbează la mine cu ochii plini de groază.

— **De ce?** murmură el. **De ce mă faci de ruşine? În toate lumile, nimeni n-ar respinge un Pătat. Eu am ales să mă ofer ţie şi tu mă scuipi. Ce-am făcut?**

— Când te oferi pe tine însuţi, îi oferi şi pe fraţii şi surorile tale, ducându-ţi semenii în sclavie.

— **Tu nu ştii**, încearcă Ragnar să se controleze. **Noi existăm ca să ne supunem. Dacă nu facem asta, Auriii o să ne termine. N-o să mai existăm. Am văzut focul căzând ca ploaia din cer.**

Acum multe secole, în timpul Revoltei Întunecate, Auriii au ucis mai bine de nouăzeci la sută din Culoarea lui. I-au exterminat ca atunci când selecţionezi dintr-o rasă de prădători. E singura istorie pe care o cunosc. Cea pe care le-o dăm noi. Frica.

— Nu cunoşti adevărata istorie a oamenilor, Ragnar. Auriii vă învaţă că dintotdeauna aţi fost sclavi. Obsidienii există ca să servească, să ucidă. Dar a existat o vreme, înaintea Auriilor, când omul era liber.

— **Orice om?** întreabă el.

— Fiecare bărbat. Fiecare femeie. Nu te-ai născut ca să i te supui Auriului.

— **Nu**, bombăne el. **Mă ispiteşti. Mă momeşti. Am mai văzut asta înainte. Am mai auzit cuvinte false menite să te păcălească. Cunosc adevăratele cuvinte, toţi le cunoaştem. Ni le-au zis mamele noastre.**

„Teme-te şi supune-te oamenilor de Aur. Sau o să coboare cu fierul din cer. Auriul o să te prindă în focul Născutului-din-Soare. Pentru că ei nu sunt legaţi de dragoste. Nu sunt legaţi de frică. Nu sunt legaţi de pământ şi de cer şi de soare. Teme-te şi supune-te oamenilor de Aur.“

— Eu nu mă supun lor.

— **Pentru că tu eşti unul dintre ei.**

— Şi dacă ţi-aş spune că nu sunt?

Se holbează la mine. Niciun răspuns. Nicio mişcare. Nimic. Doar confuzie. În camera frigorifică îi spun ceea ce Dancer mi-a zis mie în apartament. Am fost înşelaţi.

— Am avut o soţie, îi spun. Mi-au luat-o. Au spânzurat-o. M-au obligat s-o trag de picioare ca să i se rupă gâtul şi să nu mai sufere. După asta, îngropând-o, m-am sinucis, lăsându-i să câştige. Lăsându-i să mă spânzure. M-am înecat în durere.

Îi spun cum au venit după mine Fiii lui Ares.

— Iar Ares mi-a dat o a doua şansă, aceeaşi şansă pe care o ai şi tu acum de a te ridica. De şapte sute de ani suntem ţinuţi în sclavie, Ragnar. Am rătăcit prin întuneric. Dar o să vină o zi când vom ieşi la lumină. Acea zi nu o să vină din mila lor. N-o să vină din partea sorţii. O să vină când inimile curajoase vor alege să rupă lanţurile, să trăiască pentru mai mult. Trebuie să alegi de unul singur. Vei alege calea cea grea? O să alegi să-mi fii prieten? O să te ridici alături de mine? Sau o să mergi mai departe, asemenea tuturor celor dinaintea ta, fără să afli vreodată ce-ar fi putut să fie?

După ce-i spun asta plec. Nu-l pun să depună jurământul tăcerii. Nu-i pretind un răspuns. Nici Dancer nu mi-a cerut mie vreunul. A trebuit să aleg. Dacă n-aş fi ales, dacă eram luat cu forţa, aş fi renunţat de o mie de ori până

acum. Sclavii nu au curajul oamenilor liberi. De-asta îi mint Auriii pe Roşii inferiori, făcându-i să creadă că sunt curajoşi. De-asta-i mint pe Obsidieni, făcându-i să creadă că e o onoare să serveşti zeii. E mai simplu decât adevărul. Cu toate astea, e nevoie de un singur adevăr ca un întreg regat de minciuni să fie distrus.

Ragnar trebuie să mi se alăture pentru că Roşii singuri n-or să fie suficienţi.

35

Vremea ceaiului

Rămânem camuflaţi în nava-cămilă în timp ce ne apropiem de flota strânsă în jurul staţiei Hildas, îndreptându-ne spre ceea ce a fost nava amiral a lui Augustus şi care acum îi aparţine lui Pliniu. *Invictus*. Distrugătoare-de-aripi zboară-n tăcere deasupra noastră, cerând coduri de acces. Pilotul nostru le trimite codurile şi suntem escortaţi până când ne alăturăm unui întreg şir de nave de aprovizionare ce merg spre hangarul lui *Invictus*, ca o caravană de comercianţi ce se adună în faţa marilor porţi ale unei cetăţi din deşert. Armele sunt aţintite asupra noastră în timp ce rulăm încet.

Aterizăm cu un zgomot surd. Pilotul deschide uşile din spatele navei, iar eu şi ai mei sărim pe podeaua hangarului. În loc să întâmpine hamali Maronii aşa cum s-ar fi aşteptat, Dochera Portocalie îşi ridică privirea din datapad şi vede o trupă de războinici în armură completă. Înarmaţi până-n dinţi. Fără să ezite, se aşază la loc, nevrând să aibă de-a face cu treaba asta.

— Mai înţeleaptă ca un Auriu, zice Sevro, râzând şi mângâind-o pe cap.

O adunare pestriţă de nave umple hangarul. Luminile strălucesc din tavanul înalt. Portocalii şi Roşii se-agită peste tot. Torţele de sudură sfârâie pe carene. Bărbaţi şi femei strigă unii la alţii. Camarazii mei mă urmează în timp ce trecem prin hangar spre lifturile cu care putem ajunge pe restul navei.

Pe măsură ce mergem, tăcerea se-mprăştie ca focul grecesc. Torţele de sudură nu mai sfârâie. Oamenii nu mai strigă. Pur şi simplu se holbează. Merg hotărât în faţă, cu Lorn. Mustang şi Kavax au Telemanus ne flanchează. Roque ne urmează cu Sevro şi Daxo. Apoi Victra şi Urlătorii. Iar în spatele lor, ca un fel de păstor palid şi uriaş, vine Ragnar.

A ales să ni se alăture din camera frigorifică. Am schimbat o privire şi dintr-un singur semn din cap mi-am dat seama că acum am un general pentru rebeliune. Sunt plin de încredere.

Nimeni nu ne zice nimic, deşi văzând cum arătăm, îşi dau cu toţii seama că nu am venit să purtăm discuţii paşnice. Armura mea e neagră. Împodobită de lei care rag. Un scut electromagnetic subţire sclipeşte deasupra ei. Pe braţul stâng mi se activează aegisul, suprafaţa lui albastră şi opacă absorbind lumina. Briciul alb mi se încolăceşte pe braţ. Cizmele noastre fac zgomot ca grindina când străbatem punţile de metal. O trimit pe Pietricică să-şi pună Verzii să dezactiveze sistemele de comunicare ale navei.

Un Arămiu ne vede şi începe să se joace agitat cu datapad-ul. Ragnar se strecoară până la el şi-l atinge pe umăr suficient de tare încât să-l pună-n genunchi.

— **Nu.**

Intrăm în lift şi în măruntaiele navei fără să tragem un singur foc. Urcăm până la prima punte de deasupra nivelului de comandă. Uşa liftului se deschide aducându-ne faţă în faţă cu o brigadă de puşcaşi Cenuşii.

— Căpitane, o s-o însoţeşti pe Virginia au Augustus până la sala motoarelor, îi spun Cenuşiului.

Cântăreşte din ochi gravitatea situaţiei; după o scurtă ezitare, salută. Oamenii lui se strâng confuzi în spatele lui Mustang şi a celor doi Telemanus când aceştia o iau înainte la pas.

Alarmele navei încep să țiuie.

Urlătorii se duc spre motoare și sistemele de climatizare, în timp ce eu și grupul meu ne îndreptăm trei punți mai sus, nu spre centrul de comandă, unde Pliniu își întreține noii aliați, ci spre carceră. Roque, Victra, Lorn, Sevro și Ragnar se strecoară pe ușă, imobilizându-i pe gardieni înainte ca eu să apuc să intru.

Prizonierii, vreo patruzeci de Însemnați loiali lui Augustus, sunt închiși în celule mici de duro-sticlă. Sevro trece pe lângă fiecare, eliberându-i pe bărbații și femeile dinăuntru cu o cheie-de-date.

— Mulțumește-i Secerătorului, le spune fiecăruia, repetând asta de patru ori unei Însemnate bătrâne și înalte până când femeia își dă seama că n-o să iasă decât dacă joacă micul lui joc.

Dau cu toții ochii peste cap și spun mulțumesc.

— Ce bună, anormal de înaltă și decrepită Însemnată sunteți. Excelent, zice Sevro și îi dă drumul femeii. Lorn! Cred că ți-am găsit o posibilă gagică.

Se oprește când ajunge în fața cuștii de sticlă a Șacalului.

— Dar ce-mi sare mie acuma-n ochi? croncăne Sevro fericit. Stai-așa! Acum am iarăși doi!

— Dă-mi drumul, îi spune Șacalul hotărât. Nu-ți fac jocul, Spiridușule.

— Mulțumește-i Secerătorului. Iar numele meu e Sevro. Știi asta.

— Îți mulțumesc, Secerătorule, zice Șacalul, dându-și ochii peste cap.

— Înclină-te ca un bun servitor.

— Nu.

— Dă-i drumul odată, bombăne Lorn.

— Trebuie să-mi joace jocul, zice Sevro. Căcatul ăsta cu ochi nu iese de-aici până nu se poartă frumos. O să-i dau în schimb o ghicitoare. Ce am în buzunar?

Mă satur de jocul lui Sevro, aşa că pe la spatele lui, îi fac semn Şacalului spre ochi.

— Un ochi, zice Şacalul.

— Afurisită treabă, cine i-a spus?

Roque ia cheia din mâna lui Sevro şi o scanează la consola celulei.

— Maturizează-te odată, Sevro, bombăne Roque.

— Care rahat e problema ta? întreabă Sevro. Oricum nu trebuie să ne grăbim. Nu poţi să mă laşi să mă distrez şi eu puţin?

Nu ne grăbim, pentru că Pliniu trebuie să se teamă de acţiunile noastre. Trebuie să pună la îndoială loialitatea celor mai mulţi dintre membrii echipajului său. Dar fără-ndoială că are la bord un contingent de soldaţi gata plătiţi. Mercenari, cel mai probabil. O să se ascundă în spatele lor ca după un scut.

— Unde e tatăl tău? îl întreb pe Şacal.

— Nu ştiu, răspunde. Nu cred că e pe navă. Sora mea a ajuns la tine în siguranţă?

— Ne-a găsit.

— Bine, zice el întorcându-se ca să-l salute pe Lorn. E o plăcere, Arcos. Tatăl meu mi-a interzis să citesc despre aventurile tale când eram copil. Cu toate astea, am reuşit s-o fac. Poveştile despre bătrânul Stâncă mă ţineau treaz până noaptea târziu.

— La fel cum m-a ţinut pe mine prestaţia ta de la Institut, răspunde Lorn zâmbind uşor. Mi-era frică să-nchid ochii după ce am văzut campania ta.

— Se pare că misiunea ta pe Europa a fost un succes, Darrow, zice Şacalul chicotind.

— Au căzut în capcană aşa cum speram. Aja a scăpat.

— Atunci hai să mergem să rezolvăm problema asta şi să ne vedem de război.

Roque se uită când la unul, când la celălalt, observând poate familiaritatea cu care ne vorbim. Încă un lucru pe care nu i l-am spus niciodată. Ruptura se adânceşte.

Ne întâlnim cu Mustang în sala de mese a Culorilor inferioare. Sute de mecanici şi electricieni Portocalii se-amestecă cu muncitorii Roşii şi oamenii de serviciu Maronii. Zumzetul conversaţiei şi zgomotul tăvilor de plastic peste mesele de metal se sting odată ce Ragnar intră în sală. Tăcere de mormânt, cu excepţia unui om de serviciu Maroniu foarte agitat care ţipă cât îl ţin plămânii. Prietenii lui îl fac repede să tacă.

Ragnar merge spre mijlocul camerei şi ia una dintre mese fără să mai aştepte să se ridice de la ea Culorile inferioare aşezate. Scoţând-o direct din şuruburile metalice, o trage cu zgomot de-a lungul podelei metalice, cu tot cu aceia dintre Culorile inferioare încă aşezaţi pe băncile ataşate de masă. Rămân nemişcaţi, cu ochii cât cepele, îngroziţi şi absolut confuzi în faţa grupului meu de cincizeci de Aurii.

Cei doi Telemanus vin după Ragnar cărând, tată şi fiu, un mecanism metalic circular lung de un metru şi c-un diametru de doi – scopul vizitei lor în sala motoarelor. Au mâinile acoperite de armură, dar venele de pe gât li s-au umflat din cauza greutăţii. Mustang îi ghidează, privindu-şi datapad-ul.

— Aici, zice ea.

Îl lasă unde le-a arătat. Cenuşiii vin în urma lor, cărând o baterie imensă pe care o aşază pe o masă alăturată.

— Urlătorilor, faceţi un pic de zgomot.

— Pardon. Scuze. Iertaţi-mă, zice Pietricică dând din mâinile ei mici şi durdulii.

Ia un cablu de la baterie şi îl ataşează de disc.

Se-aude o trosnitură în timp ce staţiile de comunicare ale navei se activează.

— Pliniu, zice o voce duioasă.

Mă uit după Sevro şi-l văd la terminal alături de doi Verzi.

— Sevro, izbucnim şi eu şi Mustang.

Ridică un deget, făcându-ne semn să aşteptăm.

— E la aparat, se bâlbâie un Verde cu sinceritate. Numai puţin.

— *Dragă Pliniu*, cântă Sevro la microfon.

Dacă inima-ţi bate ca gongul
Şi eşti ud pe-un picioruş
E-fiindcă Secerătorul
Vin-la tine chiar acuş.

Cântă asta de trei ori până când Ragnar aruncă o masă în consolă. Scânteile sar peste tot. Sevro se-ntoarce încet şi se uită la masa care i-a trecut pe deasupra capului. L-a ratat la milimetru. Se-nvârte-n jurul ei.

— Care căcat în gât e problema, trol de munte nebun ce eşti!

— **Cântecelul... nnnnngh**, zice Ragnar scoţând un vaiet teribil.

— Tu l-ai găsit, şopteşte Mustang uitându-se la mine.

— Pe care dintre ei? o întreb în timp ce Sevro-l înjură pe Pătat în toate felurile pe care le cunoaşte, arătându-i şi degetul mijlociu.

— **Cârâi ca un... ca o găină**, îi răspunde Ragnar.

— N-are voie să mă insulte, zice Sevro vexat, uitându-se către mine. Controlează-l.

Mă spăl pe mâini de toată treaba.

— V-aş putea sugera să continuăm, zice Lorn.

— Aşa e. Feţele serioase, toată lumea.

Căştile se ridică din armură pentru a ne acoperi capetele. Văd datele termice şi nivelele energetice pe display.

— Dă-i drumul, îi spun lui Mustang.

Activează freza termică a navei-căpuşă. E construită să taie prin carena unei nave un spaţiu suficient de mare să permită trecerea unei echipe de asalt. Să treacă deci prin podeaua unei nave e floare la ureche. Şi suntem la o singură punte deasupra camerelor de comandă. Mă urc pe freză.

Energia cinetică înseamnă totul pentru un Sondor, pentru o operaţiune militară, pentru o viaţă. Continuă să te mişti şi provoacă pe oricine să-ţi stea în cale.

— Ştii ce spuneam mai devreme? mă-ntreabă Lorn.

— Despre tact? îi răspund.

— Dă-l naibii, râde el răutăcios ascuns în spatele bărbii. Bagă-le frica-n oase.

Mă uit la Mustang.

— Arde-o.

Apasă butonul. Freza se face roşie. Căldura radiază spre mine. Se-mprăştie de-a lungul podelei. Culorile inferioare dispar, îşi abandonează mâncarea şi fug din încăpere în timp ce podeaua se îndoaie şi se topeşte ca nisipul ce curge printr-o clepsidră. Freza trece prin puntea topită până în camera de comandă de dedesubt, cu mine călare pe ea. Un Sondor al Iadului din nou, chiar dacă doar pentru un moment.

Se propteşte în mijlocul mesei mari de lemn a lui Augustus trecând prin ea şi lovindu-se de podeaua de marmură ca un asteroid, încă topind totul în jur. Tai cablul de alimentare cu briciul şi mă ridic prin fum, aburi şi flăcările ce-au cuprins masa.

O sută de Aurii ai Societăţii se holbează la mine. Pretori, Legaţi, Judiciari şi cavaleri ai puternicelor Case stau acolo cu briciurile scoase. Toţi odinioară loiali lui Augustus. Toţi acum la degetul mic al lui Pliniu. Se dau după cum bate vântul, s-ar zice.

Şi iată-l şi pe el, în capul marii mese, albindu-se la faţă din ce în ce mai mult. Frumosul, deşteptul Pliniu. Rămas cu un singur ochi, celălalt înlocuit de un mecanism bionic temporar. La dreapta lui stă una dintre Furiile Suveranei, Moira, Ofiţerul Politic. În comparaţie cu Aja, e doar o fetiţă drăgălaşă. Dar zâmbetul ei dulce e de două ori mai sinistru decât briciul surorii sale. Lângă ea e un Cavaler Olimpic, Cavalerul Furtunii de pe Insulele Japoniei de pe Pământ.

— Bunii mei domni, strig prin amplificatorul de voce din cască. Am venit după Pliniu.

Sar de pe freză, iar casca mi se retrage-n armură ca să mi se poată vedea faţa. Merg înspre el. Prietenii mei mă urmează prin spărtură. Primul e Lorn. Apoi Mustang şi Sevro.

— Ai zis că e mort! mârâie cineva din stânga mea, cu briciul scos pe jumătate.

— Lorn au Arcos? şopteşte altcineva.

Numele lui se-mprăştie ca o undă de şoc în timp ce Sevro şi Roque blochează uşile încăperii.

— Şi KAVAX AU TELEMANUS! urlă Kavax ca un sălbatic când aterizează.

Pax trebuia să fi învăţat asta de undeva.

— Secerătorul nu e mort, zice Mustang sărind de pe freză. La fel cum nici eu nu sunt. Şi nici fratele meu. Şi am venit să luăm înapoi ceea ce îi aparţine tatălui nostru.

Însemnaţii din jurul mesei habar n-au ce să facă.

— Mincinoşilor! strigă Pliniu. L-aţi trădat pe ArhiGuvernator. Prindeţi-i pe trădători!

Lorn face o afirmaţie simplă:

— Dacă se apropie cineva la doi metri de Darrow, omor pe toată lumea din cameră.

Nu par prea dornici să-l contrazică. Oamenii printre care trec sar într-o parte. Reputaţia lui Lorn îmi taie drum direct spre Pliniu. Merg pur şi simplu.

— Pliniu, spun eu. Trebuie să vorbim.

— Omorâţi-l! strigă Pliniu. Omorâţi-l pe Secerător.

Un tânăr se aruncă-nainte şi moare când cel de lângă el îi înfige cuţitul în spate. Omul îl priveşte temător pe Lorn.

— 2,3 metri, zice Lorn. Pe-aproape.

— Ucideţi-l, strigă Pliniu fără să se întâmple nimic. E doar un băiat!

Vorbesc încet, dar mă pot auzi cu toţii.

— Pliniu au Velocitor, l-ai trădat pe ArhiGuvernatorul Nero au Augustus. Ai conspirat să-i distrugi Casa, s-o măriţi cu forţa pe fiica lui, să-i ucizi fiul. L-ai trădat în favoarea Suveranei, cea care s-a ridicat la rândul său împotriva lui. Stăpânul tău te-a ridicat, iar tu ai încercat să-l dărâmi. I-ai înşelat încrederea pentru câştigul tău personal. Şi, ce-i mai rău pentru tine, ai eşuat.

— Opriţi-l! ţipă de-acum Pliniu, gesticulând către mine. Moira!

Moira îi şopteşte ceva Cavalerului Furtunii şi amândoi se dau la o parte.

— Ar fi trebuit să fii mort, bâiguie Pliniu. Aja a zis c-o să te omoare pe Europa.

— Şi pe cine cunoşti *tu* care să mă poată ucide pe mine? spun eu în timp ce ridicola mândrie Aurie mi se adună în voce astfel încât să impresioneze toate sufletele-astea flămânde. Şacalul a eşuat. Antonia au Severus-Julii a eşuat. Proctorii Apolo şi Jupiter au eşuat. Cassius au Bellona a eşuat. Karnus a eşuat. Cagney a eşuat. Aja au Grimus şi Pretorienii ei au eşuat.

Călăul a eşuat. Minele şi viperele au eşuat.

— Iar acum eşuezi şi tu.

După asta mă arunc înainte, mai repede decât o viperă care atacă, şi-l plesnesc peste faţă. Cade-ntr-o parte din scaun ca o frunză bătută de vânt, lovindu-se de o Aurie care stătea lângă el. Femeia îl scuipă şi îmi face loc.

— Eşti un vierme care s-a gândit că e şarpe doar pentru că se târăşte. Dar puterea ta n-a fost adevărată, Pliniu. Totul a fost un vis. Acum e timpul să te trezeşti.

Pliniu se ridică cu greu în picioare încercând să se îndepărteze de mine. Părul lui pieptănat atent e acum ciufulit şi obrazul drept i se umflă înroşit. Îl răsucesc şi-l plesnesc încă o dată, şi mai tare. E speriat, nu ştie ce să facă. N-a fost tras din pat în prima zi la Institut şi bătut de Obsidieni. N-a călărit pe plajele acoperite de zăpadă în fruntea unei coloane-n armură. Nu a flămânzit. Aşa că tot ce poate face acum e să se împiedice şi să plângă.

Îl prind şi-l ridic sus în aer. Dar nu-l mai lovesc. Nu o să stric importanţa momentului cu o cruzime ca a lui Karnus sau Titus. Arma mea e condescendenţa. Îl aşez pe Pliniu la loc în scaunul ArhiGuvernatorului. Îi aranjez broşa în formă de libelulă. Îi netezesc părul ca o mamă binevoitoare. Îl bat uşor pe obrazul plin de lacrimi şi-i întind mâna, cea pe care port inelul Casei Marte.

Îl sărută fără să spună nimic.

— La revedere, Pliniu. Te las cu prietenii tăi.

Mă îndepărtez, cu ochii tuturor acestor Însemnaţi aţintiţi asupra mea şi-l abandonez pe Pliniu. Aud un zgomot ca o sorbitură şi nu mă întorc pentru că ştiu cum fac briciurile când ucid. Nici măcar nu aşteaptă să plec. Pliniu e de domeniul trecutului.

Însemnaţii mă salută bătându-şi pumnul de piept. Ce monştri. Se dau după cum bate vântul, alergând după putere. Dar nu-şi dau seama că puterea nu-şi schimbă poziţia. Puterea e neclintită. E muntele, nu vântul. Să te schimbi atât de repede înseamnă să pierzi încrederea. Iar încrederea este ceea ce mă ţine pe mine în viaţă. Încrederea în prieteni şi încrederea lor în mine.

Suverana ştie asta. E motivul pentru care îşi ţine Furiile aproape. Ar muri pentru ea, la fel cum prietenii mei

ar muri pentru mine. Pentru că în cele din urmă, ce mai contează toată puterea din lume dacă prietenii tăi cei mai apropiaţi pot să te trădeze? Tatăl Suveranei a învăţat asta când fiica lui i-a luat capul. Pliniu a învăţat-o cu preţul vieţii. Eu am uitat-o, m-am îndepărtat de prieteni şi aproape că am pierdut totul din cauza asta când Tactus a simţit că trăieşte în umbra mea şi că e la fel de străin de mine cum era şi de fraţii lui. De-asta am luat-o de la zero cu Victra şi i-am spus lui Ragnar adevărul. Tot din cauza asta trebuie să mă împac cu Lorn şi Roque.

Încrederea este motivul pentru care Roşii au o şansă. Suntem un popor legat prin cântec şi dans, familie şi apartenenţă. Oamenii ăştia sunt aliaţi pentru că au impresia că trebuie să fie.

Mă uit acum la ei şi ştiu că sunt atât de aspri şi de rigizi încât o să se frângă şi-o să se fărâmiţeze lovindu-se unii de alţii, nu din cauza mea, ci din cauza naturii lor.

Plutesc în cizmele gravitaţionale, oprindu-mă să spun doar atât:

— Ziceţi-le tuturor celor ce vor să audă că Secerătorul navighează spre Marte. Şi cere o Ploaie de Fier.

36

Lordul Războiului

— Puterea e coroana care devorează capul, mi-a zis Șacalul în timp ce plănuiam invazia.

Se referea la Octavia. Dar acest adevăr ajunge mai departe de-atât. Auriii ăștia au avut puterea pentru prea mult timp. Uitați-vă cum se poartă. Uitați-vă la ce vor. Sar imediat ce-apare ocazia războiului. Vin de aproape și de departe, navele se grăbesc să se alăture armadei mele odată ce-au aflat c-am cerut o Ploaie de Fier, prima din ultimii douăzeci de ani. L-am folosit pe Șacal să răspândesc vestea, pe lângă înregistrarea cu căderea lui Pliniu. Mulți dintre ei nu sunt primii fii sau primele fiice, deci n-o să moștenească domeniile părinților lor. Împătimiți ai războiului, dueliști, însetați de glorie. Și fiecare dintre ei își aduce suita de Cenușii și Obsidieni. Lumile Societății așteaptă cu respirația tăiată să vadă ce-o să se-ntâmple azi. Dacă pierdem, Suverana domnește mai departe. Dacă o să câștigăm – război civil total. Nicio lume n-o să poată să rămână neimplicată.

Legiuni întregi mărșăluiesc în nava mea în timp ce armada se strânge în jurul lui Phobos, luna-port. Îmi țin briciul ca pe o lamă curbată; strâmb și crud, e sceptrul meu. Inelul meu de fier cu Casa Marte se strânge-n timp ce-mi flexez mâinile și mă holbez prin hublourile de observație. Pegasul mi se lovește de piept.

Nu pot să-mi văd inamicii – Bellona și mare parte dintre flotele locale ale Suveranei –, dar sunt pe undeva între

mine și planeta mea. Bătrânul Lord Cenușă al Suveranei vine-n viteză dinspre Centru cu Armada Sceptrului, dar e încă la o săptămână distanță. Nu poate să-i ajute pe Bellona astăzi.

Albaștrii mei ne urmăresc cu privirea pe mine și pe generalii mei – din flota personală a Victrei au Julii, care a abandonat armata mamei ei, din Casa Arcos, din Casa Telemanus și vasali ai lui Augustus.

Planeta Marte e albastră și verde, punctată de orașe protejate de scuturi. Calote albe marchează polii. Oceane albastre se-ntind de-a lungul ecuatorului. Câmpuri de iarbă și păduri dese îi acoperă suprafața. Norii se-nvârt pe deasupra, ca o mantie de bumbac care-i acoperă orașele strălucitoare protejate de scuturi. Și-apoi sunt tunurile. Baze întinse în deșerturile din jurul orașelor, unde tunuri cu proiectile electromagnetice distrugătoare de nave țintesc spre cer.

Gândurile mele coboară dincolo de suprafața planetei. Mă-ntreb ce face mama în clipa asta. Pregătește micul dejun? Știu ei ce urmează să se întâmple? O să-și dea măcar seama de asta când o să se-ntâmple?

Degetele nu-mi tremură nici măcar în ajunul bătăliei. Respir regulat. M-am născut într-o familie de Sondori ai Iadului. Sunt urmașul unul neam de țărână și trudă, născut să-i servească pe Aurii. M-am născut la viteza asta.

Cu toate acestea sunt terifiat. Mickey m-a transformat într-un zeu al războiului. Dar de ce mă simt ca un băiețel ascuns în armura asta stupidă? De ce-mi doresc să am din nou cinci ani, înainte să moară tata, și să dorm în același pat cu Kieran și să-l aud cum vorbește în somn?

Mă-ntorc spre marea de fețe Aurii.

Rasa asta – ce monstru minunat. Au toate calitățile umanității, cu excepția uneia singure. Empatia. Se pot schimba. Știu asta. Poate că nu acum, poate nici peste

patru generații. Dar totul începe astăzi, apusul Epocii lor Aurite. Dacă-l distrug pe Bellona, îi slăbesc pe Aurii. Duc războiul civil direct pe Luna și o distrug pe Suverană. Apoi Ares o să se ridice.

Nu vreau să fiu aici. Vreau să fiu acasă, cu ea și copilul nostru care nu s-a mai născut.

Dar asta nu se poate. Simt cum fluxul din mine se retrage, scoțând la suprafață răni vechi. Asta e pentru tine, îi spun. Pentru lumea în care ar fi trebuit să trăiești.

Așa că mă întorc la rolul meu, hrănindu-i pe lupii aceștia.

— În ultimele zile ale toamnei, spun cu glas puternic și răspicat, Roșii care sapă în minele lui Marte poartă măști ce reprezintă demoni veseli pentru a-i sărbători pe cei înghițiți de pământul roșu, pentru a le cinsti amintirea și a le îmbuna spiritele. Noi, Aureolații, am luat măștile-acestea și ni le-am însușit. Le-am dat fețele personajelor de legendă pentru a ne aminti nouă înșine că nu există rău și nici bine. Nu există zei. Nu există demoni. Doar omul există. Doar lumea de-aici e reală. Moartea vine pentru noi toți. Dar cum vom striga în vânt? Cum vom rămâne-n amintire?

Îmi scot una dintre mănuși și mă tai în palmă foarte încet. Strâng pumnul până când sângele-mi acoperă pielea și-apoi îmi apăs palma pe față.

— Faceți ca sângele vostru să rămână mândru multă vreme după ce moartea v-a luat.

Se-aude o bătaie din picior. Una singură.

— Luna este noul Pământ. Ne conduce și ne face să ne plecăm și să ștergem pe jos. Sacrificiul nostru e câștigul ei. Din nou, cei slabi îi țin în loc pe cei puternici. După ziua de azi, când vom cuceri cele O mie de Orașe ale lui Marte, armata noastră se va mări. Lorzii galileeni vor jura pentru noi. Guvernatorii lui Saturn ni se vor închina. Neptun o să vină cu navele lui și-o să distrugem lipitoarea care este Octavia au Lune.

Şi vom face dintr-un tiran un rege. Pentru ei totul are sens. Nu ştiu cum. Un tiran în locul altui tiran. Unde găsesc energia pentru toate astea? Căci oamenii mereu o găsesc.

Se mai aude o bătaie din picior.

— Fiecare moment al zilei de azi va fi surprins de holo-camerele pe care vi le-am dat.

La fel cum s-a întâmplat la Institut şi atunci când am cucerit nava *Pax*. A fost ideea Şacalului.

— Fiecare moment va rămâne în amintire. Dacă vă câştigaţi gloria, aceasta se va răspândi cu ajutorul CH-urilor în toate lumile. Dacă vă faceţi de ruşine, pe voi şi familiile voastre, ruşinea va dăinui şi după moartea voastră.

Mă uit la Ragnar ca şi când el ar fi călăul meu. Lorn îşi dă ochii peste cap în faţa spectacolului.

— Şi vă vom ţine minte.

Bum.

— Oraşele vor fi cucerite. Auriii care nu se supun vor fi ucişi. Culorile inferioare vor fi protejate. Minele vor rămâne întregi. Nu venim să jefuim oraşele şi să distrugem ţinuturile fertile. Trebuie să capturăm bogăţia de pe Marte. Nu vrem s-o ucidem. E casa multora dintre voi, aşa că loviţi numai în viermii care-o mănâncă din interior. Iar când gloria acestei zile va lua sfârşit – când veţi şterge sângele de pe sabie şi veţi da cârpa-mbibată fiilor şi fiicelor voastre, ca şi ei să-şi amintească că aţi luat parte la cea mai mare bătălie de la Căderea Pământului încoace –, nu uitaţi că voi înşivă v-aţi făurit destinul. Nu vi l-a dat Suverana. Nu vi l-a dat Guvernatorul. Voi l-aţi luat, aşa cum strămoşii voştri cucereau lumile. Noi suntem Al Doilea Val de Cuceritori.

Abia acum încep uralele. Urăsc cum corpul meu tremură la ideea de glorie. Ceva dinlăuntrul omului tânjeşte mereu după ea. Dar eu consider că e o slăbiciune, nu un semn de putere, să abandonezi decenţa pentru sentimentul ăsta ciudat şi întunecat.

Mă uit spre marginea punții, la Șacal. Nu are un rol prea important azi. Și-a făcut treaba aducându-i pe toți acești oameni împreună. A bruiat comunicațiile și a prezentat informații false trimițând mare parte din ajutorul Suveranei pentru Bellona la vânătoare de cai verzi cu rapoartele lui care spuneau că elemente ale flotei mele se pregătesc să atace Luna. A fost doar o momeală. Forțele mele sunt toate aici.

— Ești un adevărat păpușar, îmi șoptește Șacalul în timp ce-i așteptăm pe Albi să ajungă pe punte.

Sevro se dă mai aproape de mine ca pentru a-i aminti Șacalului care-i e locul.

— Tu ai făcut majoritatea sforilor de care trag eu. Nu ți-am mulțumit niciodată.

Fața lui inexpresivă se strâmbă de greață.

— Chiar trebuie să devenim sentimentali?

— Ai ajutat-o pe Mustang să scape. De-asta te-a prins Pliniu.

N-a zis niciodată nimic despre asta. Nu s-a lăudat și nu s-a folosit de treaba asta pentru propriul câștig. A fost doar simplul gest al unui frate care-și ajută sora. Ridic din umeri.

— Și-ai făcut tot ce-ai putut ca s-o salvezi pe Quinn. Poate că ești un om mai bun decât crezi.

— Mă-ndoiesc, zice el, izbucnind în râsul acela ca un lătrat. Dar mâine, un trădător va ajunge rege, iar o împărătească va deveni trădătoare, așa că poate oamenii răi chiar pot fi virtuoși.

— Sateliții tăi sunt pregătiți? îl întreb privind prin hublou.

— Pentru virus?

Încuviințează din cap.

— Verzii mei o să întrerupă toate comunicațiile de-ndată ce dai ordinul. Timp de cincisprezece minute o să fie liniște

ca-n mormânt, pentru toată lumea. Unităţile lor defensive globale şi regionale n-o să vadă şi n-o să audă nimic. E timp suficient să distrugi majoritatea ţintelor statice.

Se uită-n pământ, ca şi când dintr-odată şi-ar fi dat seama cine este.

— Salvează-l pe tatăl meu, dacă poţi.

Sevro se foieşte, enervat de şuşoteala noastră.

— O s-o fac.

Aş prefera să-l las pe Augustus să putrezească pentru totdeauna-ntr-o gaură în pământ. Dar am nevoie de el după ce se termină cucerirea lui Marte. În ciuda a ceea ce pot să fac, nu sunt Guvernator sau rege. Am nevoie de legitimitatea lui, aşa cum mi-a amintit Theodora seara trecută. Fără ea, sunt doar un braţ care ţine un brici.

— Şi eşti sigur cu Agea? întreabă el. De recompensă? Altfel e o nesăbuinţă.

— Sută la sută.

— Bine. Bine. Mult succes, atunci, Secerătorule, zice el şi se îndepărtează.

— Mă-nlocuieşti deja? pufneşte Sevro.

— El are o singură mână. Tu ai un singur ochi. Am un gen al meu.

Ceremoniile continuă. Două sute de Aurii se pun în genunchi în timp ce Albii trec printre ei. Încerc să mă gândesc că-i o treabă stupidă şi solemnă, toţi oamenii ăştia, bărbaţi şi femei, cu tăcerea lor pompoasă şi grija faţă de tradiţii. Dar acum se scrie istoria omenirii. Iar momentul are noblețea lui.

Armurile strălucesc sub lumina artificială. Albi eterali se plimbă prin mulţime alături de fecioare desculţe în mantii albe ca zăpada, cu pumnale de fier şi lauri de aur. Copii Albi duc stindardele triunghiulare din aur – un sceptru, o sabie şi un pergament încununat cu un laur. Simt mâini care mă apasă pe umăr.

Le simt greutatea.

Se spune că așa plecau la luptă Vechii Cuceritori, cu fecioare Albe rănindu-i înainte de luptă. Ne-ating frunțile cu laurul și ne taie în palma stângă cu fierul în timp ce ne șoptesc încet la ureche:

— Fiul meu, fiica mea, acum c-ai sângerat nu vei mai cunoaște frica sau înfrângerea, numai victoria. Lașitatea se scurge din tine. Furia ta arde puternic. Ridică-te, războinic de Aur și cucerește cu toată puterea Culorii tale.

Apoi fiecare războinic își trece mâna însângerată peste față și peste casca cu chip de demon. Unul după altul ne ridicăm în tăcere. Fiecare Auriu reprezintă zece legiuni. Aceasta-i furtuna ce-o să cadă pe Marte într-un torent de metal. Milioane de Aurii, Cenușii și Obsidieni.

— Nu ne luptăm cu o planetă. Ne luptăm cu bărbați și femei. Tăiați-le capetele și priviți-le armatele cum cad, ne amintește Lorn tuturor.

Adunarea de luptători stă acum în picioare, și, cu fețele pătate de sânge, recităm împreună numele dușmanilor principali.

— Karnus au Bellona, Aja au Grimus, Imperator Tiberius au Bellona, Scipia au Falthe, Octavia au Lune, Agripina au Julii și Cassius au Bellona. Aceste vieți sunt dorite.

În sălile dușmanilor mei, și ei o să recite numele meu și al prietenilor mei. Cel care-l ucide pe Secerător o să primească recompensă și renume. Vânători individuali și grupuri de ucigași o să ne scaneze stațiile, căutându-mă. Și-o să coboare în haite, unii pentru a mă confrunta individual. Alții vor prefera glonțul ascuns al lunetistului. Unii nici n-o să participe la lupta pentru Marte. Aceștia sunt mercenarii Cenușii. Obsidienii eliberați deveniți vânători de recompense. Cavaleri de pe Venus și Mercur veniți aici doar pentru capul meu, folosindu-se de bunurile și soldații

familiilor lor doar ca să mă vâneze și să-și facă un nume. Șacalul a interceptat un comunicat în care se spunea că au venit trei Cavaleri Olimpici. Cu toții mă vor fi studiat pân-acum, urmărind înregistrările cu înfrângerile și victoriile mele. Și-mi vor cunoaște natura, natura Urlătorilor mei. Dar eu n-o să-i cunosc pe ei.

Să vină și să se prezinte.

Pe mine mă interesează mai mult să-l întâlnesc pe Cassius. Cel puțin asta i-am spus lui Lorn. Dar el știe că nu-i adevărat. O rușine profundă mă cuprinde amintindu-mi cum am urlat ca o fiară la familia lui. L-am bătut cinstit, dar nu trebuia să-mi și placă atât de mult pe cât mi-a plăcut. Uneori mă gândesc că dacă el ar fi fost crescut ca Roșu, și eu ca Auriu, poate c-ar fi ajuns un om mai bun decât sunt eu acum, iar eu unul mult mai rău decât ar putea el vreodată să fie.

Nu știu de ce, dar cred c-aș fi fost capabil de mult mai mult rău. Poate că asta-i vinovăția. Poate că-i frica de-o viață în care n-aș fi cunoscut-o pe Eo. Nu știu. Sau poate e doar faptul că știu cât de repede cad pradă mândriei.

Războinicii mei se-ntorc la navele familiilor lor. Mă uit prin hublou cum cincizeci de navete se-mprăștie spre marea armadă pe care-am adunat-o. Deși acum știu că suntem aici, dușmanii noștri nu se-așteptau totuși să venim atât de repede pe Marte.

Îmi întorc privirea spre comandanții rămași. Orion o să conducă *Pax*, iar Roque o să comande flota alături de Victra. Sunt de acord cu planul lor. Restul cercului meu de apropiați așteaptă aici, cu excepția lui Mustang care se duce spre hangare.

Mă ridic și-i bat pe cei doi Telemanus pe umeri.

— Pax ar fi arătat minunat astăzi.

Sofocle se gudură la picioarele lui Kavax.

— Fratele meu arăta întotdeauna minunat, zice Daxo cu căldură. Caraghios şi urlând, încercând să fie ca tata. Dar oricum minunat. O să-l ucidem pe Tiberius au Bellona, nu-ţi face griji.

— Par eu îngrijorat?

Amândoi Titanii clatină din capetele lor uriaşe. Kavax a intrat în ritualul tăcerii de dinainte de luptă. Nu poate decât să mormăie, aşa că Daxo continuă să vorbească pentru el.

— Ai grijă de tine, Secerătorule, zice, aruncându-i o privire răutăcioasă Şacalului. Ştim că e o alianţă dictată de necesitate, dar să nu ai încredere-n el.

— Ştii că nu am.

— Să nu ai încredere-n el, repetă Daxo.

— Nu am încredere decât în prieteni, spun şi ne luăm la revedere.

Fruntea lui Orion e încruntată din pricina gândurilor. O-ntreb dacă s-a întâmplat ceva în timp ce se-apleacă spre ecranul scanerelor. Evaluează poziţia inamicului prin sincronizare.

— Ne-au văzut intrând pe orbită acum o oră. Eram vulnerabili când am ajuns, dar ei au rămas în formaţiune defensivă deasupra Ageei.

— Ciudat, e de acord Roque. Renunţă la mare parte din planetă fără să lupte. Poate că ar fi mai bine să-ţi orientezi lansarea spre sud...

— Vreau Agea, spun eu cu răceală.

— O să dai nas în nas cu ursul, frate. Capitala mai poate să aştepte. Capturează celelalte oraşe şi-o s-o cucerim fără luptă. De unde toată graba asta?

— Dacă luăm capitala, celelalte oraşe o să cadă.

— Şi mulţi oameni o să moară.

— E război, Roque. Ai încredere-n mine acum.

— E războiul tău, zice Roque, salutându-mă.

Schimbă o privire cu Victra și-apoi mă trage mai aproape.

— Numai bine, Primus.

Mă surprinde sărutându-mă pe ambii obraji.

— A fost un drum lung, îi spun eu precaut.

— Și mai e mult de mers până să dormim.

— Frate.

Îl prind de ceafă și-i apropii fruntea de a mea.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, spun. Pentru Quinn. Pentru Lea. Pentru gală. Pentru o mie de lucruri pe care ți le-am pus pe umeri. Mi-ai fost cel mai drag prieten.

Mă retrag, evitându-i privirea.

— Ar fi trebuit s-o spun mai devreme. Dar m-am temut.

— În care dintre lumi ți-ar fi ție frică de mine? mă-ntreabă.

— Iartă-mă, pentru tot, spun dând din cap.

— O să ne împăcăm mai târziu, zice, bătându-mă pe umăr. Mult noroc.

Plec. Mă întâlnesc cu Lorn chiar când dau să ies de pe punte, amândoi îndreptându-ne în altă direcție. S-a ras pentru război și e îmbrăcat în vechea lui armură de Cavaler al Furiei. Arată minunat, dar miroase îngrozitor. Cavalerii ăștia bătrâni sunt la fel ca Urlătorii. Superstițioși și deloc dornici să-și spele echipamentul de frică să nu spele dramul de noroc ce i-a ținut în viață până acum.

— Am primit comunicate de la mai mulți prieteni vechi, zice Lorn. Sunt de partea lui Bellona.

— Cu toții bătrâni, bărbați și femei?

— Bătrânii au doborât multe recolte tinere, zice el, c-un licăr în ochi. Dar mă întreabă despre tine. Întreabă dacă băiatul războinic chiar e înalt de patru metri. Și chiar e urmat de o haită de lupi? E un distrugător-de-lumi?

— Și tu ce le-ai spus?

— Am zis că ai cinci metri, eşti urmat de un pitic şi-un uriaş şi că-ţi mănânci ouăle cu sticlă pisată.

Izbucnim amândoi în râs.

— Nu-mi place că m-ai adus aici. Nu cred că eşti omul care-ţi doreşti să fii. Dacă tu supravieţuieşti şi eu nu, fii mai bun decât acela care şi-a păcălit prietenul.

O durere surdă mi se zbate în spatele ochilor. Mă roagă ceva. Nu ca să mă facă să mă simt vinovat, ci pentru că îi pasă cu adevărat. Ar trebui să fiu mai bun. Vreau să fiu. La sfârşit, chiar sunt mai bun. Dar mijloacele pe care le folosesc pentru a ajunge acolo... sunt la fel ca toate celelalte suflete pierdute? Sunt doar o altă Harmony? Un alt Titus?

— Îţi promit, spun eu, vorbind serios, chiar dacă intenţionez să-l rănesc din nou şi din nou.

— Bine. Bine, zice întinzându-şi gâtul plin de riduri. Deci, după Agea, tu iei emisfera nordică. Eu o iau pe cea sudică. Apoi ne întâlnim aici pentru whisky. Ne-am înţeles, bunul meu domn?

Dau din cap, dar încă nu ne despărţim.

Se uită fix la mine pentru un moment, apoi priveşte-n pământ, incapabil să-mi întâlnească privirea. Vocea îi răguşeşte din cauza emoţiei.

— De fiecare dată când m-am întors la soţia mea, i-am spus că băieţii ei au murit frumos. Nu există aşa ceva, zice, jucându-se cu inelul.

— Ahile a murit frumos.

— Nu. Ahile a lăsat mândria şi furia să-l consume, şi, la sfârşit, o săgeată trasă de-un Pixie i-a atins călcâiul. Sunt multe lucruri pentru care merită să trăieşti în afară de toate astea. Sper că o să ajungi suficient de bătrân încât să-ţi dai seama că Ahile a fost incredibil de prost. Iar noi suntem nişte proşti pentru că nu ne dăm seama că el nu a

fost eroul lui Homer. A fost avertismentul dat de Homer. Mi se pare că odinioară oamenii știau asta.

Bate cu degetul pe brici.

— E un ciclu. Moartea cheamă moarte care cheamă moartea care cheamă moarte. Așa a fost viața mea. Nu – nu cred c-ar fi trebuit să-l omor pe băiat. Prietenul tău.

— De ce zici asta?

— Pentru că văd cum se uită ceilalți la tine. Cred că ar putea să facă orice doar pentru că tu ai încredere-n ei.

Mă mișc brusc, aplecându-mă să-l sărut pe obrazul îmbătrânit, așa cum Roșii își sărută tații și unchii.

— Tactus nu te-ar fi învinuit. Nici eu nu o fac. Mai ai un nepot de crescut. Poate o să-l poți învăța pe el pacea pe care eu n-am știut s-o învăț. Așa că fă-ne o favoare și nu muri, bătrâne.

— Ha, râde lordul cărunt, cu falsitate la-nceput, apoi tot mai puternic în timp ce se întoarce pe călcâie. Ha! Nu s-a născut încă omul care să poată doborî bătrâna Stâncă!

Bătrânii lui cavaleri, bărbați și femei rigide, îl flanchează, și niciunul nu are mai puțin de șaptezeci de ani, dar le recunosc fețele din istoriile Rebeliunii Lunare și ale altor mari războaie. Prietenii și foștii lor camarazi ne-așteaptă pe Marte.

Plec spre hangare, salutând-o scurt pe Victra. Mă cheamă-napoi. Îl simt pe Roque urmărindu-ne. Pare gata să spună ceva. Soarele roșu de pe armura ei neagră sângerează. Vopsea neagră de război i se întinde în diagonală pe față. Ochii îi ard, rămânând totuși vulnerabili și blânzi în timp ce-mi caută-n privire o reflecție a ceea ce simte.

— După ziua de azi, numele Julii o să însemne mai mult decât bani, spun eu.

Planul ei o să schimbe soarta bătăliei spațiale.

— Nu-mi pasă de asta.

Degetele ei mi-ating armura de pe piept şi-i văd buzele deschizându-se-n zâmbetul ei răutăcios.

— Dacă mori, vreau ca ultimul tău gând să fie la ce mare greşeală a fost să petreci toate nopţile alea singur în dormitorul Academiei.

Mă trage de-armura care scoate un sunet ascuţit.

— Ce dezastru minunat am fi făcut unul din celălalt.

Theodora m-aşteaptă pe coridor şi-mi aruncă o privire ciudată.

— O, să taci din gură.

— Te-ar fi mâncat de viu şi te-ar fi scuipat ca pe-un os, *dominus*.

— De ce nu eşti în apartament, unde ai fi mai în siguranţă?

— Nicăieri nu eşti în siguranţă.

Theodora îmi face semn să aplec capul. Îmi prinde în păr o mică agrafă cu o floare roşie, cum poartă fetiţele.

— Toţi cavalerii au nevoie de un talisman, zice ea izbucnind în lacrimi. N-o face prea mult pe eroul. Eşti prea deştept ca să mori într-o bătălie stupidă.

Pleacă strângându-l pe Ragnar de mână când trece pe lângă el. Nu ştiam că au în vreun fel de-a face unul cu altul. În drum spre hangar, Ragnar se ţine după mine; rămâne în spate ca o umbră nehotărâtă în timp ce vorbesc cu Sevro.

— Deci s-a rezolvat?

— Eu l-am trimis, dă Sevro din umeri.

— Ai vorbit cu el?

— E o adresă de holo-net, zice el. Eu trimit mesajul. Ei îl primesc. Sper.

— Adică nu ştii dacă l-a primit?

— De unde să ştiu? Ţi-am zis că l-am trimis. Am urmat protocolul.

Mergem încet. El fluieră nenorocita aia de melodie pe care i-a cântat-o lui Pliniu. Mă prefac că-i dau una. Cotim și trecem pe lângă vreo șaizeci de Cenușii care aleargă spre tuburile-de-lansare. Șase Obsidieni îi urmează, deschizându-și palmele în fața mea și-a lui Ragnar, în semn de respect.

— Ai văzut ce poartă? Lame curbate pe armură, rânjește Sevro spre mine. E molipsitor.

— Te-ai gândit la ce-o să se-ntâmple dacă tatăl tău e acolo jos?

— Nu, zice el și zâmbetul îi dispare. Nu, nu m-am gândit.

37

Război

Hangarul din față e imens. O peșteră uriașă-n mărunțaiele navei mele, plină de bărbați și femei din toate Culorile. Are șase sute de metri lungime. Pe partea stângă sunt sute de tuburi-de-lansare. La fiecare rând se-ajunge printr-o serie de holuri uriașe pe care pot merge oameni în carapace-stelare. Mii sunt gata să se disperseze, grupați în funcție de legiune.

Alarma pentru prezentarea la posturile de luptă vibrează în toată nava. Vocea lui Orion se-aude prin stație. Dincolo de carenă, Roque, acum cel mai tânăr Imperator din ultima sută de ani, ne-mparte armada în flote care-l vor ataca pe Bellona deasupra lui Marte. Escadroane de distrugătoare-de-aripi și viespi pornesc înainte. Albaștri care zboară spre moarte. Comandanți de Brigadă Aurii în mijlocul lor. Toate astea pentru a face o gaură destul de mare pentru ca apoi navele-căpușă să se arunce spre vasele inamice. Unii Pretori își conduc soldații ca să respingă valurile de inamici să ajungă la bordul navelor lor. Alții lansează atacuri în toată regula. Nu pot să mă gândesc la toate astea. Victra, Roque și Orion au această responsabilitate. Eu o am pe-a mea.

Mă opresc și privesc de-a lungul hangarului.

— Și dacă Ares nu-i adevărat? îl întreb încet pe Sevro.

— Despre ce dracului vorbești? întreabă el.

— Dacă e doar un truc al Auriilor? Cineva care trage de sfori pentru a face Societatea să meargă în direcţia în care au ei nevoie să meargă. Dacă totul nu e decât o minciună?

Sevro se uită la mine mult timp, apoi sare pe stâlpul unei balustrade şi urlă ca un lup, cât îl ţin plămânii, spre hangar.

Hangarul îi răspunde la fel. Urletul vine de la Obsidieni, vine de la Portocalii. Vine de la Roşii care lucrează la tuburi. Şi vine de la Auriii care au cerut să fie transferaţi pe nava mea.

— Asta nu-i o minciună.

Atunci văd cum stindardele legiunilor cad şi sunt înlocuite de altceva. Duse sunt piramidele Societăţii. Duse sunt laurul, sabia, sceptrul şi pergamentul. Dus este leul lui Augustus. În locul lor, marile stindarde aurii sunt pline de lupi şi lame curbate. Legiunile-acestea sunt ale mele.

Simt ceva vibrând în oamenii din jurul meu. Un fel de fanatism care devine palpabil. La Aurii nu-l pot simţi chiar aşa. Auriii mă iubesc pentru victoriile şi gloria pe care le-o aduc. Celelalte Culori mă iubesc pentru ceva diferit şi mult mai puternic. Orice alt Auriu cuceritor ar fi golit nava de vechiul personal. Eu însă nu am făcut-o pentru că m-au ales pe mine în locul Auriilor care le-au fost odată stăpâni. Eu le-am dat de ales.

Sevro m-apucă de braţ.

— Înţelegi că trebuie să lupţi altfel astăzi?

— Înţeleg, Sevro, spun eu, încercând să scap de mâna lui.

— Nu înţelegi.

Se dă în spate ca să-l văd mai bine şi-l goneşte pe Ragnar.

— Fiecare mişcare pe care o s-o faci astăzi va fi înregistrată şi transmisă în fiecare parte a sistemului solar. Bătălia asta are ca scop ca tu să câştigi această flotă.

Vocea i se îngroaşă într-o şoaptă aspră.

— Fiii vor duce vestea mai departe. Șacalul o s-o ducă mai departe. Augustus o să facă la fel. Poartă-te ca un zeu și-o să te urmeze ca pe un zeu, înțelegi?

— Chiar dacă pierd sau câștig, asta e tot flota lui Augustus.

— Nu și dacă e mort.

I-am dat lui Sevro misiunea de a se infiltra în Citadela din Agea, unde este ținut prizonier ArhiGuvernatorul. Dar nu i-am spus să-l omoare pe Augustus.

— N-o să-l omori, spun eu autoritar. Ți-o interzic. E...

— Necesar. Nu ai nevoie să te legitimizeze el. Încă n-ai înțeles cum suntem? Aici iei ceea ce vrei, nu contează dacă ai dreptul să faci asta, zice, scuipând pe jos. Ai douăzeci de ani. Dacă o să câștigi Marte, Darrow, o să devii un zeu în carne și oase. Așa că atunci când o să le arăți cine ești de fapt... o să transcenzi Culoarea. Înțelegi?

Sevro a devenit mai înțelept de când ne-am întâlnit prima dată. N-am nicio-ndoială în privința asta. Dar mă tem că are o părere prea bună despre mine. Apolo a crezut că e un zeu. Augustus crede asta despre sine. Un zeu nu e ceea ce ar trebui să fiu. Un zeu e slujit, e ceva la care te închini. Eu nu am vrut niciodată asta. Eo nu a vrut niciodată asta. Sevro încă trebuie s-o învețe. Aici e vorba despre libertate. Și totuși, parcă toată lumea nu vrea decât să fie condusă.

Mustang supraveghează astăzi activitățile trupelor. Plutește prin aer alături de Milia, fata Aurie cu față de cal pe care am adoptat-o la Institut. În apropierea mea se plimbă nepăsător un Auriu nemilos cu o față cunoscută. Râd și i-l arăt lui Sevro care începe să înjure apăsat.

— Proctorul Jupiter? îl strig eu pe bărbat. Dragul meu, tu să fii cu-adevărat?

— Cine altcineva ar putea să fie, puștan arogant ce ești? zice Jupiter venind către mine.

E înalt. Are o privire nepăsătoare. Părul legat strâns. Cu cincisprezece centimetri mai înalt decât mine, e un animal păcătos şi hedonist, arogant până-n pânzele albe, şi mi-e clar că puţin lipseşte ca el şi Ragnar să se despice unul pe celălalt. Se uită la briciul înfăşurat pe antebraţul meu şi văd că şi el îl poartă în acelaşi fel.

— Am auzit că tu eşti responsabil pentru noul stil.

Îşi ridică braţul.

— Chiar sunt de acord. E mai curajos decât să stai cu jucăria pe-un muşuroi de furnici.

— Încă mai şchiopătezi? îl întreabă Sevro.

— Taci din gură, Spiriduşule, mârâie Jupiter.

— Drăguţul de tata a avut un mic duel cu Proctorul Jupiter care venise aici să câştige postul de Cavaler al Furiei, zâmbeşte Sevro. Bătrânul l-a crestat tot acolo unde l-am crestat şi eu. Fix pe cur.

— Nenorocitul ăla de Fitchner e... înşelător, clatină Jupiter din cap duşmănos. Foarte, foarte înşelător. Am tot ajutat-o pe doamna, continuă Jupiter, arătând spre Mustang.

— Cum aşa? întreb eu.

— Majoritatea oraşelor lui Augustus au interdicţie de comunicare. Nicio veste nu intră, niciuna nu iese. Eu sunt emisarul celor ce au rămas loiali. Mă strecor înăuntru. Mă strecor afară. Fac asta de câteva săptămâni deja şi trimit mesaje şi celorlalte oraşe. Un întreg război s-a dus aici cu agenţii ei şi ai fratelui ei, în timp ce tu încercai să peticeşti o flotă. A fost urât, bunul meu domn.

— Deci ce poţi să-mi spui? întreb eu.

— Păi, tăticul Bellona comandă flota Casei sale împotriva prietenilor tăi. Cassius şi Karnus au fost trimişi să organizeze operaţiunile din interiorul Ageei. Eu o să te ajut să-i găseşti şi să-i omori.

Jupiter ridică din sprâncenele mari, ca pentru a ne transmite cât de dificilă i se pare această sarcină.

— Asta e ideea – dacă îi omori pe membrii familiei Bellona, aliaţii lor o să se-ntrebe pentru ce mai luptă – nu-i aşa? zice el, făcându-i cu ochiul lui Sevro. Cel mai bun lucru care se poate întâmpla, afară de a-i strivi capul Suveranei ăleia născută pe Lună.

— Eşti sigur că toată familia Bellona e în Agea?

— Ultima oară erau, dă el din cap cu răutate. Asta se întâmpla totuşi acum câteva zile, când l-au adus pe Augustus în lanţuri, zice, ridicând un deget în aer. Dar a mai fost şi o serie ciudată de navete care-au aterizat azi-noapte.

Dau din mână, ignorând ce-a spus despre navete. Se uită la mine curios, dar îi spun să tacă din gură şi să treacă în spatele meu, în timp ce vorbesc cu Mustang şi oamenii ei.

— Totul este pregătit, zice ea. Aşteptăm ordinele de lansare.

Strâmbă din nas ca şi când ar simţi un miros îngrozitor.

— Sevro, te rog să-l supraveghezi pe Jupiter. Are tendinţa să se cace acolo unde şi mănâncă.

— Şi mie-mi face plăcere să lucrez cu tine, cască Jupiter.

— Milia, mă bucur să te văd spălată, zic eu.

— Secerătorule.

Mă salută din cap şi zâmbeşte – un rânjet urât.

— Încă te mai joci cu secerele? Mi se topeşte inima.

— Ai o inimă? chicoteşte Sevro.

— Una întreagă, zice ea, examinându-i înălţimea. L-am văzut pe Pollux chiar ieri, continuă după o scurtă pauză. De partea cealaltă, însă. M-am tot strecurat înăuntru şi-afară cu Jupiter aici de faţă. Ne-ai aranjat tuturor o mică reuniune. Am auzit despre Tactus. Era un ticălos.

Ceea ce-i adevărat. Mă uit la datapad. O să ajungem la coordonatele pentru lansare în cinci minute. Echipa mea se împrăştie. Mustang mai întârzie, gânditoare.

— Care-i treaba? o întreb. Îţi faci deja griji pentru mine?

— Puţin, îmi mărturiseşte, apropiindu-se suficient de mult să-i simt mirosul. Dar e vorba despre tatăl meu. Dacă îl ucid înainte să apucăm măcar să aterizăm?

— N-o să-l ucidă. Au nevoie de el pentru negocieri. Sau, dacă pierd, o să-l cruţe sperând că şi noi o să facem acelaşi lucru cu membrii familiei Bellona. Nu omori oameni atât de importanţi ca el.

Mă întind să o iau de mână, dar şi-o trage şi se-ntoarce cu spatele la mine.

— Avem o planetă de invadat.

O văd cum se îndepărtează, strigându-le ordine oamenilor ei.

38

Ploaia de Fier

Nu văd decât metal. Sunt unul dintr-o mie în fagurele de tuburi-de-lansare. Dincolo de tubul de metal, s-a dezlănţuit bătălia. Nu simt nimic. Nu simt cum se cutremură *Pax*. Nici proiectilele care străbat spaţiul aducând o moarte silenţioasă. Doar bătăile inimii. Mickey mi-a spus cândva că sunt cele mai puternice bătăi de inimă pe care le-a auzit vreodată la un Roşu, datorită veninului de viperă care mi-a curs în vene când eram mai mic. Galopându-mi aşa în piept, inima îmi face mâinile să tremure. Frica mă copleşeşte. Mi-e frică de atât de multe lucruri. Mi-e frică să nu-mi dezamăgesc prietenii, să nu-mi pierd prietenii. Mi-e frică să le spun prietenilor mei cine sunt cu adevărat. Mi-e frică să nu mă arăt nedemn de misiunea pe care o am. Frica duce la îndoială – de mine, de planurile de revoltă. Frică de moarte. Frică să nu mă pierd în bezna spaţiului de dincolo de carenă. Frică să n-o dezamăgesc pe Eo, pe mine, poporul meu. Dar mai ales, frica de metalul fierbinte.

Aud tot felul de conversaţii în cască. Nimicuri. Planul s-a pus în mişcare, iar eu nu sunt decât o rotiţă. Bătălia e prea mare pentru a putea lua parte la ea pe toate planurile. Am vrut să conduc *Pax* de pe punte pentru a putea vedea cum navele inamice cad măturate de flota mea. Dar Orion şi Roque se descurcă mai bine decât mine în spaţiu. Am vrut să fiu în nava-căpuşă care transportă întăririle prin breşele create în carenele navelor inamice, am vrut

să năvălesc pe punți, să ripostez la atacurile invadatorilor pe propria mea punte, să trec de pe un distrugător pe un crucișător, să le cuceresc. Dar nu o să fiu eu cel care-l capturează pe Imperatorul Bellona. Titanii vor face asta. În final, inamicii îmi vor comanda unde să merg. Eu urmăresc trofeul cel mare.

Trofeul pe care mi-l doresc de când am plecat de pe Luna.

Îmi simt devotatul pandantiv cu Pegas rece pe piept. Are o șuviță din părul lui Eo înăuntru. Concentrează-te la asta. La felul în care îi flutura părul. Adiat de curenții din minele de adâncime. Concentrează-te la asta. Când mă gândesc la ea mă simt copleșit de vină. Îmi place viața pe care o duc acum. Nu contează ezitarea mea de a face pe Auriul, nu contează scuzele jalnice pe care le inventez, o parte din mine este asemenea lor. Poate că m-am născut pentru a aparține de două Culori.

La dracu' cu toate astea. Omul nu s-a născut aparținând niciunei Culori. Conducătorii noștri au decis să ne claseze pe Culori. Și n-au avut dreptate.

— *Audentes fortuna juvat*, dragule, îmi spune Sevro în cască pe o linie privată.

Izbucnesc în râs când îi aud replica în latină.

— Iar începi cu rahatul „Soarta îi favorizează pe cutezători"? De ce nu zici pur și simplu *carpe diem*?

— Pentru că e o tradiție să spui...

— Băieți, voi așa flirtați mereu înainte de bătălii? Adorabil, intervine Victra.

— Ar fi trebuit să-i vezi la Institut, dragoste de la primul urlet, râde Mustang.

— Am văzut filmările! Minunat cuplu.

Simt zâmbetul în vocea lui Mustang.

— Purtau chiar și uniforme asortate. Elegante, nu-i așa, Roque? Și cam mirositoare.

— Eu cu siguranță n-am observat.

— De ce nu?

— Sevro mă speria de mă pişam pe mine. Nu mă uitam la ce haine avea pe el, răspunde Roque şi toată lumea râde. Credeam că-l muşcase vreo veveriţă şi turbase cumva.

— Roque? zice Sevro cu blândeţe.

— Sevro.

— Salutare.

— Salutare?

— Data viitoare când te văd, te muşc.

— Trebuie să închid, zice Roque şi râsul lui subţire se risipeşte. Ne apropiem de principalul element inamic.

— Ce-o să le faci, o să-i plictiseşti de moarte cu o lectură de poezie? întreabă Sevro.

— Eşti un limbric, zice Roque pe un ton jucăuş. Fie ca Furiile să vă ghideze săbiile şi ca Soarta să vă aducă acasă. Până atunci, dragostea mea e cu voi toţi.

Mărturisirea dragostei îi sperie pe Aurii. Emiţătorul lui Roque ţiuie anunţând că a închis şi acum îl auzim pe frecvenţa principală cum dă ordinul de atac al unui distrugător inamic.

— Ce mai Pixie, murmură Sevro, dar chiar şi un copil şi-ar da seama că-i tremură vocea.

Îi e frică.

— *Hic sunt leones*, le spun prietenilor mei. Fiţi curajoşi. Fiţi curajoşi şi ne vedem pe partea cealaltă.

— *Hic sunt leones*, repetă şi ei, nu pentru Augustus, ci pentru că ne dorim să fim curajoşi ca leii.

Ne luăm rămas-bun unul câte unul. Înainte să mă pot controla, o apelez pe Mustang pe frecvenţa privată. Îi ia douăzeci de secunde până răspunde.

— Ce e? mă întreabă cu vocea bântuită de ezitare.

— Rămâi în viaţă, îi spun.

Pauză. Emoţie? Iritare?

— Şi tu.

Întrerupe legătura. În curând maşinăriile încep să bâzâie şi să păcăne când sunt plasat în mecanismul de propulsare al tubului.

M-am purtat în tot acest timp de parcă aş fi ştiut ce urmează. De parcă aş fi ştiut ce este Ploaia de Fier. Dar mi se conturează înainte ca o bestie întunecată şi băloasă. Ceva misterios, deşi i-am văzut chipul. Am văzut experimentele din realitatea virtuală şi filmările de la CH. Ştiu ce este la fel cum un copil ştie ce e zborul pentru că a văzut păsări zburând.

— Am atins coordonatele de aliniere, răsună vocea lui Roque în urechile fiecărui Auriu din flotă. Să cadă Ploaia.

Geamătul încărcăturii magnetice din tub mă învăluie. Alunec în faţă în camera de lansare, cuprinzându-mi corpul cu braţele. Mă uit numai în jos ca să nu-mi rup gâtul. Apoi sunt propulsat şi aparţin de acum vitezei şi bătăliei în vreme ce stomacul îmi umple gâtul de fiere. Trec prin fluxul magnetic şi ies din tubul navei în haosul învălmăşelii.

Focul şi fulgerele au pus stăpânire pe spaţiu. Monştri metalici scuipă proiectile dintr-o parte într-alta, atacându-se în tăcere unii pe alţii cu toate armele inventate vreodată de om. Liniştea e atât de înfricoşătoare, atât de bizară. Rachetele antiaeriene explodează în valuri de foc în jurul navelor, învăluindu-le în violenţă, aproape la fel cum bumbacul crud e suflat de vânt. Distrugătoarele-de-aripi şi navele de asalt bâzâie unele la altele lansând valuri de foc. Se agaţă şi spintecă carapacele de metal, luptând într-un nor dens uriaş. Se desprind în haite mici de bătălia haotică, învârtindu-se silenţioase către grupurile de navete-căpuşă, în vreme ce distrugătoarele şi transportoarele îşi lansează în valuri trupele în spaţiu. E un joc al trupelor de asalt. Peste, pe sub şi prin cortina de foc antiaerian se strecoară căpuşele, căutând o carenă de care să se agaţe pentru a-şi

putea lansa încărcătura mortală în crucişătoare, aşa cum muştele îşi lasă larvele pe o rană deschisă. Toate sunt pilotate de Albaştri crescuţi să facă doar asta. Navele lui Bellona trec pe lângă cele ale lui Augustus, valurile se întretaie, se ciocnesc unele de altele.

Totul în linişte.

Proiectilele lovesc navetele-căpuşă, distrugându-le învelişul exterior când explodează. Nu ies flăcări decât din locurile unde navele sunt străpunse, oxigenul aprins scurgându-se ca sângele din balenele împunse de harpoane pe Vechiul Pământ. Proiectilele electromagnetice se descarcă în spaţiu, străpungând în acelaşi timp mai multe navete-căpuşă şi nave mai mici de luptă, creând spaţii goale printre rânduri. Bărbaţi şi femei se agită în nave de ambele părţi, fiecare încercând să schilodească şi să captureze, mai curând decât să distrugă. În mijlocul flotei albastre şi argintii a inamicului, uriaşul *Warchild* spulberă corvete şi nave-torţă ca un ciclop care se repede la o turmă de oi învârtindu-şi bâta pe-ndelete.

Îmi ţin răsuflarea când distrugătorul Victrei, apărat de alte două, se strecoară spre *Warchild*. E bombardată cu proiectile electromagnetice, iar fregatele de război trag în ea cu rachete. Bellona probabil sunt siguri că e prea aproape pentru a putea fi capturată, căci trimit încă o salvă de proiectile în carena ei deja avariată. Totuşi, printre proiectilele pe care le încasează în plin, corveta lansează o explozie disperată de patruzeci de navete-căpuşă. Aproape de zece ori mai mult decât capacitatea ei obişnuită. Am modificat nava pentru a putea transporta mai multe trupe. Sunt trupele de asalt ale lui Telemanus.

Nava Victrei taie calea lui *Warchild* şi intră cu nesăbuinţă chiar în mijlocul formaţiei Bellona, unde flota de nave a mamei ei, purtând stindardul soarelui însângerat sprijină vulturul Bellona. Victra le serveşte a doua surpriză.

Mama ei întoarce armele, trădând familia Bellona după cum ne-a promis Victra mie și Șacalului. Navele mamei ei descarcă mai bine de două sute de nave-căpușă chiar în mijlocul flotei Bellona. E haos.

Titanii mei aterizează pe învelișul exterior al navei amiral inamice și curând *Warchild* e plină de căpușe. Mult noroc, Titani.

Navele-căpușă ale familiei Bellona schimbă direcția spre *Warchild*, încercând să o ajute în bătălia care-i va umple culoarele de fum și sânge. Distrugătoarele-de-aripi șuieră pe deasupra, trăgând în căpușele care au aterizat deja, încercând să le dezlipească de *Warchild* înainte ca soldații din ele să pătrundă în navă. E un dans elegant al acțiunii și reacțiunii și reacțiunii și reacțiunii.

Eu îmi urmez traiectoria, fără să o pot modifica în vreun fel. În dreapta și în stânga mea trec în viteză mii de Aurii și Obsidieni în carapace-stelare blindate și Cenușii în capsule de câte doisprezece. O ploaie de oameni și metal. Printre noi zboară nave-barză pline cu și mai mulți Obsidieni și Cenușii. După ce aterizăm și asigurăm zona de luptă, legiunile din cuirasate și navele de transport vor veni în urma noastră.

În ciuda a ceea ce cred Bellona și aliații lor, nu ne pot împiedica să ne aducem oamenii jos – orbita planetei e prea vastă. De aceea e atât de important să deții orașele. Sunt ca niște insule fortificate. Singura modalitate realistă de a le cuceri este să aterizezi și să te strecori pe sub breșa de două sute de metri dintre pământ și scuturile în formă de disc. Asta înseamnă că ai nevoie de mulți oameni pe suprafață. Milioane de oameni care să atace simultan.

O să stabilim o sută de zone de luptă, și apoi bătălia va începe cu adevărat. În mijlocul haosului, proiectilele ne lovesc carapacele-stelare. Crucișătoarele aliate deschid focul în spatele nostru ca să ne protejeze, iar navele de asalt

ne acoperă pe laturi. Navele de asalt inamice reușesc să pătrundă pe flancuri, bombardându-ne puternic. Zeci de oameni din Ploaia de Fier mor în jurul meu, topindu-se ca hârtia arsă. Urăsc ce se întâmplă. Vreau să urlu. Unii chiar o fac și suntem nevoiți să întrerupem comunicarea cu ei.

Nu pot să fac nimic. Să mă rog să nu mor. Să mă rog ca prietenii mei să nu moară. Dar cui să mă rog? Auriii nu au un Dumnezeu. Noi, Roșii, îl avem pe Bătrânul din Vale. Dar el nu ne ajută în timpul acestei vieți. Doar ne așteaptă să ne călăuzească în timpul vieții de după.

Inima mi se zbate în piept. Hiperventilez. Simt cum îmi ies din propria-mi piele. Mă simt ca un băiețel. Îmi doresc liniștea de acasă. Supa făcută de mama, atingerea mâinii sale ferme, dragostea pe care o simțeam înflorind în mine de fiecare dată când reușeam s-o fac să zâmbească. Bucuria de a-mi da seama că Eo mă iubește. Tânjesc după nopțile lungi și reci dinainte să facem dragoste, când totul era numai dorință și poftă, când ne sărutam pe furiș, cu inimile bătând neregulat, ca două păsărele care-și dau seama că până la urmă o să-și construiască un cuib împreună. Așa trebuia să fie viața. Familie. Prima dragoste. Nu să te prăbușești în atmosferă printre ucigași care nu vor decât să-ți ciuruiască trupul cu metal fierbinte, după care să-ți ucidă și prietenii.

Mintea mi se calmează în timp ce trupul acționează.

Planeta apare din ce în ce mai mare, până ajunge la dimensiunea unui colos uriaș ce-mi întunecă vederea. Nu știu cine a murit, cine a supraviețuit. Display-ul îmi afișează prea multe informații. Atingem atmosfera și zgomotele se întorc. Aureole de culoare îmi învăluie silueta tremurătoare. În stânga și în dreapta mea, soldații care cad arată ca niște gândaci luminoși ieșiți din imaginația vreunui Artizan. Privesc admirativ un soldat din stânga mea – soarele arămiu se

profilează în spatele lui când cade, imortalizându-l într-un moment unic pe care n-o să-l uit niciodată: arată ca un înger al lui Milton prăbuşindu-se cu mânie şi glorie. Exoscheletul lui se leapădă de scutul de fricţiune la fel cum Lucifer s-a lepădat de aripile raiului, aripi de foc care cad, fluturând în urma lui. Apoi o rachetă brăzdează cerul şi explozibilul puternic îi dă încă o dată botezul de muritor.

În clipa în care ieşim din atmosferă, de pe suprafaţa pământului se deschide focul asupra noastră, lăsând spaţii goale în rândurile noastre învălmăşite. Ca un roi de albine care atacă, ne activăm cizmele gravitaţionale şi ne dispersăm într-o mie de escadroane, încercând fiecare să ne urmăm coordonatele. Distrugătoarele-de-aripi inamice ne-au urmărit în atmosferă, dar aici avem mai multă libertate de mişcare, şi le doborâm cu uşurinţă. Mă reped în spatele unuia, cu Urlătorii furioşi după mine, şi-l distrug cu briciul. Mă îndepărtez când îl văd cum se prăbuşeşte învârtindu-se în ocean.

Focurile antiaeriene urlă la noi printre nori şi-l omoară pe Auriul din dreapta mea – un Urlător, deşi nu ştiu care dintre ei până nu verific pe datapad-ul. A murit Daria Harpia. Pur şi simplu. Fără să se sacrifice să salveze pe cineva. Fără niciun urlet final de furie. Fără niciun gest nobil. Fără emoţie. Fata loială care purta o centură de scalpuri la Institut, care i-a subjugat pe Putregai şi Nasolu' cu felul ei ciudat de-a fi, a dispărut.

Mă străbate un fior de panică şi mă cufund printre nori cu ceilalţi soldaţi din legiunea mea de avangardă. Ne apropiem de ocean, iar două nave de război trag în noi. Sevro trimite două proiectile prin aer; acestea se detonează şi se transformă în alte douăsprezece micro-proiectile, care fiecare se divide la rândul său în alte douăsprezece. Explodează ca boabele de porumb pe foc.

Războiul e haos. Așa a fost dintotdeauna. Dar tehnologia înrăutățește totul. Simți altfel frica. La Institut mi-era frică de oameni. Mi-era frică de ce ar fi putut să-mi facă Titus sau Șacalul. Acolo vedeai moartea apropiindu-se și puteai măcar să i te împotrivești. Aici nu ai luxul ăsta. Războiul modern înseamnă să îți fie frică de aer, de umbre, de liniște. Moartea va veni și nici măcar nu o voi vedea apropiindu-se.

Mă prăbușesc pe un munte acoperit de zăpadă. Costumul meu, roșu de cât de fierbinte e, face o gaură în zăpadă și ridică nori de aburi. Restul plutonului aterizează în jurul meu, în siguranță. Oameni-meteorit din monștri de metal răcnesc prăbușindu-se. Bum. Bum. Bum. Și ceața războiului se lasă.

— Aterizare, mârâi.

Sevro aterizează într-un genunchi, își dă casca jos și vomită în zăpadă. Încă unul la fel. Nasolu' cel urâțel oftează trist. Putregai îi pune mâna pe umăr. Clovnul stă în fața lor, cu tunsoarea Mohawk vopsită roșcat pleoștită. Harpia nu mai e printre noi. N-am știut că o să fie așa. Credeam că știu ce înseamnă oroarea. Nu știam. Au murit mai mulți oameni în ultimele minute decât am cunoscut vreodată. Teama lui Lorn de război vibrează în mine.

Ăsta e războiul. Haos. Soartă. Moarte.

Sevro dă din cap spre mine, ștergându-se la gură. Jupiter îl ajută să se ridice. În mod bizar, Sevro îi permite. Caut pe datapad-ul căștii informații despre Mustang. E în viață, împreună cu partea principală a armatei mele, dar suntem despărțiți. Eu am cu mine doisprezece Cenușii și patruzeci de Obsidieni antrenați special să utilizeze echipament militar de înaltă tehnologie.

— Exoscheletul jos, strig la Obsidieni. Omega, asigură perimetrul.

Ne dăm jos exoscheletul de armuri termice incomode, dând la iveală de dedesubt carapacele-stelare mult mai confortabile. Le ordon tuturor să-şi pună căştile. Chipurile prietenilor sunt înlocuite de demoni metalici şi chipuri de animale.

Dar e o frumuseţe aparte în momentul acesta. În jumătatea de secundă în care Auriii şi Obsidienii dau din cap unii spre alţii transmiţându-şi încredere înainte să-şi îndeplinească misiunea, găsind consolare în coconul datoriei, în compania celor din jur, aşa cum găseam şi eu în mină.

Îi strâng în jurul meu pe Sevro şi pe Urlători. Ragnar, despărţit de legiunea lui, stă în umbra mea. Am aterizat pe partea planetei în care e ziuă. Parcă ar cădea o ploaie de meteoriţi când al doilea val de carapace-stelare străpunge atmosfera, lăsând urme de fum negru pe cerul brăzdat de foc. Sute de tunuri de artilerie încă mai trag în şuvoiul care se revarsă cât se-ntinde linia orizontului, dar în curând focul începe să fie tot mai răzleţ pe măsură ce tunurile sunt distruse de proiectile din spaţiu sau de plutoanele aterizate deja. Plutonul meu e la trei sute de kilometri de locul unde ar fi trebuit să fim. Cum s-a întâmplat aşa ceva?

O apelez pe Mustang. E la cincizeci de kilometri de punctul unde trebuia să aterizeze, pe un alt munte. Are cu ea aproape patru sute de oameni.

— Se pare că noi suntem proştii, zice Sevro.

Coborâm de pe munte. Nu zburăm. Sărim. La Academie ne-au învăţat să ne gândim că e ca şi cum am sări din piatră în piatră pe o apă. Am putea zbura cu ajutorul cizmelor gravitaţionale, dar asta ne-ar transforma în ţinte sigure pentru proiectile şi trupele antiaeriene, ca să nu mai spun de infanteria inamică. Aşa că sărim cincizeci de metri, apoi ne folosim de cizmele gravitaţionale pentru a ne propulsa înapoi pe pământ.

De pe un vârf din apropiere se trage spre noi. Sevro şi echipa lui se ocupă de asta, sărind peste râpe de peste o mie de metri, cățărându-se pe o stâncă abruptă, în vreme ce eu şi Ragnar forțăm înaintarea. Ecoul unui bubuit puternic străbate lanțul muntos când în sfârşit ne scapă de focul de proiectile. Urlătorii ni se alătură la poalele muntelui. Ne aşezăm pe marginea unei stânci, nori joşi adunându-se deasupra noastră. Spre stânga, la aproximativ douăzeci de kilometri distanță, se profilează turnurile albe ale oraşului Salonica, ridicat pe coasta stâncoasă a limpedei Mări Thermica. Aici era casa lui Tactus. Simt o împunsătură de tristeţe.

Înaintăm spre nord. Turnurile se pierd în depărtare până când nu mai rămâne din ele decât o strălucire metalică de-a lungul coastei mării bizar de calme. Undeva departe se aude bubuitul exploziilor. Simt cum o mână mi se lasă grea pe umăr.

— Exact ca atunci când am cucerit Olimpul, rânjeşte Sevro, uitându-se în jos de pe vârful unui alt munte către întinderea de pământ de la picioarele noastre.

— Numai că acum avem toți cizme gravitaționale.

Verific coordonatele pe HUB-ul căştii. Deasupra noastră invazia merge mai departe. Navele inamice, deşi mai puține acum, continuă să zboare. Una dintre ele ne ia la țintă. Vâjâie prin nori şi sfârtecă pământul cu mitralierele. Ne adăpostim într-o râpă. Zăpada ne acoperă. Apoi cade un proiectil care se rostogoleşte şi-mi prăvăleşte un bolovan pe picior când explodează, prinzându-mi-l sub el. Pietricică şi Clovnul se aşază în faţa mea, făcându-mi scut din trupurile lor.

— Ragnar! strig. Dă-l gata!

Nu văd ce face, dar zgomotul e cumplit când mitraliera fumegă şi spintecă aerul, prăbuşindu-se spre pământ şi dispărând într-un nor de şrapnel.

— Piciorul? mă întreabă Sevro înnebunit.

Ridică bolovanul de pe mine. Mecanismele gem, iar componentele electrice vâjâie.

— Funcţionează.

Coborâm de pe versantul acoperit de zăpadă în câmpiile marţiene pline de hârtoape. În stânga noastră se deplasează o coloană numeroasă de artilerie. Se identifică prin dispozitivele de emisie-recepţie ca fiind ale noastre. Dar departe în stânga, la vreo treizeci de kilometri de noi, unde terenul se cufundă în platouri subtropicale, se vede înaintând o coloană Bellona – în jur de trei sute de oameni, în grupuri distincte.

— Au reuşit să intre pe una dintre frecvenţele noastre, spune un Verde responsabil de comunicaţii, emiţând un nou semnal. Te vânează, Icar, aud un al doilea semnal.

— Acum aflăm cine câştigă cerurile, spun.

Sevro direcţionează un laser de reperare spre plutonul inamic, în acelaşi timp în care şi ei fac acelaşi lucru. Al lor cade pe pământ în faţa noastră ca o muscă înnebunită. Ne împrăştiem care-ncotro, eu şi Sevro zburăm împreună, apoi o ploaie de foc se pogoară deasupra inamicului din două direcţii. În acelaşi timp, Sevro identifică o dronă care ne bombardează cu rachete. O marchează, iar o armă cu proiectile electromagnetice din apropiata Salonica trage un proiectil care lasă o urmă albastră la linia orizontului. Drona dispare într-un nor roşu. Asta e multi-nebunia războiului hi-tech.

Ne îndreptăm spre coordonatele lui Mustang, aţintind senzorii şi ochii spre moartea ce se ascunde în munţi. Ne pândeşte pe câmpii. Se ascunde în codri de copaci-zei maiestuoşi sau în apele mării.

Mai departe, spre stânga, se întinde un lac mare, iar în dreapta se iveşte un vulcan adormit cu pante atât de graduale, încât pare doar puţin mai înalt decât un deal

acoperit de zăpadă. Mă avânt mai sus de-a lungul crestei munţilor pe care-i traversăm ca să câştigăm o poziţie dominantă asupra împrejurimilor. Date topografice periodice îmi apar pe datapad, transmise de drone care în scurt timp sunt doborâte, dar sunt rapid înlocuite cu altele.

În interiorul costumului e linişte. Nu aud vântul care şuieră în jur la această altitudine. Dinspre lac se apropie un nor de ploaie, unul dintre teribilii nori de furtună de pe Marte. Când ajunge deasupra pădurii de la poalele muntelui începe ploaia, iar fulgerele luminează cerul. Pe vârfurile abrupte zăpada cade în vârtejuri, topindu-se când îmi atinge costumul.

Văd ceva mişcare pe un vârf din apropiere. Sunt gata să trag, când îmi dau seama că nu sunt oamenii lui Bellona, ci un animal modificat artizanal. Măresc imaginea şi văd un grifon agăţându-se de marginea cuibului său uriaş făcut într-un defileu îngust de piatră de pe vârf. Grifonul se uită uimit la oamenii care zboară în valea de sub el. Ce lume au creat aceşti Aurii.

Oamenii mei mi se alătură pe următorul vârf, făcând o scurtă pauză pentru a verifica celulele energetice ale carapacelor-stelare. N-o să reziste toată ziua. Grupul lui Mustang aterizează lângă noi, iar zăpada e împrăştiată în jur când cei patru sute de ucigaşi în carapace-stelare îşi unesc forţele cu ale noastre. Mustang mă salută lovindu-şi pumnul de al meu.

— Icar? aud o voce în cască. Icar, mă recepţionezi?

— Roque, sunt pe recepţie. Ce e?

— Icar... urgent... pe... mă recepţionezi?

Semnalul se întrerupe când fulgerele brăzdează cerul. Căile aeriene sunt deja afectate de aparatele de bruiaj ale ambelor părţi.

— Dar... recep... în Agea.

— Roque? Roque?

Știu cum trebuie să decurgă planul bătăliei de deasupra noastră, dar mă îngrijorează tonul vocii lui.

— Au picat liniile de comunicație, îi spun lui Mustang.

— Frecvențele locale sunt în regulă. E din cauza bruiajului și a furtunii, îmi spune ea, cu ploaia șiroindu-i pe armură.

Sevro îmi arată în sus.

— Trebuie să-ți miști fundul sus ca să auzi ceva.

În văzduh, o navă e lovită de fulger. Îi cedează sistemul și se prăbușește înainte să fie reactivat, ciocnindu-se de un distrugător-de-aripi.

— Oh, afurisită treabă.

Le ordon lui Ragnar și lui Jupiter să coboare în continuare și să asigure valea din nord pentru grosul legiunilor noastre de Cenușii. În timp ce asediem alte orașe pentru a distrage atenția familiei Bellona, pentru mine nu contează decât Agea. Un milion de soldați vor ajunge la zidurile ei. Pătatul mă salută cu palma deschisă și apoi se avântă de pe vârful muntelui împreună cu Jupiter și o sută de războinici Obsidieni.

Mustang și Sevro mă așteaptă jos cât timp străpung norii înconjurați de fulgere, luând cu mine doar câteva gărzi de corp. Plutesc dincolo de nori, într-o liniște relativă și-l apelez pe Roque.

— Icar, strigă el în cască. E aici. Nu e nici pe Luna, nici cu flota principală a Societății. Tocmai am aflat. Oamenii lui Kavax au găsit Pretorieni la bordul lui *Warchild*... e aici! A venit în secret, fără flotă; am prins-o!

— Roque, ușurel. Ce spui acolo?

— Darrow, Suverana e pe Marte. Naveta ei e prinsă sub scutul Ageei. E blocată acolo.

— Roque, știu deja. De-asta vreau Agea.

39

La zid

Nu mă întreabă de unde ştiu. Îi spun mai târziu că am lăsat-o pe Aja să fugă din Europa ca să o putem urmări până la Suverană cu ajutorul emisiilor de radiaţii ale bombei. E ucigaşa personală a Octaviei. Cu siguranţă avea să se întoarcă la ea. Nu le-am spus decât lui Mustang, Şacalului şi lui Sevro. Nu puteam risca să se împrăştie zvonul, mai ales când Roque se purta aşa.

Îmi închide apelul fără să mai spună nimic, cu vădită amărăciune.

Avangarda armatei mele, oamenii lui Ragnar, au aterizat în valea din faţă. Văd cum coboară navele încăpătoare şi apoi dispar acolo unde Valles Marineris se întinde pe o fâşie de câţiva kilometri. Albaştrilor rămaşi în spaţiu le cerem să tragă asupra Ageei. Potopul loveşte scutul, făcându-l să pulseze opac. O să ne apropiem de ea străbătând de la nord la sud fundul canionului lat de o sută de kilometri, chiar prin breşa de două sute de metri pe care scuturile ei trebuie să o menţină la suprafaţa solului pentru a evita crearea perturbaţiilor seismice.

Sar pe vârful muntelui înaintea gărzii mele de corp. Sevro şi Mustang mă urmează şi ei când sărim pe un alt vârf, şi apoi coborâm pe coame mai joase, trăgând din mers.

Suverana e cheia acestui război, cheia pentru a distruge Societatea şi a face posibilă ascensiunea Fiilor lui Ares. Dacă o capturăm pe ea, Societatea se va întreba, în derivă,

dacă mai există fără Octavia pe tron. Senatorii și Guvernatorii vor încerca să preia puterea. Se vor stârni zeci de războaie civile, slăbind forțele de luptă și uniunile.

Dedesubt, de-a lungul văii marelui canion se întinde o lume a abundenței – lacuri și izvoare, pășuni cu iarbă care ajunge până la brâu de înaltă, copaci înfloriți și pini crescuți în poziții ciudate în pereții înalți ai canionului, în pofida pantelor abrupte. Peste toate acestea domnește mărețul munte plutitor, Olimp. Arunc o privire spre castelele învăluite în tăcere și văd o căprioară alergând prin valea lui Marte. Dar pe malurile râurilor nu văd niciun tânăr, niciun băiat și nicio fată în armură. Doar amintiri și noroi. Elevii au fost deja luați de aici. Cât de ciudat trebuie să fi fost – se luptau cu arme medievale pentru propriile vieți și apoi, la apariția invadatorilor din spațiu, au fost culeși de navele de asalt.

Ne întâlnim cu Jupiter și Ragnar într-unul din turnurile Olimpului. Pe versanți și pe coridoare e plin de cadavre.

— Au folosit locul ăsta drept bază, zice Jupiter vesel. Pătatul tău n-a fost de acord cu obrăznicia lor. Îmi place bestia asta!

Oamenii noștri asigură paza zonei din Valles Marineris dinspre Institut, în estul îndepărtat al Ageei, pe brațul superior al canionului. Urmăresc de la fereastră cum sute de nave aliate aterizează pe terenul stabil și aduc mai bine de trei sute de mii de soldați în doar treizeci de minute. De pe fiecare rampă coborâtă apare în fugă câte un auriu, mereu primii pe terenul inamicului.

— Nicio rezistență, spun, lăsându-mi casca carcasei-stelare pe spate.

Mă uit îngrijorat la Mustang, care-și dă într-o parte o șuviță de păr blond ce-i intra în ochi.

— Cu cât ne infiltrăm mai mult, cu atât vom fi mai greu de împrăștiat. Ce așteaptă?

— Vor să ne facă să ne strângem ciopor ca un ciorchine înainte să ne spulbere, îşi dă Sevro cu părerea. Arme atomice?

— Copii prostuţi, zice Jupiter în timp ce scotoceşte prin buzunarele unuia dintre cadavre. De asta-i avem pe Cenuşii. Să-i spulbere pe ei. O să ne deschidă calea.

— N-au arme atomice, spune Mustang. Senzorii le-ar fi detectat de la o sută de kilometri. Aşteaptă pentru că nu au suficienţi oameni să se împotrivească traversării noastre prin vale. Sau i-am prins pe picior greşit, ceea ce mă îndoiesc. Sau au trimis prea mulţi oameni să oprească înaintarea lui Lorn. Sau au pregătit puncte de atac în vale. Sau în jurul Citadelei. Sau ne aşteaptă o capcană.

Mintea îi merge ca un computer.

— E o capcană, spune după un moment de gândire. Dar se bazează pe faptul că vor putea să ne oprească până când reuşesc ei să aducă oameni şi arme. Defensiva statică fără sprijinul masiv al trupelor mobile n-a mai însemnat nimic de la Linia Maginot încoace, pufneşte ea cu dispreţ.

— Dar ei ştiu că nu vrem să distrugem oraşul sau populaţia, spun eu.

— Ştiu asta, zice Mustang, cercetând harta pe datapad. Ceea ce ne îngustează nouă mişcările tactice.

— Războiul total e mai simplu, mormăie Jupiter. Haide să folosim Cenuşiii ca să ne deschidem drumul, apoi bombardăm zidurile pe sub scuturi. Şi-am câştigat intrarea.

— Îţi ia o zi să distrugi un oraş şi cincizeci de ani să-l reconstruieşti, se răsteşte Mustang. Vrei să te oferi voluntar să te ocupi de reconstrucţie?

— Ţi se pare că arăt a constructor? o întreabă Jupiter.

— Trecătoarea spre Agea are o lăţime medie de optzeci de kilometri, cu pereţi înalţi de şapte kilometri pe toate laturile, totul numai ferme şi ogoare pentru oraş. Cel mai

probabil Bellona a presărat locul cu mine. Dacă au avut timp. Nu e ca şi cum i-am anunţat că venim.

Oare au avut timp?

Mustang îmi face semn să ne retragem.

Mă îndepărtez cu ea de ceilalţi oameni ai mei, care schimbă priviri între ei. Coridoarele palatului aerian ar trebui să-mi aducă aminte de victoria de demult, dar nu simt decât o melancolie adâncă. Atât de multe amintiri. Atâţia prieteni dispăruţi... la asta mă gândesc când văd Cenuşiii aterizând lângă Castelul Minerva unde m-am duelat cândva cu Pax.

— De aici până la ziduri sunt optzeci de kilometri, spune Mustang. Putem ataca aşa cum am stabilit. Doar pentru că nu au reacţionat când am aterizat, nu înseamnă că e vreo viclenie la mijloc.

Îmi citeşte ezitarea din priviri.

— Suntem aici pentru tatăl meu în aceeaşi măsură în care suntem aici pentru Suverană. Trebuie să acţionăm cu prudenţă.

— Ţi-e teamă că Lorn o să-l omoare dacă reuşeşte să străpungă primul zidul de sud al oraşului, încerc eu să ghicesc. Aşa e?

— Ştii ce trecut au.

— Ştiu.

— Şi ai încredere că Lorn n-o să vrea să pună capăt vechii duşmănii?

— Lorn nu e un ucigaş.

— Nu. Le face rău oamenilor care merită, cum a fost Tactus. Tatăl meu o merită la fel ca oricine altcineva. Aşa că trebuie să ne grăbim. Şi trebuie să le spui şi celorlalţi despre Suverană.

— Roque a aflat. Pretorienii de pe *Warchild*.

Ne întoarcem şi mă adresez micului meu consiliu.

— Ştiţi că am venit aici pentru Augustus, dar mai avem un motiv pentru care atacăm Agea. Suverana e aici.

— Ei, căcat, mormăie Clovnul.

— Afurisită treabă, zice Putregai scărpinându-se în cap.

— În Citadelă? întreabă Pietricică, lovindu-l nerăbdătoare cu genunchiul pe Buruiană.

— Cel mai probabil. I-am dat de urmă lui Aja aici. Am urmărit reziduurile radiaţiilor de la bomba cu care am lovit-o pe Europa. Celelalte atacuri au ca scop îndepărtarea soldaţilor de Agea, astfel încât să avem şansa să-i străpungem zidurile şi să o capturăm pe Octavia înainte să sosească Lordul Cenuşă cu toată armada.

Şi dacă Fiii şi-au făcut treaba, aşa cum a promis Ares, ar trebui să putem pătrunde în oraş fără să luptăm cu o sută de mii de bărbaţi şi femei în armură.

— Cassius e în oraş? întreabă Sevro.

— Aşa credem, zice Mustang încuviinţând din cap.

Sevro zâmbeşte.

— Dacă daţi peste Cassius, nu-l atacaţi, le spun. Nici pe Karnus sau pe Aja.

— Şi ce, vrei să fugim? întreabă Clovnul jignit.

— Vreau să supravieţuiţi, îi spun. Trofeul este Suverana. Nu vă lăsaţi distraşi de răzbunare sau de mândrie. Dacă o capturăm pe ea, devenim noua forţă din Sistemul Solar, prieteni.

Urlătorii îşi zâmbesc unii altora cu viclenie. Sevro îşi îndreaptă umerii.

— Păi, atunci să n-o mai frecăm degeaba.

— Nici eu n-aş fi zis-o mai bine.

Distrugătoare-de-aripi aliate huruie deasupra noastră pregătite să ne deschidă calea printre forţele inamice.

Pornim spre canionul înverzit cu toate forţele. Nu ne târâm în coloană. Ne deplasăm rapid. Speeder-bike-urile sunt mai rapide decât carapacele-stelare. Cenuşiii de pe speedere şi cei de pe navele-păianjen merg pe urmele distrugătoarelor-de-aripi şi a transportoarelor care vor duce oamenii

cât mai aproape de zid. Luminile scânteietoare din față ne dau de știre că s-au detonat niște mine sau că geniștii și-au făcut treaba. N-avem cum să ne dăm seama care variantă e cea corectă. Canionul se îngustează aici. În depărtare, pereții înverziți ai canionului stau de strajă uriași pe ambele părți, colosali și ireali, de parcă ar fi teritoriul unei alte rase, de dimensiuni mai mari decât omul. Zona fiind atât de vastă, nu-mi văd toți soldații, doar pe cei din avangardă. Venim imediat în spatele Cenușiilor – o coloană rapidă de cavaleri înspăimântători în carapace-stelare negre. Potopul e tot mai puternic. În spatele nostru vin tancurile și trupele de infanterie pe skiff-uri aeriene, vehicule ușoare, blindate, care pot transporta până la o sută de oameni. O să-i lase la un kilometru de ziduri. Atacul lui Lorn în partea de sud va fi similar.

— Drone! strigă Sevro în cască.

Dintr-un mic depozit ascuns în peretele estic al canionului se ridică un nor de metal. Urlătorii pornesc pe urmele dronelor, trăgând continuu. Totuși, dronele ne doboară un pluton de Obsidieni care se prăbușesc la pământ cu trupurile de nerecunoscut. Acum zburăm pe deasupra unor clădiri. Orășele. Stațiuni. Moșii. Depozite de cereale. Ajungem deasupra unui lac. Ne vedem umbrele oglindite în lac când fulgerele scapără deasupra noastră.

Ajungem la zidul de apărare. Se ridică la orizont ca o cortină de fier. În acest punct al canionului, zidul se întinde pe o lungime de nouăzeci de kilometri și are aproape două sute de metri înălțime, atingând marginea de jos a scutului. Lacurile și râurile nu se termină aici pentru că apa se scurge pe sub zid printr-un sistem de conducte largi de duro-oțel, la fel de rezistente cum e carena unei nave. Le-ar lua zece ore la o sută de oameni să-și croiască drum prin conductele astea.

Cele mai multe orașe nu au ziduri atât de masive. Costă prea mult. Doar Agea și Corintul au fortificații de o calitate

atât de bună. Am fi putut veni prin tunelurile care traversează Marte prin subteran și care leagă minele de toate orașele, dar nu am vrut. E o tactică pe care trebuie să o păstrez pentru mai târziu. Și trebuie să dau un exemplu.

Atacurile de genul ăsta nu sunt chestiuni de lungă durată. Am văzut cum se întâmplau lucrurile în trecut. Totul era sălbatic și nebunesc. Tehnologia câștigă întotdeauna împotriva obiectelor statice, atâta timp cât resursele asediatorului nu se termină. Cândva, castelele erau aproape imposibil de cucerit prin atacul direct al unei garnizoane puternice fără ca rezultatul să fie o victorie à la Pirus. Așa că armatele asediau castelele și-i făceau pe apărători să se supună prin înfometare. Acum, nimeni nu mai are răbdare pentru așa ceva.

Agea e un oraș care numără douăzeci de milioane de suflete, dar câți dintre ei dau măcar doi bani pe cine câștigă azi? Nu e nicio diferență între guvernarea Bellona și guvernarea lui Augustus. Arămiilor și Argintiilor o să le pese. Dar Roșii, Maroniii și Rozaliii doar vor privi din lanțuri un alt masacru.

Acum vor vedea nave zburând pe cer. Bombe străpungând văzduhul. Se vor aduna în locuințele comune închiriate, temându-se de prădătorii nevăzuți. Încă din zorii umanității, cucerirea unui oraș a fost însoțită de țipetele violurilor, jafurilor și ororilor potențate de beții. Războinicii Însemnați nu iau parte la asemenea sălbăticii. Nu e nici profitabil, nici în concordanță cu gusturile lor. Dar dacă un oraș este cucerit prin forță, Auriii cred că orașul și locuitorii lui le aparțin cuceritorilor. Dacă ești suficient de puternic, meriți prada. Unii se lipsesc de pradă. Unii îi lasă pe locuitori pradă lupilor, hrănindu-și cu orașele cucerite armatele de Obsidieni și Cenușii, ca răsplată pentru sângele vărsat.

Dacă pot apăra Agea, dacă le pot arăta că există şi oameni mai buni, atunci poate că o să am şansa de a câştiga inima oraşului. Îl cuceresc. Îl apăr. Mă fac iubit de locuitorii lui cum sunt de soldaţii din armata mea. Dar mai întâi trebuie să reuşesc să pătrund.

De-a lungul imensului zid defensiv, focul răpăie în oţel. Ca nişte flori micuţe care înfloresc pe zidul cenuşiu lung de nouăzeci de kilometri. În stânga şi în dreapta mea au loc două atacuri slabe. Distrugătoarele-de-aripi trag cu proiectile electromagnetice, glisând dintr-o parte în alta când bombardează zidul cu muniţie. Focurile de răspuns din turlele zidului îmi fac timpanul să vibreze. Vreau să o strâng pe Mustang de mână. Un semn al ei din cap îmi risipeşte teroarea. Dar numai pentru o clipă.

Cenuşiii în armuri de luptă năvălesc înainte ca un şir de furnici. Formaţiile de rachete se desfăşoară în poziţie de luptă şi curând vor semăna moarte printre apărători. E prea mult de amortizat, bătălia spaţială, straturi după straturi de activitate şi contra-activitate. Numai că totul are sunet acum.

Minele lasă găuri printre forţele mele. Plutoane de ucigaşi ai lui Bellona se strecoară dincoace de zid la o sută de metri înălţime, zburând mândri – steagurile flutură, auriul scânteiază. Scuturile le strălucesc de parcă ar fi fost lansaţi de nişte arme de foc. Văd un steag cu un vultur printre Bellona şi sunt gata să pornesc spre el, gândindu-mă că ar putea fi Cassius, dar Mustang mă prinde de braţ.

— Planul! îmi aminteşte Mustang, făcându-mi semn spre râu. O să murim cu toţii lângă zid. Planul.

E greu să ţin minte. E greu să ţin minte că tot haosul de acum e doar pentru distragerea atenţiei. Ceea ce contează e râul şi misiunea pe care au îndeplinit-o Fiii în timpul

nopții. Dacă au îndeplinit-o. Râul se strecoară pe sub zid. Lat de o sută de metri și mai adânc de atât, deja poartă cu sine cadavre către oraș.

Mă scufund în apă. Simt tensiunea când curentul încetinește și apoi mă poartă cu viteză. Peștii se împrăștie înaintea noastră. E ciudat să nu simt răceala apei. Urlătorii se mișcă asemenea unor torpile pe lângă mine. Apoi ni se alătură și Ragnar cu grupul lui de Obsidieni. Și Jupiter, împroșcând cu apă. Mustang e cea mai aproape de mine. Privesc cu atenție râul prin noroiul pe care l-am ridicat și găsesc darul lui Ares.

Acolo. La o sută de metri adâncime, îl văd. Dacă e vreun lucru pe care un Roșu îl poate face bine, acela e să sape. Și Fiii și-au petrecut toată noaptea pregătindu-ne un loc de trecere în oraș. Oamenii mei vor crede că am trimis aici un grup de mercenari de elită înaintea armadei. Nu vor întreba cum au fost tăiate gratiile uriașe sau cum au fost păcăliți senzorii care trebuiau să detecteze avariile.

— Încă o dată prin breșă, murmur, de parcă Roque, Victra sau Tactus m-ar putea auzi.

Îmi activez cizmele gravitaționale și merg mai departe.

Trecerea se îngustează pe măsură ce se curbează pe sub zidul de pe fundul râului. Mergem doi câte doi. Așa că îl iau cu mine pe cel mai bun luptător, Ragnar, și intrăm primii în trecătoarea subacvatică. Aud în cască vești despre bătălia de la suprafață. Pierdem în fața zidului.

Eu și Ragnar verificăm împreună tunelul. Aproape că mă așteptam la o ambuscadă Bellona, dar nu se întâmplă nimic. Fiii și-au îndeplinit misiunea cu brio. Așteptăm de cealaltă parte a zidului, rămânând scufundați la o sută de metri adâncime. Ni se alătură și restul echipei – Mustang, Sevro și Urlătorii rămași. În plus, alți cincizeci de Aurii și de trei ori pe atâția Obsidieni și Cenușii.

Când ne adunăm cu toţii pe fundul râului, le vorbesc prin transmiţător.

— Vă cunoaşteţi dispoziţiile, le spun.

Sevro îşi loveşte pumnul acoperit de armură de al meu. Mustang face la fel. Ragnar salută bătându-se cu pumnul strâns în piept. Jupiter cască. Clovnul, Pietricică şi Buruiană îi enervează pe ceilalţi Urlători, agitând noroiul de pe fundul râului. Secundele trec. Am briciul înfăşurat pe braţ. În mâna stângă am un pumn electromagnetic. Simt bubuiturile inimii şi răceala pandativului pe piept. Aud scrâşnetele haosului de la suprafaţă. Strâng pumn mâinile de Sondor al Iadului. Închid ochii. Sevro trimite o sondă să vadă dacă malul e sigur.

Trebuie să o găsesc pe Suverană.

Ragnar trebuie să deschidă porţile.

Mustang trebuie să coboare scutul pentru ca Roque să poată trimite întăriri ca să reuşim să cucerim oraşul dintr-o singură lovitură. N-aş vrea să plece de lângă mine, dar nu am încredere decât în ea să-i încredinţez misiunea asta.

Încredere. Trebuie să am încredere că va supravieţui, să am încredere că Obsidienii o vor proteja, că se va proteja singură. Simt o greutate apăsându-mi inima, o teamă că nu se va mai întoarce. Simt că deja se cufundă în beznă. Dacă o să moară, o să moară crezând o minciună. Mi-am promis că o să-i spun totul dacă supravieţuim acum. Merită măcar atât.

Rămâi în viaţă. Rămâi în viaţă. Rămâi în viaţă.

Mustang pleacă, mergând mai departe câţiva kilometri în josul râului, până când va ajunge la parcul din apropierea generatoarelor. O urmăresc plecând şi mă zbat să găsesc ceva de care să mă agăţ, pe cineva la care să mă pot ruga. Tata e cu mine, şi la fel şi Eo. Îi simt în bătăile inimii.

Închid ochii.

Sevro recuperează sonda pe care o trimisese la suprafaţă şi îmi spune că totul e liber, nu e decât o fetiţă care se joacă în noroi.

— Luptaţi unul pentru celălalt, le spun prin cască celor din jur. Sau pentru mine.

Ne activăm cizmele gravitaţionale şi ne avântăm în sus prin apă, ieşim la suprafaţă ca nişte monştri întunecaţi, cu apa picurând de pe carapacele-stelare negre în timp ce zburăm pe deasupra malului plin de noroi din cauza ploii care l-a udat înainte ca scutul să fi fost ridicat pentru a apăra oraşul.

Jos e doar o fetiţă Maronie, fără armură, cufundată în noroi până la glezne. Mă uit fix la ea din spatele căştii negre, fioroase. Ar trebui să fie cu familia ei, ascunzându-se, nu afară în timpul asediului. Ceva nu e în regulă.

Când ne vede, scoate dintr-un coş un mic dispozitiv rotund. Fulgerele brăzdează cerul. Rochia fetiţei e plină de noroi pe tiv, devenind de un maro şi mai închis la culoare.

— Împuşc-o! strigă Sevro.

Îl lovesc peste mână. În locul fetiţei explodează un copac. Dar când mă uit în sus, pe zid, dincolo de raza de acţiune a sondei trimise de Sevro şi mult dincolo de raza de acţiune a globului electromagnetic pe care-l ţine fetiţa în mână, văd Cavalerii Bellona şi suita lor de Obsidieni. Aşteptând.

Fetiţa apasă butonul globului.

Şi atunci începem să murim.

Partea a IV-a

Ruină

Dacă te ridici prea sus, în noroi ai să ajungi.
Karnus au Bellona

40

Noroi

Impulsul electromagnetic se detonează. Scoate un sunet ca un copil uriaş înţepat de un ac. Tot echipamentul electronic moare. Cizmele gravitaţionale sfârâie. Sinapsele carapacelor-stelare cedează, astfel că solidele costume metalice sunt supuse gravitaţiei. Ne prăbuşim. Cei mai mulţi cădem în noroiul de pe malul râului. Mă zbat în apă. Mă scufund. Mă scufund. Îmi pocnesc urechile. Jos, tot mai jos, până când mă opresc în nămolul de pe fundul râului. Mă izbesc din plin. Picioarele îmi sunt prinse sub greutatea carapacei-stelare. Cad pe spate. Nu-mi văd oamenii. Am văzut doar câteva siluete la suprafaţă când m-am prăbuşit. Apa e atât de adâncă încât nu mai văd nimic altceva decât râul înroşindu-se de sânge. În rarele străfulgerări de lumină văd trupuri care se scufundă cu repeziciune.

Nu mă pot mişca din loc. Carapacea-stelară e prea grea. Zac asemenea unei ţestoase, pe jumătate îngropat în nămolul râului. Confuz. Frica pune stăpânire pe mine. Totul s-a întâmplat aşa de repede. Nu pot nici măcar să mă uit în stânga sau în dreapta să văd cine e cu mine. Casca de comunicare a crăpat. Dacă ar mai funcţiona, probabil aş auzi ţipete, înjurături.

Carapacea-stelară m-a adus din spaţiu pe uscat. O barcă de salvare, un castel propriu în mijlocul războiului. Acum s-a transformat în sicriu.

Inima bate să-mi spargă pieptul. Vreau să urlu.

Intru în hiperventilaţie. Groaza mi se cuibăreşte în piept, mă face să mă încordez, mă face să înghit aerul, devorându-l ca şi cum mi-ar putea da forţă să mă mişc. Încet. Încet. Gândeşte. Gândeşte. Lângă mine se scufundă două trupuri. Greoaie în armuri, cad rapid, alăturându-se celorlalte pe fundul râului. Vomită sânge – nu e nimic graţios în moartea lor. Când ucigaşii o să termine cu cei blocaţi în noroiul de pe mal, o să vină după noi şi aici jos. Dar nici nu e nevoie să facă asta. Respir mai încet. Nu mai am mult oxigen în carapacea-stelară. Reciclatorul de aer nu mai funcţionează.

Cassius îmi ştia planul. El trebuie să fi fost. Sau m-a trădat cineva?

Nu am spus nimănui în afară de Fii, Sevro şi Mustang. Niciunul dintre ei nu ar fi turnat. A ştiut pur şi simplu. Nemernicul dracului. Dacă aş putea să mă predau, aş face-o. Aş salva astfel vieţile celor care mă însoţesc. Dar nu am cască de comunicaţie.

Mă smucesc pe loc, încercând să mă întorc de pe spate. Dar sunt prea adânc îngropat în nămol, iar costumul meu e făcut din mai mult de o tonă de metal. Nu pot distribui greutatea. Nu-mi pot scoate carapacea-stelară. Am nevoie de sistemul electronic pentru a face asta. Împing cu braţele. Degeaba. Noroiul mă înghite. Mustang a scăpat. Mă gândesc. Sper. Oare o să ştie că suntem aici jos?

Mă uit după Sevro, după Ragnar, după Urlători. În jurul meu sunt siluete întunecate. Sunt ameţit. Respiră dracului mai încet. Încet. Gândeşte. Nici măcar n-o să se deranjeze să vină să mă omoare. O să mor pe fundul râului, holbându-mă în sus spre suprafaţă în vreme ce unul câte unul, prietenii mei se prăbuşesc şi mi se alătură. Atât de singur. Sevro. Ragnar. Pietricică. Buruiană. Clovnul. Sunt toţi morţi. Pe moarte. Văd aceleaşi lucruri ca mine. Sau poate sunt pe mal şi cei din familia Bellona trec printre ei,

paralizaţi în armuri, şi-i omoară după bunul plac. Aş vrea să-mi plâng neputinţa.

Opreşte-te. Trebuie să faci ceva. Mişcă-te.

Dacă te ridici prea sus, în noroi o să ajungi, îmi răsună în minte.

E a treia oară când sunt lăsat în mâzgă şi nămol să mor. Scrâşnesc din dinţi până simt smalţul fărâmiţându-se în timp ce-mi concentrez toată puterea ca să-mi mişc braţul drept. Încet, atât de încet, încât forţa absorbantă a noroiului pare un adevărat exod. Dar nu mă pot elibera mai mult de-atât. Nu mă pot întoarce de pe spate. Sunt cufundat prea adânc. Sunt prea greoi în carapace. Apoi îl văd. Când s-a detonat explozia electromagnetică, s-au închis toate sinapsele electrice şi costumul s-a blocat, dar briciul încă funcţionează, şi iată-l, înfăşurat ca un piton alb în jurul braţului meu.

O să-ţi salveze viaţa cu preţul unui membru. Aşa mi-au spus când eram copil şi mi-au pus în mână lama curbată. Salvarea înseamnă sacrificiu. Impulsul briciului e de natură chimică. Butonul o să răspundă la comandă. O să se rigidizeze. Dar în jurul braţului meu... Trebuie să fiu rapid.

Inspir adânc, închid ochii şi pipăi comutatorul cu degetul. Trebuie să fiu mai rapid decât flacăra. Mai rapid decât o viperă. Apăs comutatorul.

Briciul se tensionează rigidizându-se, trecând prin metal ca un cuţit prin budincă.

Opresc comutatorul. Se opreşte când îmi trece prin muşchi, dar nu şi prin os. Icnesc din cauza durerii înfiorătoare pe care o simt în braţ. Apa năvăleşte peste braţul sfâşiat, răcorindu-mi rana arzătoare.

Apoi mă cuprinde groaza. Apa. Tocmai mi-am deschis costumul lăsând apa să treacă. Idiot ce sunt. În curând o să se umple de apă. Deja o simt alunecându-mi pe gât. În

două-trei minute o să mă înec. Îmi eliberez braţul însângerat din bucăţile sfărâmate ale carapacei şi destind briciul, astfel că pluteşte pe lângă mine ca o tentaculă. Apoi îl activez din nou. Ia forma unui semn de întrebare mortal şi îl îndrept spre celălalt braţ.

Costumul mi s-a umplut cu apă până la piept. Aerul e tot mai rarefiat. Cu fiecare respiraţie văd tot mai multe stele verzi. Am o senzaţie de uşurare când sângele mi se scurge din rană. Pot supravieţui destul de mult dacă îmi ţin respiraţia. Dar mai devreme am intrat în hiperventilaţie şi acum inspir dioxid de carbon. Dar reuşesc să-mi eliberez şi cealaltă mână din costum. Goală şi palidă în lumina bizară, întunecată. Norişori de sânge se scurg uşor.

Dacă n-aş fi fost un Sondor al Iadului, aş fi murit pe fundul râului. Dar sunt, aşa că îmi dau jos capacea-stelară şi armura de dedesubt. Dexteritatea mă salvează. Nu pot să-mi mişc capul din cauza greutăţii căştii. Nu văd unde tai. Pielea şi durerea pe care o simt îmi ţin loc de ochi. Ies din carapacea-stelară centimetru cu centimetru. Centimetru cu centimetru, înaintez cu lama mortală de-a lungul corpului. Îmi împrăştii sângele şi armura în apă. Mă desprind de exoschelet. Sunt ca o lăcustă care se strecoară afară din coaja uscată. Cu delicateţe, îmi scot casca, tăind-o de la gât. Îmi ţin respiraţia şi crestez.

O zgârietură. Atât de aproape de jugulară.

Picioarele mi le eliberez ultimele. Mă ridic – bucăţile rupte ale costumului mă zgârie – şi-mi smucesc piciorul drept afară din carapacea metalică tăiată. Sunt în viaţă, rănit, în râul rece şi întunecat. Jos casca. Îmi ţin respiraţia în vreme ce în faţa ochilor încep să-mi joace tot soiul de puncte. Acum pot vedea mulţimea de oameni scufundaţi în jurul meu pe fundul râului. Înot spre cel mai solid dintre ei şi văd ochii închişi ai lui Ragnar dincolo de viziera

carapacei-stelare. Îi şiroiesc lacrimi. Are plămânii mari, dar sigur nu mai are prea mult oxigen în costum. Se poate mişca mai uşor decât am fost eu în stare, datorită forţei lui uriaşe. Dar niciun om îmbrăcat în armură n-ar putea înota în apa asta.

Nu credeam că o să plângă. Şi totuşi, acum plânge în tăcere. Nu sunt lacrimi dramatice. Sunt altfel, sunt liniştite. Iar când deschide ochii, citesc ceva diferit în el. O parte latentă din sufletul lui se aprinde. Era mort, se lăsase pradă sorţii. Dar iată-mă aici, plutind în veşmintele mele negre de camuflaj, ferfeniţite, plin de sânge, arătând ca un dement, dar eliberat de carapace. Sunt speranţa lui întunecată. Încep să-i tai costumul, chiar dacă plămânii îmi urlă după aer. Am nevoie de el. Nu pot să-l caut pe Sevro. Nu am timp. Şi nu pot ieşi la suprafaţă, doar ca să fiu omorât imediat ce sunt zărit.

Acţionez asupra lui ca un Artizan priceput, până când reuşeşte să se smulgă din exoschelet. Au văzut şi ceilalţi ce facem. Dar încă nu-i putem ajuta. Trebuie să reziste.

Eu şi Ragnar ne croim drum printre curenţi spre suprafaţă. Plămânii cerşesc după aer. Corpul palid şi tatuat al lui Ragnar străbate apa cu o graţie pe care nu o pot egala. Nu ştiam că Obsidienii sunt înotători aşa de buni. Are sens, ţinând cont că e născut în apropierea banchizelor.

Ne apropiem de suprafaţă când mintea îmi cedează în faţa corpului. La trei metri de la suprafaţă, inhalez apă.

Întuneric.

Simt noroi între degete. Ceva îmi zvâcneşte în piept. Apă. O vomit şi tuşesc în mâna aspră care-mi acoperă gura, amuţindu-mă. Continui să vomit printre degete. Apoi simt o explozie de plăcere când în sfârşit icnesc după aer. Minunatul aer. Mâna încă îmi mai acoperă gura. Şi pentru o clipă, nu mai există nimic altceva. Doar plăcerea pură a

vieţii năvălindu-mi în plămâni. Iureşul puternic al oxigenului în organele îndurerate, golite. Şi deodată se aude zgomotul unei bătălii undeva în depărtare. Şi geamătul oamenilor. Suntem într-o mare de trupuri. Deasupra noastră se înalţă zidurile. La picioarele noastre râul curge învolburat. Au trecut doar câteva minute de la impulsul electromagnetic, dar am senzaţia că a trecut ziua şi am rămas în urmă.

Ragnar m-a târât în noroi între doi Obsidieni morţi. Doi Aurii Bellona, şase Obsidieni şi şase Cenuşii merg de-a lungul malului întunecat, ucigându-i pe cei ce zac neputincioşi. Avem noroc că ceilalţi au plecat de la locul măcelului pentru a se întoarce la bătălia de la zid. Probabil Cassius i-a condus. Asta înseamnă că n-a ştiut că o să fiu eu aici, dar a ştiut prea bine de breşa creată de Fii. Ar fi rămas dacă ştia că sunt aici. Noroc că n-am purtat stindardul pe care mi l-au făcut Clovnul şi Buruiană. Şi noroc că nu i-am lăsat să-şi poarte pelerinele din blană de lup.

Noroiul ăsta e un adevărat cimitir. Soldaţii mei sunt pe jumătate îngropaţi. Unii dintre ei încearcă să se ridice în armurile greoaie, ucigătoare, numai pentru a aluneca înapoi în nămol sau pentru a fi împinşi de Aurii şi măcelăriţi fără milă. Cei mai mulţi zac în tăcere. Un câmp de gândaci în armură sângerând.

Cenuşiii glumesc între ei în vreme ce îşi îndeplinesc sarcina metodic, ocupându-se pe îndelete de un Obsidian blocat pe spate. Folosesc suliţele electromagnetice pentru a străpunge carapacea-stelară groasă şi-l ţintuiesc la pământ ca nişte băieţi care chinuie un crab eşuat. În cele din urmă îl termină trăgând cu săpători, nişte gloanţe care străbat armura.

Ragnar face semn spre noroi. Pe jumătate dezbrăcaţi, ne cufundăm amândoi în materia neagră, vâscoasă. Îmi răcoreşte rănile şi lui îi acoperă tatuajele. Fac semn spre una dintre căştile Auriilor, mimând lipsa noastră de oxigen.

Ragnar dă din cap semn că a înțeles. Trag afară un brici din corpul unui Auriu mort. Nu-mi dau seama cine e. I-l întind lui Ragnar. Până acum arma asta n-a fost atinsă decât de mâini aurii. Niciun Pretorian, niciun Obsidian, nici măcar cei care au primit decorații de la însăși Suverana n-au mai atins o astfel de armă de la Revolta Întunecată încoace. Atingerea ei înseamnă moartea prin înfometare. Imposibilitatea de a mai ajunge în Valhalla. Moartea, frigul, sfârșitul. Dar inamicii noștri au scuturi electromagnetice. Nicio altă armă nu le poate face față.

Ragnar scapă briciul de parc-ar fi făcut din foc. I-l împing înapoi în mâinile tremurătoare.

— Nu sunt zei.

Ca niște umbre ieșite din Styx, alunecăm mai departe în cimitir. Inamicii nu sunt grupați în formație de luptă. Țințe ușoare. Dau zor înainte în patru labe, ca un păianjen oribil, abia ridicându-mă de la pământ când omor doi Obsidieni înainte ca măcar să apuce să se întoarcă. Ragnar îi rupe altuia gâtul într-o fracțiune de secundă, desfăcându-i armura-ricoșeu. Mă ridic în picioare și mă îndrept în fugă spre cel mai înalt dintre Obsidieni, sar și-mi implânt lama în el. Aterizez rău, tocmai în brațul rănit. Nici măcar nu simt durerea. Prea multă adrenalină. Văd cum plutonul de Cenușii se întoarce, așa că mă prăbușesc odată cu Obsidianul și mă rostogolesc în noroi, zăcând în mizerie și întuneric printre celelalte corpuri. Fără scut și armură, puștile-ricoșeu și armele lor electromagnetice m-ar face pulbere. Ragnar a dispărut și el. Nu știu unde.

Secundele trec. Oare cât oxigen or mai avea? Cenușiii care ne vânează strigă ceva despre pelerine-fantomă. Obsidianul rămas se alătură unui grup de doi Aurii. Cenușiii merg printre corpuri, ucigându-mi oamenii și intenționând să ne scoată la iveală pe mine și pe Ragnar pentru Aurii

și Obsidian. Lea a murit așa, în noroi. Eu n-o s-o fac. Nu din nou.

Mă ridic, fără să strig, fără să urlu. În liniște. Numai să încerce Cenușiii să mă zărească. Sunt rapid. Și aproape am ajuns la ei, când deschid focul. Mă năpustesc spre ei, ferindu-mă, împleticindu-mă, ca un balon scăpat din mână. Nu e nicio eleganță în mișcările mele. Doar groază înnebunitoare. Nu văd gloanțele. Doar le simt apropierea. Le simt căldura străpungând aerul pe lângă mine. Simt lovitura când sunt lovit în biceps. Șocul îmi străbate trupul. Pielea se sfâșie când glonțul pătrunde prin carne, tendon, mușchi, și apoi iese pe partea cealaltă, lovind osul. Gem. Și apoi sar pe ei, și nu apucă să scoată niciun sunet.

Au pierdut ocazia.

Doisprezece inamici cad datorită lecțiilor de Kravat date de Lorn. Doisprezece bărbați și femei.

Auriii și Obsidianul dau acum năvală asupra mea. Auriii își folosesc cizmele gravitaționale. Ragnar se ridică din noroi și aruncă briciul prin aer ca pe o suliță. Obsidianul uriaș cade în noroi în vreme ce Ragnar dă iama în cei doi Aurii, luând un alt brici de pe jos.

Mă minunez de forța lui. Îl apucă pe unul dintre Aurii de picior când cei doi trec prin aer pe lângă el. Scutul electromagnetic îl electrocutează și durerea i se răspândește în tot corpul. Dar rezistă, scoate un muget, și cu un strigăt venit nu din gât, ci din suflet, îl doboară pe Auriu la pământ de parcă ar tăia lemne. Nu știu cum, reușește să-i tragă cizma din picior. Auriul deșirat se îndepărtează strigând „Pătat!" spre prietenul care-i vine în ajutor, ca să-l înfrunte împreună pe Ragnar.

Mă grăbesc să-i sar în ajutor.

— Secerătorule!

Unul dintre Aurii lasă casca să i se retragă în armură, dând la iveală chipul arogant al unui Însemnat. Încrezător

în poziția lui. În moștenirea lui. În locul lui. Bucuria i se citește pe față. Apoi face o grimasă văzând briciul lui Ragnar.

— Ai dat arma strămoșilor tăi unei bestii? întreabă privindu-l cu ură pe Ragnar, apoi uitându-se nedumerit și furios la brici. Nu ai pic de onoare?

Aleg să nu-i răspund.

— Află pe cine înfrunți, Andromedus, mugește Auriul mai în vârstă. Sunt Gaius au Carthus din Casa Carthii. Noi am construit Columna lui Venus. Noi am navigat primii între marginile Interiorului și Exteriorului și am sondat Helsa.

— Nu suntem în *Iliada*. Ragnar, omoară-l pe idiotul ăsta. Avem nevoie de cizmele lui gravitaționale.

— Trimiți un câine să lupte pentru tine? întreabă Auriul și scuipă.

— **Sunt om!** urlă Ragnar mai tare decât motoarele unei nave.

Împroașcă salivă, cu fața contorsionată de furie. Pe gât i se văd venele. Urlă și se repede înainte, până ca eu să apuc măcar să ridic briciul. Se folosește de cadavrul Obsidianului căzut ca să le devieze briciurile. Îl pocnește pe Gaius. Fără armă. Doar cu pumnul. Îl lovește atât de puternic prin scutul electromagnetic, încât Auriul cade pe spate. Apoi îl ucide pe celălalt, străpungându-i armura cu o furie nebună până când îl taie pe jumătate. Dă de o parte jumătatea superioară a corpului și o rostogolește peste Gaius, care se scufundă în noroi când Ragnar se apropie și, cu mușchii zbătându-i-se pe brațe pentru că a atins scutul electromagnetic, îi pune briciul la gât.

— **Dacă te predai, rămâi în viață**, mugește Ragnar.

Gaius scuipă, ridicându-se în genunchi.

— **Predă-te, așa cum un om se predă în fața altui om.**

— Niciodată.

Buzele lui Gaius se curbează răutăcios. Îşi rosteşte ultimele cuvinte tare şi răspicat, cu mândrie şi curaj. Cu tot ce e bun şi tot ce e rău în aceşti oameni extraordinari.

— Sunt Însemnatul Legat Gaius au Carthii. Eu sunt suma umanităţii. Aşa că eu nu mă predau. Pentru că un om nu se poate preda unui câine.

— **Atunci te bag în pământ**, spune Ragnar şi-şi implântă lama în el.

Ne scoatem oamenii de pe fundul râului. Cât de repede putem, folosindu-ne de cizmele gravitaţionale, dar nu suficient de repede. Sevro nu a murit, dar era cât pe ce. Îl găsesc cu capul îngropat în mâl. Înjură şi scuipă după ce-l trag afară ajutat de Clovn şi de Pietricică.

— Câţi morţi? întreabă el. Urlătorii mei?

— Prea mulţi, spune Clovnul cu jumătate de gură.

— Mustang a scăpat?

Se uită cu toţii la mine.

— Cred că da, spun. Dar nu o pot apela. Oricum, trebuie să ne grăbim. Dacă e în viaţă şi distruge generatoarele pentru ca întăririle noastre să poată ateriza, atunci cad scuturile şi Suverana are o fereastră prin care poate scăpa. Deocamdată e blocată.

Sevro încuviinţează. Micuţa Pietricică bate palma cu el. Scaiete cea pirpirie, abia ajungându-i lui Ragnar la plexul solar, îl vede cu un brici în mână eliberând un Obsidian dintr-o carapace-stelară.

— Lasă-l jos, îi strigă.

Ragnar îi dă drumul şi se uită spre mine cuprins de o panică ciudată. Îi fac semn să aştepte.

După ce desfacem costumele tuturor celor care au căzut în râu, numărăm pierderile. Sunt atât de devastatoare, că Sevro se îndepărtează. A murit Buruiană. A murit Putregai. Harpia a murit înainte să aterizeze. Şi au murit şi mulţi dintre noii recruţi. Au mai rămas doar Scaiete,

Clovnul, Nasolu' şi Pietricică. Au supravieţuit unsprezece din cei cincizeci de Obsidieni.

Pietricică şi Clovnul mângâie faţa lui Buruiană, crestele pleoştindu-li-se din cauza ploii care ne udă pe toţi. Pietricică se agaţă de pieptul lui, lovindu-l cu pumnii ei mici, ca şi cum ar putea să-l readucă la viaţă. Scaiete o trage într-o parte, în timp ce Clovnul îi îndreaptă creasta lui Buruiană folosindu-se de noroi. Sevro nu suportă să se uite. Mă duc la el.

— M-am înşelat în privinţa războiului, îmi spune.

— Nu pot face asta fără tine, îi spun şi adaug după o clipă de disperare: Eşti cu mine? Sevro?

Se trage înapoi şi-şi şterge mucii, murdărindu-se şi mai tare. Când ridică privirea spre mine văd cum lacrimile i-au lăsat urme pe chipul acoperit de noroi.

— Întotdeauna, Darrow. Întotdeauna, îmi spune cu glasul subţiat ca al unui copil.

41

Ahile

Nu avem timp să ne plângem morţii. Forţele mele sunt decimate, iar cei rămaşi trebuie să ne împărţim. Armata mea din afara oraşului se aruncă asupra zidurilor inexpugnabile, aşteptând ajutor dinăuntru. Nu primesc niciun ajutor. Legaţii mei o să ne apeleze, întrebându-se dacă am murit. Un asemenea zvon ar putea duce la pierderea bătăliei.

Îl trimit pe Ragnar cu Obsidienii rămaşi să deschidă una dintre porţi pentru Legaţii care ne aşteaptă împreună cu miile de Cenuşii şi Obsidieni în rezervă.

— Nu-ţi dau niciun Auriu, îi spun lui Ragnar. Înţelegi ce înseamnă asta?

— **Da.**

— Acesta poate fi un început, îi şoptesc.

Mă aplec şi ridic un brici căzut pe jos în noroi.

— E de datoria fiecărui om să-şi aleagă destinul. Alege-ţi-l pe-al tău, îi spun şi-i întind briciul.

Ragnar se uită înapoi spre Obsidieni. Au armurile sfărâmate de când i-am extras din costume. Şi sunt plini de noroi. Mai mici de statură decât el. Unii sunt vioi şi tăcuţi. Alţii sunt uriaşi şi îşi tot mută greutatea de pe un picior pe altul, nerăbdători. Cu toţii au ochii negri şi părul alb. Se înarmează cu armele Cenuşiilor şi Obsidianului pe care i-am omorât eu. Abia dacă le sunt de-ajuns, şi aproape inutile în cazul în care vor da peste Aurii.

Ragnar alege. Întinde mâna. Urlătorii se pregătesc în spatele meu; Scaiete îi aruncă în continuare priviri dușmănoase.

— **Aleg să te urmez pe tine**, spune Ragnar. **Și aleg să-i conduc pe ei.**

Îi pun briciul în mână.

— Darrow! icnește Scaiete. Ce faci?

— Taci din gură! se răstește Sevro.

— Nu poate să facă asta!

Scaiete se împleticește în față și încearcă să smulgă briciul din mâna lui Ragnar, care nu-i dă drumul.

— Dă-mi-l. Sclavule. Dă-mi sabia, zice, scoțându-și propriul brici. Dă-mi sabia sau îți tai mâna.

— Atunci o să te tai și eu pe tine, Scaiete, mârâie Sevro.

— Sevro?

Scaiete se întoarce spre el, făcând ochii mari. Se uită la mine și apoi la ceilalți Urlători care stau tăcuți, încercând să-și dea seama ce se întâmplă.

— Ați înnebunit? Nu are dreptul să facă așa ceva. E al nostru. El nu...

— Nu-l merită? o întreabă Sevro. Cine ești tu să hotărăști asta?

— Sunt Aurie! țipă ea. Clovnule, Pietricică...

Pietricică nu zice nimic. Clovnul își lasă capul într-o parte și mă întreabă:

— Darrow, ce înseamnă asta?

— E armata mea, îi spun. Îți aduci aminte de Institut. Îți aduci aminte cum mi-am vărsat sângele pentru cei care m-au urmat. Cum nu accept loialitatea sclavilor. Acum de ce te miri? Pentru că totul e pe bune?

— E cu dus și-ntors, asta-i tot, zice Clovnul uitându-se la dezastrul din jur. Chiar și aici.

— Ai dreptate. Este.

Mă aplec şi iau un alt brici înfundat în noroi. Îl arunc unui alt Obsidian, o femeie cu o înfăţişare neplăcută, jumătate din statura mea. Îl ţine de parc-ar fi un şarpe, aruncându-mi priviri speriate. Au fost crescuţi să creadă că suntem zei. Dacă mi s-ar da mie ciocanul lui Thor... cum l-aş ţine? Sevro merge printre cadavre şi mai găseşte alte câteva briciuri pe care le aruncă celorlalţi Obsidieni.

— Aveţi grijă să nu vă tăiaţi, le spune Sevro.

— Mă bazez pe voi. Duceţi-vă, le spun eu.

Dispar cu toţii, grăbind pasul în bezna care-i înghite, îndreptându-se către zidul imens. Mă întorc spre Urlători.

— Aveţi vreo problemă?

Clatină cu toţii repede din cap, în afară de Scaiete.

— Scaiete? zice Sevro întrebător.

Clovnul îi dă un cot. Până la urmă clatină şi ea din cap cu duşmănie:

— Nicio problemă.

Dar e o problemă. N-o să mă mai urmeze. Deja simt cum prietenii încep să-mi întoarcă spatele. Şi nu ştiu nici măcar o fărâmă de adevăr. Dar e o problemă pe care o s-o rezolv în altă zi.

Trebuie să ne mişcăm repede. Dar avem o singură pereche de cizme gravitaţionale funcţionale. I le dau lui Sevro. Încercăm să vedem dacă ne putem ridica aşa cum i-am ridicat eu pe Urlători pe Olimp, dar când ne agăţăm de cizme, încep să scoată scântei. Nu pot suporta decât greutatea lui. S-au avariat cumva în timpul luptei şi al operaţiunii de salvare. La dracu'.

Aşadar o să mergem pe jos. Şi nu ne putem permite să fim încetiniţi.

Fac semn spre armurile-recul ale celor suficient de norocoşi să le aibă întregi după dezmembrarea carapacelor-stelare.

— Armurile jos.

— Ce? bolboroseşte Scaiete.

— Armurile. Jos. Mai puţin carapacea-scarabeu.

— Fără armuri împotriva Pretorienilor? strigă Scaiete. Chiar vrei să murim cu toţii?

— Trebuie să ne mişcăm repede. Dacă scutul coboară înainte să ajungem în Citadelă, Suverana o să scape. Dacă nu o prindem, o să aibă ocazia să se regrupeze. O să se alăture Lordului Cenuşă. O să convoace toată Societatea, şi vor veni aici, de zece ori mai mulţi decât noi ca să ne zdrobească. O să câştigăm bătălia, dar o să pierdem războiul.

— Dar dacă o prindem... mormăie Sevro, venind lângă mine.

— Vorbim despre Suverană, zice Clovnul. O să aibă Cavaleri Olimpici, Pretorieni...

— Şi? întreabă Sevro. Noi ne avem pe noi.

— Şase dintre noi, zice Clovnul, ridicând temător din umeri când ne uităm la el. M-am gândit că cineva ar trebui să sublinieze asta.

— Trebuie să străbatem pe jos cincisprezece kilometri, le spun şi ei încuviinţează. În ritmul meu.

Acum se uită îngrijoraţi unii la alţii şi încep să-şi dea jos armurile.

— Dacă rămâneţi în urmă, găsiţi un loc în care să vă ascundeţi.

O treime din gravitaţia Pământului. Oameni în formă maximă. O să fie greu. Mai ales că am braţul făcut harcea-parcea de propriul meu brici.

Sevro îşi reglează cizmele lângă mine în vreme ce Urlătorii se dezechipează. Le aud teroarea în clinchetul armelor şi armurilor mânuite de braţele tremurătoare, o văd în felul frenetic în care se freacă pe feţe cu noroi ca să-şi ascundă trăsăturile.

— Au fost alături de tine de la început, Darrow, îmi spune Sevro, uitându-se în jur prin parcul bătut de ploaie, spre Citadela din depărtare şi luminile strălucitoare ale navelor care trec pe deasupra. Deja suntem doar jumătate din

câţi am venit să te luăm de pe Luna. Poate că l-ai înlocuit pe Pax cu Ragnar, dar pe ei nu-i poţi înlocui. Sau pe mine.

— Credeam că tu eşti de partea mea.

— Eu sunt conştiinţa ta. Mă ţin peste tot după fundul tău. Aşa că nu fi tâmpit.

— Soldaţi. După mine! strig.

Fără armuri, pornim în tăcere. Avem cu noi doar briciurile şi carapacele-scarabeu. În locul cizmelor gravitaţionale purtăm ciorapi cu talpa din cauciuc. Mergem de-a lungul râului, lăsând zidul în urma noastră. Alergăm de-a lungul hectarelor de parcuri înverzite şi păduri care despart zidul de oraş, în vreme ce războiul mecanizat vuieşte în depărtare. Pe deasupra trec navele urlând, făcând crengile să se cutremure şi frunzele să cadă. Undeva departe, la dreapta noastră se văd licărind vagoane terestre care transportă soldaţi pe front. Explozii în depărtare. Dincolo de scutul uriaş care acoperă oraşul, norii întunecă cerul. Printre ei scânteiază explozii.

Mustang ar trebui acum să se apropie de generatoarele scutului, dacă mai e în viaţă.

E un marş forţat, trebuie să străbatem în fugă cincisprezece kilometri. Mă înjunghie durerea de spate. Muşchii îmi sunt înfometaţi după oxigen. Iar braţul drept mă doare din cauza afurisitei de răni de glonţ din biceps şi din cauza rănilor de brici care-mi sângerează de-a lungul antebraţului până pe încheietură. Am înghiţit o jumătate de cutie de stimulente, aşa că-mi pot folosi braţul. Durerea nu mă orbeşte. Mă face să mă concentrez. Mă împiedică să mă gândesc la moarte.

Când ajungem la marginea pădurii, nu ne oprim să ne tragem sufletul, ci alergăm mai departe de-a lungul străzilor pavate ale districtului comercial, tăind-o printre clădiri care se înalţă aproape un kilometru spre cer. Străbatem în fugă cartierele părăsite ale Culorilor inferioare, bazarul,

ale cărui galerii sinuoase ne conduc prin străzi accidentate, printre ziduri pictate cu graffiti. Cei câţiva Maronii sau Rozalii sau Roşii peste care dăm o zbughesc din drumul nostru sau se uită lung la noi pe ferestre, de pe alei. Chiar şi aici, în centrul regatului lor, văd graffitiul morţii lui Eo. Are părul cuprins de flăcări ca luptătorii răniţi ce brăzdează cerul dincolo de scuturile transparente ale Ageei. În spatele meu vomită cineva. Continuă să înainteze. Duhoarea bilei ne însoţeşte.

Sevro ni se alătură în zbor şi aterizează lângă mine.

— Un pluton de Cenuşii în faţă. Mai mergeţi câţiva metri, apoi vă întoarceţi ca să-i evitaţi.

Pleacă din nou. Îi urmăm instrucţiunile.

Deodată, observăm mişcări neobişnuite pe cer şi încetinim la o curbă să vedem ce se-ntâmplă. Pietricică profită de ocazie şi se prăbuşeşte pe asfalt, gâfâind din greu. Foarte sus, dar totuşi la adăpostul scutului, o mulţime de navete transportă soldaţi dinspre bătăliile de mai mică anvergură de la zidul sudic, unde luptă Lorn, spre zidul nordic, unde s-au dus Ragnar şi Obsidienii lui. Zeci de navete pline cu întăriri îşi iau zborul din docurile lor din hangarele şi aeroporturile care se înşiră de-a lungul zidurilor înalte de şapte kilometri ale Valles Marineris spre est şi spre vest. Acolo sunt majoritatea cazarmelor, precum şi fabricile unde Roşii superiori muncesc ca sclavii făcând armament şi bunuri de larg consum. Ne ascundem de avioane. S-a întâmplat ceva la zidul nordic. Pornim iar. Pietricică geme. Scaiete o ridică, o face să ţină ritmul.

Sevro ni se alătură câteva minute mai târziu, cu braţul stâng atârnându-i moale. Îl privesc fix. Îmi ignoră îngrijorarea.

— Ragnar a deschis afurisitele alea de porţi, zice el zâmbind. Doisprezece oameni în faţa porţii. Băieţii noştri dau năvală. Şi... se opreşte rânjind.

— Şi ce?

— Şi Ragnar l-a omorât pe Cavalerul Vântului şi aproape l-a doborât pe Cassius.

— Un Olimpic? icneşte Clovnul.

— L-a doborât în faţa întregii armate. Obsidienii au înnebunit pur şi simplu.

Apoi Sevro dispare şi noi mergem mai departe. Ne acostează un pluton de poliţişti Cenuşii. Ne adăpostim în vreme ce gloanţele lor lovesc trotuarul, şi apoi ne abatem pe o alee ca să-i evităm.

Mai avem patru kilometri până la destinaţie.

Tuşind şi gâfâind, ne împleticim pe terenul care înconjoară Citadela. Ne ascundem în copaci ca o ceată de demoni căzuţi. Printre arborii tineri şi dincolo de zidul înalt vedem înălţându-se Citadela, o reţea de turnuri. Nu e aurie, ci albă, dantelată cu nuanţe de roşu, încă împodobită cu statuile leilor lui Augustus, deşi steagurile albastru-argintiu ale familiei Bellona flutură în vânt în vârful unei giruete în formă de leu. Vulturul lor argintiu pare aşa de mândru, dar doar până când Sevro ne face cu mâna de pe giruetă şi taie steagul. Nu se aşteptau ca cineva să pătrundă atât de departe.

Dincolo de faptul că este foarte frumoasă, Citadela e o fortăreaţă. Una în care nu vreau să mă rătăcesc. Am merge din cameră în cameră şi, presupunând că încă au mai rămas soldaţi pe acolo, am fi copleşiţi, ţintuiţi de pereţii de stejar masiv şi ucişi pe podelele de marmură. Nu este blindată, dar are o reţea de buncăre dedesubt. Mi-am făcut griji ca nu cumva Suverana să fie adăpostită acolo. Dacă ar fi acolo, acţiunea noastră s-ar transforma într-un asediu. Ne-ar lua zile întregi să o scoatem la lumină, presupunând că am putea face asta. Aşa că îi las o portiţă de scăpare. Totul cade pe umerii lui Mustang: scutul trebuie să coboare la momentul potrivit. Să o scoată la iveală.

Un zid decorativ care de obicei, când avem cizmele gravitaţionale, nu înseamnă decât o săritură ne desparte acum de teritoriul tăcut al Citadelei. Suntem în mijlocul unui parc. Copaci. Fântâni. Scuaruri albe unde Auriii şi Argintiii luau ceaiul de după-amiază, acum părăsite. E aşa linişte aici, în miezul furtunii. Sevro aterizează lângă mine.

— Ne poţi ridica peste zid? îl întreb.

— Aproape s-au descărcat, mormăie el. Hai să-ncercăm.

Mă ţin de el şi mă ridică în aer, cutremurându-se şi ferindu-şi braţul stâng. Cizmele sfârâie şi împrăştie scântei. De două ori suntem gata să cădem. Apoi ajungem pe zid. Mă aşez şi Sevro coboară să mai aducă un Urlător. Câteva clipe mai târziu, îi văd capul ivindu-se deasupra zidului pentru o secundă, apoi dispare, cu cizmele gravitaţionale scânteind şi ţiuind. Cu un ultim pocnet, cizmele cedează şi Sevro şi Urlătorul se prăbuşesc de la zece metri.

Dinspre oraş se aude o bubuitură teribilă. Fuioare de fum se ridică în depărtare.

Mustang a reuşit.

Deasupra, scutul translucid care separă această lume de cea a navelor piere. Oscilează şi, distorsionând focurile din oraş şi luminile de deasupra ca o oglindă spartă, se împrăştie într-o ceaţă prismatică. Sau o optime din el se împrăştie; un şuvoi de apă începe să curgă deasupra acelei părţi a oraşului, ca o perdea cenuşie.

— N-a funcţionat! strigă Pietricică de pe partea cealaltă a zidului.

Dar a funcţionat. Unul câte unul, circuitele care susţin scutul se supraîncarcă. Se produce o reacţie în lanţ când perdeaua uriaşă a ploii cade în sfârşit peste Agea. Roque, dacă conduce lupta, va lansa întăririle. Oraşul e ca şi cucerit. Şi chiar acum, Suverana va fi scoasă din buncăre de către gărzile ei de corp pentru a fugi de pe planeta pierdută. Dar pistele de lansare a rachetelor sunt la doi kilometri

distanţă în partea cealaltă a Citadelei. Lucrurile trebuiau să stea cu totul altfel. Ar fi trebuit să fiu în armură, cu o sută de Obsidieni în spate şi doisprezece dintre cei mai buni Aurii. În loc de asta, conduc un grup de prieteni direct într-o maşină de tocat. Trebuie să schimb paradigma, dar n-o să le risc vieţile. Mă uit în jos spre Sevro, care-mi citeşte imediat expresia din ochi.

— Nu, Darrow, îmi spune. Gândeşte-te la misiunea ta! mă imploră, sărind şi agăţându-se de zid când mă întorc cu spatele. Nu o face, Darrow. Aşteaptă! O să te omoare!

Sar de cealaltă parte a zidului în grădina Citadelei.

Unii oameni au firul vieţii atât de puternic, încât pocneşte şi-i loveşte pe cei din jurul lor. Destui prieteni au plătit pentru războiul meu. De data asta e rândul meu.

— DARROW! urlă îngrozitor, cu disperare, Sevro. STAI!

Alerg mai repede decât am alergat vreodată în viaţa mea. Suverana n-o să-mi scape. Am făcut toate astea ca s-o prind. Dacă o capturez pe ea, înfrâng Societatea. Dacă o capturez pe ea, jocurile sunt făcute. O să ne ridicăm. O să învingem. Sar peste tufişuri, ocolesc în fugă fântâni, dau iama prin tufe de trandafiri. Sângele mi se scurge pe braţ în jos. Nu-mi mai simt corpul. Parcă zbor. Cu lama curbată în mână.

Iată.

Dau ocol unui colţ al Citadelei. După o grădină de trandafiri se întinde o mare de alb punctată de negrul motoarelor iahturilor personale. Patru nave singuratice sunt oprite într-o zonă de aterizare pe care ar încăpea o sută. Toate navetele sunt negre, cu o semilună argintie uriaşă pe şasiul larg, dar cea mai încăpătoare dintre ele, cu motoare mai mari şi cu cabina blindată, este a suveranei. Celelalte sunt momeli, aproape la fel de mari, aproape la fel de blindate. În aer nu pot fi deosebite.

Am fost detectat de senzori, fără-ndoială. Tâlhari Cenuşii vin după mine. Gărzi de corp Obsidiene au fost asmuţite din cine ştie ce cazarme ascunse ca să mă omoare. O să mă prindă numai dacă mă opresc. Dar nu încetinesc pasul nici măcar în timp ce examinez zona de aterizare. În jurul navetelor negre, Portocaliii se agită, pregătindu-le de lansare. N-am ajuns prea târziu. Dar uşa dinspre Citadelă e mult mai aproape de navă decât sunt eu de ea.

Îi văd ieşind în grabă. Pe ea n-o zăresc. Doar pelerine purpurii învolburate de ploaie şi vânt. Îşi feresc capetele de vijelie, uitându-se spre cer unde urmele Ploii de Fier strălucesc dincolo de furtună, făcând norii să semene cu oţelul încins încet, încet sub forjă. Titanii mei vin.

Pretorienii se grăbesc, alergând împreună cu Suverana pe rampa lungă spre pântecele navetei. Îi văd faţa pentru o clipă când se strecoară în navă. Printre cei din anturajul ei este şi Aja. Şi Karnus. Şi Fitchner, nemernicul ăla bocciu şi trădător. Alerg mai repede. Mi-au amorţit picioarele de epuizare. Mă dor plămânii. Dau tot ce pot în clipa asta. Viaţa mea din mină, orele de suferinţă petrecute cu Harmony, ororile de la Institut. Toată dragostea pe care am dobândit-o şi am pierdut-o şi pentru care încă mai vreau să trăiesc, o las să ardă în mine.

Jumătate dintre însoţitori aşteaptă pe pavaj, lăsaţi în urmă să supravegheze nava în vreme ce i se aprind luminile şi se pornesc motoarele. Navele momeală îi imită mişcările. Un Auriu Bellona se întoarce când mă apropii. Ochii îi scânteiază larg deschişi când îl dobor din fugă – mai apucă să scoată doar o frântură de strigăt. Se întorc şi alţii – femei, bărbaţi, războinici, Politicieni, Aurii şi Argintii pe care-i recunosc de pe când stăteam la dreapta lui Augustus.

Devin conştienţi pe rând de prezenţa mea. Inamicul ar trebui să fie la porţi, nu în mijlocul lor, aşa că tresar când

dau cu ochii de mine. Iar când își vin în fire, deja am trecut de brațele lor protejate de armuri. Mă feresc de un Cenușiu care se-ntinde să mă prindă și-i iau de la brâu un săculeț de muniție. Lovesc în spate, izbind din plin.

Strigăte. Bâjbâie cu toții după briciuri. Gloanțe, explozii electromagnetice îmi trec pe deasupra capului. Rampa navetei se retrage, în timp ce începe să se ridice.

Urlu și sar cu toată forța pe care o mai am în mine. Mă agăț cu mâna dreaptă, rănită, de marginea rampei. Simt că-mi ies ochii din cap din cauza efortului și a durerii din braț. Naveta continuă să se ridice. Huruitul motoarelor mă năucește, făcându-mi inima să se zbată în piept. Gem disperat și mă arunc în sus, într-un unghi ciudat, dar posibil în gravitația joasă. Mă rostogolesc înainte în cală și aterizez gâfâind în genunchi, cu lama curbată pe podea în fața mea. Sunetul motoarelor se aude din ce în ce mai încet când ușile se închid și nava se presurizează. Nu aud decât respirația mea neregulată și huruitul navetei mortale ce evadează.

Privesc în sus.

42

Moartea unui Auriu

Şase Pretorieni în armuri complete se uită la mine. Karnus e printre ei. Şi Aja. Şi grăsanul de Fitchner, care face ochii mari când mă vede. Suverana stă în faţa Pretorienilor, ajungându-le abia până la umeri, deşi e destul de înaltă.

La dracu'. N-am crezut că or să fie toţi încă în cală.

— Darrow? aproape că geme Fitchner.

— Ce? râde Karnus, uitându-se în jur ca să vadă dacă observă şi ceilalţi cât de ridicol le-a căzut în poală acest cadou. Ce?... Andromedus, de unde-ai răsărit? Pare că însuşi Jupiter te-a căcat aici.

Stau în genunchi, gâfâind, şi sângele, apa, transpiraţia şi noroiul se scurg de pe mine.

— Îl putem folosi ca ostatic, zice Fitchner grăbit în vreme ce nava se înalţă tot mai mult.

— Nu, răspunde Suverana. Ahile n-ar fi fost niciodată răscumpărat, pentru că dacă e capturat, pierde ceea ce îl face să fie Ahile.

Mă priveşte cu răceală pentru o clipă. Scuip pe podea.

— Aja, taie-i capul.

Aja se îndreaptă spre mine.

— Băiat prost. Fără prieteni. Fără armată. Fără speranţă.

Chicotesc ameninţător.

— Ce nevoie ai de speranţă când ai o grenadă electromagnetică?

Ridic în faţa ochilor muniţia pe care am smuls-o de la centura Cenuşiului. Se retrag cu toţii.

— Ce vrei, Andromedus? mă întreabă Suverana răspicat.

— Să dovedesc că nu eşti invincibilă. Aterizaţi.

Octavia zâmbeşte şi apoi dă comanda prin emiţător:

— Pilot. Roteşte-te.

Pilotul face o rotire completă. Fără cizmele gravitaţionale îmi pierd echilibrul şi mă izbesc de tavan, apoi de punte, scăpând grenada. Inamicii mei stau locului neclintiţi. Aja şutează grenada electromagnetică prin bocaportul deschis. Explodează undeva jos, la mare distanţă.

Privesc în noapte, unde planul meu tocmai s-a risipit.

— Mândria, zice Octavia zâmbind. Cred că ne transformă pe toţi în proşti.

Trag de timp uitându-mă la ea, gândindu-mă cât de prost am fost să cred că pot controla toate variabilele. Şi acum am încurcat-o.

— N-o să fugi, îi spun.

— Ştii că o s-o fac. Altfel de ce ai fi riscat să sari în naveta mea?

Îi face semn cu capul unuia dintre Cavalerii Olimpici şi un murmur ciudat, ascuţit, străpunge aerul de două ori înainte să se domolească. O pelerină-fantomă. Incredibil de scumpă, pentru întreaga navă. Prietenii mei nu vor veni să mă salveze.

Octavia se întoarce spre Fitchner.

— Cavaler al Furiei, ai o nano-cameră?

El dă din cap şi scoate la iveală un inel.

— Înregistrează cum Aja îl omoară pe Secerător.

Fitchner se albeşte la faţă.

— Lasă-mă să-l omor eu, o imploră Karnus. Suverana mea, lasă-mă să-l omor eu, în numele familiei mele. E dreptul meu.

— Dreptul tău? îl întreabă ea uimită. Familia ta mi-a pierdut planeta Marte. Nu ai niciun drept.

— Ar fi mai bine să-l ţinem prizonier, zice Fitchner făcând un pas în faţă spre Suverană. Lasă-mă să vorbesc cu el. E elevul meu. Cândva ai fost dispusă să-l laşi să te slujească, Octavia. Lasă-l să se căiască şi să fie din nou slujitorul tău. O să fie dovada măreţei tale puteri – că poţi să ierţi chiar şi un mâncător de rahat ca el.

Suverana se întoarce încet să se uite la Fitchner, analizându-l. Şi el îşi dă seama că a făcut o greşeală.

— Aja, stai, zâmbeşte Suverana. Vreau să-l omoare Fitchner.

Bărbatul rămâne cu gura căscată. E prima dată când îl văd că rămâne fără cuvinte.

— Omoară-ţi studentul, spune Suverana. Sau nu-mi eşti loial?

— Sigur că îţi sunt loial. Ţi-am dovedit-o deja.

— Atunci dovedeşte-mi-o încă o dată. Adu-mi capul lui.

— Trebuie să mai existe o cale.

— L-a montat pe fiul tău împotriva ta, spune Octavia. Şi ştii că nu ţin în preajma mea lucruri în care nu am încredere. Aşa că omoară-l.

— Da, stăpână.

Chipul lui Fitchner se frământă din cauza concentrării. În ochii lui de bronz e un ciudat vârtej de tristeţe. E atât de îngrozitor să-şi vadă elevul murind? Sau e din cauză că sunt prietenul lui Sevro? Sau îşi face griji pentru Sevro?

— Sevro trăieşte, îi spun. A supravieţuit Ploii.

Dă din cap în semn de mulţumire şi îşi atinge briciul. Apoi se clatină, împins într-o parte de Karnus. Uriaşul Bellona mă atacă. Cu gura schimonosită de ură, cu umerii laţi acoperiţi de armura care stă drept dovadă a măreţiei familiei sale. Îmi urlă numele.

Simulează un atac înalt, curbează briciul în diagonală spre mine, rapid ca un şarpe. Mă feresc şi sar în faţă, mă

răsucesc şi-i implânt briciul în stomac. Las arma şi-i dau ocol, când se prăbuşeşte în genunchi.

— Dacă te ridici prea sus, în noroi o să ajungi, şoptesc şi scot sabia prin spatele lui, trăgând-o de capătul ascuţit, după care îi tai capul.

Un Pretorian se repede la mine. Arunc briciul spre el. Îl loveşte în piept şi bărbatul cade pe podea. Îmi scot briciul din pieptul lui şi clătinându-mă, fac un pas în spate, îndepărtându-mă de Pretorienii care urmăresc scena.

— Idioţi, mormăie Suverana.

— Să continui să înregistrez? întreabă Fitchner scărpinându-se în cap.

Nava se clatină iar şi se înclină mult înainte să reuşească să se redreseze. Vederea mi se înceţoşează şi cad într-un genunchi. Mă proptesc cu mâna în podea. Mă calmez. Simt un nou val de căldură pe spate şi stomac. N-o să îngenunchez. Nu în faţa ei. Nu în faţa unui tiran. Mă ridic ameţit. Karnus aproape că m-a ratat. Dar nu de tot. Între gât şi umărul stâng, pe unde a pătruns briciul lui, sângele îmi şiroieşte. Mi-a străpuns clavicula. Simt cum îmi cedează corpul.

— Ce mai chestie, zice Octavia au Lune în vreme ce ochii ei reci îmi cercetează rănile de pe gât. Imaginează-ţi-l pe băiatul ăsta modelat în Casa mea, Aja.

Clatină din cap şi se holbează la mine fără să înţeleagă absolut nimic. Îmi observă şi celelalte răni. Sângele. Epuizarea. Tinereţea. Şi totuşi, am făcut toate astea. Două cadavre la picioare. Un oraş răvăşit în urmă. Mai multe cucerite pe Marte. Flota mea spulberând-o pe cea a lui Bellona. Societatea pe punctul de a se dezbina. Nu înţelege şi nu va înţelege niciodată. Dar Fitchner pare să înţeleagă. Ochi sticloşi. Mâinile încleştate.

— N-ai fi putut să mă modelezi, băigui eu.

Doar Roşii au putut. Doar familia, doar dragostea mi-au dat toată această forţă. Dar acum forţa păleşte. Iar Aja vine

spre mine. Îi parez trei mișcări înainte să-mi zboare sabia și să mă lovească atât de tare în piept cu pumnul, încât cred că m-a omorât. Mă izbește apoi de tavan ca pe o păpușă de cârpe. Când termină cu mine, se alătură Suveranei, iar eu gem, inundat de durere.

— Adu-mi capul lui, Fitchner, ordonă Suverana.

Fitchner se uită neajutorat la mine și întinde o mână spre ea, aproape atingând-o.

— Ar trebui să filmăm execuția pentru CH. Propagandă. Spânzurare. Crimă politică.

— Fitchner... Suverana ridică din sprâncene până când Fitchner își retrage mâna. Destul. Îl vreau mort. Gata cu variabilele. Acum. Păstrează-i capul pentru o țeapă. O să filmăm atunci.

Ochii sticloși ai lui Fitchner se umplu de tristețe. Născut cel mai de jos dintre Aurii, s-a ridicat în vârf doar prin merit. Ce om. Și când te gândești că l-am crezut slab cândva.

Acum, la final, știu că o să obținem Marte. Augustus va fi eliberat. Războiul va continua. Auriii vor fi slăbiți. Și Roșii se vor revolta. Poate, doar poate, se vor răscula și vor câștiga libertatea. Am făcut ce mi-a cerut Ares. Am semănat haos. Restul va trebui înfăptuit de alți bărbați, alte femei. Eo ar fi mulțumită.

Zâmbesc ușor și simt cum mi se înmoaie picioarele. Sunt obosit. Sunt în genunchi. Cum am ajuns aici? Nu-mi mai pasă. Cât de minunat va fi să mă odihnesc în Vale în vreme ce alții vor duce mai departe visul lui Eo. Mi-aș fi dorit doar să o văd pe Mustang înainte de final. Să-i spun cine sunt ca să înțeleagă, în sfârșit.

— Băiatul tău s-a stins strălucitor. Și rapid, o aud pe Aja spunându-i lui Fitchner printre umbre. Păstrează capul. Dar poți să-i arunci corpul pe solul marțian.

Aja deschide iarăși bocaportul. Metalul scrâșnește. Simt adierea vântului din Vale. Simt răcoarea ceții. Mireasma

ploii. O să adorm. Curând mă voi trezi lângă Eo. Mă voi trezi în patul nostru cald, cu mâna încurcată în părul ei. Mă voi trezi înconjurat de iubire, știind că am făcut tot ce-am putut mai bine în lumea dinainte.

Totuși, mi-e dor de tine, Mustang. Mai mult decât am vrut să recunosc până acum.

Nu mai văd decât ceață și umbre. Pentru un moment, mirosul de rugină mă face să cred că sunt în mină. Am adormit? Aud sunetul unor cizme metalice. Un bărbat merge prin ceață. Nu-i văd fața. Dar ceva se stârnește în mine. Tata? Nu, nu e tata. Mijesc ochii.

— Unchiul Narol.

— Nu. Sunt Fitchner, băiețaș.

Vocea lui mă aduce cu violență înapoi în cala navei. Ca un cârlig de pescuit care trage firul de mătase într-o direcție în care ața nu vrea să ajungă.

— Ah, mă bucur că ești tu, șoptesc, adunându-mi puterile ca să-mi pot ridica puțin capul care-mi atârnă greu, ca să-l pot privi în ochi.

Are ochii plini de lacrimi. Scoate un hohot de râs. Vântul șuieră în spatele meu. Nu e Valea. Doar Marte. Nu e ceață. Doar nori. Rampa e coborâtă ca să-mi poată arunca trupul. I-am spus lui Arcos că nu sunt sortit să ajung să am păr cărunt.

Capul îmi cade în piept. Scuip sânge. Mi-e greață și simt că leșin.

— Spune-le lui Mustang... lui Eo... că le iubesc, gem îndurerat.

— Prostul dracului, îmi șoptește el, clătind din cap. Aveam totul sub control.

— N-am... zic eu clipind prin ceață. Ce?

— Eu sunt, îmi spune. Eu am fost de la bun început, băiețaș.

Ceața se risipește. Mă uit la el. Mă uit la Ares cum își pune casca de Cavaler al Furiei și trage în Pretorieni cu pumnul electromagnetic, împrăștiindu-i. Aruncă în urmă o grenadă sonică.

— Fitchner! urlă Suverana. TRĂDĂTORULE!

O explozie. Ceva mă lovește în piept și cad. Mă rostogolesc. Zbor? Simt ceva rece. Vântul tăios mă biciuiește. Am stomacul în gât. Mă învârt. Apoi mă prinde un braț puternic. Mă ridic. Vântul îmi șuieră pe lângă urechi. Dar mai aud un sunet înainte ca întunericul să mă înghită. Fitchner – Ares – lordul terorist al lumii dosnice – urlă ca un lup în vreme ce mă duce spre un adăpost sigur.

43

Marea

Când mă trezesc simt mirosul mării. Iz de apă sărată și alge purtat de briza rece a toamnei. Țipete de pescăruși. Unul planează și se așază pe pervazul alb din piatră al ferestrei deschise. Înclină capul spre mine și apoi zboară departe în soarele dimineții. În depărtare, la linia orizontului, norii aleargă pe cer, promițând să aducă ploaia, chiar dacă lumina dimineții inundă totul acum.

Ea se foiește lângă mine. Trupul ei zvelt încolăcit pe cearșaf în jurul corpului meu rănit. Ea e îmbrăcată. Eu sunt gol de la brâu în sus. Am corpul plin de grefe de piele noi. Sunt strălucitoare, roz și moi la atingere. Mustang se mai foiește încă o dată, iar mișcarea ei mă face să fiu conștient de propriul meu trup. Mă face să simt durerea și suferința și alinarea pe care mi-o oferă apropierea ei. Închid ochii și oftez din rărunchi, cufundându-mă în plăcerea caldă de a fi o ființă umană. Îi simt răsuflarea pe gât. Simt lângă pieptul meu bătăile unei alte inimi. Părul ei blond îmi gâdilă nasul când vântul îi suflă o șuviță peste fața mea. Aerul dimineții e proaspăt, înviorător.

Respir adânc și mă cufund iarăși în somn.

Amintiri de metal năruie liniștea.

Strigăte răsună în beznă. Prieteni mor.

Deschid brusc ochii, căutând lumina, încercând cu disperare să-mi reamintesc unde sunt. Să-mi spun că sunt în siguranță. Că stau la căldură. Și nu e nimic metalic aici.

Doar așternuturi de bumbac. Un pat. O fată călduță. Și totuși, amintirile sunt atât de vii. Cum am supraviețuit.

M-am prăbușit cu Fitchner din înaltul cerului.

Ares: o realitate care a fost mereu prezentă, dar care acum îmi pare atât de nouă, încât nu o pot pătrunde. Mă trezesc cu un instrument mânuit de un Galben în piept, repornindu-mi inima. Apoi mă trezesc când simt bisturiul unui Artizan pe piele. Agonia și greața îmi sunt tovarășe de pat. Vedeniile vin și dispar în valuri. Vizitatori intră și ies. Aș vrea mai degrabă să fiu treaz decât așa.

Mi-e teamă să închid iar ochii. Mi-e teamă de ce o să văd, de ce o să găsesc la trezire. Când eram copil, împărțeam patul cu Kieran. În fiecare dimineață, mă trezeam înaintea lui și rămâneam acolo, întins în liniște, lăsând vocile șoptite ale părinților mei să se strecoare pe sub ușa șubredă. Auzeam târșâitul picioarelor tatei. Auzeam cum își dregea vocea în fiecare dimineață când se spăla pe față. Mama îi făcea cafea, măcinând cuburile pe care le obținuse făcând troc cu Cenușiii în schimbul unor ouă de viperă sau fuioare de lână furate din Pânzărie.

Îmi doresc ca acela să fie sunetul care mă trezea în fiecare dimineață. Măcinatul. Mirosul. Îmi doresc să pot spune că așa știa corpul meu când să se trezească. Dar nu era mireasma cafelei sau a ceaiului făcut de mama. Nu era oftatul țevilor de apă sau scârțâitul artritic al frânghiilor folosite de bărbații și femeile din Lykos când se întorceau acasă din mine sau de la Pânzărie din tura de noapte. Nu erau vaietele murmurate ale celor din tura de zi care plecau de acasă la lucru.

Ceea ce mă trezea era groaza închiderii ușii.

Fiecare dimineață se sfârșea la fel. Mai întâi se auzea clinchetul vaselor de lut în chiuveta de metal. Apoi scaunul de plastic al tatei frecându-se de podeaua de piatră. Stăteau

un moment în pragul uşii, şoptind. O clipă de tăcere. Întotdeauna mi-am imaginat că se sărutau. Apoi, în cele din urmă, îşi luau rămas-bun. Uşa din faţă se deschidea, scârţâind din balamalele ruginite. Şi, în ciuda rugăciunilor mele, se închidea.

Mă aplec spre Mustang şi o sărut pe frunte. Ceva mai apăsat decât aş fi vrut. Se trezeşte cu delicateţe, întinzându-se ca o pisică după o toropeală de vară. Nu deschide ochii, dar îşi freacă nasul de mine ghemuindu-se.

— Te-ai trezit, murmură şi sare de lângă mine fluturând din gene. Scuze. Cred c-am adormit. În pat, continuă, aruncând o privire spre scaun.

— E-n regulă. Rămâi. Te rog.

Uitasem că se presupune că ar trebui să ne purtăm cu răceală unul cu celălalt.

— Cât timp a trecut?

— De la atac? O săptămână. Mă bucur că ai revenit printre noi, spune, dându-şi la o parte părul care-i intră în ochi.

— Pe cine am pierdut? o întreb îngrijorat.

Îşi frământă cu nervozitate degetele în vreme ce-mi înşiră lista pierderilor. Apoi se lasă un lung moment de tăcere. Numărul victimelor mă zdrobeşte. În cele din urmă îmi amintesc să trag aer în piept.

— Suverana?

— A fugit. Dar nu fără o rană destul de urâtă mulţumită bunăvoinţei lui Fitchner.

— Tatăl tău? o întreb.

— Nu ştii?

Zâmbeşte bizar şi oftează un pic cam prea teatral, încercând să se liniştească. Se trage mai aproape de pat, având în continuare grijă ca nu cumva să mă atingă.

— O să fie plictisitor să te pun la curent.

— Sunt sigur că o să te descurci.

— Tata e în viaţă. Când au căzut scuturile, câţiva Aurii care se aflau deja în Citadelă au condus un pluton de mercenari ca să-l salveze. Se pare că fratele meu are multe relaţii. Aşa că atunci când au apărut Cavalerii Olimpici ca să-l ia şi să-l ducă împreună cu Octavia, au plecat cu mâna goală. La transmisiunile CH lui Roque i se spune „Nelson reîncarnat". A capturat mai bine de 80% din flota Bellona, continuă ea pe un ton mai sumbru. Ceea ce înseamnă că, în calitate de conducător al atacului, poate să pretindă cel puţin 30% dintre nave, restul ajungând la Casa Augustus.

— Ceea ce înseamnă, practic, că are mai multe nave decât mine.

— Cărturarii se întreabă cât o să mai dureze loialitatea lui acum că...

— Şacalul îşi face propriul lui joc, o întrerup râzând.

— Nu s-a oprit niciodată.

— Nu cred că Roque o să se ridice împotriva mea, îi spun. Tu ce crezi?

Mustang ridică din umeri.

— Puterea creează oportunităţi. Ţi-am spus să rezolvi lucrurile cu el.

— Roque e aliatul nostru. Va fi întotdeauna. Îl ştii.

— A stat aici la fel de mult ca Sevro, zice ea zâmbind uşor. A dormit aici noaptea trecută. I-am făcut eu vânt mai devreme. Dar ar însemna că nu-mi fac treaba dacă aş pretinde că nu e o potenţială ameninţare pentru noi.

Remarc că a spus „noi".

— Nu-ţi faci treaba? o întreb. Adică?

— M-am numit singură consilierul tău politic şef.

— Aşa deci?

— Da. Jocurile curţii pot fi o chestiune foarte afurisită şi duplicitară. Tu eşti mult prea cinstit pentru aşa ceva. Ca un miel care crede că e o onoare să fie invitat la un banchet dat în onoarea lui de către lupi.

— Și dacă tocmai de tine ar trebui să fiu protejat?

— Ei, zice ea, ridicând o sprânceană. Atunci presupun că ai pierdut deja.

Izbucnesc în râs și o întreb despre Sevro.

Se preface că se uită de jur împrejur prin cameră.

— Nu doarme la piciorul patului? Cred că a plecat pe undeva cu tatăl lui. Eu m-am întors abia aseară de pe orbită, unde l-am vizitat pe Kavax, dar Theodora mi-a spus că Sevro a plecat cu Fitchner la scurt timp după cină. Credeam că-l urăște pe tipul ăla.

— Îl urăște.

— Și ce s-a schimbat acum?

Dau din umeri, întrebându-mă de când știe Sevro de adevărata identitate a tatălui său. Mi s-ar părea de necrezut să fi fost la fel de orb ca mine. Oare am fost mințit?

— Și Lorn? întreb.

— E cu scorpia aia, cu Victra.

— Care-i problema cu Victra?

— În afară de faptul că flirtează cu tot ce mișcă? Nimic.

— Stai așa. Flirtează și cu tine? Povestește-mi.

— Termină, mă plesnește Mustang ușor, dar un zâmbet rapid îi străbate chipul. Lorn a luat-o pe Victra sub aripa lui. Se pare că vrea să își alieze familia cu Julii. Mama Victrei a fost de acord cu pactul. Trei dintre cele mai puternice Case de pe Marte s-au unit sub conducerea familiei mele. Un triumvirat împotriva Suveranei. Guvernatorii Giganților de Gaz se îndreaptă spre Agea pentru o întrunire. La fel și Reformatorii. Ai avut dreptate. Dacă luăm Marte, avem o șansă împotriva Octaviei. Deja nu mai e vorba de o simplă bătălie. E război civil. Și se pare că nu unul inutil. Tata face demersuri pentru ca și Reformatorii să primească un loc la masa discuțiilor. Asta... asta înseamnă ceva.

Îmi amintesc discuția pe care am avut-o cu el.

— Și tu îl crezi?

— Îl cred, Darrow, zâmbeşte ea plină de încredere. Pentru prima dată după foarte mult timp, îl cred.

Eu nu sunt la fel de sigur.

— Dar...

— Cassius? ghiceşte ea. Cei doi Telemanus l-au omorât pe tatăl lui, iar el a luptat cu Ragnar pe zid. Toţi fraţii şi toate surorile lui au murit. Dar el şi mama lui sunt daţi dispăruţi.

Îi remarc calmul.

— Şi-ţi faci griji că a murit?

— E inamicul nostru, îmi spune cu o voce plată. Starea lui de bine nu e treaba mea.

Mă priveşte cu atenţie în ochi.

— Tu-ţi faci griji?

— Nu ştiu, îi spun şi cad pe gânduri.

— Afurisită treabă. Eşti aşa sensibil câteodată. Regreţi şi că i-ai tăiat braţul?

— Regret că l-am ucis pe Julian.

— Nimeni nu e fără de pată, spune Mustang. Uiţi că şi eu am fost nevoită să ucid pe cineva în timpul Trecerii. Fiecare Războinic Însemnat pe care l-ai cunoscut – Lorn, Sevro, Pietricică, Tactus, Octavia, Daxo, cu toţii am început de acolo. Mă gândesc adesea că sunt prea multe lucruri de regretat.

Vorbeşte despre noi? Regretă şi ce s-a întâmplat între noi?

— Aş vrea să-l urăsc pe Cassius, îi şoptesc. Chiar aş vrea. Îmi vine să fac praf ceva numai când mă gândesc la el. Îmi vine să sparg o fereastră. Sau, şi mai bine, mutra lui urâtă.

— Urâtă? întreabă ea sceptică.

— Aşa de drăguţă că e urâtă.

Mustang izbucneşte în râs auzindu-mă.

— Dar e greu să-l urăşti în continuare, nu-i aşa? mă întreabă.

Încuviinţez din cap. Din cauza urii s-a ridicat familia lui Cassius împotriva lui Augustus. Şi uite unde-au ajuns.

— Mi-e milă de el. Oriunde-ar fi.

— Ţi-am spus mai demult să nu ai încredere în fratele meu, zice Mustang, îndreptând conversaţia spre alt subiect. Am vorbit serios. Ştiu că ai mers mai departe în alianţa cu el. Companiile lui te înfăţişează ca pe un zeu. Dar asta trebuie să ia sfârşit. Nu-i datorezi nimic. Fii cordial. Fii politicos. Nu-l jigni în public. Dar gata cu întâlnirile. Gata cu promisiunile. Îndepărtează-l. Nu mai ai nevoie de el. Mă ai pe mine.

Fata asta. Mi-aş dori să le-o pot prezenta mamei, lui Kieran şi Leannei. Le-ar plăcea mult de ea. Simt cum mi se pune un nod în gât. Şi Eo ar fi plăcut-o.

— Nu te am pe tine, îi spun.

— Darrow...

Simt ceva bizar răsucindu-se în mine. Ca şi cum în sfârşit un arc încordat de emoţii ar fi fost lăsat liber.

— Când eram pe fundul râului... Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

Mustang ezită, vrea să se apropie de mine, dar se abţine din cauza schimbului de vorbe avut nu demult.

— Să ştii că nu ţi-am dat permisiunea să mori, glumeşte. Oricum, Sevro şi ceilalţi Urlători nu te-ar ierta niciodată dacă ai încerca. Niciunul dintre ei. Ai atâţia prieteni, Darrow. Atâţia oameni ar trece prin foc pentru tine.

Atât de mulţi au ars. Cutremurându-mă, trag adânc aer în piept şi închid ochii, încercând să nu mă las înghiţit de vină. Foarte repede lacrimile încep să mi se prelingă pe la colţurile ochilor.

— Darrow, nu plânge, şopteşte Mustang şi se trage mai aproape de mine, ţinându-mă de mână. E-n regulă. S-a terminat acum. Suntem în siguranţă.

Suspinele îmi zguduie pieptul.

Se înşală. Nu s-a terminat. Cu ochii minţii nu văd decât o lume cuprinsă de război. Nu există niciun viitor pentru mine, pentru noi. Şi totuşi, de câte ori până acum am fost cusut la loc bucată cu bucată? Cât o să mai reziste toate copcile astea? O să mai rămână vreo bucată întreagă din mine până la final? Nu mă pot opri din plâns. Nu pot nici măcar să respir regulat. Inima îmi bubuie în piept. Mâinile îmi tremură. Mă eliberez de tot. Mustang, care abia dacă are jumătate din greutatea mea, mă ţine cu braţele ei blânde până când mă prăbuşesc epuizat în pat. Încet, încet, bătăile inimii mi se încetinesc, găsindu-şi ritmul.

Rămânem aşa vreme de un ceas, cel puţin. În cele din urmă, mă sărută pe umăr, pe gât, buzele zăbovindu-i pe jugulara care pulsează. Vreau să o dau la o parte, dar îmi împinge mâna şi îmi cuprinde faţa.

— Lasă-mă să mă apropii.

Îmi las mâinile pe pat. Gura ei se apropie caldă de a mea. Împărtăşim gustul lacrimilor mele când buzele ni se ating şi limba ei mi se strecoară în gură. Mâna ei îmi alunecă pe gât, zgâriindu-mă uşor cu unghiile, până când degetele i se pierd în părul meu, răvăşindu-l. Mă trec fiori.

A dispărut orice urmă de împotrivire. Tot sentimentul de vinovăţie care m-a împiedicat să o trădez pe Eo se spulberă. Dispare într-o clipă tot sentimentul de vinovăţie că eu sunt Roşu şi ea e Aurie. Sunt bărbat, şi ea e femeia pe care o vreau.

Mâinile mele o găsesc pe Mustang, îi cuprind talia şi o trag peste mine. Mi se trezeşte o foame înăbuşită de prea mult timp. Mă trec valuri de căldură, tânjesc după ea. După ea toată. Dau uitării înfrânarea. Dau uitării tristeţea. E tot ce am nevoie. N-o să fug. Nu şi de data asta. Nu şi acum când ştiu cât de aproape sunt de a nu o mai vedea niciodată.

Trag hainele de pe ea încet, dar cu forţă. Sub palmele mele, materialul e umed. Pielea ei e fină, marmură

înfierbântată de soare. Când se arcuieşte, muşchii îi zvâcnesc şi i se tensionează. Trupul ei făcut pentru mişcare se răsuceşte în jurul meu. Îmi trec degetele peste curbura spatelui ei. Se împinge în mine, respirând sacadat, în timp ce coapsele ei mă ţintuiesc de pat.

Poate că pentru ea a trecut o săptămână, dar pentru mine abia au trecut câteva minute, secunde, de când am îngenuncheat pe oţelul rece încălzit de propriul meu sânge, aşteptând să mi se taie capul. Trăiesc o clipă de care nu credeam să mai am parte vreodată după ce i-am săpat mormântul lui Eo cu mâinile tremurându-mi. O clipă alături de o femeie pe care o vreau şi o iubesc. Şi de ce aş supravieţui, la dracu', acestui război crâncen, dacă continui să fug de singura alinare pe care mi-o poate aduce?

44

Poetul

Traversez încet încăperea din piatră alături de Mustang. Văd cum dincolo de fereastră, pe moşie, gărzile patrulează. Sunt aici ca să ne protejeze cât de bine pot. Plouă încet. De după o uşă deschisă se aud hohote de râs şi pătrunde mirosul de cafea şi şuncă.

— Cum adică nu pot să fiu amuzant? întreabă Roque jignit.

— Pur şi simplu, zice Daxo molcom. Sunt sigur că poţi să încerci, dar eşti prea... scolastic.

— Bine, atunci, cine a fost primul tâmplar?

— E o glumă? întreabă Daxo.

— Aşa ar trebui.

— Isus din Nazaret...? încearcă Daxo să ghicească. E o glumă istorică, nu?

— Noe? încearcă Pietricică.

Eu şi Mustang ne oprim în faţa uşii, zâmbindu-ne.

— Isus din Nazaret? râde Roque. Poţi mai mult de-atât.

— Dacă ştiam că o să faci mişto de încercarea mea, nu mai încercam.

— Pax zicea că tu erai cel mai deştept dintre ei, zice Scaiete. Dezamăgitor, Daxo. Dezamăgitor.

— Păi, în comparaţie cu el, probabil că... începe Clovnul înainte ca Pietricică să-i dea una după cap.

— Auu!

— Nu mânca căcat despre Pax, sare Pietricică. Uriaşul a fost o dulceaţă.

— Chiar nu-i pasă nimănui care e răspunsul? întreabă Roque melodios. Bine. Bine. Înţeleg. Cu toţii credeţi că sunt un plicticos.

— Murim de nerăbdare să aflăm, zice Scaiete. Spune-ne.

— Cine a fost primul tâmplar din lume? întreabă iar Roque.

— Nu trebuie să o iei de la capăt, geme Pietricică.

— Păi, e mai bine aşa, oftează Roque. Eva.

— Eva? întreabă Daxo.

— Pentru că... începe Roque. A făcut banana lui Adam să stea băţ.

Se aude un oftat comun.

— E pur şi simplu jenant, pufneşte Pietricică. Nu credeam că o să-mi fie vreodată dor de Tactus.

Apoi se aude un hohot de râs ascuţit venind dinspre Daxo. Râde exact ca Pax.

— Eva! Auzi, Eva. Banana băţ. Aaah!

E ca şi cum uriaşii ar avea înăuntrul lor nişte elfi ridicoli care vor să iasă afară şi să chicotească. Doar că trebuie provocaţi îndelung.

— Cred că l-a făcut praf pe Daxo, râde Pietricică.

— Voi simţiţi mirosul ăsta? întreabă Clovnul.

— Mie-mi miroase a şuncă prăjită, zice Daxo şi se aude un crănţănit când muşcă dintr-o bucată.

— Nu, zice Clovnul. E mirosul unui sinucigaş nebun care s-a trezit de curând din morţi după ce a cucerit o planetă şi şi-a abandonat prietenii ca să se lase hăcuit şi transformat în bucăţele, ca un prost afurisit.

— E un miros specific, pufneşte Daxo.

— Oh, Darrow dragă, strigă Clovnul. Nu cumva te furişezi dincolo de uşa aia?

Mustang mă împinge şi înaintez stingherit.

— Tragi cu urechea ca un Pixie! strigă Daxo şi sare în picioare, cuprinzându-mă într-o îmbrăţişare surprinzător de blândă. Mă bucur să te văd, prietene.

Cu toţii mă întâmpină pe rând. Mai multe îmbrăţişări de la Aurii decât am primit vreodată. Roque mă îmbrăţişează mecanic. Un gest de complezenţă. Încă mai am lucruri de pus la punct cu el.

Mă îndop cu micul dejun în timp ce prietenii mei mă tachinează. Petrecem ziua pe proprietate, pierzând timpul stând de vorbă şi jucând diverse jocuri. A trecut atâta timp de când n-am mai avut parte de aşa ceva că aproape am uitat cum se face.

Mustang trebuie să mă sărute pe ureche şi să-mi spună de trei ori să mă relaxez înainte să reuşesc s-o fac. Ascultăm muzică în bibliotecă amândoi când îl vede pe fereastră pe Roque stând afară, pe peluză. Mă îmboldeşte.

— Du-te.

Îl găsesc pe Roque uitându-se la o pereche de căprioare care mănâncă ceva dintr-o iesle de sub un ulm bătrân. Miroase a iarbă proaspăt tăiată. Se simte şi mirosul mării de undeva de dincolo de deal.

— E firesc ca Mustang să fi crescut aici, spun. E un loc sălbatic şi liniştit în acelaşi timp.

— Casa mea trebuia să fie în oraş, zice Roque. Dar o ştergeam la ţară cu profesorii mei de fiecare dată când mama era plecată. Adică destul de des. Ea era de părere că la ţară nu e nimic care să merite atenţie. Credea că problemele oraşului sunt mai importante. Dar pentru asta ne luptăm, nu?

— Pentru pământ? îl întreb.

— Pentru pace, în orice o putem găsi, spune el întorcându-se spre mine. Tu nu pentru asta lupţi?

— Unii dintre noi nu s-au născut într-un loc unde să-şi găsească pacea, îi spun făcând un gest larg spre căprioare şi întreaga proprietate. N-am avut parte de aşa ceva în copilărie. Tot ce am acum sau voi avea în viitor trebuie să câştig. Dar ai dreptate. De asta lupt, ca să am parte de aşa ceva pentru mine şi oamenii la care ţin.

— Destul de corect, zice el privindu-mă cercetător.

— Vreau să-mi cer scuze de la tine, Roque.

— Iar?

— De când am plecat de la Academie te-am ţinut în umbra mea. Am considerat de la sine înţeles că trebuie să faci totul pentru mine. N-ar fi trebuit să procedez aşa. Nu când ai fost întotdeauna atât de bun cu mine.

Îşi fereşte privirea de a mea.

— Nu m-a deranjat că a fost mereu vorba despre tine, Darrow. Asta îl râcâia pe Tactus, nu pe mine. Eu nu sunt îndrăgostit de tine cum e Mustang. Nu te venerez ca Sevro şi Urlătorii. Ţi-am fost un prieten adevărat. Am fost un om care ţi-a văzut şi partea luminoasă şi partea întunecată, şi le-am acceptat pe amândouă fără să te judec, fără să am vreun plan. Şi tu ce mi-ai făcut? M-ai folosit ca pe un cal de povară. Merit mai mult. Quinn merita mai mult.

— Meriţi mai mult decât prietenia noastră? îl întreb încet, temându-mă de răspuns.

— Cred că sunt mai bun decât tine, îmi spune.

Fac un pas în spate, simţindu-mă rănit. Roque se uită la căprioare cum amuşină grăunţele din iesle.

— Anul ăsta am stat lângă patul de suferinţă a trei prieteni. Quinn, Tactus şi tu. De fiecare dată am fost sigur că aş fi schimbat bucuros locul cu oricare dintre voi. Tu ai fi la fel de sigur?

— Mi-aş da viaţa să-i pot aduce înapoi, spun, ştiind că e o minciună.

Oricât de mult aş ţine la Auriii ăştia, am responsabilităţi mai mari. Până nu se termină totul, viaţa mea nu-mi aparţine ca s-o pot sacrifica.

Întoarce capul să se uite la mine, ochii lui calzi şi trişti ducând o greutate mult mai mare decât ar trebui să ducă vreodată. E diferit de mine, de Cassius. L-am numit frate, iar el a fost unul mai bun decât am meritat oricare dintre noi.

— Te-ai întrebat vreodată de ce m-au luat în Casa Marte? Nu eram un recrut tipic. Majoritatea m-ar fi numit în Apolo sau Iunona.

— Quinn a avut mereu microbul competiției în sânge. Dar tu... Da, m-am întrebat.

— Darrow!

Mă întorc și-l văd pe Sevro în spatele nostru, îmbrăcat în uniformă.

— E urgent.

— Nu acum, Sevro.

— Secerătorule, vorbesc serios, zice el.

Mă uit spre Roque.

— Du-te, îmi spune și se îndreaptă spre căprioare scoțând niște fructe de pădure din buzunar.

— Roque, îl strig rugător.

— Prietenia are nevoie de câteva minute să se lege, de câteva clipe să se distrugă, de ani întregi să se reînnoade, îmi spune aruncându-mi o privire peste umăr. Mai vorbim curând.

Îl urmăresc cu privirea cum se îndepărtează, cu un dram de speranță încolțindu-mi în suflet. Mă întorc spre Sevro și-l bat pe spate.

— Mă bucur să te văd. Îmi pare rău pentru...

— Las-o moartă. Nu-s un cățeluș plângăcios cum e poetul. E vorba de Ares. Prietenii tăi, tipa Roșie, Violetul și Rozalia au fost capturați.

— De către cine?

— De cine crezi? De Șacal.

45

Daruri

Nava mea aterizează în zori, pe timp de ninsoare în Attica, un oraş montan din sud aşezat pe şapte vârfuri de munte. Clădiri zimţate de oţel şi sticlă se înalţă pe piscuri ca nişte coroane de ţurţuri, acum presărate cu zăpadă proaspătă. Soarele roşu al dimineţii se ridică de după culmea munţilor din răsărit. Cele şapte vârfuri sunt legate prin poduri, iar la poalele munţilor patrulează gărzile oraşului. Zburăm cu nava pe deasupra lor. Plugurile croiesc poteci prin zăpadă cu lame portocalii generatorare de impulsuri. În curând maşinile Culorilor medii vor începe să circule pe bulevarde. Iar navetele Culorilor superioare vor începe să transporte Argintii şi Aurii către birourile lor de pe vârfurile munţilor. Izolat şi renumit pentru sistemul său bancar, Attica este un adevărat centru al puterii. Acum îi aparţine Şacalului.

Aterizez pe o platformă înconjurată de conifere, sub paza straşnică a câtorva distrugătoare-de-aripi. Câţiva mercenari aşteaptă pe platformă îmbrăcaţi în echipament alb. Împreună cu ei e o singură Aurie. Victra, cu o blană albă prinsă strâns pe umeri, mă îmbrăţişează cu putere. Cerceii ei de jad zornăie în bătaie vântului, în timp ce Cenuşiii încep să-mi cerceteze exteriorul navei.

— Victra, spun, dându-mă puţin în spate să o pot vedea mai bine.

Îmi zâmbeşte diabolic şi mă sărută pe obraz, apucându-mă în acelaşi timp de fund. Sar uimit, iar ea râde veselă.

— Voiam doar să mă asigur că toate părţile sunt la locul lor. Ne-ai cam îngrijorat, dragule. Roque m-a ţinut la curent cât timp am fost plecată cu Lorn.

— Punând la punct o nouă alianţă, din câte am auzit.

— Cine-ar fi crezut, Victra au Julii, făcătoarea de pace.

Cenuşiii mă anunţă că au ordine să-mi percheziţioneze nava.

— Ragnar, strig.

Ragnar, aproape de două ori mai voinic decât cel mai solid dintre Cenuşii, iese din navă.

— Lasă şoriceii să percheziţioneze nava. Caută...

Unul dintre Cenuşii aruncă o privire spre Ragnar, apoi înghite în gol şi răspunde:

— Bombe, *dominus*.

Victra mă conduce la noua casă a Şacalului – o citadelă fortificată aflată pe culmea celui mai înalt vârf din Attica. Oraşul se întinde mult sub noi. Drumul de la pista de aterizare spre Citadelă e străjuit de copaci.

— Adrius a preluat locul ăsta imediat ce s-a retras ultima navă Bellona. A venit cu o mie de mercenari şi i-a alungat pe aliaţii Bellona care deţineau proprietăţi aici. A luat tot ce aveau. Le-a golit conturile. Jaf la drumul mare. Dar aşa-i în război. Sunt nişte pante minunate în apropiere, zice ea, făcând semn din cap spre vest. Când o să se liniştească lucrurile, ne putem lua câteva zile de vacanţă. Tu o aduci pe Virginia, eu o să-mi găsesc un bărbat. Schiezi, nu-i aşa? mă întreabă uitându-se pieziş la mine.

— N-am avut timp niciodată, îi răspund pufnind în râs.

Îl găsim pe Şacal în livingul casei sale. Pereţii şi podeaua sunt făcuţi din sticlă. Pe sub podea se învolburează focul, ridicându-se în coloane în apropierea ferestrelor. Pe covoarele din blănuri sunt aşezate câteva scaune minimaliste de oţel şi piele. Şacalul stă aplecat asupra unui holo-monitor,

vorbind repezit cu cineva. Ne face semn să stăm jos. O zăresc pe Harmony pe monitor, într-o încăpere întunecată, înconjurată de Cenuşii. Unul dintre ei e aplecat peste ea şi-i face ceva cu un dispozitiv pe care nu-l pot vedea.

Ne aşezăm lângă foc, dar mă trece un fior pe care nicio flacără nu-l poate alunga.

Şacalul termină şi-i dă lui Sun-hwa un card-de-date, după care femeia pleacă. Vine lângă noi, frecându-şi ceafa.

— Atâtea variabile, zice el străbătut de un fior. Afurisită treabă, numai pentru organizarea transportului de alimente e nevoie de o sută de Arămii. Şi căcăcioşii ăia odioşi sunt în stare să piardă o zi întreagă ciondănindu-se dacă o navă ar trebui să aibă la bucătărie granola sau müsli. *Ambele*, iată o alegere corectă. Ambele. Cât de greu e, serios? Zici că le fac plăcere tabelele şi munca multă. Îţi stă mintea-n loc.

— Îi tot spun că ar trebui să-şi delege responsabilităţile mai eficient, intervine Victra.

Aşadar, au mai stat de vorbă. Am rămas în urmă cu noutăţile.

— Urăsc să deleg, răspunde Şacalul, scărpinându-se în cap. Cel puţin în ceea ce priveşte cifrele şi rapoartele. Puteţi să luaţi orice afurisite de planete vreţi. Doar lăsaţi-mi mie birocraţia, vă rog.

— Drăguţ din partea ta, îi răspund râzând. Pe mine doar ţine-mă departe de comenzile de achiziţie de hrană. Aud că flota o să fie gata de decolare spre Centru în vreo două săptămâni, îi zic aplecându-mă spre el. Apropo, casa ta cea nouă e minunată.

— Îmi place, oftează el. Bineînţeles, tata e furios că am oprit-o pentru mine. Voia să i-o ofere în dar unuia dintre Guvernatorii Giganţilor de Gaz.

— Cred că o meriţi din plin, îi spun. Asta şi nu numai.

— Exact, aprobă Șacalul făcând un gest obosit cu singura lui mână. Când eram mic am venit aici cu mama să schiez. Mă uitam mereu în sus, spre locul ăsta și-mi spuneam că într-o zi va fi al meu. Tata mi-a spus că nu poți avea tot ce-ți dorești.

— Și tu l-ai întrebat: De ce nu? zice Victra, care se pare că a mai auzit deja povestea asta.

— De ce nu? repetă Șacalul cu naivitate. Așa că dacă o vrea înapoi, va trebui să se ocupe singur de comenzile de achiziție pentru provizii.

Cu toții știm că nu își petrece timpul ocupându-se de comenzile de achiziție. Cel puțin nu doar cu asta.

Accept o ceașcă de ceai pe care mi-o aduce o Rozalie. Mi se pune în față un mic dejun frugal. Sunt cu șapte ore în urmă față de fusul orar de aici, dar nu-i pot lăsa să-și dea seama cât de agitat sunt.

Șacalul se uită la mine cum străpung o felie de pepene cu furculița. Cine știe la ce se gândește cu privirea aia afurisită de Auriu?

— Așadar, Darrow, vindecat și refăcut, gata pentru marea bătălie.

— Încă mă refac, îi spun. Nu mulțumită presei tale. Toate emisiunile de la CH anunță că am devenit nemuritor după ce m-a spintecat Karnus.

— Face parte din joc, bunul meu domn. Percepție, decepție, presă!

Se plesnește cu mâna peste coapsă, dar ochii nu-i împărtășesc veselia.

— Dă-mi mână liberă și o să fac publică vitalitatea ta optimizată. Programăm o conferință de presă. Te îmbraci în armură. Violeții mei îți fac un costum pe măsură. Au tot conspirat cu Verzii să-ți ofere o minune a tehnicii și formei.

— Știi că urăsc camerele de filmat.

— Oh, nu te mai văicări atâta. Datorită lor ne-am câștigat jumătate dintre aliați. Și tot datorită lor Suverana e ca un păianjen care se cațără pe gheață. Coaliția ei e... pusă la-ncercare.

— O s-o facem azi atunci, îi spun.

Privesc pe fereastră, amintindu-mi cuvintele lui Roque.

— Mi-aș fi dorit o clipă de pace, dar...

Șacalul și Victra privesc și ei spre orașul de dedesubtul nostru, acoperit de zăpada care continuă să cadă.

— Cred că pe-asta nu am câștigat-o încă. Ceea ce mă aduce la problema pentru care am convocat întâlnirea asta.

— Recunosc că sunt curios, spune Șacalul.

— Murea să afle, intervine Victra.

Dau din cap spre Ragnar, care m-a însoțit pe mine și pe Victra aici. Vine spre noi aducând două cutii de pe nava mea.

— Am vrut să vă ofer amândurora niște daruri. Alianța noastră a avut un... punct de pornire interesant. Dar vreau ca amândoi să știți cât de loial îi sunt nu doar alianței, ci și fiecăruia dintre voi. Sper să considerați asta ca un semn al încrederii în mine.

— Întotdeauna să ai încredere într-un Pătat care aduce daruri, chicotește Victra, uitându-se în sus spre Ragnar. La naiba, du-te de aici. Ești ca un copac care stă în calea luminii, Ragnar.

— Ragnar, așteaptă afară, spun.

Șacalul nici măcar nu se uită spre Ragnar. Forța fizică i se pare plictisitoare.

Victra pocnește din degete așa că îmi îndrept atenția asupra ei și o urmăresc cum își despachetează cutia și scoate de-acolo o sticluță de cristal cumpărată de Theodora la cererea mea de la Artizanii de pe *Pax*, înainte să asediem Marte.

— Petrichor, spun când deschide sticluța.

Încăperea se umple de mireasma pietrelor înaintea ploii. Victra îmi mulţumeşte punându-şi mâna plină de cicatrici pe braţul meu, ţinând sticluţa la piept.

— Nimeni nu ţine minte să facă astfel de gesturi. Mulţumesc, Darrow.

Rămâne nemişcată o clipă, apoi se ridică repede şi mă sărută pe buze. Aş fi preferat un sărut pe obraz.

— E rândul meu acum, zice Şacalul, despachetându-şi cutia cu o singură mână.

Sfâşie hârtia cu un rânjet pe faţă. Deschide cutia de piele şi rămâne tăcut câteva clipe lungi.

— Darrow, n-ar fi trebuit...

Tace brusc când din pereţi începe să răsune un semnal ascuţit de alarmă.

Un mercenar Cenuşiu dă buzna în cameră, cu arma scoasă.

— *Dominus*, avem o breşă la nivelul inferior. Trebuie să te escortăm într-o încăpere mai sigură.

— Cine? întreabă Şacalul răguşit.

Eu şi Victra ne scoatem briciurile. Cenuşiul e pe cale să răspundă când deodată semnalul de alarmă e întrerupt şi din boxe răsună un hohot de râs lipsit de orice urmă de amuzament. Mai răsună în încăpere chiar şi după ce se întrerupe iluminatul. Ne grăbim spre uşă. Un mic păianjen metalic se izbeşte de fereastră. Sticla se topeşte. Nu mai văd şi nu mai aud. Răsună doar un ţiuit ascuţit. Mă clatin, amorţit din cauza grenadei de manevră.

Umbre întunecate pătrund în cameră. Clipind, reuşesc să întrezăresc nişte măşti de demoni. Ochi care strălucesc roşii pe chipuri înfiorătoare. Au venit Fiii. Îi împuşcă pe Cenuşii, iar pe noi ne doboară. Ragnar năvăleşte de pe hol şi ia din plin trei pumni paralizatori în piept. Se prăbuşeşte ca un copac tăiat. Unul dintre intruşii mascaţi se apleacă deasupra Şacalului. Pe măsură ce-mi revine auzul, îmi dau

seama că urlă cerând să i se dea codul de acces la calculatorul de comandă al casei. Îşi îndeasă ţeava arzătorului în gura Şacalului până când acesta cedează, în sfârşit.

— Halal Auriu, răsună un glas răguşit, distorsionat.

Ştiu că lui Sevro, ascuns în spatele măştii, i-ar face mare plăcere să apese trăgaciul şi pentru o clipă chiar cred că o s-o facă. Dar mă aşteaptă, aşa cum am plănuit. Şi chiar la momentul potrivit, mă ridic poticnindu-mă, mă scutur de rămăşiţele grenadei şi înşfac arma unuia dintre intruşi. Trag spre ei. Ei trag spre mine. Cu toţii ratăm intenţionat. Apoi dispar înapoi pe fereastră. Cenuşiii zac morţi. Victra se ridică în picioare, sângerând dintr-o rană superficială la cap. Şacalul încearcă să se ridice şi el, cu sângele curgându-i din nas.

Fără să ne spunem nimic, încercăm uşile camerei. Sunt încuiate. Fiii au preluat controlul asupra panoului principal. Şacalul se sprijină cu capul de uşă. Apoi se trage înapoi şi se izbeşte cu capul de uşa metalică iar şi iar şi iar, până când sângele începe să-i şiroiască pe faţă. Îl trag de-acolo înainte să-şi despice capul. Scoate un hohot sumbru de râs şi apoi începe să tremure.

— De două ori, mârâie. De două ori m-au încălecat.

Trupul i se cutremură pradă unui fior animalic.

— Eram gata să-i înfrâng. Încă o zi. Poate două, şi ar fi cedat.

— Cine? întreabă Victra.

Şacalul nu răspunde. Îl presez şi eu cu întrebarea.

— Cine, Adrius? Cine erau ăia?

— Terorişti. Au venit după nişte Fii pe care i-am prins, răspunde impacientat. Una dintre ei era curva aia Rozalie care a încercat să ne omoare pe Luna, Darrow. Până la urmă n-a fost Pliniu. Au fost Fiii. Cealaltă era mâna dreaptă a lui Ares. I se spune Harmony. Era şi un Violet cu ele. Le făcea o armată de soldaţi modificaţi artizanal.

— Ai ţinut aici Fii capturaţi? Şi nouă când aveai de gând să ne spui? izbucneşte Victra, ridicându-se în picioare de lângă trupul unui Cenuşiu mort căruia încerca să-i simtă pulsul.

— Nu aveam de gând. Nu înainte de-a afla cine e Ares.

— Ce altceva ne mai ascunzi? îl întreb. Avem o înţelegere, îi spun, dând un şut într-o masă. De ce mă ai pe mine dacă nu ca să te protejez de chestii din astea?

— E vina mea, spune. Vina mea.

Înghite sângele care-i umple gura şi se îndreaptă spre fereastra lipsită de geam acum, strângându-mă de umăr când trece pe lângă mine.

— M-ai protejat. Încă o dată. Mulţumesc.

Mă încrunt şi cad pe gânduri, jucându-mi foarte bine rolul.

— Nu se poate să fi fost Roşii, spun ursuz. Nu se poate să fi fost Fiii. Fiii n-ar fi făcut niciodată aşa ceva, n-ar fi putut face aşa ceva. Nu mie. Nu lui Ragnar.

Îl ajut pe Pătat să se ridice de jos.

— Erau prea bine organizaţi. Aveau cizme gravitaţionale.

— Îi subestimezi, prietene, zice Şacalul. Şi ei ştiu să apese pe trăgaci când trebuie. Şi ne-ar fi împuşcat în cap dacă nu-i împiedicai tu.

— Cum au trecut de forţele tale blestemate de securitate? întreabă Victra. Au avut dispozitive de urmărire? Dispozitive de bruiaj? Au lăsat urme cu cizmele gravitaţionale?

— Nu ştiu, răspunde Şacalul.

Asta pentru că Fiii s-au ţinut de fuselajul navei mele acoperiţi de pelerine-fantomă, ca nişte lipitori mici.

— Cine altcineva a mai venit şi-a plecat? întreb.

Şacalul se uită în jur, aşa cum am sperat că o să facă. Îşi cheamă oamenii folosind o cască de comunicaţie de pe birou. După o clipă se uită iar la noi.

— Sun-hwa, şopteşte el. Oamenii ei au murit, iar ea a dispărut ca prin farmec. A supravieţuit şi atacului dinainte. M-a trădat, zice el râzând.

Şi când o să vadă câţi bani au fost transferaţi în conturile lui Sun-hwa, o să aibă toate dovezile de care are nevoie pentru a da vina pe şefa departamentului său de pază. Numai că Sun-hwa i-a fost loială ca un câine şi acum zace moartă în cala navetei care-şi ia zborul din citadela iernatică a Şacalului, ducându-i pe Fitchner, pe Sevro şi pe prietenii mei care fuseseră capturaţi.

Mă apropii de Şacal în timp ce Victra încearcă iar uşile. Urmărim împreună cu privirea cum nava dispare dincolo de munţi. Şi atunci îi spun cu glas scăzut, ameninţător:

— O să-i ucidem pe şobolanii ăia împreună. Promit. Pe toţi.

— Mai întâi pe Suverană, spune Şacalul, bătându-mă pe spate. Mai întâi pe Suverană.

46

Frăţia

Îl îmbrăţişez pe Dancer atât de tare încât îi trosneşte spatele. Îmi cer scuze şi ne dezlipim din îmbrăţişare. Mă simt uriaş ca un Telemanus pe lângă el. În afara garajului-transformat-în-birou-provizoriu, depozitul Fiilor lui Ares răsună de maşinării. M-au adus pe o uşă lăturalnică şi m-au lăsat să-l aştept pe Dancer printre motoare vechi şi eleroane ruginite.

Dancer se uită la mine cu ochii lui ruginii strălucind de lacrimi. Şi când te gândeşti că la un moment dat mi s-a părut a fi un bărbat arătos. Are peste patruzeci de ani; e bătrân pentru un Roşu. Părul a început să-i încărunţească. Are faţa brăzdată de vârstă şi griji. Braţul drept tot îi mai atârnă moale. Tot mai târâie piciorul. Iar zâmbetul îi e la fel de larg, lăsând la iveală un şir de dinţi strâmbi, imperfecţi.

— Băiatul meu, spune, strângându-mă de umăr cu mâna stângă.

E cea mai puternică parte a corpului său. Miroase a tutun. Are unghiile îngălbenite.

— Nemernicul meu de băiat frumos dat dracului. Eşti aşa de al dracului de înalt! râde la nesfârşit clătinând din cap. N-am cuvinte. Îmi pare rău că n-am reuşit să te contactez. Îmi pare rău că am lăsat-o pe Harmony să te folosească aşa. S-au întâmplat atâtea lucruri, Darrow.

— Stop, îi spun, bătându-l pe ceafă. Suntem fraţi. Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Suntem legaţi prin sânge şi prin

trecut. Dar, te rog, ai grijă să nu se mai întâmple. Ce face familia mea, ştii ceva de ei? îl întreb după ce încuviinţează la rugămintea mea.

— Sunt în viaţă, îmi spune. Tot în mine. Ştiu. Ştiu. Dar e cel mai sigur loc pentru ei acum, cu tot războiul ăsta. Nu vrea nimeni să arunce în aer industria de pe Marte. Ai înţeles?

Îmi face semn să stau jos.

— Nu cunosc mulţi Aurii, dar Sevro ăla e un drăcos dat naibii. Când i-am transmis instrucţiunile trimise de tatăl lui pe Rim, am crezut că o să-mi taie beregata.

Dancer îşi aprinde o ţigară şi-mi face cu ochiul.

— N-am mai întâlnit pe cineva ca el.

— E cât se poate de loial, îi spun. La fel ca tine.

— Nu! Vreau să zic că înjură mai ceva decât cel mai dat dracului Roşu.

— Sevro înjură? întreb zâmbind. Cred că te obişnuieşti până la urmă. Deşi acum îi place să spună „dat dracului" teribil de mult.

— E o expresie bună. Ţi se rostogoleşte pe limbă. Am făcut nişte cercetări, zice Dancer, umflându-şi pieptul. Avem expresia asta încă de la primii strămoşi, să ştii. Primii Aurii, cei cu ochi normali şi uniforme aurii, au adus majoritatea primilor recruţi dintre bieţii amărâţi de pe insulele irlandeze ajunse deşert în urma radiaţiilor londoneze. Auriii au luat forţa de muncă migratoare şi i-au recrutat transformându-i în primii Pionieri. Ne-a rămas argoul lor, amestecat un pic. Istoria e fascinantă, nu-i aşa?

— Harmony îşi inventează propria istorie, îi spun.

— Aşa e. Sunt mort!

Clatină din cap şi-şi mai aprinde o ţigară, aruncând-o pe cealaltă pe podea. Ridic chiştocul şi-l pun în coşul de gunoi.

— Cam la un an după ce ai plecat a început să facă ce voia ea. Am aflat că mai mulţi Senatori urmau să meargă

în vacanţă pe Marea Gorgon. Aşa că ne-am făcut apariţia şi le-am plasat microfoane prin vilă ca să vedem dacă nu aflăm vreun secret. N-am aflat. Doar o grămadă de... căcaturi depravate. Şi cu asta, basta, ne-am gândit. Dar nu şi Harmony. În ultima noapte s-a dus acolo şi i-a omorât pe Senatori şi pe oaspeţii lor. Apoi ne-a lăsat baltă.

— Deci nu v-a invadat cartierul general niciun pluton de mercenari?

Dancer clatină din cap.

— Au venit din cauza ei. Au omorât vreo patruzeci de Fii. Dar ea deja plecase pe Luna. Ne-a salvat Ares. A venit tare din spate cu o gaşcă de Obsidieni şi Cenuşii. I-a făcut praf pe mercenari, apoi a şters-o înainte să apară întăririle. Noroc că i-a omorât pe toţi. Altfel după toată chestia şi-ar fi dat seama că a fost un Auriu. În ziua aia ne-am văzut prima dată faţă în faţă. Omul e al dracului de înspăimântător.

— Nu e chiar cuvântul pe care l-aş alege.

Deşi poate chiar e cuvântul potrivit, având în vedere cât de bine m-a păcălit pe mine.

— Nu te deranjează că e Auriu?

— Pe el nu-l deranjează că suntem Roşii. Ares ar muri pentru cauză, Darrow. Rahat. El a început totul. Ştii de ce a făcut-o?

Dau din cap că nu.

— E povestea lui, zice Dancer, pipăindu-şi urmele de muşcături de viperă de pe gât. Un om are dreptul să-şi spună singur povestea. Dar a lui nu e una fericită. La fel de tristă ca a ta. Ca a mea. Dacă îi iei unui om ceea ce iubeşte, ce mai rămâne din el? Doar ură. Doar mânie. Dar el a fost primul care şi-a dat seama că ar mai putea fi ceva. M-a găsit pe mine. Te-a găsit pe tine. Cine dracului suntem noi să ne îndoim în privinţa lui?

Uşa se deschide brusc. Ne întoarcem amândoi şi-l vedem pe Mickey şchiopătând. Pare pe jumătate mort, slab

ca o scândură şi mai palid decât era înainte. Fără să spună un cuvânt, vine şontâc la mine şi mă sărută apăsat pe buze, cu o afecţiune sinceră şi disperată. Apoi începe să plângă ca un copil. Eu şi Dancer nu ştim ce să facem, aşa că îl iau în braţe şi-l las să plângă. Îmi şopteşte „Mulţumesc" de douăzeci de ori.

Ce i-au făcut? Nu mai contează. Ştiu ce lucruri sunt în stare să facă Cenuşiii ca să obţină informaţii. Zice că nu le-a spus nimic. Totuşi, trebuie să aflu ce a reuşit Şacalul să scoată la iveală. Ce deducţii a făcut când a descoperit laboratorul lui Mickey.

Mă uit peste capul lui Mickey şi-l văd pe Fitchner, zâmbind trist. După câteva clipe lungi, Mickey se trage înapoi.

— Am încercat să te avertizez când ai venit la noi pe Luna, se scuză el. Am vrut să-ţi spun să fugi. Dar m-ar fi omorât dacă ţi-aş mai fi spus ceva. Mi-a fost frică că aveai să o crezi pe ea, şi nu pe mine.

— Te-aş fi crezut, Mickey.

— M-ai fi crezut? suspină el. Ştiam că o să vii după mine. Eu am zis că dragul meu băiat era prea bun la suflet ca să uite de Mickey, dar ea m-a scuipat. Mi-a spus că sunt un sclav.

Îşi lasă capul în piept, suspinând, atât de vulnerabil, aproape înnebunit din cauza a ce i-or fi făcut în camerele de tortură ale Şacalului.

— Avea dreptate. Chiar sunt. Sunt rău. Am rănit fete şi băieţi. I-am vândut până şi pe cei pe care-i iubeam. Sigur că a avut dreptate. De ce ai fi venit? De ce ai fi făcut ceva pentru nemernicul de Mickey?

— Pentru că eşti prietenul meu.

Îi iau mâinile şi mi le apropii de buze, sărutându-le uşor în vreme ce el mă priveşte cu speranţă.

— Oricât de ciudat eşti, şi oricât de nemernic. Ştiu că vrei să fii mai bun. Vrei să trăieşti pentru ceva mai mult.

Cu toţii vrem asta. Şi nu există loc unde să-mi fie dus prietenul şi eu să-l abandonez acolo.

Am o senzaţie de bine când în sfârşit pot spune adevărul.

— Mulţumesc, prinţul meu, îmi şopteşte Mickey.

Apoi se ridică în picioare, suficient de întremat cât să se întoarcă şi să părăsească biroul. Fitchner închide uşa.

— Ei, emoţionant moment.

Dau din cap. Un astfel de bărbat aş vrea să fiu. Nu mereu bănuitor. Nu minţind cum respir. Cred că până în clipa asta nici măcar nu-mi dădusem seama cât de mult ţin la Mickey. Şi nu e din cauză că a ajutat la crearea mea. E din cauză că el m-a iubit atât de mult dintotdeauna. Chiar dacă a fost un fel bizar de iubire, a fost reală. Şi chiar cred că îşi doreşte să fie un bărbat pe care să-l respect. La fel cum eu îmi doresc să fiu un bărbat pe care l-ar respecta Eo şi Mustang. Şi atunci e o iubire aşa cum trebuie.

— Vă las să staţi de vorbă, zice Dancer, împingându-şi scaunul metalic într-o parte.

— Nu, vreau să rămâi, spun. Împărtăşesc prea multe secrete cu prea mulţi oameni. Nu vreau să mai existe secrete între noi trei.

— Învaţă să numeri, tâmpitule, zice Sevro, apărând de după un motor ruginit.

Uşa metalică ieftină ce dă spre exterior se trânteşte în urma lui. Miroase a toamnă chiar şi în districtul industrial înecat în petrol din Agea. Sevro sare pe un şasiu ruginit de avion de luptă şi rămâne aşezat acolo, cu picioarele atârnate.

— Hei, ia te uită, s-au adunat toţi idioţii. Hai să spunem glume deocheate.

Mă întorc chicotind spre Fitchner.

— Deci tu eşti Ares.

— Se trezeşte băiatul din comă şi acum e geniu, hăhăie Fitchner, bătând din palme, dar ochii îi rămân serioşi. Cei

mai mulţi îmi spun Bronzaliu. Studenţii îmi zic Proctor. Câţiva îmi spun Cavalerul Furiei. Suverana mă numeşte trădător. Fiu-meu îmi zice tâmpit...

— Eşti tâmpit, se bagă Sevro în vorbă.

— ...Soţia mea îmi spunea Fitchner. Dar Auriii m-au transformat în Ares.

Înainte n-aş fi înţeles ce vrea să spună. E un Auriu. Cum ar fi putut Auriii să-i facă ceva? Dar acum am tras cu ochiul după cortină.

— De ce nu mi-ai spus de la început cine eşti?

— Şi să-mi încredinţez viaţa abilităţilor unui adolescent de a juca teatru? râde el. Nu prea cred. Dacă te descopereau şi erai torturat... nu era bine. Aveam planuri de rezervă, alt fier de călit. S-a întâmplat ca tu să fii preferatul meu. Dar nu trebuie să fim părtinitori.

— Cine a fost soţia ta? îl întreb, bănuind deja răspunsul.

— Versiunea lungă sau scurtă a poveştii?

— Lungă.

— Mă ocupam de o intermediere pentru o companie de terraformare pe Triton, începe el abrupt. Nu aveam o slujbă strălucitoare ca tine. Fără briciuri. Fără armură. Doar managementul construcţiilor. Contractul îl deţinea un Argintiu. Mergeam cu unul dintre ultimele motoare Lovelock spre polul lor nord când o erupţie a unuia dintre blestematele lor de gheizere a cauzat un cutremur. S-a spart gheaţa. Toată maşinăria a ajuns pe fundul mării. S-au înecat trei sute de suflete. M-au pescuit din apă şi am petrecut şase luni într-un spital arctic ca să mă recuperez. Eram în aripa Culorilor superioare. Aveam mâncare bună. Duşuri mai bune. Paturi mai noi. Dar Culorile inferioare aveau ferestre de la care se vedea aurora boreală. Iar ea avea patul chiar lângă fereastră. Era cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, continuă Fitchner,

uitându-se la Sevro. Era foarte drăguță. Își pierduse un picior în accident. Și nu aveau de gând să-i dea unul nou. Ar fi putut. E vorba de bionică simplă. Nu era o cheltuială eficientă, au zis Arămiii. Cea mai de rahat culoare care există, jur că...

— Știm, știm, zice Sevro, dregându-și vocea.

Fitchner aruncă cu ceva în Sevro și continuă:

— Când am plecat, am luat-o cu mine. Pusesem deoparte destui bani cât să putem părăsi Tritonul. Nu puteam locui în Centru. Era prea scump. Așa că am ales Marte. Am locuit chiar lângă Noua Tebă un an. Ne doream un copil mai mult decât orice. Dar ADN-ul nostru nu era compatibil. Așa că ne-am dus la un Artizan ca să vedem dacă nu era posibilă vreo magie. A fost posibilă. M-a costat aproape toți banii pe care-i aveam, dar după nouă luni a apărut Spiriduşul ăsta mic.

Sevro sare de la locul lui, cercetând gunoiul cu care a aruncat Fitchner spre el ca să vadă dacă nu cumva e comestibil.

— Doi ani mai târziu, Comisia Controlului Calității l-a arestat pe Artizan pentru ceva ce-i făcuse unui gladiator Obsidian. Artizanul ne-a turnat imediat, ca să primească o sentință redusă. Au venit la noi acasă când eu eram plecat cu Sevro. Au găsit-o pe soția mea și au reținut-o pentru interogatoriu. Doctorii au declarat că avea trompele uterine modificate astfel încât să poată da naștere unui copil Auriu. Apoi au înlăturat-o. Exact așa scrie în dosarul ei: „înlăturată". Au gazat-o cu achlys-9, au băgat-o într-un cuptor și i-au împrăștiat cenușa în mare. Nici măcar nu i-au dat un nume, doar un număr. Nu pentru că ar fi fost o hoață sau o ucigașă sau pentru că încălcase nu știu ce drept al femeilor sau bărbaților, ci pentru că era o femeie Roșie care îndrăznise să iubească un bărbat Auriu. Dragostea mea

egoistă a ucis-o. Nu a fost ca în cazul soției tale, Darrow. Nu am privit-o murind. Nu i-am văzut pe Aurii cum îmi invadează lumea și apoi o distrug. În loc de asta am văzut cum răceala sistemului îmi înghite singurul lucru de care mi-a păsat vreodată. Un Arămiu apăsând niște butoane, completând niște formulare. Un Maroniu răsucind o manetă ca să dea drumul la gaz. Mi-au ucis soția. Dar ei n-o să gândească niciodată lucrurile așa. Pentru ei nu e o amintire. E o dată din niște statistici. E ca și cum n-ar fi existat niciodată. O nălucă pe care eu am iubit-o, dar pe care nimeni altcineva n-a văzut-o. Asta face Societatea – dispersează vina, astfel încât nimeni nu e rău, și e futil să încerci să descoperi răul, să încerci să-ți faci dreptate. E doar o mașinărie. Care procesează. Și hârâie mai departe, inexorabilă, până când se va ridica o întreagă generație și se va năpusti asupra ei.

— Cum o chema?

— Cum o chema? Ce contează cum? mă întreabă el cu precauție.

— Pentru că vreau să-mi amintesc de ea.

— Bryn, zice Sevro. Pe mama o chema Bryn. Avea douăzeci și doi de ani când au omorât-o.

Doar cu un an mai mult decât am eu acum.

— Bryn, repet.

Îl văd pe Fitchner cum se clatină ușor pe picioare. Fără suflu pentru o clipă.

— Deci ești pe jumătate Roșu, îi spun lui Sevro.

— Am aflat acum câteva zile. Al dracului de ciudat, nu-i așa?

— Al dracului de ciudat. Ai fi un Ruginiu bun.

— Îmi place să cred că sunt o specie pe cale de dispariție.

— Cu toții suntem, zice Dancer, jucându-se cu un băț de chibrit.

— Ai știut despre Titus, îi spun lui Fitchner.

— Dar Dancer n-a ştiut. Nu-l învinovăţi pentru asta. Am crezut că o să fiţi ca fraţii la Institut. Dintr-o afecţiune naturală a rasei. Dar el a luat-o pe căi greşite, şi n-aveam cum să-l aducem înapoi. M-am întâlnit cu el – cu bruiaj, pelerină-fantomă – la fel cum m-am întâlnit şi cu tine. Dar mintea lui a cedat sub presiune. Nu voiam să te văd şi pe tine cedând.

— Şi eu am cedat. Doar că am avut prieteni care m-au ajutat să-mi revin, spun, uitându-mă spre Dancer şi Sevro. De ce nu ne-ai spus mie şi lui Titus unul despre celălalt?

— Pentru că atunci greşelile lui ar fi fost şi ale tale, iar greşelile tale ar fi fost şi ale lui. Pe timp de furtună, nu legi două bărci împreună. Se vor trage una pe alta la fund. Am ştiut dintotdeauna că un Auriu nu poate conduce rebeliunea. Trebuia să fie cineva din clasa de jos, băieţaş. Roşii pun familia mai presus de orice. Mai mult decât orice altă Culoare, pentru ei cea mai importantă e dragostea în ciuda tuturor ororilor lumii. Dacă Roşii se revoltă, au o şansă să reunească toate lumile. Culorile medii n-o pot face. Rozaliii, Maroniii nu pot. Obsidienii au mai dat greş înainte. Şi chiar dacă ar reuşi, ar distruge lumile în loc să le elibereze.

— Şi atunci care-i planul? Ţi-am distrus poziţia de lângă Suverană.

— Eşti greu de manipulat, Darrow, aşa că o să ţi-o spun direct. Augustus o să te adopte. Văd că nu te miră...

— Ar fi logic. Vrea să-mi leg destinul de familia lui. Probabil vrea să mă facă să mă căsătoresc cu Mustang. Totuşi, dacă mă numeşte moştenitor, asta o să ducă la distrugerea alianţei cu Şacalul.

— Dar Şacalului îi mai pasă de asta? întreabă Sevro. Pare să fi abandonat orice speranţă de a câştiga bunăvoinţa tatălui. Ticălosul ăla afurisit îşi construieşte propriul imperiu.

— Rămâne de văzut, spun.

— Scapă de Şacal sau bagă-l în schemă, spune Fitchner, nu contează. Augustus o să te adopte ca moştenitor. Şi o să te folosească drept Pretor în armada lui. Şi dacă o învingi pe Suverană, n-o să se mulţumească să fie Rege pe Marte. O să vrea să fie chiar el Suveranul. Ajută-l să fie. Şi la un an după ce-şi începe domnia, Sevro o să-l omoare şi o să-i însceneze totul unui rival de-al tău, poate Şacalului...

E rândul meu să mă clatin pe picioare.

— Vrei să moştenesc imperiul, ghicesc. Întreaga Societate.

Rămân cu gura căscată. Mă uit spre Dancer. Cum de pot amândoi să fie aşa serioşi?

— Da, zice Fitchner. După ce moare el, cu toţii o să-l caute pe cel mai puternic. Fii cel mai puternic. Câştigă jocul succesiunii şi poţi fi Suveran, la fel de bine cum ai fost şi Primus. La fel cum eşti şi Pretor. Totul e un joc. Numai că de data asta o să te ajutăm pe tine să trişezi. O să-ţi oferim informaţii, o să te păzim de tentativele de asasinat. Cu mine de partea ta, o să ai o reţea de spioni cu care nu se pot măsura nici măcar Şacalul sau Suverana. O să mituim pe cine o să fie nevoie şi o să omorâm pe cine o să fie nevoie.

Cad pe gânduri privindu-mi mâinile.

— Credeam că aproape s-a terminat cu minciunile. Vreau să spun cine sunt. Vreau să declar război.

— Încă nu putem. Ştii asta.

Ştiu, dar nu vreau să-i părăsesc pe oamenii ăştia.

— N-o să stau iar în beznă. O să comunicăm. O să facem planuri. Gata cu zonele cenuşii. Înţelegi? Nu mai pot fi la fel de singur ca înainte.

— Spune da, Fitchner, zice Sevro. Altfel nu mai merg nici eu mai departe.

— O să comunicăm în fiecare zi dacă ai nevoie. Nu pot să vin cu tine. Trebuie să mă ocup de iţele ascunse ale războiului. Dar o să-ţi trimit cei mai buni agenţi ai mei în loc.

O să ai o întreagă clică în care poţi avea încredere. Spioni. Asasini. Curtezane. Hackeri. Cu toţii cu acoperiri perfecte. Cu toţii dornici să moară pentru a frânge lanţurile. Nu mai eşti singur.

Mă simt uşurat. Dar ştiu că e ceva ce nu pot face.

— Trebuie să mă întorc.

— Da. Probabil deja se întreabă pe unde eşti, aprobă Fitchner.

— Nu, îi spun. Trebuie să merg acasă.

— Acasă? mă întreabă Dancer. În Lykos?

— De ce? mă întreabă Fitchner. Ce ţi-a mai rămas acolo?

— Familia mea. Au trecut patru ani. Trebuie să-i văd înainte să înceapă toate astea.

Îi privesc în ochi pe fiecare dintre aceşti bărbaţi, fiecare atât de speriat şi de rănit în felul lui.

— Trebuie să înţelegeţi. Lucrurile sunt pe cale să ia o amploare pe care n-o putem controla. Pretindem că ştim ce facem, împingându-i pe Aurii la război. Plănuind propriul nostru război. De parcă am putea ţine sub control lucrurile, dar nu putem. Suntem doar nişte muritori care deschidem cutia Pandorei. Şi înainte ca totul să se răstoarne de-a-ndoaselea, am nevoie să-mi amintesc pentru ce lupt. Trebuie să ştiu că merită.

— Vrei binecuvântarea lor, spune Dancer. Binecuvântarea ei.

Mă cunoaşte mai bine decât Fitchner. Dacă trebuie să-l las pe Augustus să mă adopte, atunci trebuie să merg acasă mai întâi.

— Nu le poţi spune cine eşti. N-o să înţeleagă, zice Fitchner făcând un pas înainte, brusc precaut în privinţa temperamentului meu. Ştii asta.

— Cât de uşor ar fi mers lucrurile până acum dacă noi doi am fi vorbit de la bun început? Minciunile ţes alte

minciuni. Trebuie să avem încredere. O duc și pe ea pe Lykos, spun, uitându-mă spre Sevro.

— Pe ea? întreabă Dancer.

— Mustang, murmură Sevro.

— Nu, aproape că țipă Fitchner. În niciun caz. Nu merită riscul. Ești aranjat acum. E îndrăgostită de tine! Nu pierde avantajul ăsta din cauza unei conștiințe vinovate.

— Și dacă o iubesc și eu?

— Rahat, înjură Fitchner. Rahat. Rahat. Rahat. Vorbești serios? Credeam că totul face parte din afurisitul tău de joc. Rahat. Băiețaș, o să distrugi tot. Idiot afurisit. Rahat.

— Ea e totul, spun. Mă iubește. N-o să mă mai folosesc de ea. N-o s-o folosesc ca pe un avantaj. Dacă nu pot avea încredere în ea, înseamnă că Auriii nu se pot schimba, și Titus și Harmony au avut dreptate. La dracu', Societatea are dreptate. Noi doi știm că nu e vorba de Culori – e vorba de suflete. Hai să punem asta la încercare.

— Și dacă te înșeli? Dacă te respinge în favoarea lor?

N-am niciun răspuns.

— Atunci o-mpușc în cap, zice Sevro sărind de la locul lui.

47

Liber

Ceaunul e un mare rahat – un cuib de metal şi ciment adânc de trei sute de metri îmbibat de mirosul de poşircă şi clor. Cândva mi se părea că se înalţă deasupra Comunei din Lykos ca cine ştie ce castel semeţ. Dar pe măsură ce nava mea începe să coboare, nu văd decât o băşică anostă de metal ridicată în sudul taigalei de pe Marte, la mare distanţă de oraşele grandioase unde soldaţii mărşăluiesc împotriva Octaviei au Lune.

Cenuşiii de aici nu sunt plătiţi pentru nimic altceva decât să intimideze Roşii. Şi când te gândeşti că la un moment dat i-am considerat pe Cenuşiii ca Dan-Pocitul trupe de elită. E trist să văd cât de slabi şi de jalnici sunt în realitate demonii adolescenţei mele. Ca şi cum aş veni dintr-un trecut fantastic golit de conţinut.

Nu ştiau că nava mea o să apară. Nu ştiu de ce am venit aici, şi nici n-o să le spun. Se împrăştie toţi ca muştele când coborâm rampa spre pista de aterizare – gărzile de corp Obsidiene ies primele, înaintea mea. Străbat mândru coridoarele îmbrăcate în metal, cu Ragnar pe urmele mele. Oricare dintre Cenuşiii ăştia ar putea să mă conducă unde vreau să ajung, dar eu caut o figură cunoscută.

— Dan, îi zic unuia dintre îngrijitorii Maronii. Unde e?

Dau buzna într-unul dintre vestiare, unde vreo zece Cenuşii joacă cărţi şi fumează trabucuri. Mă observă o femeie care urmăreşte la CH o dezbatere dintre un Argintiu,

un Violet şi doi verzi despre ramificaţiile politice ale cuceririi lui Marte pe fundalul unui montaj cu isprăvile mele. Ţigara îi cade din gură. Bărbatul care stă lângă ea loveşte ţigara care-i căzuse pe pantaloni şi aprinsese materialul.

— Carly, toantă cretină ce eşti, zice el şi sare de lângă masă. Blestemată treabă. O să...

Dan-Pocitul sare în sus când mă vede pentru prima dată după patru ani. Aproape că simt cum i se ridică părul în cap când i se trezeşte spiritul disciplinei în trupul leneş. Nu mă recunoaşte, iar în ochi nu i se citeşte frica, ci doar supunerea.

Nu trezeşte în mine niciun catharsis. Dan ar fi trebuit să aibă un rânjet neruşinat şi un aspect de hienă. Dar nu are. E îmblânzit. Umil. Are faţa ciupită de acneea din adolescenţă. Părul unsuros de care râdeam pe la spatele lui cu Loran a dispărut acum. În locul lui a apărut o chelie întinsă, iar părul rămas pe tâmple i-a încărunţit. E la fel de înfricoşător ca un câine ud. El e omul căruia i-am permis să o ucidă pe Eo.

Cum de nu l-am oprit? Am fost cândva atât de slab?

— Grădina acoperită, îi spun lui Dan, şi glasul meu răsună în vestiarul metalic. Du-mă acolo.

Deja m-am întors pe călcâie. Ragnar se bate pe coapsă şi zice:

— **Haide, câine**.

Au trecut patru ani de când am fost ultima dată aici. Stelele strălucesc pe cerul cenuşiu pe măsură ce noaptea se lasă. Grădina e mai mică decât mi-o aminteam. E mai puţin bogată în sunete şi culori. Presupun că era de aşteptat, după ce am fost pe unde am fost, după ce am văzut tot ce am văzut. Sunt mai multe gunoaie. Mai multe indicii că Cenuşiii se folosesc de locul ăsta ca să şi-o tragă

şi să se îmbete. Dau un şut într-o cutie goală de bere. Pe locul unde am stat întins cu Eo e un ambalaj de bomboane.

Îmi aminteam un culcuş de iarbă moale. Dar acum e plin de buruieni. Poate erau şi atunci buruieni şi pur şi simplu nu le-am observat. Florile sunt ofilite şi firave. Îmi trec degetele peste o floare şi simt cum tristeţea coboară în mine când privesc prin acoperişul-bulă stelele căzătoare care străbat cerul. Pufnesc. Poate cândva au fost stele. Aşa credeam când eram mai mic. Dar acum ştiu că sunt nave de război care pregătesc un atac pe Luna. Nu ştiu la ce mă aşteptam. Aici n-a mai rămas niciun strop de magie.

Ar fi trebuit să păstrez acest loc perfect în amintire. Mă întreb dacă Eo e în siguranţă acolo, în amintire, în siguranţă faţă de privirea mea. Dacă aş vedea-o acum, aş mai fi îndrăgostit de ea? Mi s-ar mai părea la fel de perfectă?

Mă plimb prin grădină. E doar cu puţin mai mare decât apartamentul meu de pe *Pax*. Sunt mai bine făcut decât copacii pe sub care mă plimb. La poalele lor, unde rădăcinile ies la suprafaţă, iarba e rărită.

Găsesc locul pe care îl căutam. Deasupra mormântului lui Eo haemanthusul e înflorit. O mulţime de flori. Ar putea părea un miracol dacă nu mi-aş aminti de bobocul de haemanthus pe care l-am pus alături de ea în mormânt. Ea nu mai e aici. Ştiu asta. Probabil că Cenuşiii au dezgropat-o şi au expus-o în Comună, lăsând-o să putrezească după ce m-au spânzurat.

Abia acum îmi dau seama de ironia amară a situaţiei. Am venit aici să-i cer binecuvântarea, dar ea nu e aici. A zburat din colivia asta spre Vale.

Aşa că mă aşez, cu picioarele încrucişate, aşteptând ca soarele să apună în locul unde am aşteptat cândva să răsară. Când apune, lumina palidă a zilei se revarsă asupra grădinii acoperite ca o mantie însângerată. Şi apoi soarele

dispare la linia orizontului și noaptea se lasă înstelată peste Marte.

Încep să râd de mine însumi.

Ragnar se apropie de mine venind dinspre poarta unde rămăsese să mă aștepte.

— Sunt bine, îi spun, fără să mă întorc spre el. Și ea ar râde de mine pentru că am venit aici.

— **Râsul e o binecuvântare.**

— Câteodată.

Mă ridic în picioare și-mi scutur pantalonii de praf, aruncând o ultimă privire asupra locului.

Grădina nu e așa de perfectă cum mi-o aminteam. Și nici ea n-a fost. Era nerăbdătoare. Putea fi ranchiunoasă dintr-o mulțime de motive mărunte. Dar era doar o fată. N-avea nici măcar șaptesprezece ani. Și a dăruit cât a putut, a făcut cât a putut cu ceea ce avea. De aceea o s-o iubesc mereu, și de asta știu că mi-ar fi dat binecuvântarea ei pentru ce am de gând să fac. Sufletul meu nu mai poate rămâne aici, în colivia din care ea a fugit. Trebuie să meargă mai departe.

48

Magistratul

Magistratul-minei Timony cu Podginus mă aşteaptă flancat de o suită de paznici Cenuşii îmbrăcaţi în cele mai bune şi mai strălucitoare uniforme. Unul dintre ei ţine în braţe un platou cu brânzeturi, curmale şi probabil cel mai bun, şi singurul de altfel, caviar al lui Podginus. Dan-Pocitul a dispărut.

— Lord Andromedus, aşa este? croncăne Podginus cu inflexiunea înfumurată tipică aroganţei Arămiilor.

E mai gras. A mai chelit. Şi transpiră ca un porc. Îşi răsfiră degetele pline de inele şi îmi face o plecăciune ciudată, potrivită pentru un serial de la CH.

— Inspectam depozitele de minereu – probabil vreun bordel din apropiatul Yorkton, aflat la marginea taigalei – când am aflat veşti despre vizita ta. M-am grăbit încoace cât am putut, dar îţi cer iertare pentru întârziere. Totuşi, pot să îndrăznesc să te întreb care e scopul vizitei?

Ca să le poată vinde informaţia unor oameni ca Pliniu. Arămiii rareori spun adevărul.

— Următoarea inspecţie nu era programată până...

— Într-o societate politicoasă, e considerat nepoliticos să nu te prezinţi, Arămiule.

Îi vorbesc ca un Însemnat, nu ca un Pixie pe care încearcă atât de dornic să-i imite.

— Scuzele mele! se bâlbâie speriat şi face o plecăciune atât de adâncă, încât ar putea să atingă podeaua cu nasul

dacă n-ar avea burdihanul ăla imens. Sunt Magistratul minei Timony cu Podginus, umilul tău servitor. Cum spuneam, dacă pot să îndrăznesc, continuă el la fel de plecat, înfăţişarea ţi-e mai grandioasă decât mă aşteptam! Ca să nu mai spun că nu mă aşteptam să fii atât de voinic şi de înalt – ArhiGuvernatorul, desigur, îi are doar pe cei mai buni dintre cei mai buni în slujba sa –, dar la CH nu eşti înfăţişat în toată splendoarea!

— Poţi să încetezi cu plecăciunea.

Îşi îndreaptă poziţia jenat şi priveşte cercetător în spatele meu, spre grădină, încercând cu viclenie să-şi dea seama din ce motiv ar putea cineva ca mine să-şi facă apariţia neanunţat la mina lui.

— După cum ştiu că ai auzit fără îndoială de la alţii, Magistraţii minelor au fost peste poate de bucuroşi să afle că planeta a fost eliberată de sub controlul Casei Bellona. Poate că oamenii se pricep la război, dar la minerit? Pfff, amatori!

— Se pare că nu se pricep nici la război.

Înghiţind în sec, Magistratul aruncă o privire spre briciul meu şi apoi iarăşi spre grădină.

— Un loc minunat, nu-i aşa? mă întreabă. Îmi aminteşte de timpul petrecut pe fluviul Pirus. Bobocii de lalele de acolo – oh, ce culori! Fără pereche, sunt sigur că ştiţi. Şi copacii nu seamănă foarte mult cu mestecenii care se întind pe stepele de pe lunile lui Olimp? Am stat acolo la Château le Breu. Ştiu, ştiu, dar uneori pur şi simplu mai trebuie să te şi răsfeţi, continuă făcând un gest bizar cu mâinile. De fapt, acolo am descoperit o incredibilă varietate de brânză sottocenere, zâmbeşte el mândru. Prietenii mei îmi spun Marco Polo pentru că îmi plac atât de mult călătoriile. De fapt pe mine mă interesează cultura. Compania rafinată, după cum probabil ghiceşti cu uşurinţă, e greu de găsit pe aici...

Nu știu cât ar mai fi putut continua încercând să mă impresioneze dacă nu m-aș fi uitat fix spre oamenii lui cu cele mai bune uniforme ale lor și apoi spre inelele scumpe pe care le poartă pe degete și nu m-aș fi încruntat.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă.

— Ai dreptate, îi spun.

Ochii ca două mărgele privesc spre cei mai de seamă Cenușii ai lui, înainte și-napoi, căutând semnele de inadecvare pe care le-am observat eu. Mă dezgustă disperarea lui de a-mi face pe plac. Omul ăsta a furat de la familia mea. A pus să fiu biciuit. A privit-o pe Eo murind. Mi-a spânzurat tatăl. Nu e diabolic. E doar jalnic în lăcomia lui.

— În legătură cu ce am dreptate? mă întreabă clipind.

— Că e imposibil să găsești companie rafinată în astfel de locuri.

Îl privesc cu atâta asprime, încât mă tem că o să izbucnească în plâns. Faptul de a-l vedea pe el ori pe Dan nu-mi produce decât un vag sentiment bizar. Mi-aș fi dorit să fie niște monștri teribili, hidoși. Dar nu sunt. Sunt niște oameni jalnici care distrug viețile altora fără ca măcar să-și dea seama. Oare câți alții mai sunt asemenea lor?

Panicat, Podginus face semn cu mâna spre platoul cu brânzeturi.

— Sottocenere, lordul meu. E de import italian, cu aromă de lemn dulce, un strop de nucșoară, un bob de coriandru, un pic de cuișoare, iar coaja e îmbrăcată într-o aromă jucăușă, dar misterioasă de scorțișoară și chimen. Sunt sigur că o să vi se pară...

— N-am venit aici să mănânc brânză.

— Nu. Nu. Sigur că nu, zice el privind agitat în jur. Dacă pot îndrăzni să întreb, de ce ai venit aici, lordul meu?

Încep să mă plimb, Podginus dă zor să țină pasul cu mine.

— Ragnar.

Îi fac semn titanului, care scoate un mic datapad din buzunar. I-a luat mai puţin de o oră lui Pietricică să-l înveţe să-l folosească.

— În ultimul semestru, cantitatea de helium-3 extrasă de voi a scăzut cu 14%. Planurile voastre indică o scădere de 13.500 de kilograme pentru semestrul curent. Pretorul Andromedus doreşte explicaţii.

Podginus nu ştie ce să facă. Se uită când la mine, când la Obsidian, când la datapad. Bâiguie un răspuns.

— Am... am.... Am avut probleme cu populaţia. Grafitti, pamflete ilegale. Ştii că suntem nucleul mişcării Persefona, mi se adresează.

Ragnar îl bate cu putere pe umăr.

— Pretorul Andromedus e ocupat.

— Am... am... se împotmoleşte Podginus mai departe într-un coşmar pe care nu-l înţelege şi din care nu poate scăpa. Am uitat ce voiam să...

— Îţi găseai scuze.

— Îmi găseam scuze? Găseam scuze? Cum îndrăzneşti?! strigă Podginus îndreptându-şi umerii. Marte e străbătut de o mişcare de revoltă. Nu există nicio mină care să nu fi fost atinsă de nesupunere. A mea abia dacă se poate numi o excepţie. Avem şapte morţi. Sabotaj. Şi nu doar din partea Fiilor lui Ares. Chiar din partea minerilor!

Podginus se întoarce iarăşi spre mine, simţind disperat cum momentul demiterii lui se apropie, luptându-se să ţină ritmul cu paşii noştri mari.

— Lordul meu, am făcut absolut tot ce era de făcut urmând metodele adecvate pentru a înăbuşi mişcarea de revoltă aşa cum este descrisă în secţiunea a treia, subsecţiunea A din *Ghidul managementului minelor* al Ministerului Energiei. Le-am micşorat raţiile, am luat măsuri severe de constrângere în cazurile de încălcare a legii şi

le-am discreditat așa-zișii lideri acuzându-i de legături homosexuale. Am utilizat chiar și scenariile recomandate în *Dezamorsarea revoltei*. În ultimii șase ani am utilizat Molimele și vindecarea, Rebeliunea și înăbușirea, Dezastrele naturale, Migrarea viperelor și am luat în considerare chiar și pachetul Răsturnarea Guvernărilor extraplanetare!

Gâfâind, Podginus îmi face semn cu mâna implorându-mă să mă opresc.

— Nimeni nu s-ar fi descurcat mai bine decât mine.

— Funcția ta nu e în pericol, îi spun.

Se cutremură de ușurare. Dar deodată lasă capul pe spate.

— Doar nu... se apleacă spre mine. Te gândești la Carantină! Nu-i așa?

— De ce nu aș pune mina în carantină? îl întreb continuând să merg pe coridorul care duce spre pista de aterizare unde mă așteaptă nava.

— Cum spuneai, populația nu a reușit să răspundă favorabil strategiilor aprobate de Ministerul Energiei și Comisia Controlului Calității, îi spun oprindu-mă lângă navă. De ce să nu pompăm în aer achlys-9 și să nu înlocuim acești Roșii recalcitranți cu alte clanuri de la minele supuse din apropierea ecuatorului?

— Nu! strigă el și chiar mă prinde de braț.

Ragnar nici nu se deranjează să-l amenințe pe grăsan.

— Alege-ți cuvintele cu grijă, îi spun.

— Lordul meu, nu face asta, mă roagă cu lacrimile scânteindu-i în ochii lacomi, panicați. Poate că profitul minei mele a scăzut, dar mina e încă viabilă, încă funcțională. Un model de stăpânire a furtunii.

— Iar tu ești salvatorul ei, îi spun râzând de el.

— Roșii de aici sunt mineri buni. Cei mai buni din lume. De asta sunt așa sălbatici. Dar acum s-au liniștit. Le-am

crescut raţia de alcool şi am crescut şi fluxul de feromoni din unităţile de dispersare a aerului. Se împerechează ca iepurii. I-am pus pe spionii mei Gamma să le dea peste cap instrumentele şi hărţile. Cred cu toţii că minele sunt aproape secate de minereu. O să meargă ca pe ace, de teamă că nu reuşesc să îndeplinească cota. Apoi o să le reparăm instrumentele şi o să aibă un nou scop. Pot chiar să le spun că procesul de terraformare s-a încheiat şi că migraţia o să înceapă peste zece ani, şi că Pământul a început să trimită imigranţi. Mai putem încă apela la o mulţime de opţiuni înainte de Carantină.

Îl urmăresc cum se apropie incoerent de final, împiedicându-se, ud ca o rufă atârnată pe sârmă. Face toate astea din pură vanitate sau chiar îi pasă de Roşii? A fost un test pentru el. Dar nu-mi dau seama. S-ar putea chiar să-i pese într-un fel ciudat. Încă un monstru din trecutul meu umanizat de biciul Societăţii.

— Mina ta e în siguranţă deocamdată. Menţine forţa de muncă. Creşte raţiile, începând din seara asta. Vreau muncitori fericiţi şi cufere pline. Pe nava mea o să găseşti provizii. Mâncare şi băutură. Dă un ospăţ pentru Roşii.

— Lordul meu... un ospăţ? De ce?

— Pentru că aşa zic eu.

Stau singur pe puntea de observaţie, privind cum se animă sărbătoarea dincolo de geamul de sub picioarele mele. Sute de Roşii beau şi mănâncă, iar cei tineri dansează în jurul eşafoadelor pe Balada bătrânului Hickory. Mesele sunt doldora de mâncăruri pe care aceşti Roşii nu le-au mai gustat până acum, de băuturi din care n-au mai băut. Şi deşi râd, deşi dansează, eu nu mă pot bucura. Aceşti oameni trăiesc într-o lume îngrozitoare, dar e o lume pe care o cunosc. E o lume în care se pot refugia. Va mai rămâne

vreun loc de refugiu când Fiii lui Ares vor dezvălui marea minciună? O să le destram modul în care-și duc viața. Vor fi pierduți în imensitatea lumilor. Și vor fi pângăriți de ele. Ca mine.

Îi recunosc aproape pe toți. Băieți cu care m-am jucat, acum oameni în toată firea. Fete pe care le-am sărutat cândva, acum cu copii. Nepoți. Nepoate. Chiar și fratele meu, Kieran. Îmi șterg lacrimile ca nu cumva să mă vadă cineva.

Un băiat ia o fată la dans după ce o sărută pe obraz. Eu nu voi mai fi niciodată ca băiatul acela. Inocența mea e pierdută. Iar Roșii n-o să mă accepte niciodată ca pe unul de-al lor, indiferent de viitorul pe care-l voi croi pentru ei. Nu sunt un erou victorios. Sunt un rău necesar. Nu-mi găsesc locul aici, dar nu pot pleca. Mai trebuie spuse niște lucruri. Mai trebuie dezvăluite secrete.

— Tot mai încerci să pui bazele unui cult? mă întreabă din ușă.

Mă întorc și o văd pe Mustang cum stă sprijinită de tocul metalic, cu părul prins în coadă, cu uniforma cu guler înalt de Politician deschisă lejer la gât.

— Cred că ar trebui să-mi comand niște statui, nu?

— Ragnar îi sperie pe Cenușiii ăștia de la țară.

— Bine le face.

— Ești așa rău cu Cenușiii, râde ea. E ceva ce nu-ți convine la ei? mă întreabă trecându-și o mână prin părul meu și așezându-se pe brațul fotoliului în care stau.

— Sunt prea servili.

— Aha, deci de-asta îți place de mine, îmi spune atingându-mi ușor scalpul cu unghiile, tachinându-mă. Statuile nu-s o idee bună. Sunt prea ușor de deteriorat. Vandalii ți-ar putea desena mustăți sau chiar sâni. Riscantă chestiune, sânii.

— Se poate şi mai rău.

— Ei, nimic nu e mai rău decât o mustaţă. Daxo încearcă să-şi lase mustaţă. Cred că vrea să fie ironic. Nu-mi dau seama, râde Mustang şi se aşază pe scaunul metalic de lângă mine. O să se ocupe surorile lui de asta.

Se uită la mină şi la CH.

— Locul ăsta e dezgustător. Am redactat nişte amendamente legislative pe care să le pună în vigoare Reformatorii după ce se termină toate astea. O să intru tare în Ministerul Energiei, o să restructurez Comisia Controlului Calităţii şi – aruncă o privire spre Ceaun – o să schimb felul în care e condusă măcelăria asta. Ai văzut depozitele de provizii de-aici? Destulă mâncare pentru şapte ani şi ei tot trimit comenzi de achiziţie de hrană. Am aruncat o privire prin actele lor. Magistratul minei face evaziune. Cel mai probabil vinde proviziile pe piaţa neagră. Arămiul ăla mincinos credea că n-o să ne dăm seama. Probabil pentru că vreun Auriu sau vreun Argintiu i-a spus să ungă pe cine trebuie ca să se asigure că nimeni n-o să se apuce vreodată să despice firul în patru. Toate astea în timp ce are aici o populaţie malnutrită. Corupţie peste tot.

Mustang îşi încreţeşte nasul şi face vânt unei bucăţele de vopsea desprinsă de pe scaun.

— De ce am venit aici? mă întreabă. S-a întâmplat ceva cu fratele meu?

— Asta e mina unde fata aceea a cântat Cântecul interzis, îi spun după o clipă.

Mustang face ochii mari şi aruncă o privire cercetătoare spre mulţimea de dedesubt.

— Bieţii oameni.

Se uită la mine aşteptând să-i spun ce am de spus. Dar nu mai am cuvinte. Doar ceva ce-i pot arăta. O iau de mână şi mă ridic în picioare.

— Vino cu mine.

49

De ce cântăm

Niciodată nu mi-a fost la fel de teamă ca acum. Lykos e întunecat pe timpul nopţii. Luminile sunt toate stinse astfel încât Roşii să nu o ia razna din cauza unei zile care nu s-ar sfârşi niciodată. Undeva, turele de noapte ţes mătase, sapă după minereu. Dar aici, în tunelul ăsta larg, nu e nicio mişcare, niciun sunet în afară de murmurul CH-ului care difuzează holograme vechi cu terraformarea şi de murmurul maşinăriilor îndepărtate. E rece aici, totuşi eu transpir.

Mustang mă urmează tăcută. N-a mai zis nimic de când am aterizat pe podeaua Comunei cu cizmele gravitaţionale, invizibili în pelerinele noastre fantomă pentru beţivii care-şi pierd vremea prăvăliţi peste mese sau sforăind pe treptele eşafodului. Simt tensiunea din tăcerea ei şi mă întreb la ce s-o fi gândind.

Inima îmi bate nebunește în piept, atât de tare încât Mustang probabil că o aude când intrăm în cartierul Lambda, unde am crescut. Locul mi se pare mai mic. Tavanul mai jos. Podurile de sfoară şi sistemele de scripeţi mi se par nişte jucării. CH-ul care strălucea cândva transmiţând chipul Octaviei au Lune e o relicvă antică, cu pixeli morţi. Mustang şi-a dezactivat pelerina şi se uită curioasă în jur. Privirea îi alunecă de la un pod la altul, apoi spre câte o casă, de parcă ar vedea ceva minunat. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că un Auriu ar putea fi vreodată interesat de un loc simplu cum e ăsta.

Urc treptele de piatră care duc spre vechea mea casă la fel cum o făceam când eram doar un băiat. Numai că acum am mâinile şi picioarele prea lungi. Am uitat de cizmele gravitaţionale. Nici Mustang nu le foloseşte pe ale ei. Mă urmează şi-şi scutură mâinile de praf când ne oprim în faţa uşii metalice săpate în zid a vechii case a familiei mele.

— Darrow, mă întreabă ea încet, de unde ştii pe unde să mergi?

Îmi tremură mâinile.

— Mi-ai spus să te las să te apropii de mine, îi spun uitându-mă în jos spre ea.

— Da, dar...

— Cât de departe vrei să mergi?

Ştiu că presimte ce urmează. Mă întreb de când presimte asta. Ciudăţeniile mele. Manierele ciudate. Sufletul distant.

Îşi priveşte mâinile, roşii din pricina prafului de pe scările de piatră.

— Până la capăt.

Îi dau un holo-cub.

— Dacă vorbeşti serios, apasă play şi vino înăuntru după ce vezi tot. Dacă pleci, o să înţeleg.

— Darrow...

O sărut pentru ultima dată, apăsat. Mă prinde cu o mână de păr, simţind că după ce ne despărţim lucrurile vor sta altfel. Mă trag înapoi. Îi cuprind faţa cu palma. Ochii ei, închişi, se întredeschid când mă îndepărtez şi mă întorc spre uşă.

O deschid.

Trebuie să mă aplec ca să pot intra. Casa e înghesuită. Tăcută. Podeaua e la fel cum mi-o aminteam. Masa mică din metal e neschimbată. La fel şi scaunele de plastic, chiuveta micuţă, uscătorul de vase sau ceainicul mult preţuit al mamei care se încălzeşte pe cuptor. Un covor nou. Pare

făcut de o începătoare. În capătul scărilor unde obișnuia tata să-și lase cizmele, unde mi le lăsam și eu, acum sunt cizmele altcuiva. Ba nu. Sunt ale mele. Dar mai rupte și mai purtate decât erau când le foloseam eu. Aveam picioarele atât de mici?

Casa e stăpânită de tăcere. Dorm cu toții în afară de ea.

Ceainicul șuieră când apa începe să fiarbă. În curând o să înceapă să bolborosească. Pe treptele de piatră se aud urme de pași. Aproape că-mi vine să dau bir cu fugiții. Dar groaza mă împietrește în loc pe măsură ce ea se apropie. Se tot apropie până când e în aceeași cameră cu mine, oprindu-se pe ultima treaptă cu piciorul în aer, uitând să pășească. Ochii i se opresc asupra ochilor mei. Rămâne cu privirea ațintită în ei. Nu se uită la restul înfățișării mele de Auriu. Mă panichez pentru că nu spune nimic. O clipă. Trei. Zece. Nu mă recunoaște. Sunt un ucigaș care-a intrat la ea în casă. N-ar fi trebuit să vin aici. Nu mă recunoaște. Sunt un Auriu care s-a rătăcit și și-a băgat nasul aici din curiozitate. Pot să plec. Să fug acum. Mama mea nu trebuie să afle niciodată ce-a devenit fiul ei.

Apoi pășește și vine spre mine. Parcă alunecă. Au trecut patru ani. Arată cu douăzeci de ani mai bătrână. Are buzele subțiri, pielea lăsată și plină de riduri, părul plin de șuvițe cărunte, mâinile dure ca stejarul și noduroase ca rădăcinile de ghimbir. Când întinde mâna dreaptă spre chipul meu, trebuie să îngenunchez. Ochii ei tot nu s-au desprins dintr-ai mei. Acum îi șiroiesc lacrimile. Ceainicul țiuie pe cuptor. Întinde și cealaltă mână spre fața mea, dar nu mai poate desface palma să mă atingă cu ea. Îi rămâne încleștată și contorsionată, la fel ca inima mea.

— Tu ești, îmi spune cu blândețe, de parcă aș putea dispărea ca o fantasmă a nopții dacă ar rosti cuvintele mai tare. Tu ești.

Are vocea diferită, mai ştearsă.

— Mă recunoşti? reuşesc să o întreb disperat.

— Cum aş putea să nu te recunosc?

Zâmbetul ei e strâmb, iar pleoapa stângă se mişcă mai leneş. Viaţa a fost mai aspră cu ea decât cu mine. A suferit un atac cerebral. Mă doare nespus să văd cum trupul nu-i mai dă ascultare. Să ştiu că n-am fost aici alături de ea. Să ştiu că i s-a frânt inima.

— Te-aş recunoaşte... oriunde, îmi spune şi mă sărută pe frunte. Băiatul meu. Darrow al meu.

Lacrimile îmi alunecă pe obraji calde. Le las să cadă în voie.

— Mamă.

Rămân în genunchi şi o cuprind cu braţele, lăsându-ne în voia lacrimilor. Mult timp nu ne spunem nimic. Miroase a grăsime şi a rugină, cu un iz prăfuit de haemanthus. Mă sărută pe păr aşa cum făcea înainte. Mă mângâie pe spate de parcă şi-ar aminti că era la fel de lat şi de puternic.

— Trebuie să iau ceainicul de pe foc, îmi spune. Înainte să se trezească cineva şi să te vadă aşa...

— Sigur.

— Dă-mi drumul mai întâi.

— Scuze, îi spun, râzând.

— Cum...? mă întreabă clătinând din cap, uitându-se la Sigiliile de pe mâinile mele. Cum a fost posibil? Tu... Accentul tău. Totul.

— Am fost modificat artizanal. Unchiul Narol m-a salvat. O să-ţi explic.

Clatină din cap, tremurând aşa de uşor încât probabil crede că nu observ. Ceainicul şuieră tot mai tare.

— Stai jos, îmi spune şi se întoarce spre cuptor.

Mai scoate o cană. De pe raftul de sus. Îmi amintesc că era a tatălui meu. Cana din lut e plină de praf. Pentru o clipă, când ia cana, nu mai spune nimic, cufundându-se într-un

moment care nu-mi aparţine, amintindu-şi dimineţile lor împreună când se pregăteau pentru o nouă zi. Respiră adânc şi presară frunzele de ceai în cană, apoi toarnă apă fierbinte.

— Mai vrei şi altceva? Avem biscuiţi din ăia de care-ţi plăceau ţie.

— Nu, mulţumesc.

— Şi am păstrat porţia mea de la ospăţul de aseară. Sunt delicatese de-ale Auriilor. Tu ai făcut asta?

— Nu sunt Auriu.

— Avem şi fasole. Proaspătă, din grădina Leorei. O mai ţii minte?

Arunc o privire spre datapad. Mustang a plecat, se îndreaptă spre navă după ce a văzut holo-cubul. Mi-a fost teamă de asta. Citesc un mesaj de la Sevro. „O opresc?" mă întreabă. Am două opţiuni. Îi las pe Sevro şi Ragnar să o prindă şi să o ţină până pot vorbi cu ea. Sau pot avea încredere în decizia pe care o ia singură. Dar dacă am încredere în ea, ar putea să plece, să-i spună tatălui ei cine sunt, şi totul s-ar putea sfârşi. Pe de altă parte, poate că doar are nevoie de timp. I-am oferit prea multe lucruri la care să se gândească. Dacă Ragnar şi Sevro o prind prea devreme, e posibil să mi se întoarcă împotrivă. Sau să acţioneze de capul lor şi s-o omoare.

Înjurând pe muţeşte, îi trimit repede un răspuns.

— Îi ţin minte pe toţi, îi răspund mamei. Sunt tot eu.

Se opreşte o clipă în faţa cuptorului. Când se întoarce spre mine, un zâmbet strâmb îi traversează chipul răvăşit de atacul cerebral. Cât pe ce să răstoarne cu mâna cana, dar îşi revine repede.

— Ai ceva împotriva scaunelor? mă întreabă cu asprime, dându-şi seama că i-am observat neîndemânarea.

— Mai degrabă invers, mi-e teamă că...

Ridic scaunul şi mă uit la el. E mai potrivit pentru un copil Auriu decât pentru un Războinic Însemnat care are

peste doi metri și cântărește cât trei Roșii la un loc. Mama chicotește sumbru, același chicotit care în copilărie mă făcea să mă gândesc că făcuse ceva sinistru. Se așază cu grație pe podea și-și încrucișează picioarele. O urmez și eu, simțindu-mă stângaci. Mama așază cănile aburinde între noi.

— Nu pari teribil de surprinsă să mă vezi, îi spun.

— Vorbești nostim.

Tace timp de câteva clipe lungi, încât ajung să mă întreb dacă o să mai continue.

— Narol mi-a spus că ești în viață. Dar a uitat să-mi spună că te-ai bălăcit în auriu. Pun pariu că ai multe întrebări de pus, îmi zice sorbind din ceai.

— Credeam că tu ai mai multe, râd eu.

— Am. Dar îmi cunosc fiul, zice uitându-se la Sigiliile mele. Eu am mai multă răbdare. Haide, spune.

— Narol... e...?

— Dacă a murit? Mda. E mort.

Răsuflu adânc.

— De când?

— De doi ani, chicotește ea. A căzut cu Loran într-un puț. Nu le-au găsit trupurile.

— De ce naiba râzi?

— Fratele tatălui tău a fost mereu oaia neagră a familiei.

Soarbe din ceai. Pentru mine e în continuare prea fierbinte.

— Cred că ar avea sens să fie la fel de greu de omorât ca un gândac. Așa că o să cred că e mort când o să-l întâlnesc în Vale. Ticălos șmecher.

Vorbește încet, ca majoritatea Roșilor. Gângăveala cauzată de atacul cerebral abia se percepe, dar există.

— Cred că a fugit de-aici și l-a luat pe Loran cu el.

Felul în care spune asta mă face să cred că știe că există ceva mai mult dincolo de mine. Poate că nu știe tot

adevărul, dar știe o parte din el. Poate că unchiul și vărul meu nu au murit. Poate că au plecat să se alăture Fiilor.

— Și Kieran? Leanna? Dio?

— Sora ta s-a recăsătorit. Locuiește cu soțul ei în Cartierul Gamma, în casa familiei lui.

— Gamma? mârâi eu. Ai lăsat-o să... mă opresc când observ cum mamei încep să-i tremure buzele.

Poate că port însemnele unui Auriu, dar aș face bine să-mi țin dracului gura când vine vorba despre fiica ei.

— Are două fetițe care seamănă mai mult cu tine decât cu ea sau cu orice Gamma pe care l-am văzut vreodată. Și Kieran e bine, adaugă zâmbind. Ai fi mândru de el. Nu mai e copilașul smiorcăit care chiulea de la treabă și vorbea în somn. E bărbatul casei acum. A ajuns șef de comunicații pentru echipa lui după ce Narol a alunecat în puț. Dar soția lui, Kora, a murit la naștere. Și-a luat o altă soție după câteva luni.

Bietul meu frate.

— Și Dio? Părinții lui Eo?

— Tatăl ei a murit. S-a sinucis la scurt timp după ce și tu ai încercat să faci asta.

— Atâția morți, spun, plecându-mi capul.

— Așa merg lucrurile, îmi spune mângâindu-mă pe genunchi.

— Nu e corect.

— Ne-a fost greu după ce tu și Eo ați dispărut. Dar Dio e bine. De fapt, e sus.

— Sus? Vrei să spui... S-a măritat cu Kieran?

— Da. Și e gravidă. Sper să aibă o fetiță, dar cu norocul meu... probabil o să aibă un băiat care o să vrea s-ajungă printre vipere și să fumege din arsuri toată viața. Dacă o să aibă de ales, adică.

— Ce vrei să spui?

— Lucrurile sunt mai dure acum. S-au schimbat multe. Mina nu merge așa cum ar trebui. Unii bărbați șușotesc că

tot colţul ăsta de lume e secat. Şi asta-i face să se teamă – ce-o să se întâmple cu minerii după ce nu mai rămâne nimic de exploatat? Speră cu toţii că procesul de terraformare se va încheia înainte să secătuim depozitele de helium.

— N-o să vi se întâmple nimic. Îţi promit că o să apăr mina asta. Indiferent ce s-ar întâmpla.

— Cum?

— O s-o fac pur şi simplu.

— E rândul meu acum, zice mama privindu-mă pe deasupra căniі. Unde ai fost, copile?

— Nu... nu ştiu de unde să încep.

— De la moartea lui Eo, cred.

Tresar. Mama a fost întotdeauna directă. Tot timpul îl făcea pe Kieran să plângă în copilărie. Dar asprimea transformă băşicile în bătături. Aşa că îi datorez un răspuns. Îi povestesc totul, începând cu clipele de după moartea lui Eo şi terminând cu promisiunea pe care i-am făcut-o ArhiGuvernatorului.

Când termin de povestit, ceaiul s-a dus de mult.

— E o poveste deosebită, îmi spune.

— Poveste? E adevărul.

— Ceilalţi n-o să te creadă.

— Dar tu mă crezi?

— Eu sunt mama ta.

Mă ia de mână şi îşi trece degetele deformate peste Sigiliile care-mi pornesc de pe dosul palmei şi urcă pe braţ în sus, zâmbind cu compătimire când atinge aripile metalice încrustate pe antebraţ.

— Niciodată nu mi-a plăcut de Eo, îmi spune încet.

Îmi întorc capul ca să mă uit la ea.

— Nu era pentru tine. Putea fi manipulatoare. Avea secrete faţă de tine...

— Ştiu despre copil, îi spun. Ştiu ce i-a spus lui Dio pe eşafod.

Mama se trage mai aproape de mine, prinzându-mă strâns de mână şi apropiindu-mi-o de buzele ei. Niciodată nu s-a priceput să consoleze. Nici acum nu-i e la îndemână s-o facă. Dar nu mă supăr. Tata a iubit-o pentru acelaşi motiv pentru care o iubesc şi eu. Tot ce face, face cu inima deschisă. Nu e pic de falsitate în ea. Nu e pic de înşelătorie. Aşa că atunci când îmi spune că mă iubeşte, ştiu că mi-o spune din tot sufletul.

— Eo n-a fost o fată crudă, să ştii, îmi spune împingându-mă în spate ca să mă poată privi în ochi. Te-a iubit din toată inima. Şi eu am iubit-o pe ea pentru asta. Dar m-am temut dintotdeauna că o să te pună să lupţi în bătăliile ei. Şi m-am temut întotdeauna de cât de mult îi plăcea să lupte.

Nu e chiar Eo pe care mi-o amintesc eu. Dar nu găsesc nicio meteahnă în raţionamentul mamei. Nu pot. Fiecare pereche de ochi vede lucrurile în felul ei.

— Dar până la urmă, mamă, Eo a avut dreptate despre toate astea. Despre Aurii.

— Sunt mama ta, mie nu-mi pasă de dreptate. Îmi pasă de tine, copile.

— Cineva trebuie să îndrepte lucrurile, îi spun. Cineva trebuie să frângă lanţurile.

— Şi acel cineva eşti tu?

De ce se îndoieşte de mine?

— Da. Eu sunt. Nu mă port nebuneşte. Pot să vă scot de-aici. Din sclavie.

— Şi să ne conduci unde? La suprafaţă?

Vorbeşte despre asta ca şi cum ar vorbi despre ceva normal, de parcă ar şti adevărul despre Marte de ani de zile, nu de câteva minute. Poate că îl ştia.

— Unde ce-o să facem? Tot ce ştim e mineritul. Nu ştim decât să săpăm şi să adunăm mătasea. Dacă e adevărat ce spui şi pe Marte sunt sute de milioane de Roşii, cum o să fie

destule case și pentru noi acolo sus? Cum o să fie destul de lucru? Majoritatea n-o să vrea să părăsească minele, chiar dacă află adevărul. O să vezi. O să rămână mineri. Și copiii lor vor fi mineri. Și la fel și copiii copiilor lor, doar că se va pierde noblețea meseriei. Te-ai gândit la lucrurile astea?

— Sigur că da.

— Și ai un răspuns?

— Nu.

— Bărbații. Așa sărea și tatăl tău cu capul înainte.

Expresia ei îmi dă de înțeles ce părere are despre asta.

— Toți Sondorii Iadului cred că ei sunt cei care pun mâncarea pe masa clanului. Nu. Femeile fac asta. Tot ce vezi în jur, zice ea făcând un gest larg cu mâna, e făcut de o femeie. Dar tu știi cum să faureşti lumea, nu-i așa? Știi cum ar trebui să stea lucrurile.

— Nu. Nu știu, îi spun. Nu eu dețin răspunsurile.

Mustang le are. Eo le avea. Mama le are.

— Niciun bărbat și nicio femeie nu au răspunsurile. Ca să se răspundă la întrebarea pe care mi-ai pus-o e nevoie de o mie, de un milion de minți strălucite. Ăsta e scopul. Ce pot eu să fac, ce mă pricep să fac, e să-i distrug pe bărbații și femeile care țin aceste minți încătușate. De asta sunt aici. De asta exist.

— Te-ai schimbat, îmi spune.

— Știu.

Iau câteva fire de praf de pe podea și le frec între palme. Țărâna arată ciudat pe mâinile astea.

— Crezi că... e posibil să iubești doi oameni deodată?

Înainte să-mi răspundă, pe scări răsună zgomotul unor pași.

Mama se întoarce să se uite.

— Bunico, se aude o voce subțire, somnoroasă. Bunico, Dunlow nu e în pat.

O copilă stă în capul scărilor, măturând podeaua cu cămaşa lungă de noapte. O fetiţă de-a lui Kieran. Are trei, poate patru ani. S-a născut după ce am plecat. Are faţa în formă de inimă. Păr roşcat-ruginiu ca al soţiei mele. Mama se uită spre mine, făcându-şi griji pentru cum ar putea să-mi explice prezenţa. Dar mi-am activat pelerina-fantomă imediat ce am auzit zgomotul.

— Oh, probabil s-a strecurat afară ca să mai facă vreo năzbâtie, spune mama.

O strâng de mână înainte să străbat camera, îndreptându-mă spre uşă. Timpul meu aici s-a scurs, dar tot mai zăbovesc. Fetiţa coboară scările tiptil, ştergându-şi somnul de la ochi.

— Cu cine vorbeai?

— Mă rugam, copilă.

— Pentru ce te rugai?

— Pentru sufletul unui om care te iubeşte foarte mult, zice mama şi-i atinge nasul cu degetul.

— Tati?

— Nu. Unchiul tău.

— Unchiul Darrow? Dar a murit.

— Morţii ne aud întotdeauna, dragostea mea, zice mama, ridicând-o în braţe. Altfel de ce crezi că am mai cânta? Vrem ca ei să ştie că deşi au dispărut, noi tot ne mai putem bucura.

Cu nepoata mea în braţe, mama se întoarce să se uite spre mine înainte să urce scările, şi spune:

— Asta e tot ce-şi doresc pentru noi.

50

Adâncul

Mustang a plecat. Sperasem că va intra în casă. Dar cred că ar fi însemnat să-i cer prea mult. Sigur că era prea mult. Idiot ce sunt. Îmi amintesc că am crezut că asta mă va umaniza în ochii ei. Am crezut că dacă o va întâlni pe mama, va plânge şi îşi va da seama că suntem toţi la fel.

Vina mă copleşeşte cu repeziciune. I-am dat lui Mustang holo-cubul cu modificarea mea artizanală sperând... sperând ce? Că ea avea să intre în casă? Că ea, fiica ArhiGuvernatorului planetei Marte, avea să stea pe podea cu mine şi cu mama? Sunt un laş pentru că am venit aici. Sunt un laş pentru că am lăsat holo-cubul să vorbească pentru mine. N-am vrut s-o privesc în timp ce afla cine sunt. N-am vrut să citesc trădare în ochii ei. Patru ani de înşelătorie. Patru ani în care am minţit-o pe fata care nu reuşise niciodată să aibă încredere în cineva. Patru ani şi apoi îi spun adevărul fără ca măcar să fiu în aceeaşi blestemată de începere cu ea. Sunt un laş.

A plecat.

Îmi verific datapad-ul. Dispozitivul de urmărire a radiaţiilor pe care Sevro a insistat să i-l punem înainte să vină să mă vadă în sala de observaţie a Ceaunului îmi arată că e la trei sute de kilometri depărtare şi se mişcă rapid. Nava lui Sevro o urmăreşte, aşteptându-mi ordinele.

Ragnar şi Sevro mă apelează. Nu le răspund. Aşteaptă să le dau ordin să o doboare. N-o să fac asta. Nu pot. Niciunul dintre ei nu poate să înţeleagă.

Fără Mustang, care mai e rostul pentru toate astea?

Străbat fără nicio țintă orașul, afundându-mă apoi tot mai adânc în mină, încercând să uit prezentul prin regăsirea trecutului. Rămân nemișcat și ascult chemarea adâncului. Vântul își croiește drum printre galerii, răsunând ca un cântec de jale. Stau cu ochii închiși, cu călcâiele bine implântate în pământul moale, cu capul plecat înspre bezna adâncă ce mă cuprinde întru totul. Așa ne testam curajul când eram adolescenți. Stând, așteptând, în primele cratere săpate în vremurile de demult de strămoșii noștri.

Îmi întorc brațul stâng ca să mă uit la datapad-ul pe care nu am primit niciun semnal. Ezitând, o apelez pe Mustang.

Sunetul soneriei izbucnește brusc în spatele meu.

Încremenesc. Apoi aud vaietul bateriei unui arzător activându-se și în spatele meu se aprinde o lumină galbenă caldă, iluminând o mare parte din tunelul imens.

— Mâinile la vedere.

Vocea ei e atât de rece, încât o recunosc abia după ce-i aud ecoul care se întoarce din pereții tunelului. Îmi ridic mâinile foarte încet.

— Întoarce-te.

Mă întorc.

În lumina lămpii, ochii îi strălucesc ca ai unei bufnițe. E la zece metri distanță, mai sus decât mine, cu picioarele bine înfipte în solul moale, alunecos. Are o lampă într-o mână. În cealată, un arzător. Îndreptat spre capul meu, cu degetul pe trăgaci. I s-au albit degetele. Chipul e ca o mască impasivă, iar ochii îi sunt cuprinși de o tristețe de nepătruns.

Sevro a avut dreptate.

„O să te împuște în cap, idiotul dracului", s-a rățoit Sevro la mine în navetă. Câteodată mă face să cred că s-a alăturat micului meu război pentru a avea o scuză să poată înjura

ca un Roşu. Ragnar a rămas tăcut când le-am dezvăluit planul meu.

„Atunci de ce îmi păzeşti spatele cu tatăl tău?“ l-am întrebat.

„Pentru că asta facem noi.“

„Trebuie să decidă singură.“

„Şi o să te aleagă pe tine în locul propriei rase?“

„Tu ai făcut-o.“

„Oh, las-o baltă. Eu nu sunt regina Auriilor, ţi se pare că aş fi? Ea a fost undeva aici toată viaţa, a continuat el, ridicând mâna deasupra capului. Eu am înghiţit numai rahaturi de când m-am născut pricăjit şi cu faţa asta de cur şi cu un tată aşa grăsan. Fata asta a ta... N-a avut de înfruntat nicio dificultate toată viaţa. Poate că-ţi înşiră o mulţime de lucruri drăguţe când totul e bine şi frumos. Dar când o să dea ochii cu masele gata să-i jefuiască palatul, să-i calce în picioare grădinile... atunci o să ai de-a face cu o cu totul altă fată.“

— Eşti Roşu, îmi spune Mustang acum.

— Credeam că ai plecat.

— Dispozitivul de urmărire a plecat. Sevro a fost şmecher. Nici măcar nu am observat când l-a pus. Dar tu. Tu nu mi-ai spune niciodată aşa ceva... fără o poliţă de asigurare. Mi-am abandonat hainele în navă.

— De ce te-ai întors?

— Nu. Nu, zice ea, tăind aerul cu un gest brusc. Acum tu răspunzi la întrebările mele, Darrow. Măcar e numele tău adevărat?

— Mama m-a botezat ca pe tatăl ei.

— Şi eşti Roşu.

— M-am născut în casa în faţa căreia ne-am oprit mai devreme. Am văzut cerul pentru prima oară când aveam şaisprezece ani. Aşa că da. Sunt Roşu.

— Înţeleg, zice ea, ezitând. Şi tatăl meu ţi-a omorât soţia.

— Da. El a ordonat uciderea lui Eo.

— Când mi-ai cântat cântecul acela în peşteră... îţi treceau prin minte toate astea? Locul ăsta, Artizanul, planul, toate erau înăuntrul tău, în memoria ta. Toată lumea asta aşa de diferită. Tu... atât de diferit.

Clatină din cap, semn că nu vrea să-i răspund la întrebare.

— Apoi ce s-a întâmplat? Soţul lui Eo a fost spânzurat. Tu ai fost spânzurat. Cum ai evadat?

— Ştii de ce m-au spânzurat?

Aşteaptă să-i explic.

— Când un Roşu e spânzurat pentru trădare, corpul lui nu poate fi îngropat. Trebuie să se descompună şi să putrezească în faţa tuturor ca să le amintească ce li se întâmplă în cazul nesupunerii. Eu mi-am îngropat soţia, aşa că m-au spânzurat şi pe mine. Doar că unchiul meu îmi dăduse ulei de haemanthus. Îţi încetineşte ritmul cardiac şi te face să pari mort. M-a dat jos din ştreang. M-a predat Fiilor.

— Şi ei... Mustang, cu faţa palidă, ridică holo-cubul la vedere – ţi-au făcut asta.

— Eram mai palid decât un Albastru. Cu un cap mai scund decât Sevro. Mai slab decât un Cenuşiu. Ştiam mai puţine despre lume decât un Rozaliu care studiază artele în Grădină. Aşa că ei au luat ce era mai bun în mine, în poporul meu şi au combinat cu tot ce era mai bun într-al vostru.

— Dar... e imposibil. Comisia Controlului Calităţii are diverse teste, îmi spune ea, întrerupând şirul rece al interogatoriului. Detectoare de minciuni, teste ADN, verifică trecutul. De asta te tragi tu din familia Andromedus, râde ea când îşi dă seama, născut din părinţi Aurii care au încercat să scape de datorii dând lovitura cu mineritul pe asteroizi?

— Nava lor a dispărut când se întorceau acasă după ce minele le-au fost cumpărate de Quicksilver.

— Așa că Fiii lui Ares le-au distrus nava, au trucat înregistrările și au cumpărat minele ca să-ți poată ticlui povestea.

— Poate.

Nu m-am gândit prea mult la cum a reușit Dancer să facă toate astea.

— Prietenii mei sunt foarte descurcăreți.

— Dar cum ai supraviețuit operațiilor? murmură ea. E împotriva legilor fiziologiei. Ce ți-a făcut Artizanul... nimeni n-ar fi putut supraviețui la așa ceva. Sigiliile sunt conectate la sistemul nervos central. Și implantul din lobul frontal nu poate fi extras fără să te aducă în stare catatonică.

— Artizanul meu a fost un talent unic. A reușit să găsească o cale de a extrage două implanturi, deși pe cel de-al doilea l-a făcut un alt Artizan.

— Al doilea. Sunteți doi. Sevro? încearcă ea să ghicească. De asta ați fost mereu atât de apropiați?

— Nu. Titus.

— Titus? Măcelarul ăla? Erai în echipă cu el?

— Niciodată. N-am știut cine era cu adevărat până când nu l-am învins. Ares a crezut că am putea să acționăm împreună.

— Dar Titus era un monstru.

— Auriii l-au transformat într-un monstru.

— Și asta scuză tot ce a făcut?

— Nu te purta de parcă n-ai ști prin tot ce a trecut, izbucnesc.

— Știu, Darrow. Nu-mi feresc privirea. Știu cum merge politica. Știu condițiile pe care le îndură poporul tău, dar asta nu e o scuză pentru crimele, violurile și torturile pe care le-a comis.

— Asta îndurăm noi zi de zi. Titus a făcut tot ce-a făcut din ură. Dintr-o speranţă greşit înţeleasă de a se răzbuna. Într-o altă viaţă aş fi putut fi eu în locul lui.

Mustang îmi caută privirea.

— Şi de ce nu ai fost în viaţa asta?

— Soţia mea. Şi tu, îi spun privind-o în ochi.

— Nu spune asta, îmi zice cu vocea încărcată de părere de rău. Nu ai dreptul să spui asta, adaugă, făcând un pas în spate şi clătinând din cap.

— De ce nu? Mereu te-ai întrebat ce era în adâncul meu. Mereu ai vrut să ştii ce era în sufletul meu.

— Darrow...

— Titus avea doar durerea. A fost tot ce-a avut el. Eu am avut ceva mai mult. Visul lui Eo al unei lumi în care copiii noştri să fie liberi. Dar l-aş fi pierdut dacă nu te-aş fi întâlnit pe tine, îi spun, făcând un pas înainte. Tu m-ai împiedicat să devin un monstru. Nu vezi? gesticulez eu încercând să-mi ţin disperarea în frâu. Am fost înconjurat de poporul care mi-a înrobit propriul popor timp de sute de ani. Credeam că toţi Auriii sunt nişte ucigaşi cruzi şi egoişti. Aş fi putut să cedez în faţa dorinţei de răzbunare. Dar apoi ai apărut tu... şi mi-ai arătat că există blândeţe şi printre ei. Roque, Sevro, Quinn, Pax şi Urlătorii mi-au dovedit-o şi ei.

— Mai exact ce ţi-au dovedit? mă întreabă ea.

— Că nu e vorba despre poporul meu împotriva poporului tău. Tu nu eşti Aurie. Eu nu sunt Roşu. Suntem oameni, Mustang. Fiecare dintre noi se poate schimba. Fiecare poate fi aşa cum vrea să fie. De sute de ani încercăm să ne spunem că lucrurile stau altfel. Au încercat să ne înfrângă. Dar nu pot. Tu eşti dovada. Tu nu eşti fiica tatălui tău. Văd dragostea din tine. Văd veselia, blândeţea, nerăbdarea, defectele. Toate sunt şi în mine. Erau şi în

soţia mea. Sunt în noi toţi, pentru că suntem oameni. Tatăl tău vrea să ne facă să uităm asta. Societatea vrea să ne facă să trăim după legile ei.

Mai fac un pas spre ea.

— Mi-ai spus că ţi-am oferit speranţa că după Institut putem trăi pentru ceva mai mult. Apoi mi-ai spus că am întors spatele acelei idei când am acceptat patronajul tatălui tău şi m-am dus la Academie. Dar n-am întors niciodată spatele. Nici măcar pentru o clipă.

Mai fac un pas.

— O să-mi distrugi familia, Darrow.

— E posibil.

— E familia mea, strigă ea, cu chipul îndurerat. Tatăl meu ţi-a spânzurat soţia. A spânzurat-o. Cum de mai poţi măcar să te uiţi la mine? Ce vrei, Darrow? Spune-mi. Vrei să te ajut să-i omori? Vrei să te ajut să-mi distrugi poporul?

— Nu vreau asta.

— Nu ştii ce vrei.

— Nu vreau genocid.

— Ba vrei! Şi de ce nu? După tot ce i-am făcut poporului vostru. După tot ce ţi-a făcut tata.

Îşi deschide un nasture de la haină, ca şi cum ar spera că asta o s-o ajute să respire mai uşor. Arma îi tremură în mână. Degetele i se încordează pe trăgaci.

— Cum să pot accepta aşa ceva? Dacă nu apăs pe trăgaci, vor muri milioane de oameni.

— Dacă tragi, accepţi că miliarde de oameni ar trebui să trăiască în sclavie. Gândeşte-te la toţi cei care nu s-au născut încă. Dacă nu o să mai fiu eu, o să apară altcineva. Peste zece ani. Cincizeci. O mie. O să frângem lanţurile, cu orice preţ. Nu ne puteţi opri. Suntem asemenea mareei. Tot ce puteţi face e să vă rugaţi să nu apară în locul meu cineva ca Titus.

Ridică arzătorul, ţintindu-mi ochiul drept.

— **Dacă apeşi pe trăgaci, mori**, răsună vocea lui Ragnar, ca însăşi bezna de întunecată.

— Ragnar, nu! strig.

Nici măcar nu-l văd în întunericul tunelului.

— Stai! Nu-i face niciun rău!

Probabil că nu a urmărit semnalul dispozitivului ei aşa cum i-am spus să facă. Oare de când ascultă ce vorbim?

— Stai pe loc, zice Mustang, mişcându-se într-o parte, ca să se proptească cu spatele de perete. Ştie şi el? Ştii ce e el, Ragnar?

— **Secerătorul are încredere în mine.**

Mustang aruncă lampa jos şi îşi scoate briciul.

— N-a venit să te omoare, Mustang.

— Cu ce altceva se ocupă un Pătat?

— Ragnar n-o să facă nimic, spun, ţinându-mi mâinile sus. Nu-i aşa, Ragnar?

Niciun răspuns. Înghit cu greutate. Încerc să mă calmez.

— Ragnar, ascultă-mă...

— **Nu trebuie să mori, Secerătorule. Eşti prea important pentru Popor. Lady Augustus, mai ai zece răsuflări.**

— Ragnar, te rog! îl implor. Ai încredere în mine. Te rog.

Nouă.

— **Am avut încredere în tine la râu, frate. Nu ai întotdeauna dreptate. Acesta e preţul plătit de muritori.**

Vocea i se aude de undeva de sus. De undeva de lângă tavanul minei. Are dreptate. A avut încredere în mine în timpul asediului Ageei, şi l-am condus într-o capcană. Am scăpat printr-un noroc.

Râzând cu amărăciune, Mustang se pregăteşte să atace.

— Vezi, Darrow? Tu ai început războiul ăsta, dar bestiile ca el o să-l termine şi o să se răzbune.

Şapte.

— Nu e vorba de răzbunare, spun, încercând să mă calmez. E vorba de dreptate. E vorba de dragoste împotriva unui imperiu construit pe lăcomie, pe cruzime. Adu-ţi aminte de Institut. I-am eliberat pe cei pe care ar fi trebuit să-i luăm sclavi. Am avut încredere în ei. Asta e lecţia pe care am învăţat-o. Încrederea.

Cinci.

— Darrow, pledează ea în continuare. Cum poţi fi atât de nesăbuit?

S-a decis.

Patru.

— Nu e niciodată o nesăbuinţă să speri.

Îmi desfac briciul şi datapad-ul, le arunc jos şi mă pun în genunchi.

— Dar dacă tu nu te poţi schimba, nimeni nu poate. Aşa că omoară-mă şi lasă lumea să rămână ca până acum.

Trei.

— Mă supraestimezi, Darrow.

— **Doi.**

— Hai să lăsăm jocurile, Ragnar, zice Mustang, rotindu-şi briciul, iar murmurul lui oribil răsună în tunel. Vino aici, câine, şi arată-i lui Darrow pentru ce trăieşte poporul tău.

Tăcerea se întinde timp de câteva clipe lungi.

— Unu, mârâie Mustang, lovind lampa cu piciorul.

Niciun pic de lumină, niciun pic de culoare, doar beznă. Tăcerea e mai adâncă decât tunelul. Se strecoară în inima planetei Marte, întinzându-se la nesfârşit, ajungând în locuri în care numai cei rătăciţi au răzbit.

O spulberă glasul lui Ragnar.

— **Eu trăiesc pentru surorile mele.**

Nu e nicio lucire de arzător. Niciun murmur de brici. Nicio mişcare. Doar ecoul cuvintelor reverberând şi amestecându-se cu fragmentele de tăcere.

— Eu trăiesc pentru fraţii mei.

Dinspre Ragnar străluceşte o lumină. Înaintează ca un pelerin îndărătnic, cu armura strălucindu-i de luminiţe albe în jurul degetelor. Nu văd nicio armă. Mustang se încordează, nedumerită.

— Sunt şi am fost dintotdeauna fiul poporului Valkiriilor. M-am născut liber din Alia Vrabia-zăpezii la polul sălbatic al planetei Marte, la nord de Creasta Dragonului, la sud de Oraşul Căzut.

Trece pe lângă Mustang, cu mâinile la vedere.

— Patruzeci şi patru de cicatrice am dobândit pentru Aurii de când înrobitorii de pe Soarele Plâns au venit din ceruri ca să-mi ducă familia pe Insulele Înlănţuirii. Şapte cicatrice de la cei de-un neam cu mine, când m-au dus la nagoge, unde am fost antrenat.

Îngenunchează lângă mine.

— Una de la mama. Cinci de la ghearele monstrului care păzeşte Trecătoarea Vrăjitoarei. Şase de la femeia care m-a învăţat să iubesc. Una de la primul meu maestru. Cincisprezece de la oameni şi bestii cu care am luptat în Arenă pentru plăcerea Lordului Cenuşă şi a oaspeţilor lui. Nouă am dobândit pentru Secerător.

Pământul geme sub greutatea genunchilor lui.

— Pentru Aurii, am îngropat trei surori. Un frate. Doi taţi.

Se opreşte un moment, copleşit de tristeţe.

— Dar... pentru ei n-am dobândit nicio cicatrice.

Deşi armura lui e deschisă la culoare, ochii îi ard ca flăcările-vrăjitoreşti.

— Acum trăiesc pentru mai mult.

Ragnar închide ochii, încredinţându-se milei unui Auriu. Având încredere la fel cum am şi eu încredere. Cum

Eo a avut încredere în mine. Cum au avut Sevro, Dancer şi toţi ceilalţi.

Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Mustang, pentru ultima oară, poate, şi îmi imaginez că mă simt la fel cum s-au simţit strămoşii mei, primii pionieri de pe Marte, când s-au uitat în urmă, prin întuneric, către Pământ. În ea îmi găsisem căminul. Găsisem dragostea. Şi apoi am otrăvit-o cu mine însumi. Am ştiut dintotdeauna că aşa avea să fie sortit finalul nostru. Dar încă mai sper, cu disperarea unui copil.

— Tu pentru ce trăieşti? o întreb.

51

Furia Aurie

Astăzi e ziua Triumfului meu.

E răcoare. Pe cerul albastru ca oul de măcăleandru se întrezăresc stelele. Sunt drapat în auriu, cu o eşarfă purpurie peste piept, aşteptând cu capul descoperit cununa de lauri pe care o voi primi la sfârşitul procesiunii. Până la sfârşitul zilei mi se va înmâna Masca Triumfului făurită de Violeţi în cinstea victoriei mele.

Carul de luptă huruie. Roţile de lemn lovesc pavajul. Se rostogolesc peste petale de trandafiri. Peste boboci de haemanthus. De la ferestrele zgârie-norilor care străjuiesc marele bulevard s-au aruncat peste o sută de mii de flori. Braţe fâlfâie în aer. Oamenii se uită în jos, zâmbind. Atât de multe Culori. Sunt şi pe stradă, înconjurând traseul paradei. Ovaţionând lucrurile care au defilat înaintea mea, minunatele care alegorice. Înghiţitorii de flăcări. Dansatorii. Grifonii, dragonii şi zebracornii. Cei câţiva prizonieri Bellona rămaşi în viaţă. Capul Imperatorului Bellona şi al fratelui şi surorii sale ţintuite în ţepe. Cu toată austeritatea lui, Augustus cunoaşte importanţa grandorii. În văzduh şuieră distrugătoare-de-aripi. Navele-barză vâjâie în aer.

Dar Augustus cunoaşte şi importanţa brutalităţii. Pe deasupra capetelor noastre bâzâie muşte. Îi înţeapă pe cei patru cai albi care trag carul meu de luptă pe marele bulevard spre Câmpul lui Marte acoperit de piatră albă, care se întinde în faţa Citadelei.

Fac cu mâna mulțimii și ridic lama curbată în aer. Sunt înnebuniți. Tații își ridică copiii și arată spre mine, spunându-le că le vor putea povesti propriilor copii că au văzut cu ochii lor Triumful meu. Aruncă înaintea mea cu frunze de smochin și mă aclamă nebunește, cățărându-se pe statuile și obeliscurile de marmură ale Câmpului pentru a mă vedea mai bine.

— Nu ești decât un muritor, îmi șoptește Roque la ureche, călărind pe lângă carul meu de luptă, după cum cere tradiția.

— Și-un mare pârț, îmi zice Sevro din partea cealaltă.

— Da, încuviințează Roque cu solemnitate. Și asta.

Mi-aș fi dorit să fie și Mustang aici. Forța ei tăcută ar face mai ușor de îndurat toate aceste priviri, toate aceste urale. Roșii aplaudă în mulțime. Țipă, ovaționează și râd, victime perfecte ale diviziilor de divertisment ale Societății. Cred în minciuna războiului glorios și a glorioșilor Aurii. Milioane dintre ei au trăit cu toată ființa lor prăbușirea mea în Ploaia de Fier, cel puțin până când impulsul electromagnetic mi-a doborât camera. Dar Fitchner a păstrat pentru el înregistrarea momentului când l-am omorât pe Karnus.

Parada e un vis. O falsitate invocată. Iau parte la ea știind cât de puțin înseamnă. Prietenii mei sunt lângă mine. Toți cei pe care-i numesc locotenenți. Îmi zâmbesc larg. Mă iubesc. Iar eu îi conduc către un dezastru plin de speranță. Cândva părea că toate astea merită. Dar după ce o să împingem războiul spre Luna, apoi ce-o să urmeze? Mai multe minciuni. Mai mulți morți. Mai multe uneltiri imposibile.

Și Mustang ce-o să facă? Nu a mai venit în Agea de când mi-a întors spatele și a plecat din mină. Fitchner și-a ieșit din minți de îngrijorare. Mustang e ca o secure deasupra capului meu. Îmi poate semna condamnarea la moarte în

orice clipă. Poate că deja a făcut-o. Poate că toate astea sunt doar un mare şiretlic. Poate că tatăl ei deja a aflat.

Şacalul i-a observat absenţa din Citadelă când a sosit noaptea trecută ca să fie prezent la Triumf. I-am spus că ne-am certat din cauza tatălui lor.

— Nu mă mir, mi-a zis, oftând. Dar nu-l lăsa să intervină între voi doi aşa cum a intervenit între mine şi ea când eram copii.

M-a bătut pe umăr şi apoi a turnat de băut pentru amândoi destul cât să-mi provoace o durere de cap care-mi pulsează acum în ochiul stâng. Îmi jur că nu o să mai beau niciodată.

Victra călăreşte alături de Roque şi Lorn, uitându-se în jur, cufundându-se în razele soarelui şi spiritul sărbătorii. Şi-a adus şi mama în mijlocul anturajului lui Augustus, împreună cu Antonia, care se pare că a ajutat la capturarea Salonicăi din mâinile familiei Bellona. E dificil de ţinut socoteala de partea cui sunt. Dar Victra a fost întotdeauna la fel de loială ca toţi ceilalţi. Îmi trimite o bezea.

Urlătorii galopează în urma ei, jumătate din câţi erau iniţial, deşi familia Telemanus a promis să le aducă noi recruţi. În spatele acestor locotenenţi sunt zecile de Pretori şi Legaţi care conduc armata. Şi în spatele lor merg mii şi mii de Cenuşii care, dând dovadă de o afecţiune jenantă, cântă cântece deocheate pe seama mea. În spatele lor vin legiuni de Obsidieni. Este o festivitate extrem de importantă, nu dată doar în cinstea mea, ci pentru că semnifică începutul unei noi epoci – un Sistem Solar condus de Marte, nu de Luna.

Fitchner nu e aici. Ar trebui să fie. Mă uit după el în capătul scărilor albe uriaşe care duc spre Citadelă. ArhiGuvernatorul şi anturajul lui sunt acolo cu vreo zece dintre aliaţii noştri, şi un Alb scheletic chel, care ţine cununa mea de lauri.

Las carul în urmă şi urc scările, flancat de locotenenţi. Tăcerea pune stăpânire pe piaţă. Vântul îmi umflă mantia purpurie. Oraşul miroase a trandafiri şi a haemanthus. Augustus păşeşte în faţă.

— A fost chemată Ploaia de Fier, proclamă el.

— Şi s-a răspuns chemării, intonez eu, iar cuvintele mele, amplificate, răsună ca tunetul în tot oraşul.

Toţi cei care-au participat la Ploaie strigă puternic. Albul, cu faţa trasă după anii mulţi de împărţit sentinţe condamnaţilor, vine şi el în faţă. Ochii de culoarea laptelui, pierduţi în negura vremurilor, clipesc cu blândeţe.

— Fiu al lui Marte, susură Albul cu un glas visător. Astăzi porţi purpură, la fel ca regii etrusci din vechime. Li te alături lor în istorie. Te alături bărbaţilor care au înfrânt Imperiul Soarelui Răsare. Femeilor care au scufundat în ocean Alianţa Atlantică. Eşti un cuceritor. Acceptă acest laur ca proclamaţie a gloriei tale.

Îmi aşază laurul pe cap. Sevro pufneşte lângă mine.

Albul continuă aproape toată după-amiaza, înflorind cuvintele, aşa că e aproape amurg când sfârşeşte. Am început să înţeleg care e rostul acestui întreg spectacol. Rostul tuturor acestor discursuri şi monumente. Tradiţia este coroana tiranului. Mă uit la toţi Auriii cu insignele şi Sigiliile şi flamurile lor, toate purtate ca să legitimeze acest regim corupt şi să alieneze poporul. Să-i facă să simtă că privesc o specie dincolo de puterea lor de înţelegere. Şacalul pare să-mi citească gândurile – îl văd cum îşi dă ochii peste cap urmărind toată această farsă. Curând vin cuvintele de încheiere.

— *Per aspera...* susură Albul, tremurând din cauza efortului.

Augustus ridică mâna şi obeliscul de cristal comandat pentru asediul lui Marte se ridică din locul lui de pe Câmp

cu ajutorul lifturilor gravitaţionale de la bază. Urnindu-se cu un geamăt, se ridică la trei metri deasupra solului, şi va pluti acolo până când un alt Triumf îi va lua locul. Apoi se va alătura celorlalte de jos. Clădind pietre funerare pentru milioanele de oameni care au căzut în războaie.

— ...*ad astra*, urlă mulţimea.

Rămân pe trepte în vreme ce festivalul se pune în mişcare pe Câmpul lui Marte. Auriii se împrăştie în Citadelă, îndreptându-se către ospăţul nostru privat. Augustus priveşte scena de lângă mine. În spatele nostru, soarele ca de bronz apune deasupra oraşului, alungindu-ne umbrele peste Culorile inferioare aflate mai jos.

— Vino cu mine, îmi ordonă.

Plecăm, înconjuraţi de gărzi de corp. Neliniştea începe să mă cuprindă când le văd că se adună tot mai strâns în jurul nostru. A vorbit cu fiica lui. Ştie. Desigur că ştie. Am briciul, dar nu am cizmele gravitaţionale. Doar o armură ceremonială. Câţi Obsidieni aş putea să omor înainte să fiu depăşit de situaţie? Nu prea mulţi.

Apoi îmi dau seama unde mă duce şi aproape că îmi vine să râd de cât de fraier am putut fi.

Camera tronului e învăluită în lumina roşiatică a soarelui. Tot tavanul e din sticlă, coloanele de marmură sunt înalte de o sută de metri. Încăperea largă zumzăie de zgomote. Săbii ionice, ciocane şi murmurul delicat a şapte dalte ionice pe o bucată de onix de două ori mai înaltă decât mine.

— Afară, ordonă Augustus.

Violeţii coboară de pe bucata de onix şi se împrăştie împreună cu zidarii Portocalii şi muncitorii Roşii. Ne lasă singuri şi gărzile de corp ale lui Augustus. Zgomotul paşilor noştri răsună singuratic în încăperea vastă.

Aşadar, n-are de gând să mă omoare.

— Îţi fac un tron, îi spun, pipăind onixul.

Răsuflu ușurat, eliberându-mă de tensiune. La baza tronului se conturează laba unui leu. Spre stânga, i se curbează coada.

— Ai încălcat legea, Darrow, îl aud pe Augustus în spatele meu. Le-ai dat briciuri Obsidienilor. Arma strămoșilor noștri în mâinile singurei Culori care s-a ridicat vreodată împotriva noastră.

— Asta-i tot? îl întreb ușurat. Am făcut ce trebuia să fac.

— Un Cavaler Olimpic a fost ucis de garda ta de corp. A aflat toată lumea.

— Dacă Ragnar n-ar fi cucerit zidul, am fi pierdut, și tu, lordul meu, ai fi în lanțuri ori poate executat. Știi mai bine ca mine lucrurile astea. Ragnar a avut permisiunea mea.

— Tatăl meu m-a învățat că e o dovadă de slăbiciune să-i întrebi pe ceilalți ce părere au despre tine, îmi spune el. Dar trebuie să o fac. Crezi că sunt un monstru cu sânge rece?

Mă întorc și-l privesc cu atenție.

— Fără îndoială.

— Sinceritate, zice el uitându-se în tavan. Ai crede că sună altfel decât celelalte rahaturi. Ceea ce sunt eu, Darrow, e din necesitate. Sunt forța care-i corectează pe cei care greșesc. Spune-mi, de ce să-i dai arme unui Obsidian? De ce îndemni Culorile inferioare să se revolte? De ce lași o Albastră să-ți comande nava când ea nu ar trebui decât să execute ordine și să piloteze?

— Pentru că ei pot face lucruri pe care eu nu le pot face.

Augustus dă din cap, ca și cum ar fi demonstrat ce avea de demonstrat.

— Și de aceea exist eu. Știu că Albaștrii pot comanda nave. Știu că Obsidienii pot folosi tehnologia și pot fi buni conducători. Că cei mai rapizi Portocalii pot, dacă li se dă șansa, să fie piloți buni. Roșii pot fi soldați sau muzicieni sau contabili. Puțini – foarte puțini – Argintii pot scrie

romane, pun pariu. Dar știu cât ne-ar costa toate astea. Ordinea este esențială pentru supraviețuirea noastră. Umanitatea a apărut din iad, Darrow. Auriii nu s-au ridicat printr-un noroc. Ne-am ridicat din necesitate. Din haos, născuți dintr-o specie care devora planeta în loc să investească în viitor. Plăcerea mai presus de orice, la naiba cu consecințele. Cele mai strălucite minți înrobite de o economie care cerea jucării în loc de explorarea spațiului sau tehnologie care să ne poată revoluționa ca rasă. Au creat roboți, au neutralizat valoarea muncii omenirii, creând generații de adevărate lăcuste. Țările și-au făcut stocuri de resurse, suspectându-se unele pe altele. Au ajuns să existe douăzeci de facțiuni diferite care aveau arme nucleare. Douăzeci – fiecare conduse de egoism sau fanatism. Așa că atunci când am cucerit omenirea, n-am făcut-o din lăcomie. N-am făcut-o pentru glorie. Am făcut-o pentru a salva rasa. Pentru a pune capăt haosului, pentru a instaura ordinea, pentru a pregăti omenirea în vederea unui singur scop – asigurarea viitorului. Culorile sunt coloana vertebrală a acelui scop. Dacă permiți ierarhiilor să se disloce, atunci ordinea începe să se năruie. Nu omenirea o să aspire la măreție. Oamenii vor aspira la măreție.

— Auriii aspiră la măreție, și forțăm Culorile inferioare să lupte, îi spun, așezându-mă pe laba neagră a leului – Augustus rămânând nemișcat în mijlocul încăperii.

— Și totuși, există oameni ca mine, îmi răspunde pe un ton atât de sincer, încât sunt aproape gata să-l cred. Nu lupt pentru că îmi doresc de fapt să fiu Rege sau Împărat sau ce cuvânt o să se trântească deasupra numelui meu în cărțile de istorie. Pentru Univers nu însemnăm nimic, Darrow. Nu există nicio ființă supremă care să ne aștepte la sfârșitul vieții după ce ne dăm ultima suflare. Umanitatea se va sfârși. E un fapt acceptat, dar despre care nu se discută niciodată. Iar universul va continua să existe fără

nicio problemă. Nu voi lăsa să se întâmple aşa ceva, pentru că eu cred în om. Mi-aş dori să dăinuim pentru totdeauna. Aş călăuzi oamenii dincolo de acest Sistem Solar către altele, necunoscute acum. Aş căuta noi forme de viaţă. Abia dacă suntem în perioada copilăriei speciei noastre. Dar aş transforma omul într-o fiinţă imuabilă în univers, să nu mai fie doar o bacterie trecătoare care pâlpâie şi se stinge şi de care nimeni nu-şi mai aminteşte apoi. De aceea ştiu că există un anumit fel de a trăi aşa cum se cuvine. De aceea cred că ideile tale tinereşti sunt periculoase.

Mintea lui Augustus e cuprinzătoare. Mult dincolo de a mea. Şi poate acum înţeleg pentru prima dată cum poate omul ăsta să facă tot ceea ce face. Nu are strop de moralitate în el. Niciun pic de bunătate. Nu a avut nicio intenţie rea când a ucis-o pe Eo. Credea despre sine că e dincolo de moralitate. Aspiraţiile sale sunt atât de vaste, încât a devenit inuman din dorinţa lui disperată de a ocroti umanitatea. Cât de ciudat e să priveşti chipul rigid şi rece pe care-l afişează şi să ştii că mintea şi sufletul îi sunt bântuite de astfel de vise nebuneşti.

— Şi cum rămâne cu toate lucrurile pe care le-ai spus? Cu toate pe care le-ai făcut? îl întreb, gândindu-mă la prima lui soţie, căreia i-a îndesat struguri în gură. Primeşti sfaturi de la fiinţe ca Pliniu. Bombardezi civili nevinovaţi, care n-au încălcat nicio lege. Te implici într-un război civil... şi spui că încerci să salvezi umanitatea?

— Fac ce trebuie să fac pentru a proteja binele suprem.

Pentru a se proteja pe sine. Pentru a trage foloasele pentru sine.

— Pentru a proteja umanitatea, îi repet eu cuvintele.

— Da.

— Optsprezece miliarde de oameni trăiesc pe tot cuprinsul imperiului. Câţi ai ucide pentru a proteja umanitatea? Un miliard? Trei?

— Cifrele nu schimbă cu nimic necesitatea.

— Cincisprezece miliarde? îl întreb.

Roşu, Auriu, ambele mele laturi sunt şocate.

— Cineva trebuie să ia aceste decizii, spune Augustus. Ceilalţi din rasa noastră sunt din ce în ce mai slăbiţi. Pixies aleargă numai după plăceri în loc de realizări, în vreme ce Însemnaţii sunt atât de însetaţi de putere încât Suverana noastră e o femeie care a tăiat capul propriului ei tată pentru a-i uzurpa tronul. Trebuie să-i conducă cineva.

— Tu.

— Noi, îmi spune el şi privirea-i fixă nu trădează nici urmă de şovăială. Noi, repetă. M-am purtat urât cu tine pentru că mă temeam de nesăbuinţa ta, de obrăznicia ta. Dar am promis că o să îndrept lucrurile, şi am să fac asta pentru că ai dovedit că ai capacitatea de a creşte, de a învăţa. Fii moştenitorul meu. Nu Pretorul meu. Am suficienţi Lorzi Războinici. Ceea ce am nevoie... ceea ce vreau e un fiu.

— Ai un fiu.

— Am un parazit care-şi doreşte puterea pe care o am eu. Asta-i tot. Nu are ce face cu ea. Nu are niciun plan pe care să-l pună în practică odată ce ar dobândi-o. Pur şi simplu râvneşte, aşa cum a fost învăţat de Societate să râvnească. Totuşi, în mod remarcabil, continuă Augustus uşor intrigat, asta a fost ideea lui. Ai binecuvântarea lui.

Nu mă îndoiesc că am binecuvântarea lui. Dar cunoscându-mi aliatul, mă întreb doar cât o să mă coste. E un om de afaceri. O să-şi vrea investiţia cu dobândă. Mai ales această investiţie. Ar fi trebuit să-mi spună.

— Şi Virginia? Nu trebuie neapărat ca moştenitorul tău să fie bărbat.

— Dar vreau să fie. Şi pe tine te vreau pentru ea. Un soţ pe măsura minţii ei.

— Te foloseşti de mine, îi spun deodată, dându-mi seama de planul lui. În felul ăsta o leg de tine. Mai ales dacă ne căsătorim. Amândoi ştim că nu-ţi doreşti reforma.

Chiar în aceste clipe Reformatorii din toată Societatea zboară spre Marte pentru a se uni în jurul omului care le-a promis că le va oferi Senatul după ce va învinge Luna și aliații ei.

— Reformatorii sunt un cancer, îmi spune.

— Dar le-ai promis că...

— Promisiunile au fost necesare pentru a le câștiga sprijinul. După ce o vom învinge pe Octavia, o să-i bag pe Reformatori la închisoare sau o să-i execut pentru trădare.

— Mustang n-o să te ierte niciodată. Ea chiar crede că te schimbi. Nu știu ce ai discutat cu ea, ce i-ai promis, dar ai făcut-o să spere.

Poate că n-o să ne ierte pe niciunul dintre noi.

— Odată ce vei face parte din familie, o vei face să înțeleagă, Darrow. Până atunci cred că veți fi căsătoriți, și n-o să te părăsească chiar dacă pe mine o să mă urască. Familia noastră va rămâne puternică, așa cum trebuie. Dar tu trebuie să fii mereu al meu. Să răspunzi în fața mea. Nu a copiilor mei.

Face un pas în față spre mine.

— Octavia îndreaptă umanitatea spre un declin lent. Reformatorii, la fel ca Fiii lui Ares, ne-ar doborî la pământ cu o mie de kilometri pe secundă. Trebuie să ne protejăm specia. Ajută-mă.

E un om nobil care face ce crede că e mai bine pentru umanitate.

Blestemat să fie.

Noi n-am cerut să stăm plecați. Cine e el să spună că truda până la moarte a Roșiilor și a Maroniilor e pentru binele suprem? Cine e el să spună că e o necesitate ca micii Rozalii să fie crescuți pentru a fi violați, iar Obsidienii și Cenușiii pentru a lupta? Cum poate să stea acolo și să spună că el și numai el știe ce e mai bine pentru mine, pentru familia mea? Nu are niciun drept. La fel cum nu avea

niciun drept să vină în lumea mea şi să o ia pe Eo. Şi dacă el crede că măreţia îi dă dreptul să facă asta, atunci am şi eu dreptul, la dracu', să-i retez capul chiar în clipa asta.

În loc să fac asta mă ridic în picioare şi mă apropii de el. Îngenunchez, apoi îi iau mâna şi îi sărut inelul ăla blestemat.

— Să fie precum vrei, lordul meu.

Buzele crude i se curbează într-un zâmbet de prădător.

— Spune-mi tată.

— Încearcă să nu mai arăţi aşa al naibii de mândru de tine, îmi spune Lorn.

Suntem în grădinile cu alei albe ale Citadelei. Clopoţeii atârnaţi în copaci clinchetesc în adierea vântului. Totul e simplu, nu seamănă cu spectacolul grosolan de pe Luna. Sub crengile acoperite de iederă sunt înşirate măsuţe. Servitorii Rozalii le debarasează de resturile ospăţului. Pe iarba verde şi pe aleile albe, Însemnaţii se distrează, impresionându-se unii pe alţii în timp ce golesc cupe de şampanie. Se simte mâna Şacalului în toată organizarea. E o fiinţă cu bun-gust.

Au venit mai mulţi demnitari la cină decât la ceremonie. Aşa că împreună cu Augustus trebuie să întâmpin numeroşi oaspeţi. Vin la noi într-o ordine bazată pe ierarhie, desigur. Mă satur de atâtea saluturi şi strângeri de mână şi îl caut pe Lorn. Îl găsesc stând sub un copăcel alb. Stă încruntat, cu braţele încrucişate, uitându-se urât la cupa de şampanie. Până la urmă o aruncă într-un tufiş.

— Şi eu urăsc chestiile astea, îi spun. După ce-mi primesc Masca, Augustus vrea să le cânt în strună unor lorzi ai lunilor. Apoi mă duc la culcare.

Fără Mustang aici nu simt nicio bucurie.

— Singur, se pare. Unde ţi-e fata? întreabă Lorn, uitându-se în jur cu ochii mijiţi. M-am uitat peste tot după ea.

— Nu știu.

Oare a observat toată lumea?

— Ah, mormăie el. Ceartă de îndrăgostiți. Ei, n-o să mă apuc să-ți torn sfaturi acum, în afară de unul singur: stăpânește-ți mândria. E o bijuterie de fată, dacă reușești să o păstrezi.

Dacă.

— Mă bucur că ai venit, îi spun. Chiar dacă sfatul e de rahat.

Râde aspru și dă din cap spre Șacal, care stă de vorbă cu Roque și câțiva Politicieni de pe Ganymede.

— Prietenul tău a aranjat totul. Augustus se pare că a uitat să mă invite, deși oamenii mei i-au câștigat o planetă. Bunele maniere sunt atât de condiționate în ziua de azi. Apropo, cât crezi că trebuie să stau ca să nu fiu nepoliticos?

— Nu e nici nouă. Nu trebuie să prezinți Masca peste câteva minute?

— Ar fi trebuit. Dar e un procedeu diplomatic plictisitor. L-am rugat pe prietenul tău Roque să facă asta, dacă n-ai nimic împotrivă. De fapt, el m-a rugat. Totuna.

— Nu. Nu, e chiar mai bine, de fapt.

E bine ca Roque să fie inclus în cât mai multe activități cu putință. Încă mai am lucruri de reparat față de el. Afișarea prieteniei e un bun început.

Lorn se sprijină cu spatele de copac.

— Oasele mele bătrâne trosnesc noaptea. Mă duc să verific paza ca să nu fiu nevoit să fac conversație cu vreunul dintre oamenii ăștia alunecoși, spune el uitându-se după un distrugător-de-aripi care trece pe deasupra capetelor noastre.

— Lasă pe altcineva să facă asta.

O Rozalie îi întinde lui Lorn paharul de whisky pe care l-am comandat pentru el. Marca lui preferată. Lorn îl adulmecă și se lasă convins.

— Nu apuc să te văd decât în armură. Poartă-te ca un mentor adevărat și rămâi cu mine. Avem două sticle de Lagavulin pentru tine.

— Înapoi la vechile șmecherii. Două sticle pentru două ore în plus de antrenament, nu așa era înțelegerea? Ar fi trebuit să-ți cer mai mult. Ha!

Pleacă șchiopătând cu whisky-ul în mână să se joace leapșa printre copaci cu nepoții lui. Mă uit după Rozalia care i-a adus băutura cum se strecoară înapoi în mulțime, și mișcările ei îmi par vag familiare.

O femeie își strecoară brațul pe după al meu. Mă întorc bucuros, dar o văd pe Victra. Nu-mi observă dezamăgirea.

— Sper că Violeții ți-au pus pe Mască lei în loc de Pegas. Da, zvonul deja s-a răspândit, râde ea văzându-mi expresia. Darrow au Augustus. Femeile o să dea năvală, mai zice și se preface străbătută de un fior.

— Oh, taci din gură, îi spun, dându-mi ochii peste cap.

— Obligă-mă, zice ea și mă cuprinde de talie. Păcat că ești deja luat.

Dând din cap către un grup de tineri Însemnați de pe Giganții de Gaz, se apleacă mai aproape de mine.

— Dar asta înseamnă că nu poți nici să-ți faci de cap? mă întreabă.

— Pur și simplu te amuză să încerci să mă faci să roșesc?

Îmi ia coroana de lauri de pe cap și și-o așază pe al ei, făcând reverențe în joacă.

— M-ai dat de gol. Unde e micuța Mustang?

— De ce naiba e toată lumea așa de curioasă?

— Darrow, zice Roque alăturându-ni-se.

Ține în mână o cutie de fildeș suficient de încăpătoare pentru Masca Triumfului. E elegant în uniforma lui de Pretor, cu părul pieptănat pe spate.

— Cred că ar trebui să ne adunăm pentru prezentarea Măștii. Știi unde? Sunt un pic confuz cu toată chestia asta.

Victra se încruntă.

— Personalul Citadelei e încă zăpăcit. Familia Bellona a stat aici o lună. Adrius a trebuit să scotocească după spioni printre Rozalii. Mai ales după ce s-a întâmplat în Attica. În seara asta are oameni peste tot. Oh, la naiba. Începe.

Îmi așază cununa de lauri înapoi pe cap și mă trage spre luminișul unde au început să se adune Auriii. Sevro ne taie calea, oprindu-ne.

— Darrow, îmi zice grăbit, apoi se uită la Victra și-i spune: Fă pași.

Victra se strâmbă și se îndepărtează.

— Îți place de ea, îl tachinez. Îmi dau seama.

Sevro îmi ignoră replica.

— Încă n-a venit.

— Fitchner? L-ai apelat pe datapad?

— Nu pot stabili legătura. Ticălosul a zis că o s-apară. Dacă nu e aici, înseamnă că s-a întâmplat ceva grav. Ar trebui să verific.

— Verifică, îi spun și-apoi îl prind de braț. Cheamă-l pe Ragnar. Și fii atent.

— Sunt mereu atent.

Mă simt ciudat să-l văd plecând. E ca și cum mi-aș privi umbra îndepărtându-se și mi-aș da seama că poate soarta o va despărți de mine. Poate că, în fond, el e mai important decât mine. Cu adevărat un fiu a două lumi.

Urmez mulțimea printre copaci. Prinse de crengi sunt felinare micuțe care scaldă luminișul într-o strălucire albă și caldă. Nu e niciun Alb de față. Aici nu mai e nicio formalitate. E pe atât de puțin pretențioasă ceremonia, pe cât a fost Triumful de grandios. Mulțimea îmi face loc să trec. Calc pe pietrele albe trecând pe lângă Lorn și nepoții lui care stau pe marginea unei fântâni arteziene în formă de delfin. Augustus îmi face semn să vin lângă el, în apropiere de statuia unei fecioare oarbe care ține într-o mână o

balanţă şi în cealaltă o sabie. E potopită de iederă. Şacalul ni se alătură.

— Am auzit că o să fim fraţi, îi spun.

— Păi, cine zice că nu poţi să-ţi alegi familia? îmi răspunde neatent, uitându-se la datapad. Mai bine tu decât nemernicul ăla de Cassius.

— S-a întâmplat ceva? îl întreb.

— Alte afurisite de comenzi de achiziţie, spune, ridicându-şi privirea din datapad. Scuze. Totul e excelent pe Marte, bunul meu domn. Mi-aş dori doar ca sora mea să fie aici. Tot nu ştii unde e, nu-i aşa?

Clatin din cap. De fiecare dată când aminteşte cineva de ea, Mustang îmi pare tot mai distantă. Am tot sperat că o s-apară. Să-şi facă o intrare grandioasă şi să ştiu că totul e în ordine. Dar unele fantezii nu se împlinesc.

— Atenţie! Bunii mei domni! anunţă Augustus, ridicând glasul peste murmurul conversaţiilor. Vă mulţumesc.

Îşi drege vocea şi ţine un discurs de bun venit pe Marte mulţimii de oaspeţi, înclinând din cap spre ArhiGuvernatorul de pe Triton.

— Deşi paharele sclipesc şi avem burţile pline, noaptea asta nu va dura o veşnicie.

Îşi priveşte oaspeţii pătrunzător, iar glasul îi răsună hotărât şi uscat în aerul umed. Printre copaci strălucesc licuricii.

— Ştim că acesta e doar începutul. Războiul va cere mult mai mult de la noi. Dar să nu ne grăbim să trecem aşa uşor peste o victorie cum a fost cea de acum câteva săptămâni. Un triumf al voinţei, loialităţii şi forţei. Toată grandoarea paradei a fost pentru ei. Astfel de momente liniştite sunt pentru noi, zice el şi îşi atinge scurt cicatricea de pe faţă. Noi, care în pofida diverselor neînţelegeri, ne putem pleca capetele şi putem ridica paharele în cinstea unei reuşite unice a voinţei. Nu a înfăptuit un singur om

toate astea. Dar Ploaia a fost chemată de un singur om. Aşadar, Darrow au Andromedus, te salutăm.

— Salutări, Secerătorule! strigă Lorn, mai în glumă, mai în serios.

În tot luminişul răsună murmure de încuviinţare şi se ridică pahare. Beau cu toţii. Mă simt atât de pustiit când mă uit în stânga mea şi îl văd pe Şacal în locul lui Mustang. Mi se pare o falsitate să zâmbesc, ştiind că toate astea se vor destrăma curând. Victra pare să-şi dea seama de starea mea de spirit, aşa că îmi face cu ochiul şi îşi înclină paharul spre mine.

Augustus îi face semn lui Roque, care vine ţinând în braţe cutia mare de fildeş. Mi-o pune în braţe, dar ţine o mână pe ea, ca să n-o pot desface încă.

— Noi doi am văzut multe împreună, îmi spune cu o voce calmă şi egală. În noaptea în care te-am întâlnit pentru prima dată stăteai pe podeaua Castelului Marte şi îţi priveai sângele de pe mâini. Îţi aminteşti ce ţi-am spus?

Îmi atinge încheietura dreaptă cu o duioşie izvorâtă din trecut, când mâinile noastre aveau mai puţine bătături, mai puţine cicatrice.

— Desigur: „Dacă eşti aruncat în adâncuri şi nu înoţi, te îneci. Aşa că înoată mai departe", îi recit. N-o să uit niciodată.

— Ce departe am ajuns.

Ochii lui mă privesc cercetători, observându-mi fiecare trăsătură, fiecare imperfecţiune. Ridic bărbia, întrebându-mă la ce se uită.

— Aş fi plătit de o sută de ori valoarea contractului tău ca să te protejez.

— Ştiu, Roque.

— Aş fi murit de o mie de ori pentru tine, pentru că erai prietenul meu.

Erai. Ceva din glasul lui mă face să privesc în jur. Peste umărul lui o văd pe Victra şoptindu-le ceva amuzant Antoniei şi mamei lor scheletice. Lorn le oferă nepoţilor lui farfurioare cu tort aduse de un Rozaliu scund. Dar abia după ce servitorul se întoarce simt că îngheţ. Se întoarce trufaş. Crud. Diferit de cum se mişcă orice Rozaliu de pe lumea asta. Ieşindu-şi din rol pentru o jumătate de secundă. Ştiu întoarcerea aceea. Îl ştiu pe omul ăsta. E Vixus. Sigur el e. O caut repede cu privirea pe Rozalia care mi-a adus mai devreme whisky-ul pentru Lorn. Lilath. Fata din tabăra Şacalului care purta oase împletite în păr. Care s-a aliat cu Bellona. Sunt îmbrăcaţi ca nişte Rozalii. Aurii cu măşti-piele. Spioni.

Lupi care fac pe mieii.

Mă dau în spate de lângă Roque, şi sunt gata să strig, când simt cum i se încleştează mâna pe încheietura mea şi-mi dau seama că şi-a luat rămas-bun. Mă înţeapă în încheietură cu un ac din inelul lui. Cu blândeţe, asemenea sărutului pe care mi-l dă acum pe obraz.

— Şi astfel se duc mincinoşii, cu un sărut *dat dracului*.

Un singur cuvânt spulberă o mie de minciuni.

Cu chipul mai rece decât al statuii de marmură din spatele lui, Roque se dă înapoi şi deschide capacul cutiei de fildeş. Odată cu scârţâitul uşor al balamalelor de argint, lumea mea ia sfârşit. Augustus icneşte de oroare când vede ce e înăuntru. Şi, la mai puţin de un metru distanţă, Şacalul îmi zâmbeşte, cu ochii sticlind de o ură care mocneşte demult şi îşi lasă capul pe spate ca un animal, dând frâu liber unui urlet nebunesc, batjocoritor.

E semnalul sfârşitului.

Victra face o mişcare să-şi tragă briciul. Antonia face un pas în spate. Smulge un arzător de pe tava unui chelner şi trage de două ori în coloana vertebrală a Victrei. Apoi încă

de două ori în gâtul mamei ei, înainte ca vreuna dintre ele să apuce să facă vreo mișcare.

— ARCOS! urlă Augustus, fluturându-și briciul. LA ARME!

— URLĂTORII LA MINE! mugește Lorn, împingându-și nepoții în spate. Apărați-l pe Secerător!

Prea târziu. Chiar în clipa în care Lorn se ridică, Lilath scoate un pumnal electromagnetic de sub tava pe care o căra și i-l repede în gât din spate. Lorn își strecoară mâna între gât și lamă. Patru degete retezate se rostogolesc pe jos. Își răsucește corpul, se încordează, o prinde pe Lilath de încheietură cu mâna lui însângerată. Lama bâzâie. Murmură. Oroare profundă în vreme ce haosul pune stăpânire pe luminiș.

Otrava mi se răspândește în corp.

Mă prăbușesc la pământ, ținând cutia în poală.

Mă sprijin cu spatele de statuia oarbă.

Paralizat.

Șacalul se strecoară prin mijlocul busculadei, o reptilă pe gheață. Privește înjunghierile și măcelul, și-l găsește pe Lorn încă luptându-se cu Lilath, care încearcă să-i taie gâtul. Lorn reușește să pună mâna pe un ciob de pahar spart și se întinde să străpungă piciorul femeii, când Șacalul se apleacă, îl privește atent pe Lorn pentru o clipă, apoi îi implântă încet sabia în burtă.

— S-au înșelat. Nu ești făcut din piatră.

Pe chipul lui Lorn se citește frica atunci când Șacalul trage sabia afară din trupul lui bătrân. Maestrul meu se uită la mine, apoi la nepoții lui. Încearcă să se ridice, încearcă să se lase purtat de un ultim dram de furie. Încearcă să spună ceva. Dar trupul nu-l mai ascultă. N-o să-și mai vadă insula niciodată. N-o să-și mai mângâie niciodată grifonul. N-o să mai audă niciodată râsul nepoților lui și n-o să-l mai

vadă niciodată pe Lysander, nepotul pe care i-am promis că i-l aduc. Eu i-am făcut asta. L-am adus înapoi din locul retras și pașnic pe care și-l dorise atât de mult, dar pe care știa că nu-l merită. În curând ochii lui nu mai privesc nimic, Șacalul își pune sabia în teacă, iar Lilath termină ce a început cu o mișcare lentă a cuțitului.

Îmi scapă un geamăt prelung. E tot ce pot face. Saliva îmi alunecă pe gât. Victra se târăște spre mine, sângerând. În mijlocul a toate astea Roque stă detașat, ca o statuie.

În depărtare se aude murmurul armelor electromagnetice. Cerurile sunt sfâșiate de tunete pe măsură ce forme întunecate încep să coboare, trecând bariera sunetului. Vin dintr-o navă camuflată. Cineva s-a strecurat aici. Unde sunt patrulele?

În mijlocul luminișului aterizează Obsidieni și Pretorieni, izbindu-se de aleile de piatră. Pornesc în urmărirea celor care au fugit prin grădină ca să-și salveze viața, și îi vânează, organizat și în tăcere. Antonia dirijează măcelul, omorând moștenitori, distrugând familii care dăinuie de o jumătate de mileniu. Ia ostatici. Lilath și Vixus râd. Își dau jos măștile-piele și își flutură părul auriu. În spatele lor aterizează Aja, în toată splendoarea, cu armura scânteietoare în lumina felinarelor. Supraveghează carnagiul, cu chipul întunecat și mulțumit. Nu-i dau mare atenție pentru că un vechi prieten aterizează lângă ea. Cassius.

— Virginia? întreabă el.

— Lipsește, mă tem, spune Șacalul.

— Avertizată?

— Furioasă. Ceartă de îndrăgostiți.

Victra reușește să se târască lângă glezna mea. O dâră de sânge întunecă pământul din locul unde a fost împușcată până aici, unde se ghemuiește acum. Buzele-i sunt însângerate. Nu-i simt atingerea.

— N-am ştiut, îmi şopteşte. Darrow, n-am ştiut.

Aja se apleacă deasupra lui Lorn, îi ia briciul de la brâu şi închide pentru totdeauna ochii mentorului său. Nici măcar n-a apucat să scoată arma. Cassius se apropie, se opreşte la picioarele mele, se lasă într-un genunchi şi se uită.

— Se poate mişca, poetule? îl întreabă pe Roque.

— Nu. Dar te poate auzi.

— Mi-ai ucis familia, Darrow. Pe toţi. Eu, Julian, asta e altceva. Dar copiii? Cum ai putut?

Nu ştiu despre ce vorbeşte.

— O să-l găsesc pe Sevro. O s-o găsesc pe Mustang. N-o să am pic de milă, mai spune el atingând prăselele briciului cu noul lui braţ.

— Nu poţi să-l omori, îl aud pe Roque spunând din spatele lui. Ştii ce ne-a spus. Cassius, ordinele Suveranei au fost clare.

— Disecţie, murmură Cassius.

Se uită la mine de parcă n-ar fi existat niciodată o vreme când omul ăsta m-a numit frate. N-am fi crezut vreodată că o să ajungem cum suntem acum. Mă ia de mână cu brutalitate. Pentru o clipă, mă gândesc că vrea să mi-o strângă doar. Dar în loc de asta, îmi fură inelul pe care l-am câştigat. Lupul de fier pentru care, ca să-l primesc, a trebuit să-l omor pe fratele lui. Fără el, degetul meu e gol.

Se ridică în picioare şi rămâne lângă mine, mai degrabă un corb minunat decât un vultur.

— Julian. Lea. Pax. Quinn. Buruiană. Harpie. Putregai. Tactus. Lorn. Victra. Meritau mai mult decât să moară pentru un sclav.

Apoi pleacă, lăsându-mă cu Roque.

În jur e linişte, se aud doar suspinele şi sirenele. Lângă mine, Victra îl priveşte pe Cassius cum se îndepărtează, din ce în ce mai slăbită. Ochii ei isteţi se uită la mine pierduţi.

— Trebuie să ne grăbim, spune Aja tărăgănat din mijlocul masacrului. Se ştie că suntem aici. Adu-l pe tatăl tău şi haide să mergem.

— Doar un moment, te rog, încuviinţează Şacalul.

La câţiva metri depărtare, Augustus e ţintuit la pământ de trei chelneri. Când se apropie Şacalul, călcând peste trupul pângărit al lui Lorn, îl ridică în picioare.

— Nu-ţi place Masca, Darrow? îmi strigă Şacalul. Am făcut-o special pentru tine după ce mi-ai arătat cine eşti cu adevărat în Attica. Tu ce zici, tată? zice întorcându-se către Augustus. A fost o stratagemă demnă de numele tău?

— Monstrule, zice Augustus şi-l scuipă în faţă. Ce-ai făcut?

— Deci nu eşti mândru? întreabă Şacalul ştergându-se. La naiba.

— Încetează. Fiule, ne-ai distrus.

— Adrius... zice Aja pierzându-şi răbdarea. Trebuie să plecăm.

Şacalul face un pas în faţă.

— Deci acum îmi spui „fiule"?

Ţâţâie dojenitor şi-i aranjează haina tatălui său.

— Am fost fiul tău când m-ai lăsat pe o stâncă pradă fenomenelor naturii? Timp de trei zile. Eram un bebeluş. Comisia Calităţii nici măcar nu ceruse o Expunere. Dar tu ai crezut că eram slab, şi Claudius atât de puternic. Mai era puternic când l-am făcut pe Karnus să-l bage în mormânt?

— Ce? întreabă tatăl lui cu buzele tremurătoare.

— L-am plătit pe Karnus au Bellona cu şapte milioane de credite şi şase Rozalii ca să o dezonoreze pe prietena lui Claudius. Ştiam că onoarea lui o să-l ducă la duel. Amuzant e că... erau banii tăi. Ţi i-am cerut ca să investesc în viitorul meu. Şi aşa am făcut, continuă el încruntându-se.

Tată, chiar ai crezut că unui băieţel de zece ani îi păsa de bursa Argintiilor? Ar fi trebuit să fii mai atent.

— L-ai ucis pe Claudius.

Vocea lui Augustus se frânge din cauza emoţiei şi bărbatul se lasă moale în braţele celor care-l ţin, tremurând de cât de îndurerat e.

— Mi-au ucis băiatul.

Lui Mustang i s-ar frânge inima dacă ar fi aici.

— Eu sunt băiatul tău, mârâie Şacalul. Am fost un fiu bun. Te-am venerat. M-am temut de tine. Te-am ascultat. Am învăţat ce ai vrut să învăţ. M-am dus unde ai vrut tu să mă duc. Am făcut numai ce mi-ai ordonat. Şi totuşi, n-a fost de-ajuns.

Augustus clatină din cap, stăpânindu-şi furia, în vreme ce Pretorienii îi prind mâinile în cătuşe magnetice. Ridică privirea şi se uită la monstrul pe care l-a creat.

— Ar fi trebuit să te strâng de gât când erai în leagăn.

— Haide, tată...

— Nu eşti fiul meu.

Adrius tresare. Cu cele patru cuvinte, Augustus a stârnit ceva. Şi mica parte din Adrius care încă mai spera că e iubit dispare. Se leapădă de toată umanitatea şi rămâne doar Şacalul.

— „Atunci rămas-bun speranţă, şi-odată cu speranţa, rămas-bun temerii. Rămas-bun remuşcare: tot binele din lume pentru mine-i pierdut", şopteşte el unei părţi distante din el ce acum se stinge, în timp ce ridică încet arzătorul spre fruntea tatălui său. „Rău, fii tu acum binele meu."[1]

— Stai! strigă Aja apropiindu-se. Adrius! În numele Suveranei...

Şacalul îşi împuşcă tatăl în cap.

Ucigaşul lui Eo se prăbuşeşte, iar eu îmi simt sufletul pustiit. Moartea aduce moarte care-aduce moarte. Dancer

[1] Personajul citează din *Paradisul pierdut* de John Milton (n. red.).

m-a avertizat. De aceea mi-a spus Mustang să nu am încredere în fratele ei. De aceea vor muri prietenii mei. De aceea voi muri eu. Pentru că nu sunt pe potriva acestui rău.

Cine ar putea fi?

— Şarpe prost ce eşti! strigă Aja. Suverana avea nevoie de el ca să discute cu Rimul Îndepărtat! Blestemată treabă!

Aja se uită spre cerul întunecat brăzdat de flăcări. Din atmosfera superioară coboară cineva cu repeziciune. Dinspre Citadelă fulgeră armele electromagnetice când Pretorienii întâlnesc trupele lui Augustus şi Lorn.

— Ţi-am dat trofeul ăsta, zice Şacalul, dând din cap spre mine. Nu te văicări.

Îşi verifică datapad-ul şi arată spre urmele de flăcări de pe cer.

— Vine familia Telemanus. Dacă nu cumva vrei să ne jucăm cu ei, îţi sugerez să plecăm.

Cassius încuviinţează.

— Lorn şi Augustus au murit. O să se aleagă praful de armata lor.

Aja le ordonă Pretorienilor ei să se întoarcă la navă. Vin să mă ia de jos. Strânsoarea Victrei pe piciorul meu slăbeşte. Ochii i s-au închis.

— Roque, şoptesc învăluit de otravă. Frate...

— Nu. Nu, îmi spune, nu ca un monstru, ci rămânând el însuşi, calm şi liniştit, deşi înfricoşător în tristeţea lui. Tu eşti fiul unui Roşu. Eu sunt fiul unui Auriu. Lumea unde noi doi eram fraţi s-a dus pentru totdeauna.

Dar se apropie şi se apleacă peste mine, arătându-mi conţinutul cutiei de fildeş.

— Şi în lumea asta, puterea Auriilor nu va pieri niciodată.

Mă uit în cutie şi inima mi se frânge.

Tot ce-a fost până acum, tot ce trebuia să urmeze se prăbuşeşte. Visul lui Eo se pierde în întuneric. Oriunde

aţi fi Sevro, Mustang, Ragnar, nu vă întoarceţi în lumea asta. E prea multă durere. Prea multă suferinţă ce nu mai poate fi ştearsă.

Mă uit în cutie şi văd capul lui Fitchner, cu ochii scoşi şi gura îndesată cu struguri. Ares, singura speranţă pe care am întrezărit-o, singurul om care m-a ridicat când eram înfrânt şi mi-a dat o şansă să fac ceva mai bun decât să mă răzbun, a fost măcelărit. Şi-mi dau seama că suntem distruşi.

Mulţumiri

Replica mea preferată din *Stăpânul inelelor* îi aparţine lui Samwise, care atunci când Frodo e aproape pe punctul de a-şi abandona misiunea, îi spune: „Haide, domnişorule Frodo... nu pot să duc inelul, dar pot să te duc pe tine."

Scrisul e o misiune singuratică uneori. Te rătăceşti. Porneşti pe cărări de munte numai ca apoi să-ţi dai seama că ai greşit şi trebuie să te întorci pe un drum şi mai înşelător. Adesea nu ai niciun vrăjitor care să-ţi ghideze paşii. Niciun indicator, în afara celor pe care le evoci chiar tu. Totul depinde de tine şi asta poate fi intimidant, cel puţin pentru mine este. Dar deşi prietenii şi familia mea nu pot ghida parcursul poveştii, mă călăuzesc pe mine cu dragostea şi prietenia lor, şi sunt norocos că am parte de ei.

De asemenea sunt norocos că am găsit o editură atât de minunată ca Del Rey. Nu m-am simţit nici măcar o dată constrâns de ei. Niciodată n-am avut nici cea mai mică bănuială că şi-ar dori altceva de la mine decât cea mai bună poveste pe care o pot aşterne pe hârtie. David Moench, Joe Scalora, Keith Clayton, Tricia Narwani, Scott Shannon, Dave Stevenson, pentru mine sunteţi toţi nişte afurisiţi de sfinţi.

Acum, în ceea ce-l priveşte pe editorul meu, Mike Braff. N-a existat nicicând pe lume un mai bun detector de baliverne/ fanatic al Obsidienilor. Lui trebuie să-i mulţumiţi pentru ritmul răvăşitor al poveştii, pentru ţinerea socotelii tuturor crimelor

și pentru Sofocle, vulpea lui Kavax. Îi mulțumesc lui Hannah Bowman, care – împreună cu Liza Dawson și Havis Dawson – și-au luat responsabilitatea de a mă reprezenta, și lui Jon Cassir pentru răbdare și pentru minunata abilitate cu care se ocupă de drepturile de autor pentru realizarea filmului.

Îi mulțumesc de asemenea lui Joel Phillips pentru minunatele hărți și pentru nopțile cu whisky, lui Nathan Phillips pentru că e fratele mai mic pe care nu l-am avut niciodată, Tamarei Fernandez, pentru înțelepciunea ei mult deasupra vârstei, lui Jarrett Price pentru că m-a făcut să mă simt ca acasă în Los Angeles, lui Terry Brooks pentru că și-a găsit timp să citească primul roman al unui tânăr autor, lui Scott Sigler pentru laudele generoase și lui Josh Crook pentru toate planurile de farse de la micul dejun.

Părinților mei – vouă vă datorez totul. Mi-ați pus o cazma în mână în loc de un joc video. Săpatul în pădure a fost cea mai bună educație pe care am primit-o. N-am cunoscut alte ființe mai sincere și mai bune. Mi-aș dori să fiu un om ca voi. Surorii mele, Blair – îți mulțumesc pentru că m-ai făcut mai înțelept învățându-mă care sunt pericolele când calci pe nervi o femeie răbdătoare, oh, și pentru că ești asasinul meu ninja.

La final, trebuie neapărat să-i mulțumesc lui Aaron Phillips. Fără el n-ar fi existat nici *Furia roșie*, nici *Furia Aurie*. Un prieten loial de când ne-am întâlnit la studii în Germania, a fost alături de mine când am început cincisprezece cărți, am terminat șase și am înfruntat timp de șapte ani mai bine de o sută de scrisori de respingere din partea agenților. Când lucrurile păreau tot mai negre, m-a susținut și m-a îndemnat să-mi continui misiunea. A fost o binecuvântare să-l văd maturizându-se, căsătorindu-se și devenind un om la fel de profund și de sincer precum Samwise Gamgee.

E ciudat când mă gândesc că am scris *Furia Roșie* acum patru ani, deasupra garajului părinților mei. E și mai ciudat când mă gândesc că am crezut că doar prietenii o să-mi citească romanul. Așadar, vă mulțumesc, cititorilor. Vă mulțumesc pentru că m-ați însoțit în această călătorie. Vă mulțumesc pentru că

mi-aţi permis să duc o viaţă de făuritor de vise, singurul lucru pe care mi-am dorit vreodată să-l fac, de când tatăl meu mi-a citit *Hobitul* când eram mic şi mi-am dat seama că magia omului stă în cuvinte, în poveşti, în legende pierdute şi în cele ce urmează să apară.

Cuprins

Partea I

Supus

1. Lorzii Războiului 15
2. Breșa 22
3. Sânge și pișat 35
4. Căzut 44
5. Părăsit 57
6. Icar 62
7. Renașterea 74
8. Sabia și sceptrul 84
9. Întunericul 93
10. Înfrânt 112
11. Roșu 124

Partea a II-a

Izbucnește

12. Sânge pentru sânge 141
13. Câini turbați 164
14. Suverana 177
15. Adevărul 186
16. Jocul 195
17. Ce aduce furtuna 199
18. Pete de sânge 206

19. Nava-barză 224
20. Sondorul Iadului 239
21. Pete 248
22. Izbucnește focul 262
23. Încredere 273
24. Șuncă și ouă 284

Partea a III-a

Cucerirea

25. Pretori 299
26. Maestrul Păpușar 310
27. Jeleuri 319
28. Fiii furtunii 323
29. Mânia bătrânului 337
30. Nori de furtună 351
31. Lovitură de palat 355
32. Să mori tânăr 361
33. Un dans 372
34. Fraţi de sânge 381
35. Vremea ceaiului 391
36. Lordul Războiului 402
37. Război 416
38. Ploaia de Fier 422
39. La zid 436

Partea a IV-a

Ruină

40. Noroi 449
41. Ahile 460
42. Moartea unui Auriu 471
43. Marea 478

44. Poetul 487
45. Daruri 492
46. Frăţia 501
47. Liber 513
48. Magistratul 517
49. De ce cântăm 525
50. Adâncul 536
51. Furia Aurie 547

Mulţumiri 571

CEA DE-A DOUA CARTE DIN TRILOGIA-FENOMEN

FURIA ROȘIE

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*
CEL MAI BUN ROMAN SF AL ANULUI 2015
ÎN CADRUL GOODREADS CHOICE AWARDS

Darrow e nevoit să lupte în apărarea bărbatului care i-a spânzurat soția, să fie cel mai bun dintre lăncierii lui. Pe fondul unui adevărat război civil declanșat în mijlocul Auriilor, într-un fundal desprins din *Războiul stelelor*, eroul nu trebuie să piardă niciun moment din vedere adevăratul lui scop: revoluționarea Societății care înrobește Culorile considerate inferioare. În rândul dușmanilor săi, Darrow reușește să găsească prietenie, respect, ba chiar și dragoste. Însă cine ar mai rămâne alături de el dacă adevărata lui identitate ar ieși la iveală?

„Brown are personaje multidimensionale și un ochi de regizor de Hollywood pentru explozii, dar cea mai impresionantă reușită a lui e construcția subiectului. Ca o mașinărie fin calibrată menită să sară în aer, fiecare acțiune pare să curgă în următoarea."

NPR

„Captivantă... Cu *Furia Aurie*, Brown ocolește acea scădere în intensitate specifică volumelor de mijloc ale trilogiilor, oferindu-i romanului niște răsturnări de situație la care te-ai aștepta mai degrabă de la un ultim volum."

Entertainment Weekly

„Într-un cuvânt, *Furia Aurie* e uluitoare."

Tor.com

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-35-6

9 786068 673356

PALADIN